

LƯƠNG KHA

Tiểu thuyết trinh thám

BÃI SĂN NGƯỜI

TUỆ TÂM dịch

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Tidus F. '19

ebook©vctvegroup

Lời dẫn

Tôi là Diệp Tứ Minh, mọi người thường gọi là anh Tứ. Tôi cảm thấy biệt danh này khắc mình, vì tôi phát hiện mình buộc phải kết liễu sinh mạng trong vòng bốn ngày, nếu không chờ đợi tôi phía trước chính là “sống không bằng chết”.

Giờ nghĩ lại, mọi nguồn cơn của sự việc đều bắt đầu từ chiếc sofa năm năm về trước. Chiếc sofa đỏ bọc vải, khó có thể mô tả màu sắc của nó một cách chính xác, nhưng có lẽ lúc mới mua thì nó màu trắng. Lại gần sẽ ngửi thấy một hỗn hợp mùi quái lạ: mùi thức ăn thừa, mùi mồ hôi, mùi thuốc lá... Khi đó tôi mặc chiếc áo sơ mi trị giá ít nhất hai ngàn tệ, nhưng tôi cũng không thể vì tiếc của mà không ngồi xuống đồng rác đó.

Vì ngay sau gáy tôi là một họng súng lạnh ngắt.

“Từ đầu đến giờ mày luôn bình tĩnh.” Kẻ cầm súng tên là Đàng

Siêu. Hắn không nói to, nhưng giọng nói sắc nhọn như muốn xuyên thủng màng nhĩ. “Mày là thằng nào? Cóm hả?!”

“Cóm” là tiếng lóng, ám chỉ “cảnh sát”. Nhiều người không thích cảnh sát, nguyên nhân rất đa dạng. Đảng Siêu không thích cảnh sát thuần túy vì lý do nghề nghiệp. Hắn buôn lậu súng ống, thuốc phiện và hãm giết người.

Các bó cơ toàn thân tôi cứng ngắc, nội tạng như thể biến mất trong phút chốc. Lẽ ra tôi phải đổ mồ hôi như tắm mới phải, nhưng trán tôi lại khô rang như sa mạc Gobi. Có lẽ tôi nên phản bác hoặc biện giải đôi câu, nhưng tôi quyết định không mở miệng. Bởi vì tôi có thể cảm thấy giọng mình sẽ căng thẳng đến mức hụt hơi, chỉ cần mở miệng là để lộ nỗi sợ hãi đang dâng trào.

Trong phòng lặng phắc, chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường.

Bàng Tam nhìn tôi, mồ hôi vã đẫm đìa khắp mặt. Điều này rất dễ hiểu, tôi mà chết thì cậu ta cũng khó mà sống sót nổi.

Nghĩ đến đây, tôi quyết định phải làm gì đó.

“Có lý đấy! Dẫu nói thì lũ nghèo kiệt xác bọn mày cũng không hiểu...” Tôi chậm rãi đứng dậy, đồng thời tận dụng chút thời gian ít ỏi nhanh chóng nuốt nước bọt để dây thanh quản khô phục chức năng đôi chút, “Nếu tao muốn làm trò thì còn phải ngày nào cũng tự mua dây buộc mình sao?”

Không ai đáp lời, không ai phụ họa. Bọn chúng đều nhìn tôi chăm chăm.

Không còn lựa chọn nào khác.

“Không mang!” Tôi vút thuốc lá và bật lửa lên bàn đánh “xoạch” một tiếng, cố cất cao giọng, “Ai cho mượn chút?”

Tên nào đó quăng một gói bột trắng nho nhỏ lên bàn. Bàn Tam đưa cho tôi miếng giấy bạc. Tôi thành thực lấy thuốc lá cuộn thành điếu, đổ bột trắng ra giấy bạc, dùng bật lửa hơi nóng. Một mùi quái dị mà quen thuộc xộc thẳng vào mũi. Thứ đó bắt đầu hóa lỏng, sủi bọt rồi biến thành màu cam nhạt ghê tởm, nom nó giống nham thạch trong miệng núi lửa vẫn thường thấy qua tivi.

Tôi bần thần giây lát, rồi nhắm mắt, hít mạnh một hơi.

Họng súng rời khỏi gáy tôi. Đảng Siêu ngồi xuống bên cạnh, đưa cho tôi cốc nước. Tôi uống một ngụm liền phun hết ra ngoài. Bọn chúng cười phá lên.

“Hít mạnh quá cơ...” Bàn Tam đứng bên cạnh cười xiêm nịnh, đế vào một câu.

“Giống chơi ấy mà, anh Tứ đừng kích động thế!” Đảng Siêu vỗ vai tôi, “Hít gấp quá hại người lắm, ngay cả anh Thương cũng không dám nữa là.”

“Giống gì thế hả?” Tôi đẩy hần một cái, “Lẫn cả phân ngựa à? Để lần sau mang cho bọn mày hàng nguyên chất, cho bọn mày mở mang tầm mắt.”

Đảng Siêu cười, sau đó hạ giọng nói chuyện với tôi.

Nói thật, phần lớn chuyện chúng kể, tôi chẳng nghe thấy gì. Khi đó, tôi nằm trên sofa, cảm giác cơ thể mình trôi bồng bênh, mí mắt như công tắc ngàn cân, liên tục nhắm lại, mở ra. Đầu tôi biến thành cái lồng, mọi thông tin từ thế giới bên ngoài đi vào não qua tai và mắt, rồi chảy ra tứ tán khắp nơi như bị rò nước.

Tuy nhiên, câu nói dưới đây thì ngoại lệ, “Anh cần bao nhiêu bánh? Ngắn hay dài?”

Tôi cười.

Thế giới trước mắt bắt đầu trở nên méo mó, xoay chuyển. Mọi thứ trong phòng đều tan chảy, nguội dần, rồi đúc thành chiếc huân chương khảm huy hiệu của ngành cảnh sát.

Đó là lần đầu tiên tôi hít thuốc phiện. Quả thật tôi là cảnh sát. Chẳng biết đó là lần thứ bao nhiêu tôi phải xâm nhập vào hang ổ của tội phạm. Khi ấy, tôi không hề cảm nhận được một lần hít thuốc phiện sẽ khiến bản thân ra sao. Trên thực tế, khi ấy tôi cảm thấy không gì mình không thể làm được và mình sẽ mãi mãi “siêu sao” thế này.

Nếu cho tôi một cơ hội, tôi muốn trở lại thời điểm nhìn thấy cửa hang ngày hôm đó.

Tôi muốn khuyên bản thân đừng tò mò, càng đừng nên xuống dưới ấy...

Như thế, có thể tôi sẽ không rơi vào hoàn cảnh hiện tại, bị nhốt ở đây, và trước mặt là quái thú...

(Trích: Hang động)

Chương 1: TAY GIẢ

Năm năm sau.

Phía Nam ngoại ô thành phố Cửu An.

Ông Điền bắt đầu hơi hối hận vì mình nhận chạy cuộc xe này.

Thông thường chẳng tài xế nào muốn dừng xe cho hai thanh niên kéo theo chiếc va li to dùng vẫy tay gọi xe vào lúc quá nửa đêm ở đường ngoài vành đai như thế này. Nhưng ông lại dừng xe. Nguyên nhân là do buổi tối đã không có khách, giờ còn không chịu dừng xe thì có lỗi với nồi canh dê trong bữa tối của vợ quá. Ông hỏi, hai người họ bảo muốn đến hồ chứa nước. Thông thường vào giờ này không tài xế nào chịu lái xe đến nơi vắng vẻ như thế. Nhưng ông Điền vẫn để họ lên xe. Nguyên nhân vì tháng này kiếm được ít tiền quá, trong khi tháng sau con trai ông lại phải thay đồng phục mới.

Tuy nói là vậy, nhưng khi xe chạy đến Đường vành đai 4 thì ông bắt đầu hối hận. Dưới ánh đèn xe, con đường núi khúc khuỷu, ngoằn ngoèo, tiếng mèo kêu từ cánh rừng vắng vắng vọng tới. Hai vị khách ngồi phía sau chẳng nói chẳng rằng, vẻ mặt vô cảm khiến sống lưng ông gai lạnh.

“Hai cậu định đến đó làm gì?” Ông Điền thu hết can đảm, cố nặn ra nụ cười, hỏi vị khách phía sau.

Đổi lại là sự im lặng kéo dài còn khiến người ta thấy đáng sợ hơn. Qua gương chiếu hậu, ông nhìn thấy hai người nọ đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

“Đến đó bơi.” Mười mấy giây sau, một trong hai người họ mới trả lời.

Vào mùa này, giờ này, đến hồ nước hoang phế để bơi?

Ông Điền túa mồ hôi lạnh. Ông bắt đầu đoán già đoán non xem trong chiếc va li to kia chứa thứ gì: To thể này... liệu có phải chứa người chết chẳng...

Càng nghĩ càng sợ, ông chẳng muốn chạy xe tiếp nữa. Nhưng muốn trốn cũng chẳng biết trốn đi đâu, ông đành tự an ủi bản thân: Khi hai người họ chuyển va li lên xe, ông cũng không thấy xe đầm hơn bao nhiêu, không khéo đó chỉ là chiếc va li rỗng...

Đợi chút!

Một ý nghĩ rùng rợn chợt ập đến, muốn né cũng không né kịp: Nếu chiếc va li kia rỗng... thì liệu có phải nó dùng để đựng mình không?!

Chính lúc đó, một bàn tay chợt vỗ lên vai ông.

Khoảnh khắc ấy, tất cả các thông tin giết tài xế cướp taxi mà ông từng nghe trên kênh giao thông đều dội thẳng vào não bộ. Ông vội vàng thẳng gấp. Cảnh tượng duy nhất hiện ra trong đầu ông lúc bấy giờ là hình ảnh vợ con đang đợi mình về nhà...

Ngày đầu tiên, khoảng 5 giờ 30 phút sáng.

Anh Tứ ngồi trên thành cầu bằng đá, vòng hai tay ôm lấy cơ thể, mắt thất thần nhìn về phía trước. Sắc trời còn chưa sáng hẳn, bên bờ sông phía xa thấp thoáng bóng người đi tập thể dục buổi sáng, trông chập chờn ẩn hiện như những hồn ma bóng quế. Khí lạnh khiến sương mù trên mặt sông vẩn vít như làn khói, làm anh nhớ đến miếng giấy bạc đã đưa đẩy cuộc đời mình vào ngõ tối. Anh không nhìn được, bắt đầu tưởng tượng xem chết chìm dưới sông sẽ có cảm giác gì.

Anh rùng mình, rồi vút đầu mẫu thuốc lá đi, móc chai rượu để trong túi xách ra, tu liền một mạch hết nửa chai.

“Không ngờ lại đi đến bước đường này...”

Đương nhiên anh Tứ biết tự sát sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức cho người thân, nhưng nếu anh không chết, e rằng sẽ còn gây ra nhiều phiền phức hơn. Hai đời nhà anh đều làm cảnh sát, bạn bè, người thân cũng toàn là cảnh sát. Nếu chuyện này bị công bố vào thứ Hai thì mặt mũi anh còn biết để vào đâu?

Người ta sẽ bình phẩm thế nào về anh?

Bại hoại?

Mất mặt?

Anh cũng xứng làm cảnh sát?!

“Mình là cảnh sát!” Một giọng nói không cam lòng len lỏi chui ra từ huyết đàn điền, rồi thoát khỏi đôi môi đang mím chặt. Anh ném mạnh chai rượu ra xa, “Ông đây chính là cảnh sát!”

Choang!

Bờ sông đột nhiên bừng sáng, một luồng ánh sáng rọi thẳng đến chỗ anh. Lúc này, anh mới nhìn rõ chiếc máy xúc đang đậu sừng sững ở đó. Từ xa có bóng người hốt hải chạy đến gần, anh ta chạy lên cầu, nắm lấy tay anh.

“Ôi chà! Chất lượng phục vụ của cảnh sát Cửu An tốt thật đấy, vừa mới báo cảnh sát xong mà cảnh sát đã kịp thời chạy đến đây luôn rồi sao?”

Đến hồ nước, ông Điền ngậy người nhìn tờ một trăm tệ trên ghế phụ lái.

Không ngờ hai người khi nãy vút lại tiền rồi xuống xe.

Họ đứng trên bờ, cách hồ nước không xa, châm đèn cạcbua, lấy bộ quần áo màu đen và một vài thiết bị sáng loáng trong va li ra, giúp nhau mặc quần áo, rồi sau đó là tiếng nhảy xuống nước đánh “ùm”.

Thì ra là đi lặn.

“Đồ thần kinh!” Ông Điền cười thầm, không rõ đang mắng hai người kia hay mắng chính mình khi nãy thần hồn nát thần tính.

Cất tờ tiền một trăm tệ đi, ông mỉm cười thỏa mãn, xoay chìa khóa khởi động xe, chuẩn bị lái về nhà. Cuối cùng đêm nay cũng không hoài công vô ích.

Tiếng động cơ vang lên khô khốc từng hồi. Xe không khởi động được. Ông Điền chửi đổng một câu, rồi nổ máy lần nữa, nhưng vẫn thất bại.

Ông bắt đầu thấy quái lạ.

Khởi động đến lần thứ ba, thứ tư mà xe vẫn không nhúc nhích.

“Gặp ma à? Vừa mới bảo dưỡng xong mà...”

Ông không thể không thừa nhận mình nhát gan. Giữa cảnh tắt lửa tối đèn ở nơi rừng sâu núi thẳm thế này mà xe lại không khởi động được, điều này khiến ông không khỏi liên tưởng tới những vị khách không mời mà đến...

Chợt những tiếng đập cửa dồn dập vang lên từ bên ngoài. Ông quay đầu lại thì thấy một bóng người ướm sững đang hoảng hốt đập ầm ầm lên cửa kính xe. Ông Điền hét thất thanh, hồn bay phách lạc. Ông chắc mẩm đây chính là con ma chết đuối trong truyền thuyết đang lừa gạt người phàm đến bên bờ hồ, rồi đẩy người ta xuống nước đòi mạng đây mà. Sắc mặt ông trắng bệch như tờ giấy, ông bất giác lùi về sau, bàn tay vốn dĩ đang nắm chặt cửa xe, giờ ma xui quỷ khiến thế nào lại chạm vào nút điều khiển cửa sổ hạ xuống. Toàn thân ông Điền run lấy bầy, trơ mắt nhìn cánh cửa sổ xe ô tô đang từ từ hạ xuống...

“Bác tài!” Kết cục này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ông, “Mau báo cảnh sát!”

Giờ đây, ông Điền thấy vị hành khách này hoàn toàn không còn vẻ trấn tĩnh và thần bí như lúc mới lên xe. Anh ta hoảng sợ đến mức mất hồn mất vía, mặt cắt không còn giọt máu, toàn thân run rẩy. Không rõ anh ta run rẩy vì nhiệt độ dưới nước quá lạnh hay vì cảnh

tượng vừa nhìn thấy khi nãy: trong dòng nước xanh sẫm, chân anh ta móc phải vật gì đó, anh ta cố sức giãy giụa, một chất lỏng đặc sệt màu đen liền túa ra, tiếp đó là mẫu xương trắng ớn, thứ bọt khí rùng rợn không ngừng chảy ra ùng ục. Hai người họ nhìn thấy xung quanh mình có vô số chiếc túi như thế, túi nào cũng bị buộc dây thừng thả thõng xuống, trôi nổi theo dòng nước, nom chẳng khác nào một khu rừng chết chóc.

“Xác chết.”, giọng anh ta run run, “nhiều xác chết lắm...”

Một tiếng sau, cảnh sát đã bao vây toàn bộ khu vực hồ nước nhân tạo. Họ dựng một cột đèn pha rất lớn bên bờ hồ. Các thành viên đội lặn liên tục nhảy xuống hồ rồi lại trồi lên, trực vớt những “di vật” không lành.

Cuối cùng, vào lúc sáng sớm, đội pháp y xác nhận họ đã phát hiện có tới sáu mươi một thi thể ở trong hồ chứa nước.

“Mấy năm nay, ngành xây dựng làm ăn khó khăn quá!” Ông chủ thầu họ Lương vội vàng rút thuốc mời anh Tứ, ông ta đang đi theo anh Tứ đến hiện trường xảy ra vụ án, “Mãi mới trúng được một gói thầu thì không đủ vốn, không đủ nhân công. Mãi mới huy động được đầy đủ nguồn lực thì vừa xúc xẻng đầu tiên, công nhân lại phát hiện ra thứ này. Anh nói xem, thế chẳng phải là tôi... Đồng chí cảnh sát, vụ này mất khoảng bao lâu?”

“Khó nói lắm”, anh Tứ xua tay, rút thuốc lá trong túi ra, “có phải điện thoại di động đâu cơ chứ? Không thể có chuyện vớt nó ở đây rồi cứ thế về nhà được, đúng không? Còn phải tìm các bộ phận khác nữa...”

“Anh xem ánh chừng mất khoảng bao lâu?” Mặt ông chủ Lương liền chảy dài.

“Phải xem đã.” Anh Tứ bước đến bên cạnh chiếc máy xúc, chỉ xuống phía dưới hồ, hỏi, “Ở đây hả?”

“Đúng vậy! Chính là ở đây! Anh thấy không.”

Anh Tứ nhận chiếc đèn pin từ tay ông chủ thầu, chiếu đèn về phía mặt sông. Ánh đèn pin xua tan các nguồn sáng khác, mặt sông đục ngầu và tối thui như mực. Quầng sáng của đèn pin quét qua quét lại trên mặt nước, quét qua rác rưởi nổi lênh phênh, quét qua những phiến đá đứng sừng sững, qua những cọng lá của đủ các loài thực vật, cuối cùng dừng lại. Anh Tứ đại khái đã nhìn rõ đó đúng là cánh tay người, nó chìm trong dòng nước nông ở ven bờ, vướng phải các cành cây nên mắc cạn tại đó. Nhìn độ lớn nhỏ, có thể phỏng đoán đó là tay của phụ nữ, nhưng không nhìn rõ màu sắc móng tay nên không thể đưa ra phán đoán chính xác 100%.

Anh chợt thấy buồn nôn, vội đứng thẳng người.

“Đồng chí cảnh sát!” Ông chủ Lương lại đưa điều thuốc cho anh Tứ, “Tôi ấy à, cũng từng xem trên tivi, nên hiểu đôi chút về công tác phá án, chúng ta không được phá hủy hiện trường vụ án, đúng không? Bởi vậy mấy thứ này, có phải anh sẽ tự mình... à ừm... thế...”

“Anh giục tôi chỉ tổ tốn nước bọt.” Anh Tứ nhanh chóng dập tắt ý muốn để công trình sớm hoạt động trở lại của ông chủ Lương, “Phải đợi bác sĩ pháp y xuống trực vớt, tôi mò xuống đó cũng sẽ làm hiện trường vụ án bị xáo trộn.”

“Vậy khi nào bác sĩ pháp y mới đến?”

“Bác sĩ pháp y đến cũng đã xong đâu, phải phong tỏa đường sông, lúc nào vớt hết thì lúc đó mới xong...”

Ông chủ Lương không nói gì, nhưng bước chân thể hiện rõ nỗi sốt ruột. Anh Tứ ngồi trên máy xúc, lẳng lặng hút thuốc, cố gắng đè nén cảm khó chịu đang dâng trào. Vài phút sau, cảm giác buồn nôn cũng hết, nhưng đầu anh lại bắt đầu đau.

“Đến rồi kìa!” Vừa nghe ông chủ Lương kêu lên, anh Tứ đã thấy đèn của cảnh sát chiếu sáng cả bờ sông. Anh nhìn thấy hai bóng người bước lại gần.

“Anh Tứ? Sao anh lại ở đây?” Người đi trước tên là An Tái Vinh, thường gọi là Tiểu An, ở Đội 1.

“Đang đi lòng vòng quanh đây thì vừa hay gặp vụ này...” Anh Tứ đáp hàm hồ cho qua chuyện.

“Tình hình cụ thể thế nào?” Người đi phía sau là anh Dương bác sĩ pháp y.

Anh Tứ đưa cho anh Dương điều thuốc, hỏi, “Hôm nay anh trực à?”

“Đừng nhắc chuyện này nữa! Hội anh Lưu hôm nay đi hiện trường cả rồi nên họ đành gọi tôi thế chân.” Anh Dương liên tục lắc đầu, “Cậu hết ca trực rồi sao không về nhà mà ngủ, còn quanh quẩn ở đây làm gì?”

“Không ngủ được...”

“Hôm nay người trên Cục tìm cậu có chuyện gì thế?” Anh Dương rít hai hơi thuốc, rồi đột nhiên hỏi.

“Vẫn là chuyện xét nghiệm nước tiểu lần trước ấy mà...” Anh Tứ

gượng gạo trả lời.

“Cậu phải giải thích đầu ra đấy cho người ta, chớ động tí là mắng ầm lên, cái tính của cậu ấy à...” Anh Dương cảm rằm hồi lâu, anh Tứ chỉ gật đầu lắng nghe, không đáp lời. Mãi đến khi nói mỗi miệng, anh Dương mới ho một tiếng, rồi dụi tắt thuốc lá, bảo, “Thôi, mau bắt tay vào việc nào, tình hình ra sao?”

“Thấy một cánh tay, bị chặt ở đoạn này...” Anh Tứ vừa nói vừa chỉ lên cánh tay mình.

“Nổi hay chìm?”

“Chìm...”

Anh Dương nhú mày, bật đèn pin, đến ven sông quan sát một lát, sau đó cúi người xuống, chậm rãi dò dẫm từng bước. Cuối cùng, anh cầm thứ đó lên.

“Tôi biết ngay mà!” Anh Dương vút nó xuống mặt đất, rồi nói, “Nếu là tay thật thì đã trương phềnh lên từ lâu rồi.”

Anh Tứ vừa nhìn liền đỏ mặt.

Hóa ra chỉ là cánh tay giả.

“Lần sau, trước khi báo cảnh sát thì phải tìm hiểu kỹ sự việc đã nhé!” Tiểu An liếc nhìn anh Tứ, rồi quay sang giáo huấn ông chủ Lương, “Lãng phí công sức của cảnh sát!”

“Vâng! Vâng!” Ông chủ Lương cười tươi rói, “Chắc chắn sẽ về nghiêm khắc dạy dỗ lại cấp dưới, lần sau tuyệt đối không để xảy ra tình trạng này nữa...”

“Cũng tại tôi không nhìn kĩ...” Anh Tứ không biết giấu mặt vào đâu, lên tiếng xin lỗi anh Dương.

“Thôi thôi!” Anh Dương xua tay, “Tất cả về nghỉ đi, không ai chết là may rồi...”

“Nặng thật đấy!” Tiểu An cầm cánh tay giả lên ước lượng, “Món này mà dám vút lung tung lại chẳng dọa người ta sợ chết khiếp mới lạ. Tôi mà tóm được đứa thất đức đó thì nhất định phải dạy cho nó một bài học mới được.”

Bỗng nhiên, anh Tứ nhìn chăm chăm vào một điểm. Anh cầm cánh tay giả lên, thần người quan sát hồi lâu. Cánh tay giả này được chế tạo rất tinh xảo, da làm bằng cao su tổng hợp mà sờ vào giống hệt da thật, trên cánh tay còn khắc hình bông hoa hồng.

“Người này...”, anh Tứ lẩm bẩm tự nói với mình “hình như mình quen...”

“Hả?” Anh Dương nhướn mày, “Quen thế nào?”

“Cũng không dám chắc lắm, có khi nhớ nhầm...” Anh Tứ định thần trở lại, ngượng ngùng lắc đầu, “Tôi đem nó về chỗ tôi được không?”

“Được! Dĩ nhiên là được...” Tiểu An gật đầu đồng ý mà không hiểu vì sao anh Tứ lại muốn mang “của nợ” này về.

Máy xúc phát ra tiếng động ầm ầm. Ông chủ Lương được phép tiếp tục xây dựng công trình đúng như ông ta mong muốn.

“Đúng là anh Tứ trong lời đồn...” Bước đến gần xe cảnh sát, Tiểu An lắc đầu.

“Làm sao?”

Ngẩng đầu lên, cậu ta phát hiện anh Dương đang nhìn mình chăm chăm.

“Chú Dương, chú đã nghe người ta nói gì chưa...”

“Cậu bớt hóng hớt đi!”

Tiểu An đang định khua môi múa mép thì bị anh Dương lập tức chặn họng khiến cậu ta không dám ho he gì nữa, lẳng lặng bước lên xe. Chiếc xe cảnh sát nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Dưới lùm cây cạnh đó, anh Tứ nhìn chăm chăm theo bóng họ, hai tay nắm chặt, toàn thân run lẩy bẩy. Mãi lâu sau, anh mới thở dài, rồi lặng lẽ mất hút vào bóng tối.

Đèn trên phố bắt đầu tắt dần, nhưng mặt trời vẫn chưa lặn. Các cửa tiệm ăn sáng rục rịch mở cửa phục vụ thực khách, chủ quán hắt cả nước bắn ra ngoài đường. Công nhân vệ sinh uể oải quét nốt những nhát chổi cuối cùng. Anh Tứ luồn hai tay vào ống áo giao nhau trước ngực, bước trên đường dành cho khách bộ hành. Điều thuốc trong tay đã cháy hết, anh tiện tay vứt đi, rồi lại châm một điều khác. Cơn đau đốn phía sau eo giống như rễ cây đâm từ da, xuyên sâu vào thịt, rồi cắm thẳng vào xương. Trán anh rịn mồ hôi lạnh.

Lúc Đảng Siêu bị bắt, mọi thứ tưởng chừng đã kết thúc, vụ án khép lại, tội phạm bị xử tử. Bản thân anh được phong tặng Huân chương Quân công hạng hai. Nhưng anh Tứ hoàn toàn không thể ngờ rằng, đối với anh, mọi thứ chỉ mới bắt đầu.

Một buổi sáng, anh thức dậy, thấy toàn thân không còn chút sức lực, đầu óc quay cuồng giống như bị cảm cúm, nhưng để ý kỹ một chút thì lại thấy không giống triệu chứng của bệnh cúm lắm. Ban đầu anh không mấy quan tâm, vẫn đi làm như thường ngày. Khi lên xe buýt, tim anh đập nhanh liên hồi, bắp chân giống như bị chuột rút, chỉ muốn đá về phía trước. Anh thở hổn hển, ngẩng đầu lên thì phát hiện

một vài hành khách trên xe nhìn mình với ánh mắt khác thường. Anh lấy tay sờ lên mặt mới phát hiện nước mũi mình đã chảy ra từ bao giờ. Anh vội vàng lấy khăn tay ra, soi vào cửa kính xe, lau lấy lau để, một ý nghĩ vụt qua não, gây ra cơn dư chấn khe khẽ nhưng đủ làm thế giới ngày hôm qua của anh hoàn toàn sụp đổ:

Mình đang lên cơn nghiện...

Cuối cùng, anh cũng đến Bệnh viện số 2. Ánh mặt trời trong hành lang khoa Cấp cứu chói sáng đến lóa mắt. Một vài bệnh nhân ngồi trên hàng ghế dài hai bên hành lang bệnh viện, ôm bụng nhăn nhó kêu đau. Anh Tứ ho khẽ một tiếng, một vài người trong số họ nhìn anh chằm chằm, rồi từng người len lén lánh đi chỗ khác. Trong phút chốc, ô cửa đăng ký lấy số của khoa Cấp cứu vắng ngắt không một bóng người.

“Anh lại đến à?” Một giọng nữ hơi khàn vọng ra từ sau ô cửa.

Anh Tứ đáp “ừm” một tiếng, rồi mới chợt nhớ mình cần giả bộ như bất ngờ lắm, anh vờ hỏi, “Ô? Sao lại là cô trực ban thế?”

“Không phải anh tính trước cả rồi sao?” Nữ bác sĩ gỡ khẩu trang ra, để lộ gương mặt mang nụ cười chế giễu, “Biết tôi dễ tính chứ gì?”

“Bác sĩ Giang, cô cũng thật là...” Anh Tứ cười nịnh, lấy bệnh án trong túi ra, đưa cho cô, “Tại chẳng ai chịu tiêm cho tôi thôi, cô bớt ăn dưa bở đi...”

Bác sĩ Giang mở cửa cho anh Tứ vào phòng Cấp cứu.

“Lại đau à?”

“Ừm, không chịu nổi nữa...” Mồ hôi chảy đầm đìa khắp đầu anh Tứ.

Đây không hề là lời nói dối.

Triệu chứng mỗi lần lên cơn nghiện đều giống nhau: nước mắt, nước mũi thi nhau chảy, tim đập nhanh, răng va vào nhau lập cập, hô hấp khó khăn... Những triệu chứng vừa rồi anh đều đã trải qua. Tiếp sau đó, nó sẽ bốc lên đầu, đầu đau đến mức chỉ muốn đập mạnh vào tường, nếu nó chạy vào nội tạng thì gan hoặc thận sẽ đau đến mức không biết nên nằm hay nên ngồi mới giảm được cơn đau, cả đêm không thể ngủ nổi. Đương nhiên điều diễn ra thường xuyên nhất là cơn đau này còn kéo theo cơn đau của những vết thương do trúng đạn trước kia. Cứ như thế, tấm lưng anh giống như bị chiếc bàn là nóng giãy áp thẳng vào da thịt...

“Anh phẫu thuật lâu thế rồi cơ mà, về mặt lý thuyết thì lẽ ra phải...”
Bác sĩ Giang kiểm tra vết thương của anh Tứ.

“Tôi đâu phải bác sĩ mà biết... Có lẽ vết thương do súng đạn nó vậy...” Anh Tứ đã viện lý do này suốt hơn một năm qua, cũng chẳng buồn kiểm lý do khác, bởi vì nói cho cùng, có mấy bác sĩ tiếp xúc với vết thương do súng đạn đâu?

“Tôi thấy...”, bác sĩ Giang đứng dậy, “miệng vết thương đang hồi phục rất tốt, nên cơn đau mà anh cảm thấy, tám phần là do tác động của tâm lý thôi, anh nên cố gắng chịu đựng.”

“Tôi đau thật mà!” Anh Tứ bắt đầu cáu, những lúc thế này, anh thường rất dễ nổi nóng, “Cứ cho cô một phát đạn xem cô có cố gắng chịu đựng được không?”

Bác sĩ Giang không tức giận, cũng không trả lời, chỉ ngồi nghịch móng tay của mình, đợi anh Tứ bỏ đi.

Anh Tứ không còn cách nào khác, đành móc một tờ giấy trong túi

áo ra, đập mạnh xuống bàn.

“Cần để phục vụ cho việc phá án, cô tiêm cho tôi đi!”

Đây là lần thứ ba, anh Tứ phải dùng đến bảo bối này. Đó là thư giới thiệu của Đội Cảnh sát, nội dung đại khái là: *Đồng chí Diệp Tứ Minh đang trong quá trình thi hành nhiệm vụ phá án, đề nghị các quý đơn vị phối hợp!* Đơn vị viết thư giới thiệu là Trung đội Tình báo, đó chính là đơn vị quản lý cảnh sát ngầm và người chỉ điểm. Anh Tứ không rõ bác sĩ Giang có hiểu được từ này có ý nghĩa gì không, miễn sao mang ra có thể dọa người là được. Mà anh đoán chắc bác sĩ Giang cũng chẳng hề hay biết Trung đội Tình báo giờ đây đã bị giải thể.

Quả nhiên, bác sĩ Giang thờ dài, sau đó đứng dậy, nhanh nhẹn đi lấy thuốc, chuẩn bị tiêm cho anh. Anh Tứ móc điều thuốc ra định hút, nhưng bị người đứng xếp hàng phía sau trừng mắt, anh liền cười cầu hòa, cất điều thuốc đi.

“Công việc dạo này thế nào?” Anh Tứ hơi ngại vì khi này lỗ nổi nóng với bác sĩ Giang, nên giờ gắng tìm chủ đề bắt chuyện trở lại.

“Bạn lắm, toàn phải trực thay đồng nghiệp.” Bác sĩ Giang tìm ngược tìm xuôi thứ gì đó, “Không thể bì với anh được, chẳng lo mất việc, suốt ngày ngồi bàn giấy, lại còn được ra oai, đâu có ai sợng bằng...”

Anh Tứ cười ngại ngùng.

“Bọn trẻ thì sao?”

“Vẫn thế thôi, tuần trước cháu nó bị cảm cúm.” Bác sĩ Giang lấy ngón trỏ búng ống tiêm, “Bố nó không biết chăm sóc con cái, mùa đông cũng chẳng chịu mua cho nó thêm mấy cái áo dày dặn một tí...”

Mũi kim cắm vào da thịt, anh Tứ hơi nhếch miệng.

“Còn anh thì sao?”

“Cũng vẫn thế thôi. Đầu năm ngoái, mẹ thằng cu lấy chồng... lần trước tôi kể với cô rồi nhỉ... Nó đã lên lớp ba, thành tích học tập cũng bình thường. Nghĩ mà rầu...”

Bác sĩ Giang rút mũi kim ra, vứt vào thùng rác. Anh Tứ cảm thấy một luồng ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, mọi cảm giác khó chịu đều tan biến, toàn thân thoải mái như đang được ngâm mình trong bồn nước nóng.

“Anh nên ít tiêm thì hơn”, bác sĩ Giang ghi gì đó vào bệnh án của anh Tứ, “anh nghiện không nhẹ đâu.”

“Cái gì mà nghiện với không nghiện, cô nói quá lời rồi đấy!”

“Đây là Pethidine.” Bác sĩ Giang nghiêm mặt ngắt lời anh, “Nếu anh muốn nửa đời còn lại phải đi lừa lấy thuốc giống như khi nãy thì không cần nghe lời khuyên của tôi làm gì.”

Anh Tứ không hề tức giận, đứng lên định đi. Vừa đặt tay lên túi xách, anh đột nhiên vỗ vào gáy.

“Đầu óc tôi đúng là chẳng ra gì.” Anh ngồi xuống, lấy cánh tay giả trong túi ra, hỏi “Gần đây bệnh nhân này có đến chỗ cô không?”

Anh Tứ bắt đầu đến Bệnh viện số 2 kể từ khi anh bị điều chuyển từ bên tình báo sang nội vụ. Nói điều chuyển công tác thì cũng chưa hoàn toàn chính xác, trên thực tế, cả Trung đội Tình báo đều bị biên chế giải thể.

Cấp trên giải thích rằng, “Thời đại mới cần áp dụng nhiều phương pháp khoa học kĩ thuật mới để phá án, cần trao đổi các thông tin tình

báo sao cho các đơn vị khác đều có thể sử dụng. Để đội tình báo tác chiến riêng lẻ như một bộ phận độc lập không còn hợp thời nữa.”

Anh Tứ cũng có ý kiến về vấn đề này, nhưng anh không muốn đào sâu suy nghĩ. Nói chính xác hơn, anh không còn tâm trí dành cho việc đó, tâm trí anh giờ đây đều tập trung cho việc cai nghiện. Anh gần như đã thử hết mọi cách: cai nghiện tự nhiên, cai nghiện nhờ thuốc, trị liệu thay thế..., nhưng chẳng có mấy biện pháp hữu hiệu, đã thế còn khiến khoản tiền tiết kiệm ít ỏi của anh gần như không cánh mà bay. Cuối cùng, anh chỉ dùng được một phương pháp, đó là ăn cam thảo. Trong cam thảo chứa lượng nhỏ bột thuốc phiện, có thể làm giảm nhẹ phản ứng lúc cai nghiện. Ban đầu anh Tứ chỉ ăn một vài lát, nhưng khi anh phải ăn đến ba trăm lát một ngày thì anh hiểu ra rằng mình bắt đầu cần cai món này...

Cuối cùng, thứ có thể cứu anh chỉ còn Pethidine.

Anh Tứ nhìn thấy cô trong một lần xếp hàng đợi tiêm. Đứng giữa dòng người tiều tụy, gầy gò, trông cô nổi bật hẳn nhờ vẻ trẻ trung và dáng dấp cao ráo. Huống hồ, lần cuối cùng xuất hiện ở đây, cô còn đeo cánh tay giả khắc hình hoa hồng.

“À, cô gái có cánh tay giả khắc hoa hồng chứ gì? Nửa cánh tay trên xăm nửa bông hồng, rồi trên cánh tay giả khắc nửa bông còn lại, hai nửa bông hồng ghép lại vừa vặn trùng khít nhau, phải không?” Không cần anh Tứ gợi ý, bác sĩ Giang đã nhớ lại, “Ở đây có bao nhiêu bệnh nhân, nhưng chỉ có anh và cô ấy là ít gây phiền nhiễu cho tôi nhất...”

Nói rồi, bác sĩ Giang cười gian, chờ anh Tứ thanh minh mình

hoàn toàn khác với dân nghiện, nhưng anh không hề phản ứng lại.

“Cô ấy còn mạnh mẽ hơn anh, người ta bị từ chối tiêm thuốc cũng chẳng la mắng hay khóc lóc gì, chỉ im lặng bỏ đi...”

Nhớ lại vẻ thất thế khi nãy của mình, anh Tứ không biết giấu mặt vào đâu. Có điều anh cảm thấy bác sĩ Giang khen cô gái kia cũng hơi quá lời. mấy lần đầu, đúng là cô còn giữ được lòng tự trọng, nhưng sau đó thì chẳng chịu nổi nữa. Anh Tứ từng nhìn thấy cô khổ sở cầu xin mấy tên lưu manh cho mình chen ngang hàng. Có lần, anh còn nhìn thấy cô đập đầu vào tường ở góc khuất. Còn có lần anh Tứ đưa giấy chứng nhận đi công tác để xin bác sĩ thêm mấy ống thuốc mang về nhà tự tiêm, cô trông thấy liền lập tức lao đến, quỳ mọp xuống đất cầu xin.

“Cầu xin chú! Tiêm cho tôi một mũi đi! Chỉ một mũi thôi...”

Anh Tứ không nỡ nhìn cô như vậy nên chia cho cô một ống. Kết quả là từ đó về sau, anh toàn bị cô chặn đường xin xỏ, cuối cùng anh đành trở mặt với cô.

“Vậy chú cho tôi mượn ít tiền.” Sắc mặt cô gái tái xanh, cơ thể không ngừng run rẩy, nước mũi không kiểm soát được chảy dài ra ngoài.

“Chú... anh... đại gia, cho tôi mượn ít tiền đi! Chắc chắn tôi sẽ hoàn trả, kiểu gì cũng sẽ trả, nếu không tôi ngủ với chú nhé...”

Nói đoạn, cô quỳ sụp xuống.

Anh Tứ vừa xấu hổ vừa kinh sợ, lại đúng lúc cơn nghiện kéo tới khiến cảm giác khó chịu phút chốc bốc lên tận đầu, anh Tứ thấy hoa mắt chóng mặt, ôm chặt lấy đầu, rồi tìm đường lao ra ngoài cửa.

Từ đó trở đi, anh không gặp lại cô lần nào nữa.

“Đúng vậy! Chính là cô ấy.” Anh Tứ chỉ vào cánh tay giả, “Nếu lần sau cô ấy đến đây, nhờ cô đưa giúp vật này cho cô ấy và bảo cô ấy rằng đừng chà đạp đồ vật, nếu muốn chà đạp nó cũng đừng vứt lung tung...”

“Chà chà! Anh này”, bác sĩ Giang như cười như không, lắc đầu, “tự anh đưa cho cô ấy chẳng phải xong việc sao? Định coi tôi là bưu điện à?”

“Tôi... không biết cô ấy ở đâu.” Anh Tứ luôn cảm thấy bác sĩ Giang là người phụ nữ rất khó dò đoán, chẳng bao giờ biết câu nào cô nói đùa, câu nào cô thực sự để ý, “Không phải cô ấy thường xuyên đến đây sao?”

“Ai bảo vậy? Lâu lắm không đến đây rồi!”

Anh Tứ hơi nhú mày.

“Bao lâu không đến rồi?”

“Phải mấy tháng rồi! Chẳng phải mấy lần trước anh cũng không gặp cô ấy sao?”

“Tôi cứ nghĩ sau đó tôi và cô ấy không gặp mặt là do không đến đây cùng thời điểm.” Anh Tứ ngẩng đầu nhìn trần nhà như đang ngẫm ngợi điều gì, rồi nói, “Thế cô hỏi giúp tôi xem liệu có phải cô ấy đến đây vào giờ bác sĩ khác trực ban không?”

Bác sĩ Giang kiểm tra lại lịch trực ban, sau đó bấm điện thoại hỏi từng đồng nghiệp, cuối cùng nhìn anh Tứ và lắc đầu.

“Liệu có phải cô ấy đến bệnh viện khác chẳng.” Anh Tứ hỏi.

“Không thể có chuyện đó. Cô ấy đã xin đơn thuốc ở đây một lần thì những bệnh viện khác sẽ không đưa thuốc cho cô ấy. Chắc hẳn cô ấy phải biết điều đó. Nói không chừng người ta cai được rồi cũng nên.”

Anh Tứ không trả lời, chỉ “hừ” một tiếng, rồi lắc đầu.

Cánh cửa đột nhiên bật mở, ai đó không chào hỏi đã xông vào. Anh Tứ ngẩng lên nhìn, hóa ra là người quen. Người mới đến là bác sĩ ở khoa Phục hồi chức năng, tên là Hạ gì đó Kiếm.

“Bác Khương, bác đi từ từ thôi!” Bác sĩ Hạ bước chân vào phòng trong khi nửa thân trên vẫn còn ở ngoài hành lang, nhiệt tình chào tạm biệt người kia.

Qua ô cửa sổ bằng kính khá lớn, anh Tứ nhìn thấy một người đàn ông lớn tuổi vẫy vẫy tay với bác sĩ Hạ, rồi tập tễnh bước đi.

“Giang Nguyệt, có thuốc lá không?” Bác sĩ Hạ oang oang cất giọng, vừa nhìn thấy anh Tứ cũng ở đó, anh ta liền chào hỏi, “Ô? Sao anh lại đến đây?”

“Lại xin xỏ à?” Giang Nguyệt không nể mặt.

“Tôi vốn là đang cai thuốc mà, nào ngờ thần tài lại viếng thăm, hầu hạ ông ấy vãi cả mồ hôi, thành ra không hút thuốc không sao chịu nổi...”

“Lại nhắm trúng con gái rượu nhà người ta rồi chứ gì? Bảo sao trông cậu gian thế!”

“Đúng là suy nghĩ của đàn bà! Người ta là nhà văn lớn, là đại phú hào, đến bệnh viện chúng ta khám chân... Nhanh lên! Cho tôi thuốc! Đừng ki bo thế!”

“Hút thuốc của tôi này!” Anh Tứ móc một điếu thuốc trong bao đưa cho bác sĩ Hạ.

“Úi trời, đồ tốt đây!” Bác sĩ Hạ vừa nhìn thấy cánh tay giả đặt trên bàn liền cầm lên quan sát, “Tay điện cơ!”

“Tay điện cơ?”

“Anh thấy chỗ này không?” Bác sĩ Hạ chỉ vào vòng đen làm bằng cao su cuốn quanh đầu cánh tay giả, rồi giảng giải, “Chỉ cần chụp nó lên đoạn tay gãy là có thể dùng cơ thịt truyền tín hiệu... BỐ KHỈ, CAO CẤP THẬT ĐẤY, CÒN CÓ CẢ BLUETOOTH NỮA CHỨ!”

Bác sĩ Hạ lôi nhẹ, chiếc vòng liền tách ra khỏi cánh tay giả. Bác sĩ Hạ đặt nó vào lòng bàn tay quan sát hồi lâu, chặc lưỡi khen tấm tắc.

“Nghe nói món đồ này do người Mỹ chế tạo, không ngờ bây giờ nước ta cũng có bán...” Nói đoạn, bác sĩ Hạ đeo chiếc vòng lên bắp tay mình, bật công tắc trên cánh tay giả, âm thanh “ro ro” vang lên, rồi cánh tay giả bắt đầu nắm vào, duỗi ra.

“Ôi chà, tay không tàn tật cũng có thể dùng được này...” Không những kinh ngạc vì sự tân tiến của khoa học kỹ thuật, anh Tứ còn phục lẫn chất lượng của món hàng này. Không biết nó bị ngâm dưới nước bao lâu mà giờ chẳng hề hư hại.

“Chỉ cần có cơ thịt là được...” Bác sĩ Hạ cười đắc ý, đặt bàn tay giả xuống phần thân dưới, rồi quay sang nhìn bác sĩ Giang.

“Cút!” Bác sĩ Giang đẩy anh ta ra xa. Bác sĩ Hạ cười hình hích, nghe rất hạ lưu.

Anh Tứ đột nhiên nhận ra một điều, quen biết bác sĩ Hạ đã lâu, nhưng anh không hề biết tên đệm của bác sĩ Hạ là gì, bởi vì mọi

người điều tự động bỏ qua tên đệm, mà gọi thẳng tên bác sĩ Hạ là Hạ Kiếm.

“Anh có muốn thử không?” Bác sĩ Hạ giúp anh Tứ đeo vòng lên cẳng tay. Sau khi thử vài lần, anh Tứ cũng học được cách điều khiển bàn tay giả.

“Hay đấy! Thú vị thật!” Anh Tứ cười. Bác sĩ Giang đứng bên cạnh nhìn hai người, lắc đầu ngao ngán. Đàn ông luôn là những cậu bé không bao giờ lớn, bất kể ở độ tuổi nào, họ đều tìm thấy món đồ chơi mà mình yêu thích.

“Món đồ này... khoảng bao nhiêu tiền?” Anh Tứ đột nhiên nhớ đến điều gì đó.

“Còn phải xem mua qua nguồn nào”, bác sĩ Hạ nói, “áng chừng một trăm đến một trăm năm mươi ngàn gì đó.”

Anh Tứ đột nhiên đứng bật dậy, va đổ chiếc ghế, chạy ra ngoài, bỏ mặc hai vị bác sĩ đứng ngây người vì giật mình.

Trực giác nghiệp vụ mách bảo anh cần phải điều tra lai lịch của cô gái đó.

Ngày đầu tiên, thứ Năm, 7 giờ sáng.

Khi anh Tứ đến Đội Cảnh sát hình sự thì trời đã sáng rõ. Anh đứng trước cửa, châm điếu thuốc, hút hết mới lấy dũng khí bước vào trong. Từ lúc phát hiện mình nghiện ma túy, anh luôn cảm thấy mất tự nhiên trước đồng nghiệp, đặc biệt là sau sự cố đó. Kể ra thì số anh cũng nhỏ. Anh Tứ biết bất kể Pethidine hay cam thảo đều không phải biện pháp lâu dài, bởi vậy anh mới lén lút đến bệnh viện tư nhân

kiểm tra và xin tư vấn. Anh không biết bệnh viện nào trong số các bệnh viện tư nhân không có giấy phép, lại càng chẳng hay đúng ngày hôm đó Thanh tra Bộ Y tế lại đến kiểm tra đột xuất.

Không ngờ hôm nay đồn cảnh sát vắng tanh, anh Tứ thở phào nhẹ nhõm.

“Sao anh Tứ lại đến thế?” Tiểu Tề, một lính mới vào ngành, cất giọng chào hỏi anh.

“Ồ, tôi có chút việc.” Anh Tứ gật đầu, trả lời qua quýt, “Mọi người đi đâu cả rồi?”

“Đội 1 và Đội 2 đến hồ chứa nước, không rõ ở đó xảy ra vụ gì, còn những người khác đều đến sân bay.”

“Ra sân bay làm gì?”

“Anh không biết sao?” Tiểu Tề hào hứng nói, “Thì vì chương trình nhạc rock gì đó còn gì, Tần Minh cũng đến...”

“Lại đến nữa à?” Vừa lúc đó, Tiểu Hạ bước vào. Tiểu Hạ là bác sĩ pháp y, anh hỏi, “Chẳng phải cậu ta vừa mới đến tuần trước đó sao?”

“Ai mà biết được, tóm lại giờ cậu ta đang ở sân bay và vừa ra tay đánh phóng viên.”

“Lại đánh à?” Tiểu Hạ tắc lưỡi ngạc nhiên.

“Thằng cha đó toàn thế còn gì... Có điều lần này đám phóng viên cũng không vừa, họ đánh trả luôn, thế là Tần Minh cùng vệ sĩ của cậu ta đánh lộn với đám phóng viên ngay giữa sân bay, loạn hết cả lên, kết quả là Đội 3 phải đến đó giải quyết.”

Anh Tứ không thích nói chuyện tào lao, nên bỏ sang bàn làm việc của mình, mở máy tính, đăng nhập vào kho dữ liệu. Anh Tứ khá

hứng thú với các sản phẩm công nghệ, nhưng trình độ có hạn nên anh nhập điều kiện sàng lọc mãi mới thành công.

Kết quả hiển thị cho thấy, trong dữ liệu về các đối tượng bị truy bắt gần đây thì căn bản không hề có người tàn tật.

Anh Tứ cau mày, bắt đầu tìm kiếm danh sách các đối tượng trong trại giam, trại tạm giam, tạm giữ, nhưng tìm suốt hơn hai mươi phút mà vẫn chẳng được gì.

Anh tựa đầu vào lưng ghế, ngẫm nghĩ một hồi, rồi đứng dậy ra khỏi văn phòng, lên tầng ba, đẩy cửa bước vào Tổ Truy quét ma túy.

“Anh Tứ! Sao khách quý lại đến chơi nhà thế này?” Nhân viên đang trực ban tên là Trương Minh Quốc. Hai người họ quen nhau đã lâu.

Nhân viên tình báo hay còn gọi là cảnh sát ngầm, ngoài đời khác hẳn trong phim. Tình huống cảnh sát ngầm nằm vùng vài năm trời trong các tổ chức xã hội đen như Lương Triều Vỹ vẫn diễn trong phim về cơ bản không thể xảy ra. Lấy anh Tứ làm ví dụ, công việc thường ngày của anh là quản lý người chỉ điểm, nếu quả thực có băng nhóm nào mà người chỉ điểm không thể chui vào được, chẳng hạn như băng đảng của Đảng Siêu, thì cùng lắm anh cũng chỉ trà trộn vào nhóm bọn chúng dưới vai kẻ buôn thuốc phiện hoặc dân chơi lăm tiền, sau đó thỉnh thoảng đi ăn uống, vui chơi và liên lạc với chúng để xây dựng mối quan hệ, chờ đợi cơ hội. Thời gian còn lại, anh vẫn đi làm như bình thường, chỉ có điều không cần điểm danh chấm công mà thôi. Đội cần anh thực hiện nhiều nhiệm vụ tình báo nhất chính là Tổ Truy quét ma túy. Anh thường hóa trang thành người mua hoặc kẻ bán để thực hiện các giao dịch, sau đó diễn vở

kịch quen thuộc như “đập chén làm tín hiệu”, “bắt người tịch thu hàng” là xong. Anh Tứ cũng chẳng nhớ rõ mình đã bao nhiêu lần thực hiện nhiệm vụ này. Bởi vậy, hôm anh bị người trên Cục Công an thành phố bắt đi thẩm vấn, anh rất không phối hợp. Anh không thể chấp nhận được việc mình bị đối đãi giống như kẻ phạm tội. Ai cũng biết những kẻ phạm tội là những kẻ cam tâm sa đọa, vô phương cứu chữa, mà đa số bọn chúng đều không ra gì.

“Đây là anh phải không?” Đối phương chỉ vào màn hình, bắt đầu thẩm vấn.

Anh Tứ liếc một cái, thấy hình ảnh mình ngồi trên ghế dài chờ đợi kết quả xét nghiệm nước tiểu.

Anh gật đầu.

Đối phương vút cho anh một tờ giấy.

Anh Tứ không cần nhìn cũng biết kết quả.

Lại dương tính.

“Mời anh giải thích chuyện này!”

Hôm đó, anh Tứ đã tranh cãi kịch liệt với họ. Cuối cùng, Trương Minh Quốc phải nhập cuộc can thiệp. Nhưng ngay cả cậu ta cũng tỏ vẻ gượng gạo khi nghe anh Tứ giải thích về chuyện những miếng cam thảo.

Anh Tứ biết rõ vì sao tất cả con nghiện đều nói vậy khi bị bắt.

Cuối cùng, anh đã hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của mình

Dính phải thứ này sẽ chẳng còn ai tin bạn cả!

Mà nếu anh là họ, anh cũng sẽ không tin.

“Dạo này bạn không?” Anh Tứ gật đầu chào Trương Minh Quốc,

rồi đưa cho cậu ta điều thuốc.

“Cũng không bận lắm...”

“Thế thì giúp tôi tìm một người.”

“Được thôi”, Trương Minh Quốc cầm điều thuốc hỏi, “ai vậy?”

“Một cô gái, hai mươi tuổi, thiếu nửa cánh tay phải... Giúp tôi tìm xem gần đây cô ấy có bị bắt giữ không?”

Trương Minh Quốc hơi ngần ngừ.

“Người tàn tật à... chưa thấy bao giờ...” Trương Minh Quốc lắc đầu.

“Liệu có phải ở đồn cảnh sát khác hoặc dân phòng gì đó bắt giữ nên không nhập liệu?” Anh Tứ hỏi.

“Cũng có thể, có điều làm vậy không hợp quy...” Trương Minh Quốc trầm ngâm, rồi cậu ta nhắc điện thoại gọi sáu, bảy cuộc đến các đơn vị khác, sau đó bỏ ống nghe xuống, lắc đầu.

Anh Tứ nhíu mày.

Đây không phải tin tốt.

Rõ ràng cô không biến mất vì bị bắt.

Cám ơn Trương Minh Quốc, anh Tứ trở lại phòng làm việc, do dự một lát, cuối cùng anh Tứ phải mở công cụ cuối cùng: kho dữ liệu về các đối tượng mất tích. Nhấn phím “enter”, lòng anh đầy mâu thuẫn. Một mặt, anh hy vọng sẽ thu thập được thông tin gì đó; mặt khác, anh lại hy vọng tên cô không có trong danh sách này...

Thanh tiến độ chậm chậm chạy trên máy tính.

Cuối cùng, kết quả tìm kiếm là khoảng trắng.

Anh Tứ ngồi bần thần.

Thói quen nghề nghiệp thúc giục anh phải làm điều gì đó, nhưng mặt khác lại có giọng nói luôn âm vang trong đầu khiến anh không thể suy nghĩ tiếp.

Một cô gái nghiện ma túy như thế thì chuyện gì chẳng có thể xảy ra? Mình còn tâm trí để lo cho cô ấy sao?

Quả là vậy, phiền phức mà bản thân anh đang gặp phải hiện giờ còn lớn hơn nhiều.

Hôm qua, người trên Cục đã gọi anh đến nói chuyện, anh ta bảo thứ Hai tuần tới sẽ công bố kết quả xử lý. Anh hỏi kết quả như thế nào, anh ta không chịu nói. Anh Tứ dò la tin tức thì được biết nếu làm việc này thật chặt thì anh chỉ có hai sự lựa chọn: Hoặc là cách chức, cưỡng chế cai nghiện, hoặc là xin nghỉ không lương, tự nguyện cai nghiện.

Ngay chiều hôm đó, anh phải vào trại cai nghiện. Hàng rào thép, giường tầng, áo đánh số, camera giám sát gắn trên tường... Khác gì trại giam đâu chứ? Khác chẳng là thiếu cái còng tay. Lúc đó, anh Tứ đã đưa ra quyết định: Dẫu chết cũng không vào đó...

Có người vỗ vai làm anh giật thót, anh quay đầu lại.

Thì ra là Lý Kinh Vũ, Đội trưởng Đội 1.

“Nhanh lên! Vào họp thôi!” Một nhóm người huyên náo kéo nhau vào phòng họp. Nhìn họ có vẻ vừa từ nơi nào đó trở về.

“Tôi cũng vào họp sao?” Anh Tứ nặn ra nụ cười kì cục.

“Đội trưởng Hùng bảo mọi người đều vào cả.”

Anh Tứ bước vào phòng họp, rất ngạc nhiên khi hôm nay không ai

vắng mặt. Nét mặt mọi người đều nghiêm nghị khác thường như thể đang tham gia lớp học chính trị vậy.

“... Tình hình là vậy”, xem chừng bác sĩ pháp y Dương không được nghỉ ngơi nên trông rất mệt mỏi, anh bơ phờ ngồi bên cạnh Đội trưởng Hùng, nói như hụt hơi, “hai thanh niên thuộc câu lạc bộ lặn đến hồ chứa nước núi Ngọa Hồ để luyện kỹ thuật lặn trái phép vào ban đêm, họ phát hiện ra xương cốt của các nạn nhân. Hai người họ đã được loại trừ khỏi diện tình nghi, cảnh sát chỉ phê bình và răn đe họ về hành vi xuống hồ lặn trái phép vào ban đêm... Các thi thể được đựng trong túi nilon buộc kín, tất cả chỉ còn xương, rất khó phán đoán thời gian tử vong cụ thể... Đáy túi buộc dây thừng và vật nặng...”

Anh Dương và anh Lưu tường thuật sự việc suốt hơn một tiếng đồng hồ mới kết thúc. Tuy anh Tứ gật gù ngủ suốt quá trình hai bác sĩ pháp y diễn giải, nhưng anh vẫn nắm bắt được đại thể tình tiết vụ án.

Sáu mươi mốt thi thể được đựng trong túi nilon. Nguyên nhân tử vong chưa xác định. Không rõ đã chết bao lâu.

“Mọi người nghĩ thế nào về vụ này?” Đội trưởng Hùng nhíu mày hỏi.

Cả phòng họp im phăng phắc trong giây lát rồi bắt đầu phát biểu ý kiến của mình, có điều người nào cũng chỉ nói được nửa chừng rồi trầm mặc. Nếu là giết hơn sáu mươi người rồi vớt xác tại cùng một chỗ thì đúng là không thể giải thích nổi. Thứ nhất, từ trước đến nay, thành phố Cửu An chưa bao giờ tiếp nhận vụ án mất tích nào với số lượng người nhiều như thế. Thứ hai, nếu nói hung thủ giết người ở

nơi khác, rồi tập hợp thi thể vớt xác ở đây thì khả năng này quả thật quá thấp. Toàn tỉnh cũng đâu có nhiều vụ án giết người chưa được phá giải như thế.

Lúc này, có một suy đoán mới mẻ thu hút sự chú ý của mọi người: Liệu đây có phải vụ án giết người thật không?

“Tôi đề nghị liên hệ với bệnh viện tỉnh, theo như tôi được biết thì với những thi thể không dùng cho mục đích khoa học nữa, bệnh viện sẽ phân mảnh trước khi tiêu hủy. Chưa biết chừng lại giống vụ việc xảy ra vào năm kia, bệnh viện giao cho công ty môi trường xử lý, kết quả công ty đó lại làm ẩu khiến người dân sợ hết hồn...”

Các đồng nghiệp bắt đầu bàn luận sôi nổi về luận điểm này. Không ít người thể hiện ý kiến tán đồng. Nhưng Đội trưởng Hùng lại khế lắc đầu. Ông đoán bệnh viện không có gan làm việc đó, làm bừa cũng phải có mức độ.

“Quả thực không thể xác định được thời gian tử vong sao?” Lý Kinh Vũ hỏi.

Anh Dương lắc đầu, “Có thể dùng phương pháp đồng vị, nhưng quá trình này rất chậm, chỗ chúng ta không có thiết bị, hơn nữa cũng không chắc chắn sẽ hóa nghiệm ra được kết quả chính xác...”

“Liệu có khả năng thời gian tử vong từ rất lâu rồi không? Ví dụ nạn nhân chết từ những năm 60, 70?”

Lý Kinh Vũ vừa nói vừa mở điện thoại di động tìm kiếm thông tin gì đó trên mạng, lát sau, anh ta chỉ vào màn hình nói, “Đúng rồi, tôi vẫn có ấn tượng về vụ này. Trước đây thành phố Cửu An có nhà ngục của quân Nhật, không chừng...”

“Tôi không đồng ý với quan điểm này.”

Một giọng nói bỗng cất lên đồng dạng như tiếng chuông đồng. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía phát ra âm thanh, phát hiện người vừa nói chính là anh Tứ.

“Cửu An có hơn ba trăm công xưởng, số công nhân ngoại tỉnh lên đến mấy trăm ngàn người, nếu có vài chục công nhân mất tích thì chắc hẳn chẳng ai để ý. Nếu người chết là nhân khẩu ngoại tỉnh, thì mất tích nhiều như thế mà không bị phát hiện cũng là điều hoàn toàn có thể xảy ra.”

“Năm nào cũng làm công tác điều tra nhân khẩu rất nghiêm, chúng ta điều tra rõ ràng rồi, không có nhiều nhân khẩu ngoại tỉnh không rõ tung tích như thế...” Lý Kinh Vũ phản bác.

“Đó là hiện giờ, thế trước đây thì sao? Ví như hai mươi năm trước chẳng hạn?”

“Hai mươi năm trước làm sao?”

“Hai mươi năm trước, có khoảng thời gian người ta truyền tai nhau khắp đầu làng cuối xóm rằng trong núi Ngọa Hổ có thủy quái, mọi người từng nghe thấy thông tin này chưa?”

Một vài cảnh sát lâu năm trong nghề ngồi đây liền khẽ gật đầu. Lý Kinh Vũ hơi mất tự nhiên, vì anh ta là người ngoại tỉnh.

“Có người nói hồ chứa nước nổi bọt khí và phát ra âm thanh kì lạ, phải thông tin này không?” Đội trưởng Hùng cũng nhớ lại, “Còn nói quái vật đó đầu rắn, có sừng. Không phải anh định nói vụ án này do thủy quái gây ra đấy chứ?”

Mọi người phá lên cười. Anh Tứ biết trong tiếng cười của họ ẩn chứa hàm ý giễu cợt, nhưng anh không bận tâm

“Vào tháng Mười năm 1998...”, anh Tứ chấp tay sau lưng, dáng vẻ như đại thi hào ngâm thơ, đáng tiếc đang đọc hùng hồn thì quên câu sau, “ngày... mấy thì quên rồi, một công nhân họ Trương làm việc ở nhà máy rượu gần Anh Hùng Quan - cũng là đồn cảnh sát gần núi Ngọa Hổ nhất hồi ấy - đến báo án. Anh ta nói phát hiện thấy sinh vật bí ẩn đang nhả khí khi anh ta câu cá ở hồ chứa nước lúc chiều muộn...”

Mấy cảnh sát trẻ đưa mắt nhìn nhau, muốn cười mà không dám.

“Tháng Hai năm 1999, một người họ Lưu ở thôn Bảo An gọi điện đến trung tâm trị an báo án. Anh ta nói nghe thấy tiếng một sinh vật rất lớn nhảy vọt lên khỏi mặt nước lúc nửa đêm ở hồ chứa nước...”

Đây là hai lần báo án sớm nhất về loạt các vụ án kiểu này. Trong hai năm tiếp theo, chúng ta liên tiếp nhận được các vụ báo án tương tự như thế. Cuối cùng, khắp đầu làng cuối xóm đều đồn đại về chuyện này. Qua lời mọi người hình ảnh thủy quái ngày càng hiện ra rõ nét hơn: đầu rắn, có sừng, có vảy, dài hơn mười mét, thường lảng vảng ở khu vực hồ chứa nước về đêm, đầu to như chậu rửa mặt, phát ra âm thanh nghe như tiếng sóng...”

Mọi người đều không còn tâm trạng cười giễu, lời anh Tứ nói càng lúc càng giống như lời lảm bảm của bệnh nhân tâm thần.

“Tôi còn nhớ báo *Buổi tối* đã đính chính về thông tin này rồi còn gì.” Cuối cùng, anh Dương muốn kết thúc sự việc ồn ào, “Họ nói Cửu An chưa từng nuôi rắn nước, mà trên mặt đất cũng không thể có loài rắn nào dài trên một mét...”

“Tôi biết chứ!” Anh Tứ đưa mắt nhìn một vòng tất cả những đồng sự có mặt trong phòng họp, rồi chột nghiêm giọng, “Nhưng liệu có

khả năng bọt khí mà những nhân chứng đó nhìn thấy chính là bọt khí phát ra từ các thi thể đang phân hủy không? Và âm thanh mà họ nghe thấy chính là tiếng động phát ra khi hung thủ vứt thi thể xuống nước?”

Không ai ngờ sau khi huyền thuyên một hồi, cuối cùng trở lại trọng điểm vấn đề, anh Tứ lại hạ màn hoàn hảo như thế. Tuy cách giải thích này khá li kì, nhưng không ai có thể phủ nhận khả năng tồn tại của nó.

“Diệp Tứ Minh, trí nhớ của cậu tốt đấy nhỉ!” Về mặt Đội trưởng Hùng vẫn lạnh lùng và nghiêm túc như cũ.

“Lúc trong phòng hồ sơ lưu trữ, tôi chưa từng để mình rảnh rỗi...”

Khi nói câu này, anh Tứ cảm thấy hơi hả hê vì mình được xả giận, cùng lúc đó, ngọn lửa trong cơ thể anh cũng bùng cháy. Đương nhiên anh biết những phân tích của mình không thể chính xác như phân tích của Lý Kinh Vũ, nhưng chẳng sao cả, cái anh cần chỉ là viên gạch lót đường để bước chân vào Tổ Chuyên án.

Đội trưởng Hùng nhỏ giọng bàn bạc với những người khác. Mọi người rì rầm trao đổi. Đủ loại liên tưởng hiện ra trong đầu anh Tứ. Vụ án thế này rõ ràng Đội Cảnh sát hình sự không đủ nhân lực. Cơ hội dành cho anh không hề nhỏ.

Nếu quả thật đây là vụ án giết người thì đó chính là vụ án giết người lớn nhất xảy ra ở Cửu An, không, phải nói là vụ án giết người quy mô lớn nhất trong phạm vi toàn tỉnh... Nếu mình có thể phá được vụ án này thì không chừng...

Nghĩ đến đây, anh Tứ không kìm được muốn ôm tia hy vọng mong manh này... Thời gian gần đây, anh bị giày vò đến mức sắp

trầm cảm đến nơi. Anh đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ nói anh cần hạ thấp kỳ vọng của mình xuống mới được.

Cho dù không thể lấy công chuộc tội cũng chẳng sao, hi sinh trong quá trình truy bắt hung thủ của vụ hung án liên hoàn lớn nhất trong lịch sử vẫn vinh dự biết bao!

Những ảo tưởng bắt đầu hiện lên rõ nét hơn trong đầu anh.

Trước di ảnh của anh là vòng hoa, thảm gấm, trong tiếng nhạc truy điệu hùng tráng và bi ai, các đồng nghiệp lần lượt cúi người cung kính tiễn biệt linh hồn người quá cố. Chẳng còn ai nhắc đến những lời đồn đại và sỉ nhục trước kia nữa, danh hiệu liệt sĩ sẽ giúp anh cáo biệt hành trình đầy đau khổ này...

Tiếng ho hắng giọng khiến anh Tứ giật mình bừng tỉnh, thoát khỏi ảo tưởng. Mọi người đều ngồi ngay ngắn, đó là tín hiệu cho thấy Đội trưởng Hùng sắp phát biểu.

“Cao Lô, cậu tìm thêm hai người nữa cùng đến bệnh viện điều tra một chút, sau đó đến phòng lưu trữ hồ sơ của thành phố kiểm tra lại các ghi chép về sự kiện nhà tù của quân Nhật. Minh Hải, cậu cùng Tiểu Điền, Lý Mạnh, thêm Triệu Bình nữa, các cậu dẫn theo người đến khu vực xung quanh hồ chứa nước thu thập thông tin xem có nhân chứng nào không. Cậu Dương, phiên cậu dẫn Đội Pháp y nói rộng phạm vi giám định hiện trường nơi xảy ra vụ án, tìm kiếm các manh mối một cách thật cẩn thận. Cậu Lưu, cậu mang tất cả túi đựng thi thể, cả dây thừng và các vật chứng khác nữa đi hóa nghiệm tỉ mỉ từng thứ một...”

Đội trưởng Hùng không cao giọng ra lệnh, nhưng ông bố trí nhân sự đâu ra đấy. Lý Kinh Vũ gượng gạo khoanh tay lại, ngón tay vô

thức gõ vào cánh tay. Một người ở vị trí trọng yếu như anh ta mà giờ đây lại chưa được phân công nhiệm vụ.

“Kính Vũ”, rõ ràng Đội trưởng Hùng đã để ý thấy tâm trạng của Lý Kính Vũ, “Đội 1 có hai nhiệm vụ. Nhiệm vụ thứ nhất là kiểm tra tất cả các camera có liên quan, nhiệm vụ còn lại là làm theo lời Tứ Minh nói, xem có thể tìm thấy những người báo án năm đó không...”

Thoáng chốc, anh Tứ thấy niềm khoan khoái muốn cười trên tai họa của người khác lan tỏa khắp người, cho đến khi anh nhận ra mình cũng chưa hề được phân công bất cứ nhiệm vụ nào.

“Sở cảnh sát tỉnh rất coi trọng vụ án này, nên mọi người cần chuẩn bị tinh thần tác chiến trường kỳ.”

Anh Tứ ngượng ngùng tột độ. Đội trưởng Hùng không muốn anh tham gia vụ án quan trọng như thế này, quyết định đó hoàn toàn hợp lý. Cho dù không nhắc đến việc anh từng ngủ gật trước mặt lãnh đạo mấy lần, không nhắc đến việc anh phát biểu câu trước một đằng câu sau một nẻo, ngồi ngây người tại chỗ mấy lần, lúc lên cơn nghiện còn lao ra khỏi phòng họp mấy lần để nôn thì mấy năm gần đây, tình trạng sức khỏe của anh cũng thực sự khó làm người ta yên tâm cho được. Sắc mặt anh tái nhợt, huyết áp cao bất thường, năm ngoái còn phát hiện gan của anh cũng có vấn đề. Khi đồng nghiệp tụ tập nhậu nhẹt, anh vừa nhấp rượu là say, chân mềm nhũn, mới đi mấy mét đã phải ngồi nghỉ.

Dần dần, những lời đồn đại về anh ngày càng lan truyền rộng khắp nơi...

Đây là cơ hội cuối cùng! Cơ hội giúp anh gột rửa mọi sự sỉ nhục và mọi điều nuối tiếc!

Lòng anh Tứ nóng như lửa đốt.

“Tứ Minh”, cuối cùng, Đội trưởng Hùng cũng chú ý đến ánh mắt khẩn thiết của anh, “nghe Tiểu An nói sáng nay cậu nhận được một vụ án hả?”

Tiếng cười trộm rinh rích vang lên. Mặt anh Tứ đỏ như gấc. Chắc hẳn vụ cánh tay giả đã lan truyền khắp đơn vị.

“Thực ra sự việc đó cũng có điểm nghi vấn. Tôi nghi ngờ, nhiều khả năng đó là vụ án mất tích...” Đương nhiên anh Tứ biết suy đoán của mình thiếu căn cứ, nhưng chuyện đã đến nước này cũng không thể bó tay chờ chết. Anh bắt đầu thao thao bất tuyệt kể mọi tình hình liên quan đến cô gái mang cánh tay giả. Sau khi nói xong, anh phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn mình có gì đó không đúng lắm.

“Đối tượng không bị bắt giữ, cũng không có tên trong danh sách nhân khẩu mất tích.” Chưa bao giờ Lý Kinh Vũ biết đến cụm từ “làm mất mặt người khác” viết như thế nào, nên ngay sau khi anh Tứ vừa nói xong, anh ta liền nêu thắc mắc với vẻ mặt khó hiểu, “Những khả năng còn lại nhiều vô kể, sao anh lại cho rằng cô ấy đã xảy ra chuyện?”

“Cánh tay giả đó có giá hơn một trăm ngàn tệ, cô ấy không rảnh đến mức vứt xuống sông chơi...” Anh Tứ trừng mắt đáp lại.

“Anh không loại trừ trường hợp cô ấy hít thuốc phiện, phê quá nên tự mình vứt nó xuống sông sao? Mà chờ đã, sao anh lại phán đoán được cô ấy hít thuốc phiện?”

Anh Tứ không đáp.

“Anh có thể loại trừ trường hợp cô ấy đến thành phố khác với ai đó không? Hoặc đơn giản hơn, cô ấy đã về quê chẳng hạn?” Lý Kinh

Vũ vẫn tiếp tục dồn ép đến cùng.

“Tôi cảm thấy không giống thế lắm...” Anh Tứ lí nhí biện giải.

“Lý do gì khiến anh cảm thấy không giống thế?”

Bởi vì đi khỏi thành phố này sẽ không tìm được ma túy nữa chứ sao! Một khi đã dính vào ma túy thì căn bản không thể nào cai nổi!

Anh Tứ mím chặt môi, thầm hét trong đầu.

Lý Kinh Vũ không hỏi tiếp nữa.

Anh Tứ biết rõ mình đã đánh mất cơ hội.

“Tứ Minh...” Cuối cùng, Đội trưởng Hùng cũng lên tiếng.

Anh Tứ không nhìn Đội trưởng. Giờ phút này, anh chỉ muốn nhắm mắt chấp nhận số phận.

Có điều, kết quả mà anh đón nhận lại hoàn toàn bất ngờ.

“Trước tiên, cậu hãy điều tra rõ ràng vụ án này, sau đó tham gia vào vụ án hồ chứa nước. Buổi họp kết thúc ở đây!”

Ngày đầu tiên, thứ Năm, khoảng 10 giờ sáng.

Ra khỏi phòng cảnh sát rẽ sang hướng Bắc, đi chưa tới ba trăm mét là đến một quán ăn nhỏ. Hai cánh cửa kính loang lổ luôn mở quanh năm, một cánh dán hàng chữ: *Các món xào bình dân*, cánh còn lại dán: *Cần tuyển nhân viên phục vụ*. Mấy cánh cửa kính cỡ lớn đã ngả vàng, mỗi lần có người ra vào là cánh cửa lại không thể khép chặt, chính vì vậy thường ngày không có khách ngồi ở vị trí đối diện với cửa. Trên chiếc bàn nhỏ nằm gần cửa sổ có một vỏ bia và bát mì vẫn thẫn chỉ còn lại nước dùng. Anh Tứ hút thuốc, ngậy người nhìn tấm khăn trải bàn bằng nhựa màu vàng. Thực ra nhiệm vụ mà anh

được giao lần này rất đơn giản: chỉ cần điều tra rõ lai lịch của cô gái đó, đến nhà cô ấy xem rốt cuộc cô còn sống hay đã chết. Nhưng hiện giờ, ngay cả tên cô anh cũng không biết. Vừa rồi, anh đã gọi điện đến tất cả các bệnh viện lớn nhỏ trong toàn tỉnh, nhưng không ai nhìn thấy cô gái đó. Anh còn nhờ bác sĩ Hạ Kiếm hỏi các nhà máy xí nghiệp sản xuất chân tay giả trong thành phố, nhưng họ đều nói không bán loại sản phẩm này.

Tất cả những gì anh biết chỉ là: cô tàn tật và nghiện hút.

Đối với anh Tứ, chuyện này cũng không khó khăn gì, số dân nghiện mà anh quen biết nhiều không đếm xuể. Ngoại trừ những kẻ bị anh quăng vào trại giam thì số còn lại chính là những kẻ chỉ điểm. Nhưng anh không muốn tìm gặp những đối tượng đó. Anh biết rất nhiều người có khả năng cai nghiện thành công, họ cố gắng không động đến ma túy trong một thời gian, có thể là một năm, hai năm, thậm chí có người không động đến ma túy suốt năm, sáu năm. Nhưng hễ tiếp xúc với bạn nghiện trước đây thì họ sẽ lập tức hút trở lại. Chuyện này gần như không có ngoại lệ. Có điều với hoàn cảnh hiện tại, anh không tìm cũng không được. Muốn phá án cũng chỉ có chừng ấy phương pháp mà thôi: thu thập thông tin, kẻ chỉ điểm, sử dụng công nghệ cao. Thông tin về cô gái đó quá ít nên không thể sử dụng phương pháp thu thập thông tin. Mà anh lại không giỏi sử dụng công nghệ...

Đầu anh đau âm ỉ, tim đập mỗi lúc một nhanh, hô hấp cũng gấp gáp trông thấy. Anh Tứ cảm thấy trong đầu như có âm thanh ra sức khuyên mình đừng giãy giụa, giằng co nữa...

Đúng lúc này, điện thoại di động của anh vang lên.

“Anh Tứ, tôi đã hỏi được rồi.” Trương Minh Quốc ngập ngừng trong điện thoại, “Người mà sáng nay anh hỏi có mối quan hệ như thế nào với anh?”

“Chỉ là kẻ chỉ điểm thôi...” Giọng anh Tứ thể hiện rõ thái độ thiếu thân thiện. Sự tò mò của người khác luôn khiến anh cảm thấy bất an.

“Ồ! Không phải người thân, bạn bè chứ gì?” Trương Minh Quốc thở phào nhẹ nhõm, “Thế thì tốt... thế thì tốt... Tôi đang nghĩ có khi anh nên liên lạc với Đội Trật tự trị an xem thế nào.”

Anh Tứ vừa nghe câu đó liền thầm mắng mình ngu. Đàn bà với ma túy, thông thường sẽ cho ra kết quả là “gái điếm ngầm”. Khi truy quét các hang ổ mại dâm, nếu tình hình bán dâm không nghiêm trọng thì cảnh sát chỉ chụp ảnh, yêu cầu họ nộp phạt rồi thả ra. Mà việc này thuộc phạm vi xử phạt của Đội Trật tự trị an nên không thể tìm thấy hồ sơ lưu trữ về các cô gái bán dâm trong các kho dữ liệu khác. Anh gác máy, lập tức chạy như bay đến Đội Trật tự trị an. Sau khi trình bày rõ sự tình, đồng chí Đội phó đang trực ban dẫn anh vào phòng máy.

“Vì đây không thuộc phạm trù các vụ án chính thức nên chỉ ghi chú ngày tháng, tên họ lên ảnh rồi lưu vào ổ cứng, không thể tra trên mạng được, anh phải tự tìm thôi...”

“Được”, anh Tứ gật đầu, “tôi có kinh nghiệm tìm dữ liệu...”

Anh giờ từng trang ảnh, màn hình lúc sáng lúc tối. Anh Tứ ngồi đến nỗi lưng mỏi nhừ, mắt hoa lên. Nhìn điện thoại di động, anh thấy một tiếng rưỡi đã trôi qua. Vì nhìn quá nhiều khuôn mặt nên anh nghi ngờ nếu giờ đây cô gái đó đứng trước mặt mình, e rằng anh cũng không thể nhận ra.

Anh ngừng lại, dụi mắt. Cả thân thể và tinh thần đều mệt mỏi, rệu rã, cảm giác khó chịu lại ập đến. Anh bắt đầu tự hỏi sao mình phải giày vò mình thế này? Cho dù tìm ra cô thì liệu Đội trưởng Hùng có nói lời giữ lời không? Cho dù Đội trưởng Hùng giữ lời thì sau khi tham gia, liệu anh có phá được án không? Cho dù phá được án thì liệu mọi người có nhìn anh với con mắt khác không?

Tâm trạng anh toàn màu xám xịt. Anh cảm thấy chết còn dễ dàng hơn nhiều so với việc sống mà không có hy vọng.

Trong một khoảnh khắc, anh Tứ muốn từ bỏ.

Nhưng hình ảnh cậu con trai trên hình nền điện thoại khiến anh không cho phép mình từ bỏ hy vọng nhỏ nhoi đến đáng thương này.

“Tìm thêm một năm nữa! Nếu không có thì đành thôi vậy!”

Cuối cùng, sau nửa tiếng, anh Tứ đã tìm thấy ảnh cô gái đó.

Thông tin về cô như sau:

Họ tên: Bàng Hiếu Yến

Tuổi: 22

Địa chỉ: Số 9, ngõ Đình Tử, khu Khải Mộc Viên

Ngày đầu tiên, thứ Năm, 12 giờ trưa.

Ngõ Đình Tử nằm trong khu phố cổ của thành phố Cửu An. Tuy nơi này hiện giờ rác rưởi tràn lan khắp nơi, mặt tường bong tróc, nhưng mặt đường lại lát từng phiến đá lớn như muốn ngăm khoe một thời vàng son dưới vương triều Càn Long. Hiện giờ khu phố này đang bị phá dỡ, các hộ dân sống ở đây đã chuyển đi quá nửa, chỉ

còn một vài người già yếu, bệnh tật và các khách thuê tham rẻ ở lại.

Nhà số 9 nằm ở tận cùng con ngõ, sau khi ông chủ nhà họ Trương qua đời, ngôi nhà này thuộc quyền thừa kế của cậu con trai ông ta. Nhưng cậu con trai này không thể chịu được điều kiện sống tồi tệ của căn nhà cũ nên chẳng bao giờ về đây. Anh ta cho người khác thuê. Khách đến thuê nhà không phải kẻ nghèo kiết xác thì cũng là loại kỳ quái, dị hợm, phần lớn là dân chơi nhạc rock hoặc dân bán hàng rong ở vỉa hè. Trong số những người khách đến thuê nhà, trước đây có một khách trọ để lại ấn tượng sâu sắc nhất, chính là Bàn Hiểu Yến.

“Trước đây?” Mắt anh Tứ mở lớn, “Ý anh là cô ấy đã chuyển đi rồi sao?”

“Chuyển đi từ lâu rồi.” Nhắc đến cô, vẻ mặt chủ nhà thể hiện rõ vẻ bất mãn, “Mang tiếng là sinh viên Học Viện Nghệ thuật mà hành xử chẳng ra gì, chuyển đi cũng không nói với tôi một tiếng, tự dưng thấy chiếc xe tải to đến kéo hết đồ đạc đi...”

Chủ nhà không ngừng cảm râm, trách móc. Anh Tứ quay người định bỏ đi, nhưng chủ nhà níu lại không cho đi.

“Anh là cảnh sát phải không? Thế thì anh phải đứng ra giải quyết việc này giúp tôi. Mấy lần tôi đến đồn cảnh sát yêu cầu giải quyết, nhưng cảnh sát nói giá trị tài sản mà tôi bị mất quá nhỏ, không đủ điều kiện để lập thành án. Cái giường to như thế, lại làm bằng gỗ thật, cao ơ là cao, nhét tủ lạnh bên dưới cũng vừa, giờ khó mua lắm đấy, thế mà cô ta dám lấy đi, làm sao có thể để cô ta lấy không đồ của tôi thế chứ? Tôi đã chụp ảnh cái xe tải của công ty chuyển nhà đó rồi, bằng chứng rành rành ra đấy, anh phải ra mặt xử lý giúp tôi...”

Anh ta vừa nói vừa giật tay áo anh Tứ.

Đột nhiên anh Tứ quay phắt người lại, trừng mắt nhìn anh ta.

Chủ nhà bất giác giật lùi về sau một bước, miệng lúng búng, “Thực ra cũng chẳng đáng giá là bao...”

“Anh vừa nói...”, anh Tứ gấp gáp hỏi, “công ty chuyển nhà sao?”

Ngày đầu tiên, thứ Năm, khoảng 1 giờ chiều.

Anh Tứ đứng trước cổng khu chung cư nơi Bàng Hiểu Yến đang ở. Để đến được đây, đầu tiên anh phải cảm ơn bà cụ nhiệt tình sống ở ngõ Đình Tử cùng cô. Bà cụ phát hiện có chiếc xe tải lạ hoắc chuyển đồ từ trong nhà số 9 ra ngoài trong khi chủ nhà không có mặt ở đó. Bà vội gọi đứa cháu mang máy ảnh ra chụp lại, rồi gửi cho chủ nhà. Anh Tứ không mất bao nhiêu công sức đã tìm ra công ty chuyển nhà nọ. Vừa kiểm tra các ghi chép, anh liền biết điểm đến của chuyến vận chuyển đó là số nhà 2808, tòa nhà số 7 khu chung cư Kiến An.

Khu chung cư Kiến An là một trong những khu chung cư mới xây dựng, mục đích là để bố trí nơi ăn chốn ở cho người dân khu di dời đến định cư. Nhưng đa phần người dân khu di dời đều không muốn ở đó, họ cho người khác thuê. Anh Tứ vừa đến nơi đã lập tức hiểu ra tại sao họ làm vậy. Khu chung cư chỉ cách một loạt công xưởng lớn nhỏ chưa đến ba trăm mét. Âm thanh máy móc hoạt động ầm vang đến mức đứng trong thang máy vẫn nghe rõ mồn một.

“Người ta sản xuất gì thế bác?” Anh Tứ không nén được tò mò, quay sang hỏi ông cụ cùng đi thang máy.

“Nghe âm thanh thì chắc là tiếng rền sắt ở nhà máy số 2, chút nữa chắc máy phun bi sẽ chạy đấy...”

Ông cụ lắc đầu. Đến tầng 8, ông cụ bước ra ngoài. Anh Tứ tiếp tục lên tầng cao hơn, trong đầu không khỏi mừng rỡ xem chút nữa chuyện gì sẽ xảy ra.

Rốt cuộc Bàng Hiếu Yến bị làm sao? Thực ra trong lòng anh cũng thầm rõ.

Dính vào ma túy, quỹ đạo của đa số dân nghiện đều giống nhau.

Hút hít, thành nghiện, tiêm chích, cuối cùng chết vì dùng thuốc quá liều.

Anh Tứ cảm thấy chắc đến tám phần, chút nữa kiểu gì cũng phải làm phiền anh Dương.

Tiếng “tinh” vang lên, thang máy đã đến tầng hai mươi tám. Bước ra ngoài, anh Tứ lập tức thấy tiếng ồn tăng thêm một cấp độ. Nghe kĩ thì còn thấy tiếng sửa nhà của căn hộ tầng dưới, tiếng máy khoan làm anh bức bối, khó chịu. Anh Tứ bước trên nền xi măng bẩn thỉu trong hành lang dài hun hút. Bụi bay tán loạn giữa không khí, bờ tường dán đầy quảng cáo thông cống, đánh chìa khóa. Trước cửa mỗi căn hộ chất đầy cải thảo tích trữ cho mùa đông hoặc những hũ dưa muối. Căn hộ số 2080 yên tĩnh trấn giữ nơi tận cùng của hành lang. Dường như trên cánh cửa có đánh dấu gì đó nhưng anh không nhìn rõ.

Tim anh đập thành thịch.

Anh bỗng phát hiện, thì ra không phải mình hoàn toàn không bận tâm đến sự sống chết của Bàng Hiếu Yến.

Anh không dám tin có một ngày, số phận của mình lại bị quyết định bởi một kẻ cặn bã hút ma túy mà mình vốn coi thường.

Cuối cùng, anh Tứ cũng đến trước cửa. Sau đó anh nhìn thấy một thứ mà anh chưa từng ngờ tới.

Một tờ giấy A4.

Trên đó viết mấy câu như sau:

Có việc gấp phải về quê, chưa kịp báo cho anh. Sau Tết dương lịch sẽ trở lại thanh toán tiền thuê nhà. Rất xin lỗi!

Mặt anh Tứ đỏ lên, rồi tái đi. Anh đập mạnh vào tường, vội vàng bỏ đi.

Anh Tứ không biết mình xuống lầu bằng cách nào, chỉ cảm thấy như có ai nhét tổ ong vào đầu mình, đầu óc kêu ong ong, đau buốt. Sự phủ nhận cái tôi cuộn trào đã nhấn chìm anh và cả chút tự tin cuối cùng còn sót lại.

Khả năng đơn giản như thế, mọi người đều nghĩ ra, sao mình lại không nghĩ đến?

Ngay cả những cảnh sát mới ra trường cũng không gây ra chuyện nực cười thế này, lẽ nào mình thực sự không thích hợp làm cảnh sát nữa?

Não mình đúng là hỏng hắc rồi sao?

Lục phủ ngũ tạng của anh đảo lộn như dãi non lấp bể, anh Tứ gập mạnh người xuống, bắt đầu nôn khan dữ dội. Tuy không nôn ra thứ gì nhưng anh biết mình buộc phải tìm nơi nào đó trốn tạm. Tình trạng hiện giờ chưa bao giờ xảy ra trước đây...

Anh lao đảo bước về phía trước. Tim đập nhanh như trống trận, mọi thứ trước mắt trở nên mờ nhạt. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu khiến anh Tứ cảm thấy sợ hãi.

Mình muốn hít một hơi...

Các tòa nhà hai bên rung chuyển như đang trong cơn động đất. Anh lắc đầu thật mạnh nhưng không thể nào rũ bỏ được ý nghĩ tồi tệ đó. Khách đi đường trở nên méo mó trông vô cùng dị hợm, họ trừng đôi mắt to như mắt trâu nhìn anh chằm chằm. Anh Tứ cảm thấy mặt mình hơi ngura ngúra, lại hơi nóng nóng. Anh biết mình đang chảy máu mũi. Anh ôm mặt, lao vào tòa nhà đầu tiên đang mở cửa đón khách mà mình nhìn thấy.

“Chứng minh thư...” Tiếng hét gọi của nhân viên quán internet bị bỏ lại phía sau. Anh Tứ loạng choạng bước qua từng dãy bàn vi tính, rồi lao thẳng vào nhà vệ sinh. Anh đóng cửa lại, cởi áo khoác, cắn chặt răng, thềm gào thét. Mặt anh vắn vẹo, mắt mở trừng trừng, nhịp tim lúc nhanh lúc chậm, sắc mặt lúc tím tái, lúc trắng bệch.

Phải gắng gượng! Phải gắng gượng!

Anh Tứ đâm mạnh vào tường xi măng, nhưng không hề cảm thấy cơn đau giảm nhẹ chút nào. Mỗi kẽ xương toàn thân đều đau nhức, không một tư thế nào có thể khiến cơn đau dịu đi. Anh liên tục đập đầu vào tường.

Chỉ một hơi thôi! Chỉ hít một hơi cuối cùng thôi!

Khi anh Tứ tỉnh táo lại, anh bắt gặp một luồng sáng chói mắt, hóa ra có người mở cửa phòng vệ sinh. Anh lấy tay che mắt, mơ hồ nhớ ra

vừa rồi mình quên chốt cửa. Người mở cửa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền giật mình hoảng sợ, chửi đổng một câu rồi bỏ đi. Anh Tứ ngồi dậy, không thể nhớ nổi mình đã ngất đi như thế nào, có thể do anh đập đầu vào tường mạnh quá, cũng có thể không phải. Toàn thân anh vẫn đau đớn như trước, anh cũng vẫn buồn nôn như trước, có điều tình hình đã có vẻ biến chuyển, bằng chứng là anh bắt đầu cảm thấy mát mặt, bắt đầu biết nghĩ rằng mình nên len lén rời khỏi đây.

Đúng lúc đó, lại có người vào phòng vệ sinh.

“Diệp Phi, chứng minh thư của ai thế?”

“Của mẹ tôi, nhưng bọn quán internet không để ý đâu.”

“Lỡ nhà trường gọi điện về nhà chúng ta thì sao?”

“Không đâu! Tôi bắt chước chữ ký mẹ tôi cực giống luôn...”

Anh Tứ như hóa đá, sau đó đẩy mạnh cửa xông ra ngoài, tức giận bưng bưng đứng trước mặt hai đứa trẻ. Một trong hai đứa tỏ vẻ sợ sệt, khẽ gọi “Chú ạ!”, sau đó đánh bài chuồn. Đứa còn lại tròn mắt á khẩu, ngạc nhiên đến mức quên cả chạy trốn.

“Bố? Sao bố lại ở đây?”

“Con... cái thằng này sao không đi học hả?” Anh Tứ giáng thẳng một cú đấm vào ngực con trai ngay trong nhà vệ sinh quán internet, rồi đánh giọng quát mắng, giống như trước kia anh vẫn làm vào mỗi lần hiếm hoi trở về nhà, “Học kỳ sau là thi lên cấp hai rồi mà con không thấy lo lắng gì à?”

Diệp Phi cúi đầu không nói, vẻ mặt không hề có ý hối lỗi.

“Con trốn học à? Lại giả chữ ký của mẹ xin nghỉ học nữa? Rồi còn

lấy trộm chứng minh nhân dân của mẹ? Bố nói cho con biết, con đừng cho rằng đó chỉ là lỗi nhỏ, tích cóp nhiều lỗi nhỏ lại, con sẽ...”

Đột nhiên, Diệp Phi cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên.

“Mày nhìn cái gì mà nhìn?” Anh Tứ tức giận, đổi giọng đe dọa, “Tao không được quyền nói mày chắc?!”

“Ông có tư cách gì nói tôi?” Diệp Phi đáp trả. Anh Tứ lặng người, tay anh bắt giác run lên.

“Sao đây? Muốn đánh tôi à?” Anh Tứ không chỉ thấy tức giận, mà còn thấy sợ hãi, vì trong mắt Diệp Phi lấp loáng ánh nước, “Vậy thì ông đánh tôi đi! Cũng đâu phải chưa đánh bao giờ.”

Anh Tứ định nói gì đó, nhưng không biết nên nói gì.

“Giờ ông cũng biết cần quan tâm đến tôi rồi à? Trước đây ngày nào ông cũng không về nhà, mỗi lần về nhà lại dẫn theo đám bạn chẳng ra gì. Đám người ấy vừa gọi điện thoại đến, ông liền đi ngay, bất kể đang lúc nửa đêm. Nhưng khi tôi và mẹ cần ông, thì chẳng bao giờ thấy bóng dáng ông đâu!” Nước mắt Diệp Phi bắt đầu chảy giàn giụa, “Khi có kẻ ném gạch vào nhà, ông ở đâu? Khi có người đập vỡ hết than tổ ong nhà chúng ta, ông ở đâu? Khi có kẻ gọi điện thoại đến nhà dọa giết tôi, ông ở đâu? Mẹ sợ đến mức suy sụp tinh thần, lúc đó ông ở đâu?”

Mặt anh Tứ tím lại, rồi trở nên tái nhợt. Anh cảm thấy nếu cảnh này diễn ra trong phim thì có lẽ đây chính là lúc mình nên vung tay tát con. Nhưng hiện thực rõ ràng không giống như trong phim.

Nó lạnh lùng, tàn khốc hơn nhiều, cũng vô lý hơn nhiều.

Khi ngồi trước tivi xem phim, người ta có thể cười, có thể khóc.

Nhưng khi đối mặt với hiện thực, ngoại trừ giờ tay đầu hàng đầy bất lực, ta chẳng còn lựa chọn nào khác.

“Con được lắm... Con được lắm...” Mọi thứ trước mắt anh trở nên mơ hồ, anh giờ tay chỉ về phía con trai, môi run rẩy lắm bầm lắp đi lắp lại ba từ đó.

Cuối cùng, anh chỉ biết trơ mắt nhìn con trai quay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng của nó, anh không thốt nên được lời nào. Cảm giác lúc này tựa như nhìn thấy lưỡi mình bị rút xuống nước, càng lúc càng trôi xa.

Anh Tứ đứng thần người trong nhà vệ sinh rất lâu mới ra ngoài. Anh đến chỗ nhân viên quán internet đăng ký thuê một máy, sau đó anh bật máy tính lên và bắt đầu gõ chữ. Mắt anh hoe đỏ. Mở đầu là hai chữ viết lớn: *Di chúc*.

Anh đã chán thực sự rồi, anh quyết định không kéo dài thêm nữa.

Kéo dài để làm gì? Còn hy vọng gì nữa đâu? Cho dù được tham gia vào vụ án lớn này, thì với tình trạng sức khỏe hiện tại của bản thân, anh có thể phá án nổi sao?

Không làm cảnh sát thì còn gì đáng sống nữa?

Vợ cũ đã tái giá, con trai không nhận cha.

Đồng nghiệp ai ai cũng coi thường, hàng xóm thì thầm bàn tán những tin đồn thất thiệt sau lưng anh.

Hết rồi! Hết tất cả rồi!

Anh Tứ gõ bàn phím rất mạnh, như thể muốn trút xả hết nỗi phẫn uất và không cam lòng. Anh thấy mình hận tất cả mọi người, bởi

vậy anh không hề viết tên người nhận trong bản di chúc, mà đi thẳng vào vấn đề chính.

Trong thẻ ngân hàng còn năm ngàn tệ, mật mã là...

Nếu kết quả thi lên cấp hai của Diệp Phi không ổn thì đi cậy nhờ Đội trưởng Hùng. Đội trưởng Hùng có người quen làm trong trường Trung học Cửu An.

Giấy tờ nhà để ở ngăn kéo thứ hai của tủ ngăn kéo, thò tay sờ phía trên là thấy...

Anh Tứ vừa viết vừa dừng, những việc anh dặn dò người ở lại hết sức vụn vặt, đều phải dừng lại để nghĩ. Viết hồi lâu, anh ngồi đọc lại mới phát hiện ra mình mới viết chưa hết một trang. Anh Tứ thấy những con chữ màu đen hiện trên màn hình ít ỏi đến mức đáng thương, đột nhiên anh cảm thấy thật hoang đường. Cuộc đời anh dài như thế, bỏ ra bao nhiêu tâm huyết như thế, trải qua bao nhiêu niềm vui và nỗi buồn như thế, mà sao cuối cùng chỉ còn sót lại chừng này thứ?

Anh không cam tâm nên lại viết tiếp. Lần này, anh muốn nói vài điều khác ngoài chuyện tiền bạc.

Dẫu sao cũng từng là vợ chồng, tôi nợ mẹ Diệp Phi rất nhiều. Nghĩ lại những ngày đã qua, trong những lần chúng ta cãi nhau thì phần lớn mẹ Diệp Phi đều nói có lý, chỉ trừ lần đó...

Anh Tứ càng viết càng thấy nôn nóng. Tuy đã sớm biết khả năng gõ máy tính của mình kém, nhưng không ngờ tốc độ đánh máy lại chậm đến mức ngay bản thân cũng không thể chịu nổi...

Lúc này, anh mới để ý tay trái của mình đang chảy máu.

Có lẽ khi nãy đập tay vào tường mạnh quá nên bị thương, thảo nào nhấn phím máy tính lại khó khăn như thế.

Đột nhiên, một ý nghĩ chợt xẹt qua đầu anh:

Mình chỉ bị thương nhẹ mà gõ chữ còn mất sức thế này, trong khi Bằng Hiếu Yến có một cánh tay giả, liệu cô ấy có thể gõ chữ được không?

Lần này, anh Tứ đã rút kinh nghiệm từ bài học lần trước, trước tiên gọi điện đến Bệnh viện số 2, xin số điện thoại của bác sĩ Hạ để nhờ tư vấn. Kết quả, đối phương lại cho anh câu trả lời nước đôi: về mặt kỹ thuật thì chắc không có vấn đề gì, cái chính là xem mức độ luyện tập của từng người.

“Vậy thông thường cần luyện tập bao lâu mới gõ được máy tính bằng tay giả?”

“Khoảng một năm đến hai năm...”

Anh Tứ ngắt điện thoại, ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ một lát, sau đó đứng dậy, đi về phía quầy thu ngân.

“Khởi động lại máy là được...” Nhân viên quán internet trả lời mà không buồn ngẩng đầu lên nhìn khách.

Anh Tứ rút thẻ cảnh sát đập xuống bàn. Nhân viên quán internet vừa ngẩng đầu liền nhảy dựng lên như bị giật điện.

“Quán chúng tôi không có trẻ vị thành niên, chúng tôi đã kiểm tra tất cả các chứng minh thư rồi mà...”

Trong tay anh Tứ có ngay một trường hợp vi phạm: Diệp Phi. Có điều giờ anh không còn tâm trạng để truy cứu việc này.

“Tôi muốn hỏi thăm thông tin một người...” Anh miêu tả hình dáng

của Bànng Hiểu Yếnn, nhânn viênn quânn internet liềnn gậtt đầunn xấcc nhậnn.

“Đúng rồi! Cô ấy từng đến đây, hay ngồi ở góc nhỏ đằng kia kìa... Cô ấy khá xinh đẹp, có điều tay lại...”

“Cô ấy đến đây làm gì?” Anh Tứ phần chấn hỏi.

“Tôi không đặc biệt chú ý đến cô ấy.” Cậu nhân viên nhìn trước ngó sau rồi nói, “Nhưng tôi nhớ mỗi lần cô ấy đến đều thích ngồi ở góc nhỏ đằng kia, không gọi đồ uống gì cả, ngồi khoảng hai, ba tiếng là đi...”

“Thế mà gọi là không đặc biệt chú ý à?” Anh Tứ hỏi vặn lại theo thói quen nghề nghiệp.

“Vì cô ấy thường xuyên đến đây mà. Gần như ngày nào cũng đến xem phim, trò chuyện, lướt web. Chắc nhà cô ấy không có máy tính... Hầy, nhưng dạo này không thấy cô ấy đến nữa, chẳng rõ có phải đã chuyển đi nơi khác rồi không?”

Trò chuyện...

Anh Tứ thấy thất vọng tràn trề. Xem ra cô có thể gõ chữ trên máy tính. Lại phỏng đoán sai rồi.

“Anh tìm cô ấy có việc sao?” Cậu nhân viên thận trọng hỏi dò.

“Không có gì!” Anh Tứ lắc đầu, “À... vậy... tôi có một văn bản cần in ra, máy số 15...”

“Ngại quá”, cậu nhân viên cười nịnh, “máy in chỗ chúng tôi hỏng rồi.”

“Hỏng rồi?”

“Không giấu gì anh, thực ra nó không dùng được từ lâu rồi.” Cậu nhân viên nói nhỏ, “Một số khách thao tác sai, gửi nhầm đến máy in,

có lần không để ý đã in ra hơn trăm trang. Ông chủ bức mình nên đã tháo hộp mực máy in ra rồi.”

Đột nhiên, anh Tứ thấy một suy nghĩ thấp thoáng ẩn hiện trong đầu, nhưng nhất thời chưa nắm bắt được.

“Thế quanh đây có quán nào có máy in không?”

“Khó đấy! Quanh đây không có quán nào đâu, anh phải ngồi xe buýt tới trạm tiếp theo, đến trung tâm thương mại mới có...” Cậu nhân viên nghĩ một lát mới nói tiếp với vẻ không chắc chắn, “Nơi này vắng vẻ lắm, trước kia có một cửa hàng bán điện thoại ở gần đây, họ có máy photocopy và máy in, nhưng năm ngoái cửa hàng đó đóng cửa rồi...”

“Khi nãy cậu bảo là ‘cô ấy trò chuyện’...” Anh Tứ chăm chú suy ngẫm hồi lâu, mãi mới chậm rãi nói, giọng điệu như thể vừa uống say, “Sao cậu biết lúc đó cô ấy đang trò chuyện?”

“Tôi...” Cậu nhân viên lơ mơ không hiểu hàm ý trong câu hỏi của anh. “Cô ấy cười to như thế, còn bị người khác phàn nàn, đương nhiên là tôi phải biết cô ấy đang trò chuyện chứ...”

“Không phải cô ấy trò chuyện thông qua gõ chữ sao?”

“Không, cô ấy toàn trò chuyện thông qua Voice Chat thôi, đâu có gõ chữ... Tôi chưa thấy cô ấy gõ chữ bao giờ.”

Tim anh Tứ đập dữ dội. Mang tâm lý đánh cược, anh đưa ra câu hỏi cuối cùng. “Máy in của quán các cậu bị hỏng bao lâu rồi?”

“Hai năm rồi.”

Anh Tứ quay người lao ra khỏi quán internet, chạy về phía nhà

của Bàn Hiểu Yến.

Cô không thể gõ chữ, nhà cô không có máy tính, quanh khu chung cư không có máy in...

Nếu cô cần về quê gấp thì sao không để lại giấy nhắn viết tay? Như thế chẳng phải sẽ tiện hơn nhiều sao?

Vậy tờ giấy dán trên cửa nhà cô từ đâu mà có?!

Ngày đầu tiên, thứ Năm, khoảng 3 giờ chiều.

Cánh cửa phòng 2808 mở rộng, mùi hôi thối quen thuộc xộc thẳng vào mũi, khiến chủ nhà cầm chìa khóa đứng cạnh anh Tứ suýt nôn thốc nôn tháo.

“Mùi gì vậy?”

“Mùi máu.” Anh Tứ đáp.

Về mặt bác sĩ pháp y Tiểu Hạ rất mệt mỏi, anh không buồn đeo khẩu trang, đi thẳng vào trong phòng. Anh Tứ nối gót theo sau. Thật không hiểu khu chung cư này thông qua khảo sát về ánh sáng nhà ở bằng cách nào, anh thấy mấy tòa nhà này còn kín mít hơn cả gia trang. Ban ngày ban mặt mà trong phòng khách tối lờ mờ như lúc chiều muộn.

“Có vẻ đây là hiện trường đầu tiên của vụ án.” Tiểu Hạ chỉ xuống sàn nhà.

Anh Tứ thấy có vết máu kéo lê. Dấu vết này dừng lại ở chính giữa phòng khách, xoay tròn, rồi lại tiếp tục kéo dài. Đẩy cửa phòng ngủ ra, một mùi thối còn nồng nặc hơn cả ở phòng khách xộc tới khiến anh suýt tắt thở.

“Bật đèn lên!” Tiểu Hạ bình thản nói.

Dưới ánh sáng trắng chói mắt, cảnh tượng trước mắt khiến anh thảng thốt. Trên tường, dưới sàn nhà ngập tràn vết máu, góc tường chỗ cánh cửa bị nhuộm thành màu đỏ cam của máu. Trên bức tường, nơi cách sàn nhà chừng một mét có một hàng số viết bằng máu rất rõ ràng: 666666.

Ai cũng từng chần chừ khi đứng ở bìa khu rừng bí mật.

Lau mồ hôi, nhìn bầu trời, tính toán khoảng cách giữa mặt trời và đường chân trời.

Để rồi cuối cùng họ vẫn quả quyết bước vào rừng.

Bởi vì với phần lớn đàn ông, do dự không dám bước vào bóng tối là hành vi hèn nhát, đáng sỉ nhục.

(Trích: Bãi săn người)

Chương 2: TRUY BẮT

Ngày đầu tiên, thứ Năm, 3 giờ chiều. Anh Tứ đứng trước tủ quần áo, bồn thần nhìn vào chiếc gương nhỏ gắn trên tủ. Trong gương hiện ra hình ảnh một người lạ hoắc với sắc mặt tái nhợt, phù thũng, nom già hơn tưởng tượng của chính mình cả chục tuổi. Anh Tứ lắc đầu. Anh không ngờ mình phải giương mắt nhìn bản thân bị thời gian nuốt chửng trong khi còn đang sống. Không phải cảnh sát nào cũng được cấp phát tủ quần áo giống như anh, trước đây, chỉ có thành viên Trung đội Tình báo mới có được đãi ngộ này, bởi vì họ thường xuyên phải cải trang để nằm vùng, thâm nhập vào các băng nhóm cần theo dõi. Giờ đây, Trung đội tình báo không còn nữa, nhưng mọi người cũng ngại nhắc anh Tứ thu dọn đồ dùng cá nhân trong tủ. Thực ra họ nên làm vậy, bởi vì trong tủ là những tư trang đáng giá nhất của anh Tứ.

Anh Tứ lấy chiếc hộp gỗ nhỏ trong tủ, mở nó ra, quả nhiên bên trong có ba món đồ lấp lánh ánh vàng chói mắt - sợi dây chuyền vàng, nhẫn vàng và đồng hồ vàng. Đây là các món trang sức cơ bản của nhân viên tình báo. Không có mấy món này thì trông chẳng giống người lẫn lộn trong giới giang hồ. Trong ba món này, chỉ có đồng hồ là mạ vàng, còn hai món kia đều là hàng thật, không những vậy còn do anh tự bỏ tiền túi ra mua. Đương nhiên anh cũng có thể chọn cách không cần tự móc ví mình, mà viết đề xuất xin sử dụng những món đồ phi pháp chưa rõ nguồn gốc do sở cảnh sát đang thu giữ. Nhưng tất cả những người làm nghề này đều chê làm vậy sẽ mang lại vận rủi, nên họ thà nghiêng răng bỏ tiền túi ra mua còn hơn.

Anh Tứ cởi áo, đeo ba món trang sức lên người, đeo thêm cặp kính râm, trong gương hiện ra rõ ràng hình ảnh của một gã trọc phú mới nổi rất điển hình. Điểm không giống duy nhất chính là những vết thương chằng chịt khắp cơ thể anh. Những vết dao chém với độ nông sâu khác nhau vắt ngang dọc khuôn ngực, mạng sườn và cánh tay. Anh Tứ không kìm được, giơ tay vuốt ve từng vết thương. Phần lớn các vết thương đều giống như nham thạch đã đông cứng, sờ vào không còn cảm giác. Nhưng một vài vết thương vẫn đau buốt, tê ngứa giống như cảm giác lúc anh điều tra vụ án Bàng Hiếu Yến hồi ban chiều. Một tòa nhà lớn như vậy mà hàng xóm trái phải đều không hề có ấn tượng gì về cô. Thậm chí họ còn không hề có ấn tượng ngôi nhà bên cạnh có người ở hay không.

“Anh hỏi xong chưa? Tôi còn phải đi làm ca tối.”

Đó là câu trả lời dài nhất mà anh nhận được.

Anh Tứ cũng không thể giải thích nổi vì sao mình lại muốn tiếp

nhận vụ án này. Vốn là Lý Kinh Vũ đã cử Tiểu Tề và Tiểu An đến đón mình, nhưng anh cứ khẳng khẳng đòi ở lại tiếp tục điều tra vụ án Bàng Hiểu Yến như bị ma nhập. Bất kể cân nhắc thế nào thì đây vẫn là quyết định không có lợi cho anh. Người chết là một cô gái hít ma túy, phá được vụ án này cũng chẳng thể lập nên công trạng lớn lao gì, rất có thể không giúp anh thay đổi được số phận. Nhưng trong sâu thẳm nội tâm anh lại nảy sinh một thôi thúc khiến anh không thể không đưa ra lựa chọn này.

Một cô gái đang yên đang lành bỗng nhiên lại chết, hơn nữa còn chết ngay trong chính nhà mình. Máu cô chảy cạn, hòa trộn với bụi bẩn trên sàn nhà thành bùn, rất có thể thi thể đã bị phân tách, ném ở bãi rác nào đó chẳng ai biết đến, rồi từ từ phân hủy, mặc cho dòi bọ làm tổ. Tất cả những điều này đã xảy ra bao lâu rồi mà chẳng ai hay biết, chẳng ai bận tâm.

Nhiều khả năng là người nhà đã bỏ mặc cô, không ai đến tìm cô. Bạn bè cũng bỏ mặc cô, không một ai đi trình báo cô mất tích. Cô cũng không hề qua lại với hàng xóm. Thú vui duy nhất của cô là vào các trang mạng rẻ tiền, người quen duy nhất của cô là các nhân viên quán internet Nguyễn vọng duy nhất của cô là được hít một hơi thuốc phiện hoặc tiêm một mũi Pethidine. Ước mơ duy nhất của cô là cai nghiện thành công, nhưng dẫu trong mơ cô cũng biết điều này không thể xảy ra...

Cô biến mất khỏi thế giới này như thể chưa từng tồn tại, chẳng một ai quan tâm.

Anh Tứ biết rõ tâm trạng của anh lúc này được gọi là “mèo khóc chuột”.

Một người đang sống khỏe mạnh bỗng dưng nghiện ma túy, lúc sống luôn phải đứng thấp hơn mọi người một bậc, đây gọi là tự làm tự chịu, nhưng lẽ nào chết rồi cũng vẫn phải chịu phạt nằm thấp hơn mọi người một bậc sao?

Anh Tứ chìm đắm trong suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên anh bừng tỉnh:
Mình cởi áo làm gì nhỉ?

Chiếc áo phong màu đỏ luôn được giặt sạch sẽ treo trong tủ đã nói cho anh biết đáp án - đây là thói quen mà anh nhiễm từ vợ cũ. Cô ấy nói khi đi làm nhiệm vụ thì nên mặc màu đỏ cho may mắn, hơn nữa vào thời khắc then chốt sẽ giúp anh được bình an.

Anh Tứ cười thầm, vớt chiếc áo trở lại, đóng tủ đánh “rầm” một tiếng thật mạnh như muốn thể hiện quyết tâm sẵn sàng tử vì nghiệp.

Tôi sống, các người có thể coi thường tôi, nhưng khi chết rồi, tôi muốn các người phải ngược mắt lên mà nhìn tôi.

Anh cúi đầu do dự hồi lâu, rồi lại mở tủ ra.

Lần này, anh khóa cả hộp súng lại.

Ngày đầu tiên, thứ Năm, 6 giờ tối.

Lúc anh Tứ đến Học viện Nghệ thuật thì trời đã ngả về chiều. Giữa cái lạnh buốt giá của mùa đông, một số cô gái vẫn “kiên cường” mặc váy khiến quang cảnh trường học trông mơn mớn sắc xuân. Không có nhân chứng, còn vật chứng chỉ là những dấu vân tay mờ nhạt và hàng chữ bằng máu viết trên tường. Camera của khu chung cư chỉ lưu giữ được dữ liệu trong vòng mười ngày. Trong mười ngày này, ngoại trừ bốn ngày đầu camera bị hỏng, thời gian còn lại chỉ

thấy nhân viên chuyển phát và nhân viên phát tờ rơi xuất hiện ở cửa chung cư. Họ dừng lại một chút rồi vội vã rời đi, hết như sinh mệnh ngắn ngủi của Bàn Hiểu Yến vậy. Thứ duy nhất giúp ích cho anh Tứ chính là một số đặc trưng cơ bản tại hiện trường. Không có dấu vết phá cửa, cửa sổ nguyên vẹn, khóa cũng không bị hư hỏng, khu vực gần cánh cửa không có dấu vết vật lộn. Rất có khả năng hung thủ là người quen của nạn nhân.

Mà đối tượng duy nhất có mối quan hệ xã hội với nạn nhân chính là những người thuộc Học viện Nghệ thuật.

Vì anh Tứ đã gọi điện trước khi đến nên Chủ nhiệm khoa đón tiếp anh rất nhiệt tình, mời anh ngồi, bắt tay, rót trà, sau đó cẩn trọng hỏi anh lí do chuyển việc thăm.

“Bàn Hiểu Yến?” Chủ nhiệm khoa tỏ vẻ hơi bất ngờ khi nghe thấy tên này, “Em ấy thế nào?”

“Không có chuyện gì nghiêm trọng cả.” Anh Tứ nhấp ngụm trà, nói tiếp, “Có vài chuyện muốn tìm cô ấy để hiểu thêm tình hình thôi.”

“Em ấy không còn liên quan gì đến trường chúng tôi nữa.” Chủ nhiệm khoa vội vàng rũ bỏ mối quan hệ, “Em ấy bị đuổi học từ lâu rồi.”

“Cô ấy bị đuổi từ khi nào? Sao lại bị đuổi?”

Chủ nhiệm khoa cầm tập hồ sơ, lật tìm một lát.

“Anh xem, ở đây có ghi lại này, gần ba năm rồi.” Chủ nhiệm khoa đưa tập hồ sơ cho anh Tứ, tháo kính lão ra, thở dài, “Thật tiếc cho em ấy! Em ấy vốn là người thật thà, thành tích học tập cũng khá, điểm chuyên cần rất tốt, không như các nữ sinh khác... lúc ở ngoài trường toàn... Anh cũng hiểu đấy... Nhưng một hôm, khi giáo viên

hướng dẫn gặp em ấy để bàn về chuyện xin tiền trợ cấp, em ấy đột nhiên gào thét như phát điên, rồi lăn ra ngất xỉu. Đưa vào bệnh viện kiểm tra thì phát hiện là ma túy đá...”

Anh Tứ giờ hồ sơ.

Xuất thân từ nông thôn, sinh viên khoa Diễn xuất, trọ ở ký túc xá.

“Làm sao liên lạc được với người nhà của cô ấy?”

“Đáng tiếc chính là ở chỗ đó.” Chủ nhiệm khoa gõ nhẹ lên mặt bàn, “Bố em ấy mất sớm, mẹ đột nhiên mắc bệnh tâm thần khi em ấy bước vào năm thứ nhất. Bởi vậy, khi làm thủ tục đuổi học, chúng tôi cố gắng làm kín đáo nhất có thể. Chúng tôi nói với các sinh viên khác là em ấy xin thôi học để đi chữa bệnh.”

Anh Tứ buông hồ sơ xuống, suy nghĩ điều gì đó.

“Có phải em ấy... à... ừm... đã phạm phải tội gì không?” Chủ nhiệm tươi cười dò hỏi, “Khi công bố với công chúng, liệu có thể đừng nêu tên học viện của chúng tôi ra không? Quả thực em ấy không còn...”

“Cô ấy không còn liên quan gì đến quý nhà trường nữa”, anh Tứ nhìn Chủ nhiệm khoa với vẻ mặt vô cảm, “có điều những bạn học cùng ở ký túc xá với cô ấy chắc hẳn vẫn chưa tốt nghiệp đâu nhỉ?”

Hai mươi phút sau, cánh cửa văn phòng được đẩy ra, vài cô gái bước vào. Cô nào cũng trang điểm đậm, xinh đẹp như hoa như ngọc. Anh Tứ đột nhiên nảy sinh suy nghĩ nếu họ phải kết thúc sinh mệnh ngay lúc thanh xuân phơi phới thế này thì quả là đáng tiếc.

“Bàng Hiểu Yến à? Khi còn ở ký túc xá, cậu ấy là người khá thành thật.” Cô gái thứ nhất lên tiếng với giọng Bắc Kinh chuẩn, “Hồi học

năm nhất, cậu ấy rất hướng nội, ít nói. Khi chúng tôi bàn tán về mỹ phẩm, về bạn trai, cơ hội đóng phim này nọ thì cậu ấy chỉ lẳng lẳng lắng nghe, không bao giờ xen lời...”

“Đúng đúng, khi chúng tôi xem phim Hàn, cậu ấy cũng chẳng mấy may hứng thú.” Một cô gái khác nhuộm tóc màu hồng tiếp lời, “Cậu ấy chỉ thích ôm điện thoại lên mạng thôi.”

“Lên mạng trò chuyện sao?” Đột nhiên anh Tứ thấy hứng thú với đề tài này.

“Không phải”, cô gái nhuộm tóc hồng đáp, “cậu ấy đọc tiểu thuyết, tiểu thuyết online.”

“Có một bộ tiểu thuyết đang rất thịnh hành hồi đó, trang bìa tối thui, lại rất nhiều tập, tên là gì ấy nhỉ...” Cô gái có gương mặt bự phấn góp chuyện.

“Đúng rồi! Cậu ấy còn thức đêm xem suốt một học kỳ, đến nỗi phải thay cặp kính cận khác.”

“Cô ấy có mối quan hệ đặc biệt tốt với ai không? Có mở lòng tâm sự với ai không?” Anh Tứ hỏi.

Các cô gái đều lắc đầu.

“Khoa chúng tôi là khoa Diễn xuất mà”, các cô gái lại nhao nhao thừa nhận, “nên có mấy ai thích đọc sách đâu... Cũng chẳng có đề tài nào chung mà nói chuyện với cậu ấy cả.”

“Thế bạn trai thì sao?”

Mấy cô gái lại đưa mắt nhìn nhau, lần lượt lắc đầu.

“Chưa bao giờ thấy cậu ấy nhắc đến bạn trai.” Cô gái mặt bự phấn nói, “Thỉnh thoảng chúng tôi cũng trêu chọc, khuyên cậu ấy tìm một

bạn trai thật nhiều tiền hay tìm cơ hội giành được vai diễn trong bộ phim nào đó đi, nhưng cậu ấy chỉ ngồi nghe, không thể hiện thái độ gì cả. Hình như chưa bao giờ cậu ấy đi qua đêm, không về ký túc xá.”

Cô gái mặt bự phần nghiêng đầu nhớ lại, sau đó đưa mắt ra hiệu với mấy cô gái còn lại, cuối cùng bắt lực thừa nhận.

“Nói thật, chúng tôi không hiểu nhiều về chuyện của cậu ấy.”

“Cậu ấy không... không mấy thân thiết với chúng tôi.”

Anh Tứ nhìn trần nhà, im lặng hồi lâu. Chủ nhiệm khoa đành ho một tiếng tỏ ý nhắc nhở.

“Đồng chí cảnh sát, đồng chí còn vấn đề nào muốn hỏi nữa không?”

Vừa nghe thấy hai từ “cảnh sát”, mặt các cô gái đều biến sắc.

“Bàng Hiểu Yến... cậu ấy xảy ra chuyện rồi sao?”

“Không... không có chuyện gì hết.” Anh Tứ buột miệng đáp lấy lệ, rồi đứng dậy, cáo biệt ra về.

Anh Tứ lơ đãng thả bước trong khuôn viên trường. Dưới ánh hoàng hôn vàng vọt dễ khiến người ta tuyệt vọng của ngày giữa đông này, các sinh viên cúi đầu hối hả rào bước. Đa số họ đều hướng về phía nhà ăn. Khí lạnh quả thực ảm thấp đến mức có thể vắt ra nước, hoặc cũng có thể vì trời đang bắt đầu lay phây mưa. Anh Tứ ngồi bên vườn hoa, trong đầu toàn nghĩ về cô gái mà anh vừa biết tên Bàng Hiểu Yến.

Xuất thân nông thôn, tính cách hướng nội, nhỏ nhẹ, thích đọc

sách. Chưa có bạn trai.

Điều gì có thể khiến một người như thế đi đến bước đường nghiện ma túy được chứ?

Anh Tứ bước vào phòng bảo vệ, ký tên vào sổ đăng ký rồi bước ra khỏi trường. Màn đêm bắt đầu buông xuống. Trong không khí phảng phất mùi khói xe hòa lẫn mùi thịt nướng, anh Tứ nhìn xe cộ đi lại như mắc cùi trên đường phố, bất giác không biết mình nên đi đâu về đâu.

“Ấy!” Chợt có tiếng gọi với sau lưng.

Anh Tứ quay người lại, thấy một cô gái mặc áo lông màu xanh đang đi về phía mình, anh không chắc cô ấy gọi mình nên chỉ tay vào ngực tỏ ý hỏi: *Tôi sao?*

“Đúng vậy! Tôi muốn gặp chú.” Có vẻ cô gái đó vừa mới chạy xong nên giờ trán còn lấm tấm mồ hôi, “Tôi là Tiểu Hàn, bạn cùng phòng với Bàn Hiểu Yến.”

“Ồ!” Anh Tứ bắt tay cô gái, “Sao khi này tôi không nhìn thấy cô nhỉ?”

“Tôi ra ngoài đóng phim, vừa mới về. Sinh viên năm tư mà, chuyện thường ngày...” Chắc Tiểu Hàn chạy một mạch đến đây nên lúc này đang thở dốc, chống hai tay vào hông cho đỡ mỏi, “Các cậu ấy nói chú là cảnh sát phải không? Chú muốn tìm Hiểu Yến? Có chuyện xảy ra với cậu ấy rồi sao?”

“Cô biết chuyện gì đó và muốn nói với tôi sao?” Anh Tứ không trả lời mà hỏi vặn lại, “Thật ra Bàn Hiểu Yến có bạn trai phải không?”

“Hả? Ai bảo vậy? Không phải đâu!” Tiểu Hàn lắc đầu “Chuyện là

thế này... Hồi học năm nhất, có một dạo được nghỉ học mấy ngày, các sinh viên khác đều về quê hoặc đi chơi, chỉ còn mình tôi và Hiếu Yến ở lại ký túc xá. Buổi tối hôm ấy, cậu ấy trở về nói với tôi rằng cậu ấy rất sợ hãi vì phát hiện có người bám theo mình...”

Anh Tứ lập tức dòng tai lắng nghe.

“Ai vậy? Cô ấy có nói không?”

“Có, một nhân viên bảo vệ. Đó là một gã khốn, thường nhìn chăm chăm con gái người ta, hình như còn lấy máy ảnh chụp trộm nữa. Chúng tôi đều ghét gã...”

“Sau đó thì sao? Anh ta có làm chuyện gì quá đáng hơn không?” Anh Tứ hỏi.

“Gã mà dám?!” Tiểu Hàn tỏ vẻ khinh thường, “Khi đó, tôi liền gọi bà quản lý ký túc xá đến, rồi cùng Hiếu Yến đi tìm gã đó, mắng cho gã một trận. Đương nhiên gã đó không dám thừa nhận, nhưng chắc chắn gã cũng tổn chúng tôi, từ đó về sau không dám quấy rối Hiếu Yến nữa.”

“Hiện giờ anh ta ở đâu?” Cuối cùng cũng tìm ra nghi phạm đáng quan tâm, anh Tứ hơi kích động.

“Không rõ, sau khi xảy ra chuyện này một thời gian ngắn thì gã bị đuổi việc.” Tiểu Hàn chột hạ giọng, “Chú phải hỏi Chủ nhiệm khoa ấy. Người ta đồn rằng gã là người nhà ở quê của Chủ nhiệm. Hiếu Yến và các bạn cùng phòng đều biết chuyện này, nhưng không dám nói trước mặt Chủ nhiệm...”

“Cô không sợ sao?”

“Tôi không sợ, gã dám động vào tôi thử xem... Tôi sẽ nói với cậu

tôi... Có điều chú cũng đừng nói cho ông ấy biết tôi kể với chú chuyện này...”

“Yên tâm”, anh Tứ mỉm cười, “ông ấy cũng không rảnh quan tâm đến chuyện này đâu.”

Khi trời tối hẳn, cuối cùng mưa cũng đổ xuống như trút. Những giọt nước nặng hạt rơi lộp độp trên mui xe, nghe chẳng khác nào tiếng trống trận vang lên giữa khu rừng âm u. Thông thường, người ta không thích những đêm mưa mùa đông, nhưng anh Tứ là trường hợp ngoại lệ. Đối diện với ánh mặt trời rạng rỡ, anh lại tự cảm thấy hổ thẹn, e dè, cảm thấy hồn lìa khỏi xác. Chỉ khi trời âm u, mưa lớn, anh mới cảm thấy mình hòa hợp với thế giới bên ngoài, tinh thần mới phấn chấn hơn đôi chút, mới dám đi lang thang.

“Trước đây, hồi còn ở nông thôn, bố tôi nợ ân tình người ta, giờ cuối cùng tôi đã trả được món nợ ân tình này rồi...”

Người nói câu này là Chủ nhiệm khoa của Học viện Nghệ thuật. Ông ta đang ngồi ở ghế phụ lái, mặt mũi ỉu xiu. Trước đó một lúc, anh Tứ quay lại phòng Chủ nhiệm khoa khiến ông ta suýt hết hồn, ông ta đã khai thật mọi chuyện.

“Tôi thề với trời đất, tôi không hề quen biết cậu ta, cậu ta gây ra chuyện mất mặt như thế ở trường, tôi đã trực tiếp đuổi cổ cậu ta ra khỏi trường.” Chủ nhiệm khoa quay đầu về phía anh, lặp đi lặp lại câu đó vô số lần. Anh Tứ lạnh nhạt nghe ông ta nói. Anh nhìn qua cửa kính xe, thầm đánh giá về thế giới tối thui và ẩm ướt bên ngoài.

Khu chung cư này cách nơi ở của Bàn Hiểu Yến khá xa, nhưng thế cũng chưa nói lên được điều gì... “Cùng tôi đi nhận diện anh ta

nào!” Anh Tứ mở cửa xe.

Chẳng ngờ Chủ nhiệm khoa lại nhảy dựng lên.

“Không được! Không được! Chẳng phải tôi vừa nói rồi đấy sao? Nhà cậu ta có ơn cứu mạng với bố tôi, chuyện tôi đưa anh đến đây mà để cậu ta biết thì không ổn chút nào. Hơn nữa hai nhà chúng tôi đều biết gốc rễ ngọn nguồn của nhau, lỡ cậu ta muốn báo thù thì nhà tôi...”

Đầu anh Tứ bắt đầu đau buốt. Anh Tứ xoa tay, ngăn những lời biện bạch của Chủ nhiệm khoa.

“Anh đợi ở đây.” Nói đoạn, anh Tứ xuống xe một mình.

Nước mưa táp mạnh vào mặt, dội lên đầu, chảy xuống cổ, luồn sâu vào trong áo. Đường phố quanh quẽ, chỉ có cột đèn đường bị hỏng, nhấp chờn lúc sáng lúc tối. Phía trước không xa có ánh đèn yếu ớt tỏa ra từ phòng thường trực của bảo vệ. Anh Tứ kéo vạt áo chặt hơn, chậm chậm bước về phía đó.

Cửa kính của phòng bảo vệ dán giấy bóng kính mờ nên anh chưa nhìn rõ trong phòng có người hay không. Anh Tứ gõ cửa mấy lần nhưng chẳng thấy ai trả lời, thế là anh đẩy cửa bước vào. Căn phòng này không lớn lắm, nhưng vẫn tốt chán so với phòng bảo vệ ở đồn cảnh sát mà anh từng làm trước đây, ít nhất tường xi măng dày dặn hơn, cửa sổ kín hơn. Dưới ánh sáng của bóng đèn treo vàng nhạt, anh thấy trong phòng có một chiếc bàn, một chiếc ghế xoay, một chiếc sofa cũ và một chiếc tủ nhỏ. Trên bàn đặt màn hình tivi hiển thị các hình ảnh ghi lại qua camera. Ngoại trừ đồ đạc, trong phòng tịnh không một bóng người.

Có lẽ nhân viên bảo vệ đang đi vệ sinh hoặc đi mua cơm. Anh Tứ

nghĩ vậy.

Đầu anh trở nên đau dữ dội. Anh Tứ bước đến bên cạnh sofa, ngồi thụp xuống, vùi đầu vào giữa hai gối, nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau đó, anh nghe thấy tiếng động nhỏ.

Tách! Tách!

Anh Tứ đưa tay lên sờ, quả nhiên máu mũi đang tuôn ra như vòi nước. Triệu chứng này cho anh biết “bạn cũ lại viếng thăm”. Một dòng dịch lỏng nóng bỏng như đang quần quai chui ra từ trong tim, mang theo nỗi đau đốn phun trào khắp tứ chi bách hại. Anh thấy chỉ trong chốc lát, mọi thứ đều trở nên tròng trành, mờ ảo. Anh cắn chặt môi đến chảy máu để cố kiềm chế phát ra tiếng rên rỉ. Đầu óc gần như không thể suy nghĩ được gì, điều duy nhất vang vọng trong não anh chính là câu nói đơn giản đó.

Một hơi... chỉ hít một hơi thôi!

Giữa lúc đang vật vã trong cơn đau đốn, anh nghe thấy tiếng chân vọng đến ngày một gần.

Có người!

“Anh làm gì ở đây?”

Anh ngẩng phắt lên, nhìn thấy người đang nói chuyện với mình có dáng vẻ giống như nhân viên bảo vệ. Anh Tứ cảm thấy hơi hoảng. Đột nhiên anh cảm thấy mình đã hiểu ra nguyên nhân khiến các đồng đội, đồng chí lại không tin tưởng mình. Nếu là anh, thì e rằng anh cũng không dám giao việc lớn cho một người có thể chuyển sang trạng thái co giật bất cứ lúc nào.

“Cảnh sát!” Anh Tứ vã mồ hôi lạnh, cảm giác khó chịu càng rõ nét

hơn. Cuối cùng anh cũng không chế được bàn tay đang run rẩy, chìa thẻ cảnh sát ra trước mặt anh ta, “Anh là Lưu Trường Thắng phải không?”

Đối phương không đáp.

Lúc này, anh Tứ mới phát hiện có thứ gì đó trượt ra khỏi túi mình, rơi xuống đất trong lúc anh lên cơn nghiện. Đó là những bức ảnh chụp cảnh hiện trường và ảnh thẻ học sinh được gài trên tập ảnh của Bằng Hiếu Yến bằng kẹp ghim. Nhân viên bảo vệ nhìn chăm chăm vào mấy bức ảnh đẫm máu.

Anh Tứ vội vàng cúi xuống nhặt xấp ảnh lên.

“Tôi trực ca tối cùng Lưu Trường Thắng, tôi họ Hà...” Bấy giờ, anh ta mới sực tỉnh.

“Có người nói với tôi anh ta trực tối nay.” Anh Tứ nghiêm mặt, “Chẳng lẽ tối nay anh ta không đến trực ban sao?”

“Anh ấy đi tuần rồi, chủ căn nhà số 10 phàn nàn... Hay anh đến đó tìm anh ấy?”

Anh Tứ lập tức lắc đầu, ở nơi tối lửa tắt đèn mà lại không thông thuộc đường đi lối lại khu chung cư này sẽ rất dễ đi ngang qua phạm phạm mà không biết.

“Các anh không có bộ đàm à?”

Anh bảo vệ họ Hà lắc đầu. Ánh mắt anh ta dừng lại nơi chiếc điện thoại bàn.

“Anh có muốn tôi gọi điện thoại cho anh ấy không?” Anh bảo vệ họ Hà hỏi.

Anh Tứ gật đầu, anh ta liền bấm nút gọi.

“Nói đơn giản vài câu là được.”

Anh bảo vệ họ Hà bấm một số điện thoại, nhưng trong ống nghe chỉ vọng ra chuỗi âm thanh đơn điệu “tút...tút... tút...”. Đợi một lúc lâu, cuối cùng anh ta lắc đầu, buông ống nghe xuống.

“Hay là để tôi đi gọi anh ta về...” Nói xong, anh ta định rào bước ra ngoài.

Anh Tứ liền kéo cổ tay anh ta lại. Anh bảo vệ họ Hà ngạc nhiên quay đầu nhìn anh.

Chớ rời khỏi tầm mắt của tôi, có chuyện gì thì nói ngay trước mặt tôi đây!

Anh thấy càng lúc càng nặng đầu, anh thực sự không nghĩ ra cách nào để biểu đạt hai ý trên mà không để lộ thần sắc. Cuối cùng, anh đành cố gắng giả vờ thân thiện, lắc đầu. Anh bảo vệ không hiểu hành động của anh, nhưng anh ta cũng không dám đi ra ngoài. Hai người cứ ngồi đối diện nhau như vậy, chờ Lưu Trường Thắng về.

Căn phòng lặng phắc, chỉ có tiếng mưa gõ vào cửa sổ như có như không.

“Ờm... người trên bức ảnh đó...”, anh bảo vệ họ Hà không nhịn được cất tiếng hỏi, “chết rồi sao?”

Anh Tứ gật đầu. Lẽ ra anh không nên tiết lộ các tình tiết của vụ án, nhưng lúc này đầu anh đau muốn vỡ, anh chỉ muốn nhanh chóng khiến gã đối diện ngậm miệng lại.

“Anh nghĩ... Lưu Trường Thắng làm?”

Anh Tứ trừng mắt nhìn anh ta. Anh bảo vệ họ Hà vội vàng ngậm miệng. Nhưng chưa đến mười phút sau, anh ta lại bắt đầu lảm nhảm.

“Thời gian gần đây, khu chung cư này liên tục xảy ra chuyện, chủ căn hộ số 10 phản ánh bị mất đồ, một cô gái sống ở căn hộ số 12 nói buổi tối lúc đi làm về có người bám theo cô ấy...”

“Anh nghĩ do anh ta làm sao?” Anh Tứ cảm thấy hứng thú với manh mối này.

Anh bảo vệ họ Hà ngăn người, rồi vội vàng lắt đầu.

“Anh ấy... thực ra là người khá thật thà... Hơn nữa anh ấy còn là người bị hại... có một tối nọ, anh ấy bị ai đó phang một gậy vào đầu, phải khâu mấy mũi.”

“Thế mà cũng gọi là lý do à? Chưa biết chừng là khổ nhục kế...” Anh Tứ hừ một tiếng tỏ vẻ xem thường.

Anh bảo vệ họ Hà không nói thêm gì nữa.

Tiếng đồng hồ treo tường chạy tích tắc nghe rõ mồn một. Anh Tứ cảm thấy vô vị và yên lặng đến mức không thể chịu đựng nổi.

Anh đứng dậy, bước về phía điện thoại để bàn, nhấn nút gọi lại.

Tiếng “tút” kéo dài hồi lâu vẫn không thấy có người nghe máy.

“Chẳng lẽ phải đi tìm anh ta thật sao?” Anh Tứ trầm ngâm, chậm rãi bỏ ống nghe xuống.

Chính vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi điện thoại ngắt máy, anh nghe thấy một âm thanh vọng lại.

Đúng vậy, đó chính là tiếng vọng.

Tiếng vọng “rẹt rẹt” rất khẽ vọng lại từ chính căn phòng này. Nếu không phải tiếng mưa đã nhỏ lại thì chắc chắn không nghe thấy được.

Anh Tứ giơ ngón tay lên môi, ra hiệu cho anh bảo vệ họ Hà im

lặng, đồng thời vô thức đưa tay sờ hông.

Lúc đó, anh mới nhớ ra mình không mang theo súng.

“Tôi hiểu rồi! Chắc anh ấy để điện thoại ở đầu giường.” Anh bảo vệ chợt nhớ ra, “Ồ trong này!”

Nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, anh Tứ mới phát hiện ở góc tường phía sau chiếc tủ có một cánh cửa nhỏ.

Mở cánh cửa ra, anh Tứ đi vào trong. Căn phòng tối lù mù, ẩm thấp và chật chội đến ngột ngạt. Các ống kim loại và các cánh cửa dựng quanh bốn bức tường. Có vẻ đây là phòng chứa đồ, sau này mới sửa thành phòng nghỉ qua đêm cho nhân viên bảo vệ. Ở gần cửa có một chiếc đèn bàn đơn giản, cuối phòng có chiếc giường sắt, trên giường rất bừa bộn, một chiếc điện thoại màu bạc đặt ở đầu giường. Anh Tứ bước lại gần, cúi đầu xuống quan sát. Chiếc điện thoại chạm vào ống kim loại ở cạnh đó, có vẻ mấy lần chuông rung khiến nó dịch chuyển dần về phía ống kim loại, cuối cùng chạm vào ống, tiếng vọng mà anh nghe thấy chính là tiếng thân điện thoại gõ vào ống kim loại.

Anh Tứ đứng thẳng người, muốn tìm xem trong căn phòng này có đồ vật nào có giá trị cho vụ án không. Đột nhiên, ánh mắt anh bị thu hút bởi một vật thể màu trắng ở trên tường.

Đó là chiếc bảng nhỏ màu đen với hàng phấn trắng ghi rõ tên người trực ban.

Trên đó viết rõ ràng:

Nhân viên trực ban (1 người): Lưu Trường Thắng.

Ngày tháng trực ban chính là ngày hôm nay.

Không có anh bảo vệ họ Hà nào cả.

Gã chính là Lưu Trường Thắng.

Đột nhiên, một tiếng “tách” rất nhỏ vang lên. Đèn điện vụt tắt.

Trong bóng tối giờ bàn tay lên không nhìn thấy ngón, anh Tứ cảm nhận thấy có luồng gió vụt lướt qua gáy. Trong không khí dường như lan tỏa nhiệt độ cơ thể người.

Anh Tứ vội xoay người theo phản xạ có điều kiện, hai tay đè xuống nhanh như điện xẹt. Trong bóng tối, dường như có sợi dây câu lạnh buốt lướt qua lòng bàn tay anh.

Là dao!

Anh Tứ lập tức cảm thấy hối hận với phản ứng bản năng của mình.

Một cơ hội tốt biết bao mà lại bỏ lỡ!

Lần sau mình phải tận dụng!

Vậy mà đúng khoảnh khắc đó, một khuôn mặt khác đột ngột hiện ra ngay trước mặt anh.

Bàng Hiếu Yến.

Một Bàng Hiếu Yến hướng nội, yên tĩnh, thích đọc sách. Một Bàng Hiếu Yến giống như bông hoa lan mọc lên giữa bùn lầy, cuối cùng lại bị bùn lầy nuốt chửng.

Cô cam nguyện sa đọa, sa đọa nhanh đến ngớ ngàng. Anh Tứ vốn cho rằng cái chết của cô là tự làm tự chịu, nhưng không ngờ nguyên nhân cái chết lại bởi vì sắc đẹp. Vì đẹp nên cô bị kẻ biến thái chụp trộm, rồi tên biến thái đó mất việc nên quay lại báo thù cô.

Tất cả những điều đó đều không phải lỗi của cô!

“Ít nhất tôi cũng phải có nơi chôn thầy đảng hoàng một chút chứ?”
Anh Tứ như nghe thấy tiếng khóc than của cô.

Lưu Trường Thắng áp sát đến gần, lại vung dao lên. Lưỡi dao quét một vòng lớn giữa không trung phát ra âm thanh “u u...”. Đối với anh Tứ mà nói thì đây chẳng khác nào ngọn nến được châm lên đúng lúc. Anh hét to, cúi gập người, hai tay nắm chặt lấy cổ tay gã.

“Không còn cơ hội nào tốt hơn cơ hội này nữa rồi!”

Khoảnh khắc này như đông cứng lại, một âm thanh đánh thẳng vào não bộ khiến anh Tứ chấn động đến điếc tai. Anh cảm thấy máu toàn thân bùng cháy, cuộn trào men theo huyết quản thiêu đốt linh hồn mình sục sôi.

Trong khoảnh khắc đó, anh quên sợ hãi, quên đớn đau, tựa như con thiêu thân nhìn thấy lửa, bất chấp tính mạng điên cuồng lao đầu vào.

Bàng Hiếu Yến, xin lỗi cô. Đợi đồng đội của tôi đến thay tôi báo thù cho cô nhé!

“Chết!” Anh Tứ rống lên, nắm chặt lấy cổ tay của đối phương, dùng hết sức bình sinh, nhắm thẳng vào bụng mình đâm tới.

Trong bóng tối chợt vang lên tiếng “keng” của kim loại rơi xuống sàn nhà, liền sau đó là tiếng “chát” nghe rất nặng nề, trán anh Tứ đập vào trán của đối phương. Cả người đối phương mềm nhũn, choáng váng tại trận.

Sau cảm giác kích thích vì tìm được đường sống trong chỗ chết, anh Tứ ngồi thở hổn hển hồi lâu, sờ soạng tìm bật lửa.

Lúc bấy giờ, anh mới phát hiện, vũ khí mà đối phương sử dụng là

con dao thái rau.

“Cái bộ dạng này của anh mà dám ám sát tôi sao?” Sau khi còng tay Lưu Trường Thắng vào ống kim loại, anh Tứ tức giận mắng kẻ “sắt không luyện được thành thép” này, “Lấy dao nhọn đâm vào người mới có thể một nhát lấy mạng chứ! Lấy dao thái rau mà chém thì khác nào trò đùa của trẻ con, muốn chém chết người thì cũng phải chém đến mấy chục nhát. Mẹ kiếp, đồ ngu xuẩn, lần đầu tiên anh đi giết người hả? Tức chết đi được!”

“Ai cũng không tin tôi... Ai cũng nói do tôi làm... Mãi mãi không có hồi kết...”, Lưu Trường Thắng không ngừng lẩm nhẩm trong miệng, cuối cùng gã khóc rống lên.

“Đồ vô dụng!” Anh Tứ bắt lực lắc đầu, “Lá gan làm chuyện đòi bại vút đi đâu rồi hả?”

“Tôi sai rồi, nhưng tôi đâu còn cách nào khác?” Lưu Trường Thắng gào lên, “Tôi chỉ là thằng lông bông thấy con gái ăn mặc diêm dúa hở hang thì tôi...tôi không khống chế được bản thân... Thế là tôi...”

“Anh làm sao?”

“Tôi liền dùng điện thoại di động chụp trộm vài tấm hình...”, Lưu Trường Thắng xấu hổ cúi đầu.

“Còn gì nữa không?”

“Không chỉ chụp mình cô ấy, cứ thấy con gái đẹp là tôi chụp... Khi còn làm bảo vệ ở trường, tôi thường chụp trộm ở cổng. Nhà trường không cho phép người lạ vào trong trường nên các cô gái thường ôm ấp, hôn hít bạn trai ngay ở cổng...”

“Còn gì nữa?”

“Tôi còn...”, Lưu Trường Thắng nắm tóc mình, “tôi còn lên vào nhà tắm nữ, đứng ở cửa sổ chụp trộm...”

“Mẹ kiếp!” Anh Tứ túm cổ áo gã, “Mau nói trọng điểm”

“Không còn gì nữa mà! Ngoại trừ mấy việc đó ra, năm đó tôi chẳng làm gì nữa cả. Tôi là người thật thà...” Lưu Trường Thắng nói trong tuyệt vọng.

“Nói trọng điểm về Bàng Hiểu Yến!” Anh Tứ càng đánh giọng chất vấn, “Anh có quan hệ gì với cô ấy?”

“Cô ấy không giống với các cô gái khác, chưa bao giờ tôi thấy cô ấy trang điểm, luôn mang theo mấy cuốn sách bên mình, nếu không thì chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại... Cô ấy cũng chưa bao giờ coi thường tôi, đôi lúc đi qua cổng trường còn mỉm cười với tôi...”

“Sau đó thì sao? Có phải anh bám riết lấy người ta không? Cô ấy khiến anh phải mất việc, bị người khác khinh rẻ nên anh ôm hận trong lòng phải không?”

“Không phải như thế! Thực sự không phải mà...” Bức tường phòng vệ tinh thần của Lưu Trường Thắng hoàn toàn sụp đổ, nếu tay phải của gã không bị còng trên ống thép thì chắc hẳn gã đã ngồi thụp xuống, biến thành đồng bùn nhão rồi.

“Anh chưa từng giết người? Thế thì anh chém tôi làm gì? Anh coi tôi là thằng ngốc sao?”

“Tôi thực sự không thể chịu đựng nổi nữa... không thể chịu đựng nổi nữa...”, Lưu Trường Thắng mất kiểm soát cảm xúc, bật khóc nức nở, “Không biết ai đã lan truyền chuyện xảy ra ở trường đến tận đây, thế là dân chung cư đều đứng sau lưng tôi nói tôi lưu manh, biến thái. Hể chung cư xảy ra vụ mất trộm là họ lại nói tôi làm, có một cô

gái bị tên lưu manh bám theo, họ cũng đỡ cho tôi. Ông chủ muốn đuổi việc tôi. Buổi tối đi tuần, tôi còn bị người ta đánh cho một gậy xây xẩm mặt mày, còn có kẻ đưa chuyện của tôi lên mạng xã hội... Sau đó... khi nãy tôi lại nhìn thấy bức ảnh rơi ra từ túi anh... Tôi coi như xong rồi, sống cũng chẳng còn hy vọng gì nữa. Đi tới đâu tôi cũng không thể rũ bỏ được quá khứ này... Có một số việc, chỉ cần dính vào là chẳng còn ai chịu tin mình nữa, chẳng ai cả... Chuyện này mãi mãi không có hồi kết... không bao giờ có hồi kết...”

Thường ngày, anh Tứ rất dị ứng với kiểu viện cớ này, nhưng hôm nay anh lại thấy hơi đồng cảm. Anh lặng lẽ ngồi đó, nghe Lưu Trường Thắng trút hết uất ức trong lòng, rồi mới nói, “Vấn đề là nếu không phải anh thì anh bảo tôi phải nghi ngờ ai?” Tuy vẫn tiếp tục sử dụng chiến thuật đe dọa, nhưng giọng anh Tứ đã mềm hơn rất nhiều, “Cô ấy không có bạn trai, lại không có kẻ thù...”

“Đợi chút!” Đột nhiên mắt Lưu Trường Thắng mở lớn, “Ai nói cô ấy không có bạn trai?!”

Ngày đầu tiên, thứ Năm, 10 giờ đêm.

Đèn xe cảnh sát nhấp nháy, mấy cảnh sát áp giải Lưu Trường Thắng lên xe. Phòng bảo vệ khu chung cư phía sau họ trống rỗng, chỉ còn Lý Kinh Vũ và anh Tứ.

“Sao anh không nói gì thế?” Lý Kinh Vũ nghiêm mặt, “Một mình mà dám chạy đến đây sao? Quá nguy hiểm...”

“Không cần cậu phải nói!” Anh Tứ bình thản hút thuốc, “Dẫu sao cũng không phải anh ta làm.”

“Sao anh dám khẳng định chắc chắn là thế?”

“Lãnh đạo các cậu phá án như thế nào thì tôi không biết, nhưng tôi chỉ dựa vào cảm giác. Tôi cảm giác anh ta không phải tội phạm.” Anh Tứ lắc đầu, “Hơn nữa khẩu cung của anh ta hoàn toàn khớp với các chứng cứ thực tế.”

Nói xong, anh Tứ đưa điện thoại di động của Lưu Trường Thắng cho Lý Kinh Vũ. Hình ảnh hiện trên điện thoại là một trong những bức ảnh mà Lưu Trường Thắng chụp trộm Bàn Hiểu Yến. Trong bức ảnh, Bàn Hiểu Yến mặc bộ váy màu trắng.

“Cậu xem phía sau cô ấy”, anh Tứ chỉ vào bức ảnh và nói, “cánh cửa của chiếc xe đó đang mở...”

“Chứng tỏ chủ nhân của chiếc xe đó vừa đưa cô ấy về...” Lý Kinh Vũ gật đầu, “Chẳng phải khi nãy anh bảo bạn cùng phòng của Bàn Hiểu Yến nói rằng chưa bao giờ cô ấy qua đêm không về ký túc xá sao?”

“Không đi qua đêm đâu có nghĩa là không có bạn trai? Hơn nữa mối quan hệ giữa cô ấy và các bạn cùng phòng rất lạnh nhạt. Họ hiểu về cô ấy còn chẳng nhiều bằng Lưu Trường Thắng.” Anh Tứ nhả khói thuốc, chỉ vào logo trên đầu xe nhìn rõ mồn một trong bức ảnh, “Cậu xem, đây có phải logo của xe Porsche không? Chút nữa tôi hỏi cảnh sát giao thông xem có bao nhiêu người trong thành phố dùng loại xe này.”

“Hãng xe này ầy à”, Lý Kinh Vũ bĩu môi khinh thường, “là Ferrari, dòng mui trần, hơn năm triệu tệ đấy... Đáng tiếc là biển số xe bị che mất rồi...”

“Làm sao cậu biết rõ về xe cộ thế?” Anh Tứ cảm thấy rất kinh ngạc. Có điều anh lập tức nhớ lại vụ án về tập đoàn buôn lậu xe hơi

mà hai người hợp tác năm đó. Khi ấy, anh Tứ nhiều lần nói với Lý Kinh Vũ rằng cảnh sát ngầm không cần hiểu về xe cộ, quan trọng nhất vẫn là quan hệ xã hội. Thế là lần nào anh và Lý Kinh Vũ cũng tranh luận với nhau kịch liệt.

Đó cũng là lần hợp tác duy nhất giữa hai người.

“Loại xe này ở Cửu An cũng có sao?”

“Để tôi điều tra các hãng xe xem sao, chứ chỗ cảnh sát giao thông khó nói lắm. Những người mua loại xe này chưa chắc đã đăng ký biển số xe.”

“Thôi thôi!” Anh Tứ dập điều thuốc, cầm điện thoại di động lên, “Nhờ mạng lưới chỉ điểm nhanh hơn...”

“Trùng Tử, tôi đây, anh Tứ... Đúng đúng, ra rồi... vẫn ổn... Tôi bảo này... không không, tôi không mua xe... Tôi cũng không 'độ' xe... Cậu nghe tôi nói đã nào... Không không, tôi cũng không thua cược mất xe... Chuyện là thế này...” Anh Tứ nói thao thao bất tuyệt hồi lâu, cuối cùng cúp điện thoại, gạt đầu với Lý Kinh Vũ.

“Tìm thấy rồi à?”

“Thấy rồi! Cả thành phố Cửu An chỉ có một người duy nhất sở hữu con xe này.”

“Ai vậy?”

“Triệu Minh Hiên.”

“Mẹ nó!” Lý Kinh Vũ lăm lăm chửi đổng, sau đó lắc đầu, “Thằng oắt này không gây chuyện suốt hơn một năm, cứ nghĩ cậu ta thay tính đổi nết rồi chứ...”

“Đi thôi! Đến thẳng đó tóm cổ cậu ta!” Anh Tứ đứng dậy.

“Anh đợi chút đã!” Lý Kinh Vũ vội vàng giơ tay ra hiệu ngăn anh lại, “Để tôi gọi cú điện thoại hỏi tình hình trước!”

Anh Tứ ngăn người, cười khinh mạn, “Sao thế? Không dám bắt cậu ta à?”

Lý Kinh Vũ lập tức đứng bật dậy. Anh Tứ nhìn thẳng vào mắt Lý Kinh Vũ, mặt không biến sắc.

Hai người vẫn thường “so găng” với nhau như năm nào còn học trong trường cảnh sát.

“Tứ Minh, anh chú ý lời nói của mình!” Lý Kinh Vũ trừng mắt nhìn anh Tứ, nói, “Bắt cậu ta mà chỉ dựa vào một khẩu cung là không đủ.”

“Đừng viện cớ nữa, Kinh Vũ.” Anh Tứ chậm rãi châm thuốc, “Hút thuốc phiện bị bắt hai lần, đánh nhau gây thương tích cho người khác bị bắt năm lần, đánh bạn gái không biết bao nhiêu lần, cuối cùng phải nhờ ông bố rút tiền mới không bị tống vào tù. Nếu đổi thành người khác có tiền án tiền sự mà lại có khẩu cung như vậy, thử hỏi cậu có bắt hay không?”

“Rốt cuộc ý anh là gì?”

“Chẳng ý gì cả!” Anh Tứ quẳng điếu thuốc xuống đất, bỏ ra ngoài, “Có người sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp nên không dám bắt Triệu công tử, nhưng tôi không sợ!”

Lý Kinh Vũ tức giận kéo vai anh Tứ lại. Anh Tứ không còn sức kháng cự, đập mạnh lưng vào tường. Anh chưa xót nghĩ, năm đó thành tích cử giật của hai người không phân cao thấp...

“Diệt Tứ Minh! Nói gì, thì nói, tôi vẫn là cấp trên của anh, đề nghị anh tôn trọng tôi!”

“Kinh Vũ! Tôi chỉ hỏi cậu một chuyện.” Anh Tứ cười trào phúng, “Năm đó, nếu tôi không thay cậu thâm nhập băng đảng của Đảng Siêu thì ngày hôm nay ai nên tôn trọng ai?”

Lý Kinh Vũ nhìn anh Tứ chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng hết nóng giận, đập bàn nói lớn, “Đi thôi!”

Tiếng mưa đập vào kính chắn gió ngày càng nhỏ dần, nhưng vẫn chưa chịu tạnh hẳn. Anh Tứ ngồi ở ghế phụ lái, khoanh tay trước ngực, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Lý Kinh Vũ để điện thoại di động ở chế độ loa ngoài, vừa lái xe vừa không ngừng gọi điện thoại tìm hiểu về tình hình của Triệu công tử. Anh Tứ cố tình không để lời Lý Kinh Vũ lọt vào tai.

Anh nhớ lại chuyện hai người hồi đó. Khi ấy, Đội Cảnh sát hình sự không được trang bị đầy đủ như bây giờ, gần như chẳng có thiết bị khoa học kĩ thuật cao nào cả, phá án hoàn toàn dựa vào mạng lưới chỉ điểm, chính vì vậy Trung đội Tình báo là đơn vị rất được coi trọng, được tùy ý sử dụng nguồn nhân lực và vật tư, đồng thời cũng là đơn vị có nhiều cơ hội lập công nhất. Thời đó, anh Tứ cảm thấy mình giống như một con chim đại bàng, sải cánh vừa rộng lại vừa cứng cáp, nếu chỉ dùng đôi cánh đó để mình bay lên thì lãng phí quá, mà phải dang rộng đôi cánh che chở cho anh em đồng đội bất cứ lúc nào, thế là anh gia nhập Tổ Chuyên án. Cứ thế, anh liên tục điều tra trong suốt hơn ba năm. Để rồi sau đó, mọi thứ đều đổ nhào...

“Anh... khi nãy không sao chứ?” Lý Kinh Vũ ngắt điện thoại, mãi lúc lâu sau mới quay sang bắt chuyện với anh Tứ. Dường như anh ta cảm thấy ngại vì thái độ thất thố khi nãy của mình.

“Mấy trò vặt của cậu”, anh Tứ hừ nhẹ, “chẳng động được đến tôi... Ngoài trừ lần phạm quy đó...”

“Lần đó sao có thể gọi là phạm quy được?” Lý Kinh Vũ vừa cười vừa nói, “Phán quyết đó đâu có sai?”

“Mất mù mới phán quyết vậy!” Nhắc đến chuyện đó, anh Tứ lại thấy tức điên.

“Anh nghĩ mà xem, tay trái của tôi khi đó ở trên... cái đó... cái đó... của anh.”

Hai người lại bắt đầu tranh cãi, từ trước đến giờ vẫn thế. Kết cục cuối cùng cũng chẳng có gì mới mẻ.

“Khi nào có cơ hội, chúng ta phải đấu thêm ván nữa!”

Trước đây, anh Tứ luôn lập tức đáp lời, “Ai sợ ai chứ?”

Nhưng hôm nay, anh nghẹn lời.

Anh đột nhiên phát hiện ra rằng, mặc dù đó là một việc khiến mình không mấy thích thú, nhưng khi phải nói lời vĩnh biệt với nó thì bản thân cũng không hề cảm thấy dễ chịu gì.

Lúc xuống xe, anh Tứ thấy mình đang đứng trước khu biệt thự.

“Thằng oắt đó sống trong căn biệt thự số 19 trước mặt kia kìa.” Lý Kinh Vũ liếc mắt nhìn anh, “Tôi cũng có người chỉ điểm.”

“Cậu gọi điện suốt dọc đường mới hỏi được thông tin này à?” Anh Tứ tỏ vẻ xem thường.

“Cậu ta có mấy chục căn nhà, hỏi được đến đây là không tệ rồi...”

Căn biệt thự số 19 là căn biệt thự biệt lập, phía trước và phía sau đều có hoa viên và nhà để xe. Rèm cửa sổ kéo kín mít, chẳng rõ bên trong có người hay không.

“Anh định đập cửa xông vào đấy à?” Lý Kinh Vũ thấy anh Tứ hăm hở tiến đến, vội vàng ngăn lại.

“Thế chẳng lẽ đợi tên họ Triệu đó ra trao chìa khóa nhà cho chúng ta chắc?” Anh Tứ không thể không thừa nhận mình đã quên hết các trình tự phá án cơ bản. Bao nhiêu năm nay, anh đều không phá án theo quy trình tiêu chuẩn.

“Chúng ta vẫn phải thực hiện từng bước theo quy trình.” Lý Kinh Vũ móc súng, nhìn sang anh Tứ thì phát hiện anh đi tay không, bèn hỏi, “Súng của anh đâu?”

“Quên không mang.” Anh Tứ nhún vai.

Thái độ thẳng thắn này khiến Lý Kinh Vũ nản hẳn.

“Tình hình cấp bách, cần điều tra gấp, trong nhà không có ai.” Anh Tứ nhỏ giọng tuyên bố mấy câu như vậy rồi giơ chân đập cửa thật mạnh.

Cánh cửa mở tung, căn phòng tối om, giơ tay lên không nhìn thấy ngón, cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

“Thời đại bây giờ khác trước rồi.” Lý Kinh Vũ thu súng lại, nhìn anh Tứ lắc đầu, không nhận được khuyên bảo đôi câu, “Phải làm theo đúng quy trình chứ...”

Anh Tứ cười lạnh lùng, không đếm xỉa đến Lý Kinh Vũ.

Hai người bật đèn pin, quét khắp phòng khách một lượt, nhưng không phát hiện được gì. Anh Tứ bước đến chỗ cầu thang, nhìn lên trên, trên tầng không có ánh sáng hắt xuống.

“Đừng bật đèn vội...” Lý Kinh Vũ cất súng, móc ra một vật trông giống như máy phát hiện tiền giả.

“Gì thế?” Anh Tứ nhỏ giọng hỏi.

“Đèn phát hiện tia tử ngoại, lấy ở chỗ anh Dương đấy!” Lý Kinh Vũ lại móc thứ gì đó giống như lọ keo xịt tóc trong túi ra, lắc nhẹ, “Họ không có thời gian đến đây nên chúng ta phải tự làm hóa nghiệm.”

Lý Kinh Vũ bắt đầu men theo góc tường, cầm lọ dung dịch xịt lên sàn nhà, xịt xong lại dùng đèn chiếu tia tử ngoại lần theo vết nước, nhưng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường.

“Liệu có tác dụng gì không?” Anh Tứ tỏ vẻ coi thường.

“Phải tin vào khoa học kỹ thuật hiện đại chứ!”

“Khoa học kỹ thuật hiện đại thì tôi tin, vấn đề là cậu có biết sử dụng không ấy chứ...”

Lý Kinh Vũ không thèm chấp lời nói móc của anh Tứ, tiếp tục xịt dung dịch lên thảm trải sàn. Lần này thì lập tức có thu hoạch. Dưới ánh đèn tử ngoại, họ thấy những vết sáng loang lổ hiện dần lên.

“Vết máu”, Lý Kinh Vũ trầm giọng, “vết máu đã được tẩy rửa.”

Anh Tứ ngẩng đầu lên định nói gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã ngây người tại chỗ. Dưới ánh sáng yếu ớt của tia tử ngoại, anh thấy thấp thoáng một bóng người phía sau lưng Lý Kinh Vũ, bóng người đó đang lao nhanh về phía họ.

Không biết chiếc bóng hiện ra từ đâu, tốc độ chạy nhanh kinh hồn, lạng lẽ tiếp cận, chỉ cách chỗ Lý Kinh Vũ đứng chưa đầy hai mét. Trong tay hắn là một vật thể dài mảnh, chừng hai mươi, ba mươi phân, đang lóe sáng.

Dao!

Anh Tứ đẩy Lý Kinh Vũ sang một bên, nhào người về phía trước.

Anh cảm thấy kẻ đó húc mạnh vào ngực mình. Anh quyết tâm ôm chặt đối phương, vật hẳn ngã xuống đất.

Lần này thì chết chắc rồi...

Thực ra từ khi nhảy vọt lên, anh đã hiểu rõ điều này. Dùng tư thế đó chụp lên người đối phương là hiệu quả nhất, nhưng cũng nguy hiểm nhất, vì anh không thể khống chế tay của đối phương, trong khi vùng ngực và vùng bụng của mình lại hoàn toàn không được che chắn. Khi đối phương giãy giụa sẽ không do dự đâm hung khí vào hai điểm yếu trí mạng này của anh.

Giống như lúc này.

Anh Tứ cảm thấy vùng eo bị vật gì đó cắm phập vào. Quá trình đổ dần xuống sàn nhà diễn ra thật chậm chạp. Anh hốt nhiên nhớ lại lúc mới vào nghề, sư phụ chỉ dạy cho anh cũng bị người ta đâm chết như thế. Thì ra chính là cảm giác này... cũng không đau như tưởng tượng...

Cơn đau giày vò chậm rãi đang mách bảo anh rằng anh chưa chết.

Đầu anh Tứ đập mạnh xuống sàn. Còn chưa kịp định thần thì anh đã bị đối thủ ôm lấy với một lực mạnh khủng khiếp, hẳn lật anh nằm sấp xuống. Anh Tứ giơ tay nắm lấy cổ tay đối phương theo phản xạ có điều kiện. Đúng khoảnh khắc đó, anh phát hiện kẻ này có điểm không ổn.

Hai mắt hắn trợn trừng, trắng dã, miệng kêu the thé, âm thanh nghe rất chói tai, không giống với tiếng người. Cổ tay hắn bị anh Tứ nắm chặt, nhưng hắn không hề có ý giãy ra, mà há cái miệng đầy răng nhắm thẳng mặt anh cắn phập xuống chẳng khác nào con dã

thú.

Thứ quái đản gì thế nhỉ?!

Anh Tứ rùng mình, cố hết sức giơ tay phải lên đỡ.

Đúng là anh muốn chết. Nhưng anh không thể chấp nhận được cách chết ghê tởm này.

Tay phải của anh Tứ bị cắn ngập sâu, đau đến mức anh lập tức rút lên. Tiếp đến, kẻ đó ngẩng đầu, miệng toàn máu, hấn lại nhào xuống cổ anh...

Mấy tiếng trầm đục vang lên. Anh Tứ mở mắt, phát hiện “con quái vật” đã nằm lịm bên cạnh mình. Người đứng trước mặt anh chính là Lý Kinh Vũ, lúc này đang thở phì phò.

“Mẹ nó, thứ quái đản gì vậy?” Lý Kinh Vũ có vẻ còn chưa hoàn hồn, “Ba phát súng mới khiến hấn hôn mê...”

“Methcathinone...” Anh Tứ gắng gượng ngồi dậy, đồng thời đảo mắt tìm chứng cứ trên sàn nhà. Đó là tẩu thuốc bằng thủy tinh đã vỡ vụn. Trên thân tẩu còn có một số hình vẽ bằng bút dạ quang. Khi nãy anh lầm tưởng món đồ đó là con dao.

Chắc tám phần là thằng điên này cũng nghĩ vậy.

“Cái gì?”

“Một loại ma túy! Nó còn được gọi là ma túy muối tắm hay ma túy xác sống, mới thịnh hành mấy năm trở lại đây. Sau khi phê thuốc, kẻ sử dụng trở nên hung hăng, dễ kích động, cực kỳ khỏe, cắn người hay giết người đều trở thành chuyện cơm bữa...” Anh Tứ đưa tay ra để Lý Kinh Vũ kéo mình đứng dậy, “Khi chúng ta đến, có thể hấn vẫn chưa tỉnh, lúc sau tỉnh lại thì bắt đầu nảy sinh ảo giác. Sức mạnh của

hắn không phải dạng vừa đâu... Đi thôi! Lục soát thật kỹ, chắc chắn tầng trên còn có những kẻ khác nữa...”

Quả nhiên, khi lên tầng hai, anh Tứ và Lý Kinh Vũ phát hiện một cô gái nằm bất tỉnh nhân sự. Anh Tứ phải hắt nước lạnh và liên tiếp vả vào mặt, cô ta mới miễn cưỡng tỉnh dậy.

Thẩm vấn mới biết thì ra Triệu công tử mở tiệc “chiêu đãi” ma túy miễn phí. Cô ta và bạn trai hơi phê quá đà.

“Vậy Triệu Minh Hiên đâu?” Anh Tứ hỏi.

“Không... không biết...” Rõ ràng cô gái còn chưa tỉnh hẳn.

“Thế những người khác đâu?” “Đều... đều đua xe trên đường cao tốc ở ngoại ô phía Nam thành phố rồi.”

Đột nhiên, anh Tứ thấy Lý Kinh Vũ giật tay áo mình.

“Anh nhìn kia!”

Anh Tứ nhìn theo hướng tay Lý Kinh Vũ chỉ, thì thấy trên bức tường gần đó dán đầy ảnh. Một trong số đó rất bắt mắt, trong ảnh là Triệu Minh Hiên. Triệu công tử ngạo nghễ ngồi trên mui của chiếc xe Ferrari đỏ chót.

Biển số xe là 6666.

Vì muốn chiếm hữu nhiều hơn nên chúng ta phải từ bỏ nhiều hơn.

Nhưng khi đã chiếm hữu được hết thảy thì chúng ta lại cảm thấy trống rỗng.

Chỉ khi phía trước chẳng còn gì, chúng ta mới phát hiện thì ra mình chưa từng sống.

(Trích: Thầy giáo giết người)

Chương 3: TRIỆU CÔNG TỬ

Trước khi biết mình mang họ gì thì nó đã biết nhà mình rất giàu. Đó là do mẹ nó bảo vậy. Bà từng nói, ở đây chúng ta chẳng có gì, chỉ có tiền, đó là kết quả của quá trình lao động cần cù, vất vả. Hồi ấy, nó còn chưa ý thức được tiền có gì tốt. Bởi vì bất kể nó đòi mẹ mua một ngàn viên kẹo hay một trăm que kem, thì mẹ đều lắc đầu bảo không được. Nhưng nếu nó bảo chúng ta mang tiền đi cho những kẻ ăn mày ngoài phố thì mẹ lại cười rất tươi dặn đừng để bố nghe thấy kèo ông giận.

Trong mắt nó, bố và tiền là hai khái niệm giống hệt nhau, không lạnh cũng chẳng nóng. Chưa bao giờ bố chơi cùng nó, cũng chưa bao giờ lo lắng hay buồn phiền vì nó. Dường như ông ta không bao giờ cười, ngoại trừ lúc nhìn thấy mấy gã da đen mặc đồng phục.

Thế nên trong thế giới của nó, ông ta không hề tồn tại.

Nhưng kể từ hôm đó, ông ta bỗng nhiên trở thành toàn bộ cuộc sống của nó.

Bởi vì...

“Mẹ đi rồi...” Ở trên thuyền, bố nó chảy nước mắt nói với nó như vậy

Thoạt đầu, nó cũng không lý giải được câu đó có nghĩa gì.

“Có phải mẹ vào rừng rồi không?”

“Có phải mẹ ra vườn rồi không?”

“Có phải mẹ sang nhà để xe rồi không?”

“Có phải mẹ đến khu vui chơi rồi không?”

Nó càng hỏi càng gấp gáp.

Những nơi có thể nhớ ra, nó gần như đều hỏi hết rồi.

Nếu là trước đây, e rằng nó không dám nhiều lời như vậy, bởi vì bố nó sẽ bực mình mà đánh nó. Nhưng hôm nay bố nó giống như ông lão, chỉ lắc đầu rồi rơi nước mắt.

Chính trong khoảnh khắc đó, nó đột nhiên hiểu ra cơn ác mộng đầy tiếng gào thét của quái thú và lửa cháy phừng phừng mà nó nằm mộng khi ngủ trong tủ bếp mấy hôm trước có thể không phải là cơn ác mộng.

Trong đầu nó vẫn còn một nơi chưa hỏi. Nhưng nó quyết định không hỏi nữa. Vì nó muốn để mẹ mãi mãi sống ở nơi đó.

Năm ấy, nó mới chín tuổi.

Ngày đầu tiên, thứ Năm, khoảng 11 giờ đêm.

Ngoài ô phía Nam thành phố Cửu An, lối vào đường cao tốc Nhiều Thành.

Con đường với sáu làn đường hai chiều rộng rãi, thông thoáng chẳng khác nào sân vận động, ở gần ngã tư có mười mấy chiếc xe đua cao cấp dàn thành hàng ngang, hàng xe đầu chiếu đèn pha sáng chói mắt. Những cột ánh sáng hội tụ tại nơi chiếc xe Lamborghini đang đốt lốp, bánh xe quay tít, dịch chuyển điên cuồng sang hai bên để lại từng vệt đen trên mặt đường nhựa. Sau mỗi lần bánh xe gầm rít thì đám nam thanh nữ tú đứng cạnh đó lại rú lên hoan hô.

“Không phục thì làm đi! Không phục thì làm đi!” Một thanh niên gào lên qua cửa kính xe ô tô đang rộng mở.

“Lần này cược bao nhiêu?” Một thanh niên ăn mặc theo phong cách hip-hop chạy đến gần chiếc xe Ferrari hỏi.

Tay đua đứng cạnh xe nhổ bãi nước bọt vẻ khinh thường rồi giơ một ngón tay.

“Triệu công tử nói thừa quá! Mười ngàn tệ!” Cả đám lại gào rú.

“Tôn Lộc”, gã thanh niên được gọi là Triệu công tử quay sang phía chiếc Lamborghini, hét lên, “mày mang đủ tiền không? Hay lại giống lần trước, đếch đủ tiền sửa xe?”

Đám thanh niên cười rú lên. Chủ nhân chiếc Lamborghini đỏ mặt, giơ ngón giữa qua cửa sổ. Triệu công tử biến sắc, lao sang đó. Đám người lập tức quây thành vòng tròn, ra sức khuyên can, hai người mới thôi đánh lộn.

“Mẹ nó”, Triệu công tử nổi giận bưng bưng bước qua ghế lái, “tao muốn nó chết! Tao bắt nó phải chết!”

Một cô gái trông gợi cảm và ma mị bước đến, đưa cho cậu ta một viên thuốc. Triệu công tử nuốt đánh ực, rồi cúi đầu, hồi lâu không nói gì như thể đang khấn cầu đấng tối cao. Lát sau, cậu ta ngẩng đầu, hai mắt đỏ au, người run rẩy vì phấn khích quá độ, gương mặt tô son điểm phấn trông méo mó, vẹo vọ. Cậu ta gào thét, nước miếng văng tung tóe.

“Bắt đầu! Mẹ nó, bắt đầu thôi!”

Đúng lúc này, tiếng còi đánh gong của cảnh sát vang lên. Trong phút chốc, đám thanh niên co cụm lại một chỗ, có kẻ định chui lên xe đào thoát, có kẻ cuống cuồng co giò bỏ chạy...

“Đứng im!” Lý Kinh Vũ chĩa súng lên trời bắn chỉ thiên.

Đám người liền ôm đầu quỳ xuống.

“Triệu Minh Hiên đâu?” Anh Tứ vừa liếc mắt đã thấy Bang Bang, một tay đưa có tiếng trong giới đua xe chui. Anh túm cổ áo anh ta, đánh giọng hỏi.

Bang Bang chỉ tay về một phía, anh Tứ nhìn theo thì thấy chiếc xe Ferrari đang ngạo nghễ lao vút đi, chỉ để lại ánh sáng chói mắt của đèn chiếu hậu.

“Để tôi gọi điện cho cảnh sát giao thông...”, Lý Kinh Vũ hét lên với anh Tứ.

Nhưng anh Tứ như không nghe thấy gì, vội vàng nhảy lên chiếc xe đua gần đó.

“Anh định làm gì vậy?!” Lý Kinh Vũ lại hét lên, nhưng lần nữa bị tảng lờ.

Anh Tứ đạp ga, trong tiếng ồn như đất rung núi lở, chiếc xe phóng

vút đi, nhanh tựa chớp giạt.

Trên đường cao tốc Nhiều Thành, chiếc xe Ferrari màu đỏ rạch không gian phía trước như lưỡi dao sắc bén, lao nhanh vun vút. Phía sau nó là chiếc xe Porsche màu trắng bám sát đuôi. Anh Tứ quan sát đồng hồ tốc độ, anh thành thạo vào số 2, đạp mạnh ga. Động cơ gần 600 mã lực phát ra tiếng rú như tiếng gầm của ác thú, vận tốc lập tức tăng lên hơn 150km/giờ, vận tốc cao khiến anh Tứ giạt mạnh về phía lưng ghế.

Đã lâu không lái xe nên lúc này anh Tứ thấy chưa quen lắm.

Lần đua xe gần nhất là khi nào rồi nhỉ?

Lúc anh tham gia phá vụ án về tập đoàn buôn lậu xe hơi? Hay là khi anh lái xe qua biên giới truy đuổi tổ chức buôn bán thuốc phiện? Hay khi anh truy bắt Đảng Siêu?...

Đèn phanh xe của chiếc Ferrari phía trước đột nhiên sáng lên khiến anh Tứ buộc phải quét sạch mọi suy nghĩ lung tung trong đầu. Tay anh miết vô lăng, thân xe chiếc Porsche đột nhiên nghiêng sang, hai chiếc xe chạy song song, lao đi vun vút. Vừa mất tập trung, anh Tứ đã thấy đèn xe trong buồng lái của chiếc Ferrari sáng lên. Triệu công tử giơ tay phải, làm động tác cửa bàn tay vào cổ, sau đó phá lên cười và tăng tốc lao vọt đi.

“Mày nghĩ rằng đua xe dựa vào xe? Hay dựa vào kỹ thuật?”

Anh Tứ đạp ga, gấp gáp bám đuôi theo sau.

Anh tin sắt đá vào một điều: Bạn có thể chiến thắng một tay đua không có xe đua tốt, chiến thắng một tay đua không có kỹ thuật tốt

hoặc chiến thắng một tay đua nhát gan.

Nhưng bạn tuyệt đối không có cơ hội chiến thắng một tay đua vừa có xe tốt, vừa có kỹ thuật tốt, lại vừa không sợ chết!

Chỉ số trên đồng hồ đo tốc độ đã lên đến gần 250km/giờ, không khí đập vào cửa kính xe gây ra từng cơn chấn động dữ dội và phát ra tiếng kêu ầm ầm. Cảnh vật hai bên đường hóa thành những bức tranh phác họa, trôi vùn vụt về phía sau. Trong khoang lái, động cơ phát ra tiếng ồn giống như tiếng máy bay phản lực, khiến anh không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác. Triệu công tử phát hiện bất kể cậu ta tăng tốc bao nhiêu lần thì vẫn không thể bắt đuôi được chiếc Porsche bám đuổi phía sau.

Đúng lúc này, cậu ta nhìn phía trước và nở nụ cười xấu xa.

Tuy thời điểm này trên đường cao tốc Nhiêu Thành rất ít xe cộ qua lại, nhưng cũng không thể thoáng đãng, vắng vẻ như quảng trường Thiên An Môn được. Chẳng bao lâu sau, một vài chiếc xe tải đường dài chở đất cát quá trọng tải lù lù xuất hiện trong tầm nhìn. Hai chiếc xe bắt đầu lượn lách giữa các xe tải một cách thuần thục chẳng khác nào hai cánh bướm bay lượn giữa các bông hoa. Triệu công tử cậu mình có kỹ thuật lái xe thành thạo, cộng thêm sự kích thích của ma túy nên lần nào cậu ta cũng thay đổi làn đường ở những giây cuối cùng, chỉ chừa cho anh Tứ thời gian một phần mấy giây né tránh đuôi xe tải.

Nhưng qua mấy lần như vậy, anh Tứ không những không sợ hãi thối lui, mà ngược lại còn bám sát hơn.

Khoảng cách giữa hai chiếc xe đang ở trong phạm vi nguy hiểm.

Nhằm đúng lúc Triệu công tử giảm tốc thay đổi làn đường, chiếc

Porsche liền đâm thẳng vào chiếc Ferrari mà không hề có dấu hiệu báo trước. Triệu công tử túa mồ hôi lạnh, vội vàng tăng tốc, nhờ đó hai xe mới miễn cưỡng rời rộng khoảng cách.

“Mày giỏi lắm!” Triệu công tử rống lên trong khoang lái. Với vận tốc như hiện giờ mà hai xe chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ gây ra hậu quả xe tan người nát. Anh Tứ căn bản không cho cậu ta cơ hội thở hắt ra, lại nhoi lên phía trước, tiếp cận phía phải chiếc xe Ferrari, ép nó phải chạy sang làn đường dành cho xe chạy tốc độ cao. Phía trước là xe chờ đất với tốc độ chưa đến 100km/giờ. Đối với Triệu công tử, như thế chẳng khác gì đâm vào mũi khoan thép với vận tốc trên trăm cây số một giờ.

“Con mẹ mày!” Triệu công tử gào lên. Trong tiếng phanh gấp chói tai, chiếc Ferrari để lại vệt đen rất dài trên mặt đường. Cậu ta vận hết sức mới có thể khiến chiếc xe ổn định trở lại, sau đó tăng tốc, lao về làn đường phía trái, phóng vượt lên trong chớp mắt.

Qua kính chiếu hậu, cậu ta thấy chiếc Porsche cũng chuyển hướng và bám sát xe mình chẳng khác nào máy bay chiến đấu. Đường cao tốc lại vắng tanh, chân ga của hai chiếc xe đều bị đạp đến tận cùng, chúng lao vọt đi như hai quả tên lửa. Triệu công tử nhanh chóng phát hiện, đối thủ hoàn toàn không có ý định vượt qua, mà là muốn đâm vào xe mình. Cậu ta đành liều mạng điều khiển xe chạy nhanh hơn xe của đối thủ một thân xe, như vậy mới đảm bảo không bị đâm sầm vào.

Triệu công tử hơi hoảng.

Tuy đã phê thuốc, nhưng rốt cuộc cậu ta vẫn sợ chết.

“Thằng điên này! Mẹ cái thằng điên này!” Cậu ta không ngừng

mắng chửi, mặt tái nhợt, mồ hôi vã ra như tắm.

Phía trước đột nhiên xuất hiện cung đường vòng giảm tốc. Triệu công tử lần nữa chớp thời cơ, bám theo làn đường phía trong cùng. Anh Tứ không do dự, đuổi sát ở làn đường phía ngoài. Chiếc Ferrari bất thành linh phanh gấp, đuôi xe quay ngang, tạo ra một đường dịch chuyển đẹp mắt. Tiếc rằng anh Tứ chẳng buồn quan tâm đường dịch chuyển đó đẹp cỡ nào. Phô trương kỹ thuật điều khiển xe trước mắt anh chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, anh lái xe sang phía phải và đâm thẳng vào chiếc Ferrari đang chắn ngang đường.

“Mẹ kiếp!” Triệu công tử ra sức điều chỉnh hướng xe, nhưng không còn không gian để cậu ta khởi động máy. Hai chiếc xe sắp tông vào nhau, nếu không phanh lại thì hậu quả sẽ là mất lái, rồi lao xuống vực thẳm bên cạnh.

Đương nhiên nếu cậu ta phanh xe thì cậu ta đã không phải Triệu công tử.

Điều này, anh Tứ hiểu rõ.

“Chết đi!” Anh Tứ kêu lên trong khoang lái.

Vậy mà thảm cảnh xe nát người chết lại không xảy ra, một ngã rẽ đột ngột xuất hiện phía trước như kỳ tích. Triệu công tử phản ứng nhanh hơn, cậu ta đột ngột giảm tốc, rồi chui vào đó nhanh như sóc, đánh lái về phía làn đường bên phải, đâm đổ lan can có dòng chữ “Phía trước đang thi công”, rồi mất hút vào bóng đêm nhanh tựa điện xẹt. Khi anh Tứ quay đầu xe lại truy tìm thì không nhìn thấy đèn chiếu hậu của chiếc xe phía trước đâu nữa.

Đừng chạy! Quay lại cho tao! Quay lại cho tao! Anh Tứ cố gắng quát hét thềm trong lòng. Lái xe mười mấy giây mà vẫn chưa thấy

tầm tích của chiếc Ferrari. Anh bật đèn pha, đưa mắt tìm kiếm phía trước.

Lốp xe ma sát với mặt đường tỏa ra mùi cháy khét. Anh Tứ phanh gấp.

Phía trước là chiếc xe Ferrari đang bật đèn đứng đợi.

Anh Tứ hiểu ra ngay. Phía trước là đường cùn.

Triệu công tử đã bị ép vào ngõ cụt.

Thằng oắt này thật vô dụng... Anh Tứ cảm thấy hơi hụt hẫng. Anh càng nghĩ càng thấy rõ ràng đây là cơ hội tử vì nghiệp tuyệt vời nhất. Vừa thả lỏng tinh thần thì mồ hôi khắp người liền vã ra như tắm chẳng khác nào mở cửa đập thủy điện. Hai tay anh siết chặt vô lăng, nhất thời không nhấc xuống được. Anh Tứ cảm thấy nên để mình bình ổn lại rồi mới xuống xe, chứ với tình trạng như hiện giờ thì e rằng muốn còng tay người khác cũng khó.

Đúng lúc này, phía đối diện vang lên tiếng gầm rú của động cơ.

“Mẹ mày, còn không muốn thôi hả? Còn không muốn ngừng lại hả?” Phía sau vô lăng, Triệu công tử trợn mắt, rống lên mắng chửi như kẻ mắc bệnh tâm thần, “Mày là cái thá gì chứ? Đừng ai hòng chặn đường tao!”

Vừa đạp ga, chiếc xe Ferrari liền gầm rú, phóng vọt về phía trước.

Đường quá hẹp, cậu ta chỉ còn cách dọa cho đối phương sợ chạy thì mới có cơ hội đào thoát. Vậy mà chiếc Porsche không hề có ý định nhường đường, ngược lại nó mở hết mã lực, đối đầu với chiếc Ferrari.

“Mày chán sống rồi hả?!” Triệu công tử điên cuồng mở mắt trừng

trừng, mắng chửi anh Tứ, “Thế thì cùng chết!”

Nét mặt anh Tứ hoàn toàn vô cảm, anh nắm chặt vô lăng, giao đấu trực diện với Triệu công tử. Hai chiếc xe lao vào nhau với vận tốc trên 200km/giờ, chưa đầy hai giây nữa, nghênh đón họ phía trước chỉ có cái chết.

“Á...” Anh Tứ trợn mắt giận dữ, đạp ga đến tận cùng, anh hét lớn cùng động cơ phát ra năng lượng lớn nhất.

Chết đi thôi! Chết là có thể rửa sạch mọi tiếng xấu.

Chết đi thôi! Chết thế này hoàn toàn xứng với mình.

Một tiếng “ầm” vang lên, trước mắt trắng xóa. Đất dưới chân như rung chuyển. Cơn đau đột nhiên ập đến. Nhưng khi mở mắt, anh Tứ phát hiện mình vẫn còn sống. Chiếc Ferrari trước mắt biến mất. Anh nhìn kính chiếu hậu, vội vàng phanh gấp. Chiếc Ferrari cắm đầu vào đồng cát ven đường. Xem ra Triệu công tử đã run sợ vào khoảnh khắc cuối cùng.

“Mày điên hả?” Anh Tứ chạy đến gần hiện trường xảy ra sự cố, anh vui mừng nhận ra Triệu công tử không những chưa chết mà còn có thể tự xuống xe, nhảy chơi chơi mắng chửi anh, “Mày định hại chết tao à? Mày không biết bố tao là ai à?”

Cậu ta vung mũ bảo hiểm lên đập vào đầu anh Tứ.

Anh Tứ trả đòn, vung tay phải đấm thẳng vào mặt cậu ta.

“Mày họ Triệu thì đã làm sao?!”

Cú đấm trúng giữa trán.

Lần này, Triệu công tử lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Ngày thứ hai, thứ Sáu, khoảng 1 giờ sáng.

Trong phòng thẩm vấn của Đội Cảnh sát hình sự thành phố Cửu An.

Anh Tứ ngồi trước chiếc bàn màu đen, tay cầm tách trà, nét mặt bần thần. Bóng đèn hơn một trăm oát gắn trên trần nhà tỏa ra thứ ánh sáng nóng gắt, nhưng anh không hề toát mồ hôi, trái lại còn phải liên tục nhấp ngụm trà nóng để làm ấm người.

Cảm giác kích thích lúc đua xe tạm thời trấn áp được cơn nghiện, nhưng giờ nó lại bắt đầu rục rịch phát tác.

Ban đầu, Lý Kinh Vũ không muốn để anh Tứ thẩm vấn. Trên thực tế, anh ta gần như đã tức rồ người.

“Anh... mẹ nó chứ, sao lại tự mình lao lên xe truy đuổi thế hả? Anh muốn chết à?”

Trạng thái hiện giờ khiến anh Tứ suýt chút buột miệng đáp “Muốn!” để xem anh ta phản ứng thế nào, nhưng nghĩ một hồi, anh lại im lặng.

Anh Tứ không “giao đấu” với Lý Kinh Vũ đã vài năm nay. Vốn anh cho rằng Lý Kinh Vũ thấy anh nghiện hút sẽ coi thường anh, nhưng mỗi lần bình tĩnh nhớ lại những đoạn đối thoại giữa hai người từ đầu đến cuối, anh phát hiện mình luôn là người gây sự trước.

Lẽ nào anh luôn âm thầm oán trách anh ta sao?

Nằm vùng vốn là quyết định của bản thân anh, giờ quay đầu oán trách người khác thì đúng là kẻ tiểu nhân bỉ ổi. Chính vì vậy, mỗi lần suy nghĩ về vấn đề này, anh Tứ đều đào móc lại nguyên nhân lịch sử của nó.

Đầu tiên, anh ta là kẻ làm chuyện gì cũng khiến người khác xem thường. Đồng nghiệp kết hôn, lúc mới vào nghề anh ta mừng hai trăm tệ, giờ anh ta vẫn giữ lệ cũ, chỉ mừng hai trăm tệ. Đồng nghiệp ăn uống tụ tập, anh ta chưa bao giờ là người đứng ra tổ chức. Nguyên nhân mọi người đều biết rõ: gia cảnh anh ta không tốt, có bạn gái lại như tử thuốc di động, luôn là khách hàng thân thiết của các bệnh viện. Mặc dù vậy, vẫn có tin đồn rằng anh ta chuẩn bị mua nhà cưới vợ. Anh Tứ hỉ mũi coi thường, “Nhìn bộ dạng nghèo kiết xác thế kia thì đến cái nhà xí còn chưa chắc đủ tiền mua, nói gì đến mua nhà.”

Tiếp đó, Lý Kinh Vũ học dưới anh mấy khóa, nhưng giờ đây mọi phương diện đều vượt mặt anh. Xét về chức vụ, anh ta cao hơn. Xét về thành tích, anh ta tốt hơn. Xét về uy tín, danh vọng, anh càng không thể sánh được với anh ta. Mọi người còn đang rĩ tai nhau rằng, hai năm nữa Đội trưởng Hùng sẽ nghỉ hưu, Lý Kinh Vũ sẽ trở thành Đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự trẻ nhất từ trước đến nay của Sở Cảnh sát thành phố Cửu An này.

Thứ ba, cũng là điểm trọng yếu nhất, anh ta là người ngoại tỉnh, xuất thân từ nông thôn. Hai bàn tay trắng đến Cửu An lập nghiệp, kết quả lại thắng tiến nhanh hơn anh con nhà nòi, xuất thân từ gia đình nhiều đời làm cảnh sát. Đúng là không thể chấp nhận được!

Lúc tưởng mình sắp từ giã cõi đời, anh Tứ đột nhiên phát hiện thì ra bản thân cũng không quang minh lỗi lạc như mình vẫn tưởng...

“... Tóm lại có muốn hỏi gì không hả? Không có việc gì thì thả tôi ra.” Triệu công tử bị còng tay ở phía bàn đối diện cắt đứt mạch tư duy của anh Tứ, “Chẳng phải chỉ phạm lỗi vượt quá tốc độ thôi sao?

Tôi nộp phạt là được chứ gì?”

“Vượt quá tốc độ thôi sao?” Anh Tứ chậm rãi đặt tách trà xuống bàn, “Cậu đua xe trái phép, chạy trốn khi bị bắt...”

“Ông...”, Triệu công tử nhìn anh chăm chăm, “ông có biết bố tôi là ai không?”

“Tôi biết rõ ngay từ khi đánh cậu.” Anh Tứ lại từ tốn cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, “Tôi không nổ súng khi cậu chạy trốn đã là nể mặt bố cậu lắm rồi.”

“Ông đừng đùa quá trớn! Rốt cuộc ông muốn gì?”

“Thứ tôi muốn, cậu không đền nổi đâu.”

“Chẳng gì là Triệu gia chúng tôi không đền bù nổi cả.”

“Một mạng người!” Anh Tứ bất thành linh quăng xấp ảnh chụp hiện trường đầy máu me lên bàn, “Cậu đền nổi không?”

Triệu công tử ngơ ngác nhìn xấp ảnh, rồi ngẩng lên nhìn anh Tứ.

“Người nhà ông à? Ai chết vậy?”

Anh Tứ lại quăng bức ảnh chụp chân dung Bàn Hiểu Yến lên mặt bàn.

“Cô ta chết rồi sao? Nhưng liên quan gì đến tôi?” Triệu công tử vẫn lơ mơ không hiểu.

“Cậu thừa nhận có quen cô ấy là được rồi.” Anh Tứ lại nhấp thêm một ngụm trà, “Bàn Hiểu Yến... Tôi cảm thấy... chính cậu đã giết cô ấy...”

“Tôi... tôi giết người?” Rõ ràng cậu ta rất bất ngờ trước kết luận của anh Tứ.

“Hai người từng có quan hệ với nhau, cậu chơi chán rồi vứt bỏ cô

ấy, cô ấy bám riết cậu không chịu chia tay, kết quả thằng khốn nạn nhà cậu trong lúc phê thuốc đã ra tay giết chết cô ấy, rồi phanh thây...” Lúc nói những lời này, anh Tứ nhìn Triệu công tử chăm chăm, như cười như không, “Thời gian trôi nhanh quá nhỉ, chớp mắt cậu đã đến tuổi có thể lãnh án tử hình trước pháp luật.”

Triệu công tử biến sắc, cho dù lớp phấn phủ trên mặt khá dày, nhưng vẫn không thể che được vẻ tái nhợt vì sợ hãi của cậu ta.

“Những điều tôi nắm được nhiều hơn rất nhiều những điều tôi vừa nói ra.” Anh Tứ thừa thế xông lên, nắm vững kỹ xảo thẩm vấn kinh điển, “Sở dĩ tôi hỏi cậu là vì tôi muốn cho cậu cơ hội thú tội. Nếu cậu không thành khẩn khai báo thì đến bố cậu cũng không thể cứu nổi cậu...”

Đột nhiên Triệu công tử phá lên cười.

“Tôi giết người? Vì sao tôi phải giết người?” Cậu ta cười ngặt nghèo đến nỗi gương mặt trở nên méo mó, “Ông nghĩ tôi phải ra tay giết người chỉ vì muốn rũ bỏ một ả đàn bà hay sao? Ông đúng là... ha ha ha...”

Sau đó, cậu ta khôi phục bộ dạng bất cần đời như trước, “Loại gái như thế, một tuần tôi có thể thay ba, bốn cô. Muốn chia tay, ném tiền ra là được, năm mươi ngàn không ưng thì một trăm ngàn, một trăm ngàn không ưng thì hai trăm ngàn... Ha ha ha... Giết người...”

“Cậu đã đến nhà của Bàn Hiểu Yến bao giờ chưa?” Anh Tứ nghiêm mặt hỏi.

“Hình như là rồi, không nhớ nữa.”

“Đã đến bao giờ chưa?” Anh Tứ giơ tay ra như thể định giờ hồ sơ, “Bên pháp y nói, họ phát hiện trong nhà của Bàn Hiểu Yến có dấu

vết của cậu.”

“Tôi từng đến nhà cô ta.” Triệu công tử lập tức thừa nhận.

“Đến đó vào thời điểm nào?”

“Đến đó nhiều lần.”

“Lần cuối cùng đến đó là vào thời điểm nào?”

“Chắc hơn một năm trước...”

“Triệu Minh Hiên, cậu đừng ôm tâm lý cầu may, ở chung cư có Camera giám sát, chỉ cần kiểm tra là chúng tôi biết ngay cậu khai thật hay không.”

“Tin hay không thì tùy!” Triệu công tử tỏ vẻ mất kiên nhẫn, “Thích kiểm tra thì đi mà kiểm tra!”

“Một năm trước?”

“Ừm, một năm trước.”

“Hai người quen nhau như thế nào?” Giọng anh Tứ hòa hoãn hơn, “Vì sao cô ấy lại quen biết loại người như cậu?”

“Tôi đi cùng thằng em đến Học viện Nghệ thuật đón người yêu nó, đúng lúc ấy thì gặp cô ta. Hôm đó tôi đang vui nên nói chuyện phiếm với cô ta vài câu, cô ta nói cô ta học khoa Diễn xuất. Tôi nói tôi có thể đầu tư cho cô ta đóng phim, thế là cô ta mắc câu... Đẹp trai mà, biết làm thế nào được...”

“Rồi cậu cho cô ấy cơ hội đóng phim thật sao?”

“Nói chơi thôi! Mà sau đó cô ta nghiện rồi, còn tâm trạng nào đóng phim nữa.”

“Sao cô ấy lại nghiện?”

“Loại hàng dỏm ấy mà, ban đầu tỏ vẻ nghiêm chỉnh lắm, nhưng

ng nghiêm chỉnh thì theo tôi đến sàn nhảy làm gì?” Triệu công tử cười dân dăng khiến anh Tứ chỉ muốn tống một đăm vào mặt cậu ta, “Kết quả tôi hất hàm bảo, ‘Em thế này là không muốn vào giới showbiz nữa hả?’ Rồi cô ta hút. Sau đó... ha ha ha...”

“Sau đó vì sao hai người lại chia tay?” Anh Tứ bỗng dưng rất muốn bắn chết thằng oắt này.

“Chơi chán chứ sao.” Triệu công tử trưng ra vẻ mặt “tất lể dĩ ngẫu”, thay người yêu như thế thay một bộ đồ vậy.

“Chia tay vào thời điểm nào?”

“Không nhớ nữa

“Cố mà nhớ đi!”

“Sau cô ta là... Lộ Lộ, không phải, Ninh Ninh mới đúng, sau Ninh Ninh là... Tiêm Tiêm, sau Tiêm Tiêm... không đúng, cùng lúc với Tiêm Tiêm còn có Bình Bình...”

Triệu công tử cố gắng nhớ lại như thể muốn lật đổ định luật vạn vật hấp dẫn của Newton, “Ừm, hơn hai năm rồi...”

“Cậu nói dối!” Đột nhiên anh Tứ đập bàn, “Khi năy cậu vừa nói gì? Một năm trước cậu vẫn còn gặp mặt cô ấy.”

“Ông hiểu nhầm rồi”, nào ngờ Triệu công tử lại không hề tỏ vẻ bất ngờ, “bạn tôi gặp nhau để mua bán không được chắc? Tóm lại, sau khi chia tay, bạn tôi vẫn thường gặp mặt.”

“Cậu có bao nhiêu bạn gái như thế, vì sao lại phải gặp một người đã chia tay từ lâu?” Ánh mắt anh Tứ sắc như dao.

“Cô ta cầu xin tôi mà!” Triệu công tử cười lạnh lùng.

“Cầu xin cậu?”

“Muốn có tiền chứ sao... Cô ta nghiện không nhẹ. Sau khi chia tay tôi, cô ta vẫn tiếp tục hút, thường xuyên mặt dày đến nhà tôi mượn tiền, tôi cho mượn mấy lần, sau đó không cho mượn nữa, thế là cô ta bỏ đi.” Triệu công tử không hề tỏ vẻ áy náy, “Thỉnh thoảng, cô ta lại đến tìm tôi vì một vài chuyện vớ vẩn, ví dụ cô ta nói muốn trở lại trường Học viện Nghệ thuật, đổi sang khoa Biên kịch. Tôi nói, ‘Hay đấy’, thế rồi tôi quan hệ với cô ta.”

Anh Tứ cảm thấy vô cùng khinh miệt mức độ khốn nạn của tên này.

“Khoa Biên kịch ư? Vì sao?”

“Ai mà biết được, có thể vì mấy bộ tiểu thuyết mạng vớ vẩn cũng nên... Cô ta rất kì cục, ngoại trừ những thứ mà con gái thường thích, cô ta còn đòi tôi mua sách, mua bản đặc biệt, mua chữ ký của tác giả, mua vé tham gia chương trình ký tặng sách... Quý mới muốn giúp cô ta, con điên này, tôi cũng chịu hết nổi rồi.”

“Hai người thường gặp nhau ở đâu?”

“Ở ngoài. Tôi đến nhà cô ta mấy lần.”

“Cô ấy từng đến nhà cậu bao giờ chưa?”

“Chưa!” Triệu công tử nhổ nước bọt, “Tôi đã khai hết rồi, bao giờ thả tôi ra?”

“Thả cậu ra? Đừng nằm mơ!” Anh Tứ cười lạnh, bắt đầu giơ con Át chủ bài, “Cậu xem cái này đi! Đây là thứ mà chúng tôi phát hiện thấy trong nhà của cậu.”

Đó là bức ảnh chụp tấm thảm ở biệt thự nhà cậu ta. Sau bước xử lý kỹ thuật, dưới ánh sáng của tia tử ngoại, dung dịch Luminol khiến

vết máu hiện lên rõ ràng.

“Nếu cô ấy chưa từng đến nhà cậu thì sao máu của cô ấy lại xuất hiện trên tấm thảm nhà cậu?”

Rõ ràng Triệu công tử không ngờ đến tình tiết này, cậu ta chẳng thể phản bác được gì.

“Năm ngoái cậu ra nước ngoài điều trị, thời điểm đó không có tin tức gì về cậu. Thực ra cậu đi bệnh viện, đúng không?” Anh Tứ ném xấp giấy photocopy lên bàn. Đó là tập hóa đơn của một bệnh viện tư nhân, đồng nghiệp của anh đã tìm thấy chúng trong ngôi biệt thự của Triệu Minh Hiên.

“Thằng nhóc nhà cậu không gãy tay, cũng chẳng thiếu chân, vậy sao chi phí chữa bệnh lại nhiều tiền thế này? Chẳng lẽ cậu bị tai nạn khi đưa xe à?”

Triệu công tử quay đầu đi không đáp.

“Cậu không thấy lạ vì sao tôi không hề hỏi về cánh tay của cô ấy sao?” Anh Tứ quyết tâm hạ gục tên khốn nạn này một cách triệt để, “Bởi vì tôi đã biết rõ chuyện này. Cậu không chỉ hủy hoại cuộc đời Bàng Hiểu Yến, hại cô ấy nghiện ma túy mà còn đưa cô ấy tham gia đua xe, rồi xảy ra tai nạn khiến cô ấy mất một cánh tay. Cô ấy không chịu buông tha cậu, đúng không? Cô ấy liên tục đến đòi tiền cậu, đúng không? Cậu không đưa tiền, cô ấy sẽ đeo bám cậu cả đời, đúng không? Cậu cảm thấy nếu không giết cô ấy sẽ không thể thoát khỏi cô ấy, đúng vậy không? Tôi đã cho cậu cơ hội cuối cùng mà cậu không biết trân trọng, Triệu Minh Hiên, vật chứng đã rõ ràng, cho dù cậu không chịu khai, thì số vật chứng này vẫn đủ sức khép cậu vào tội chết.”

Anh Tứ càng nói càng cao giọng, đến mức khiến cửa kính cũng muốn rung lên. Triệu công tử đờ người, môi cậu ta bắt đầu run rẩy.

“Ông hiểu nhầm rồi.”

“Cậu còn giảo biện nữa thì chỉ còn đường chết.”

Triệu công tử cúi đầu không nói.

Kết thúc rồi. Cơ thể anh Tứ hơi run lên vì cơn thịnh nộ và sự kích động khi này.

Thấy vụ án sắp khép lại, anh Tứ thầm cảm thấy hơi thất vọng.

“Có thể cho tôi điều thuốc không?” Triệu công tử ngẩng đầu, lần đầu tiên dùng giọng khách khí nói chuyện với anh.

Anh Tứ đưa cho cậu ta điều thuốc, cậu ta hít sâu một hơi.

“Được! Tôi sẽ khai tất cả.”

“Như tôi đã nói, cô ta nghiện nặng.” Triệu công tử bắt đầu khai báo, “Tôi không cho cô ta tiền, cô ta cũng không thể cai nghiện nổi. Cô ta bắt đầu đi tìm người khác vay tiền, sau đó... tôi nghe nói, cô ta đi hầu rượu...”

Lòng anh Tứ trĩu xuống.

“... Kết quả là đi hầu rượu cũng không đủ tiền trả nợ, người ta đến xiết nợ, rồi chặt cánh tay cô ta...” Triệu công tử làm động tác mô phỏng chặt cánh tay mình, “Tối hôm đó, tôi vừa mở cửa thì sợ suýt chết, bao nhiêu là máu... Tôi định đuổi cô ta đi nhưng lại sợ xảy ra án mạng nên quyết định đưa cô ta đến bệnh viện, nhưng vẫn không thể cứu được cánh tay...”

Triệu công tử dừng lại, lẳng lặng hút hết điều thuốc.

“Cậu vẫn đang nói dối!” Anh Tứ không thể nhịn thêm nữa, đập bàn

thật mạnh, “Tôi đã điều tra hết các bệnh viện ở thành phố Cửu An, căn bản không hề có bất kỳ ghi chép nào liên quan đến việc chữa trị tại bệnh viện của Bàn Hiểu Yến.”

“Tôi ngu sao? Cô ta nói cô ta lấy tên của tôi ghi vào bệnh án. Tôi đưa cô ta đến bệnh viện Cửu An, làm không khéo ngay cả tôi cũng sẽ bị chém chứ chẳng chơi.” Triệu công tử hơi cuống, “Cuối cùng, tôi còn trả nợ thay cô ta, lại đưa cho cô ta thêm mấy chục ngàn tệ, giúp cô ta chuyển nhà, rồi yêu cầu cô ta đừng bao giờ đến tìm tôi nữa, mẹ nó...”

Anh Tứ nhìn cậu ta chăm chăm, thờ hất ra, thất vọng ngồi xuống.

“Bệnh viện nào? Chúng tôi sẽ kiểm tra...” Tuy nói vậy, nhưng lòng anh biết rõ đầu Triệu công tử có ngu ngốc đến đâu cũng không thể nói dối một chuyện có thể dễ dàng bị vạch trần như chuyện này.

“Bệnh viện Nhân dân Dương Hà, đăng ký khám chuyên gia, ông cứ kiểm tra đi, thời gian đại khái vào tháng Bảy...” Triệu công tử trình bày với vẻ mặt kiên nhẫn.

Đúng lúc này, Lý Kinh Vũ đẩy cửa bước vào, đưa mắt ra hiệu cho anh Tứ ra ngoài.

“Xong phim!” Lý Kinh Vũ phủ đầu luôn một câu như vậy, “Chi phí bệnh viện trong hóa đơn là thế này, chắc thằng oắt đó đã khiến ông bố tức điên người nên dạo trước ông ta tổng cậu quý tử vào cơ sở cai nghiện. Cậu ta ở trong đó suốt một năm, tối hôm kia mới ra trại. Kết quả kiểm định vết máu tại hiện trường vụ án cho thấy vết máu không còn mới, nhưng cũng không thể vượt quá một năm. Cậu ta không phải hung thủ.”

Nói xong, Lý Kinh Vũ đưa xấp hồ sơ cho anh Tứ.

Anh Tứ giở ra xem, ngọn lửa trong lòng dần dần lụi dần, rồi nguội lạnh.

“Hay để tôi vào đó?” Lý Kinh Vũ thấy sắc mặt anh Tứ không tốt, bèn hỏi.

Anh Tứ lắc đầu, đẩy cửa bước vào phòng thẩm vấn.

“Kẻ cho vay nặng lãi là ai?” Mặt anh tái xanh, giọng nói khàn khàn.

Triệu Minh Hiên biến sắc, lặng thinh không đáp.

“Là kẻ nào?!” Anh Tứ đập mạnh xấp tài liệu xuống bàn, hét lên giận dữ, “Cậu chạy trốn cảnh sát, tổ chức đua xe phi pháp, có thể khé vào khung hình phạt cao nhất là mười năm tù giam. Cậu còn mong chờ bố cậu đến cứu? Bố cậu biết chuyện, không đánh chết cậu mới lạ. Phen này khỏi cần cưỡng chế cậu vào trại cai nghiện, tổng thẳng cổ vào tù là xong”

Triệu Minh Hiên chợt dạ cúi đầu, thực ra cậu ta luôn lo sợ ông bố quyền uy kia sẽ bỏ mặt mình.

Do dự hồi lâu, cuối cùng cậu ta cũng mở miệng.

“Là Bành Thủ Quân.”

Nó thờ hồn hển dưới cơn mưa lớn.

*Đưa mắt nhìn quanh, đêm đen như mực, không một ánh sao,
rừng hoang núi thẳm.*

*Trong bóng tối, dường như có con thú nào đó đang rình mồi,
tiếng thở phì phò lúc có lúc không như thể sắp lao ra vồ nó bất
cứ lúc nào.*

*Ngoại trừ cánh cửa đen ngòm giống như cái miệng khổng lồ của
quái thú thì chẳng còn con đường nào khác.*

(Trích: Biệt thự)

Chương 4: SINH TỬ

Nó bước thấp bước cao đi trong rừng. Ánh mặt trời của vùng nhiệt đới khiến cỏ cây trở nên cứng sắc khác thường, lá cỏ cứa vào chân nó rỉ máu tươi. Vậy mà nó không hề hay biết. Trong đầu nó lúc này toàn chuyện xảy ra lúc sáng. Bức thư đó không dán tem, một người đồng hương đã đưa cho nó. Nội dung thư không dài, chỉ là vài câu bố nó nhắc nhở, dặn dò.

Bố và hai em trai vẫn khỏe, con đừng nhớ nhà nhiều. Mấy năm nay con học được không ít chữ, như thế rất tốt, phải tiếp tục cố gắng nhé! lần trước con nhờ bố giới thiệu cho con mấy cuốn sách hay. Lúc đó bố chưa nghĩ ra, giờ mới nhớ cuốn “Nam hành ký” khá ổn.

Chúc con mọi sự thuận lợi, con trai!

Đầu nó như có tiếng sấm nổ, trở nên trống rỗng hồi lâu. Sau đó nó

vội vàng tìm một nơi kín đáo, châm lửa đốt bức thư đi.

Tên sách chính là ám hiệu mà hai bố con nó đã hẹn trước với nhau trước lúc gia đình ly tán.

Đưa em trai út của nó khi ấy mới sáu tuổi đầu...

Nước mắt lại rơi. Nó vội vàng đưa tay giả vờ lau mồ hôi để quệt nước mắt. Gã khốn phía sau nó vẫn giả bộ ngân nga điệu hát nào đó.

Hắn cho rằng nó không hề biết gì.

Hắn cho rằng hắn có thể giải quyết nó tại đây.

Hắn cho rằng nó chỉ là đứa trẻ.

Hắn cho rằng nó chỉ là con mồi không biết phản kháng.

Nhưng hắn không biết hận thù, nhục nhã, run rẩy, sợ hãi tích tụ suốt mấy năm nay đã sớm biến nó trở thành kẻ sẵn sàng liều mình bất cứ lúc nào.

“Á...” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, nó ôm mắt cá chân, ngã vật xuống. Gã khốn giả vờ quan tâm, chạy lại xem. Thứ nghênh đón hắn chính là lưỡi dao sắc bén chĩa thẳng vào yết hầu, rồi quét một đường. Đó là cái lưỡi liềm hồng mà nó dùng trước đây. Phần lưỡi cùn phía dưới được cuốn vải chung quanh, vừa tiện cầm, lại vừa tiện đâm. Nó nhào tới cơ thể to lớn lực lưỡng đó, liên tục đâm cho đến khi lưỡi dao nứt vỡ. Sau đó, nó đứng dậy, ngửa đầu tắm ánh nắng nồng mùi máu, lắng nghe tiếng nỉ non của muôn loài chim và cả tiếng ùng ục độc nhất vô nhị chỉ phát ra do máu chảy ngược vào phổi khi người ta sắp tắt thở.

Nó vứt dao, quay người bỏ trốn.

Liên tục chạy về hướng Nam.

Đó là lần đầu tiên nó hại chết một người.

Năm ấy, nó mới mười lăm tuổi.

Ngày thứ hai, thứ Sáu, khoảng 2 giờ 30 phút sáng

Tiếng chuông điện thoại gấp gáp kêu liên mấy hồi, điện trong phòng bật sáng, người đàn ông cời trăn vẫn đang ngái ngủ cầm điện thoại, bấm phím nghe.

“Bàng Tam, tôi đây!”

“Mặc xác mày là thằng nào”, Bàng Tam cất tiếng chửi hàm hồ, “có chuyện gì không thể đợi được đến sáng mai hả?”

Đầu dây bên kia im lặng giây lát, rồi đột nhiên cao giọng.

“Tôi là anh Tứ!”

“Hả? Anh Tứ?” Bàng Tam lập tức tỉnh ngủ, lồm cồm bò dậy, “Anh đã biến đi đâu thế?”

“Mở cửa! Tôi đang đứng trước cửa nhà cậu...”

Mấy phút sau, một ả đàn bà ăn mặc hở hang giậm chân tức giận bỏ đi, trong phòng khách lúc này chỉ còn Bàng Tam và anh Tứ ướt như chuột lột.

“Anh Tứ, thực ra em đã nghe kể rồi”, Bàng Tam cười giả lả, “sao anh không đến tìm em sớm hơn?”

Anh Tứ quan sát căn phòng, thấy chút ít bột trắng còn vương lại trên bàn uống nước, anh không nói gì.

“Tôi làm lại công việc tình báo rồi”, một lát sau, anh Tứ hạ giọng nói tiếp, “điều tra một vụ án... vụ án liên quan đến Bành Bành...”

Mặt Bàng Tam lập tức biến sắc.

Điều này không có gì khó hiểu. Bành Thủ Quân là hung thần khét tiếng trong giới xã hội đen ở Cửu An. Hắn hô phong hoán vũ từ Vân Nam đến các tỉnh nội địa, bao nhiêu mạng người đã mất dưới tay hắn, hắn bị truy nã suốt bao nhiêu năm nay.

“Bành Bành dám trở về sao?” Bàng Tam tỏ vẻ không tin.

“Có người nghe nói hắn thường lấy hàng ở phía Nam, sau đó mang bán. Rồi tiếp sau nữa, hắn cho vay nặng lãi và đi thu tiền cho vay... Tuy nhiên không ai nắm rõ được quy luật hoạt động của hắn...”

“Em không...”

Anh Tứ xua tay ngăn Bàng Tam nói tiếp, sau đó rút ví tiền trong túi ngực ra, đếm một ngàn tệ chẵn. Anh Tứ cảm thấy trong các “luật lệ” của giới tình báo thì luật bất thành văn quan trọng hàng đầu chính là tiền - phải rút tiền ra trước. Nhưng không phải khoản tiền nào cũng nhận được hồi đáp tương xứng, bởi vì không phải tin tình báo nào cũng có giá trị.

“Đủ chưa?”

“Anh Tứ, anh coi em là người ngoài à?” Bàng Tam vội vàng xua tay, “Hai anh em ta...”

“Đủ chưa?”

Anh Tứ nghiêng răng rút ra thêm năm trăm tệ nữa.

Ví tiền của anh gần như rỗng tuếch.

“Anh Tứ...”, Bàng Tam tỏ vẻ khó xử, “không phải em không coi trọng tình nghĩa anh em, nhưng đúng là không thể chọc vào Bành Bành được... Mới mười mấy tuổi đầu hắn đã giết người...”

“Thế cậu dám chọc giận cảnh sát à?” Sắc mặt anh Tứ trở nên khó coi.

“Anh Tứ không thể nói thế được, năm đó em cũng giúp anh không ít, phải không nào? Anh nói xem, anh lập công cũng đâu ít phần là nhờ em? Huy hiệu anh giành được một nửa nhờ công anh, còn một nửa là nhờ công em, đúng chưa? Trong khi đó, bây giờ anh bệ vệ ngồi trong sở cảnh sát, chẳng ai dám đến gây phiền hà cho anh, nhưng em, mẹ nó, thì khác...”

Anh liên tục gật đầu. “Thế có đứa nào dám đến gây sự với cậu à?” Anh Tứ hiểu được ý tứ của Bàn Tam.

Bàn Tam bắt lực gật đầu.

“Gậy sắt to chừng này, bọn chúng đánh suýt gãy lưng em.” Cậu ta giơ cả hai tay lên miêu tả, “May nhờ em cứng miệng, đau muốn ngất cũng không thừa nhận nên cuối cùng bọn chúng cũng bỏ đi...”

“Bọn nào?” Anh Tứ đột nhiên đứng bật dậy.

“Ai biết bọn nào!” Bàn Tam bắt lực xua tay, rồi ra hiệu cho anh Tứ ngồi xuống, “Em đếm thấy bao nhiêu là người, chẳng đoán ra ai... Mà thôi, em còn sống là may lắm rồi... Tóm lại một câu, anh Tứ còn có đường lui, muốn rút là rút, nhưng em thì không thể...”

Anh Tứ trầm ngâm hồi lâu.

“Bàn Tam, cậu nghĩ nhiều rồi!” Anh Tứ kiên quyết dúi tiền vào tay Bàn Tam, “Chỉ là một vụ hút ma túy đơn giản thôi, nói cho tôi biết vài thông tin, để tôi hoàn thành nhiệm vụ này, được không?”

Bàn Tam đẩy tiền trở lại, lẳng lặng hút hết điếu thuốc.

“Được rồi, em tin anh!” Cậu ta dụi mạnh đầu lọc vào gạt tàn, “Anh

đến hộp đêm Ngựa Vằn tìm một người tên là Toàn Tử. Trước đây tên này đi theo Thiết Đầu, mà hình như Thiết Đầu lại hay qua lại với hội Bành Bành.”

Anh Tứ cảm ơn, rồi đứng dậy định đi.

“Không làm một điều à?” Bàn Tam ngồi xuống sofa, nhiệt tình níu kéo.

Anh Tứ cảm thấy như có tiếng sét đánh trúng đỉnh đầu, trước mắt trở nên trắng xóa, tai kêu ong ong. Anh cảm thấy mình chẳng khác nào chú lính chì đang đứng cạnh lò lửa, hai chân đã bị thiêu đốt đến mức nóng chảy, cả người mềm nhũn, không thể nhúc nhích được nửa bước. Toàn thân anh ngứa ngáy, khô nóng như có ngọn lửa chạy ngang dọc khắp cơ thể, anh sắp không thể kiềm chế được nữa, tiếng đáp “Được!” sắp buột ra khỏi miệng.

“Ồ đúng rồi, anh cai thuốc lâu rồi mà.” Bàn Tam đột nhiên cười cười, “Anh xem cái bệnh đãng trí của em... Cảnh sát các anh đâu giống loại người như em, em không thể nào cai nghiện nổi...”

Anh Tứ chững lại như mất hết sức lực, lửa giận bốc lên đầu, anh đẩy mạnh cửa bước ra ngoài.

Nhà Bàn Tam cách hộp đêm không xa lắm, anh Tứ chỉ mất mười mấy phút là đến nơi. Đầu tiên, anh định quay về sở cảnh sát gọi thêm người, nhưng khi liếc nhìn đồng hồ thì liền dập tắt luôn ý nghĩ đó. Giờ này, hội buôn thuốc, hút thuốc đều sắp giải tán, không kịp đợi đồng nghiệp từ Thành Đông đến tiếp ứng. Thế nhưng lúc bước chân vào cánh cổng của hộp đêm thì anh lại thấy hơi hối hận. Người ở đây đông hơn anh tưởng tượng. DJ vẫn ra sức gào thét, đám người vẫn

nhảy múa điên loạn, trút xả tinh lực sung mãn của tuổi trẻ. Anh Tứ đứng ở cổng chưa đến hai phút mà đã thấy tai ngâm ngấm đau, mắt hoa lên đến khó chịu. Đột nhiên anh cảm thấy mình rút khỏi giới không chỉ hai năm. Đôi lúc ta không thể không thừa nhận mình thực sự đã già.

Anh Tứ thành thực lùi vào góc tường, quan sát hàng ghế VIP. Một vài người đã rời đi, anh Tứ chọn một bàn vẫn bày la liệt những chai rượu chưa uống hết, rồi ngồi xuống, cởi áo khoác, để lộ sợi dây chuyền vàng đeo trên cổ và đồng hồ vàng đeo ở cổ tay, anh vắt chân chữ ngũ, cầm ly rượu còn thừa một nửa ở trên bàn, dùng hai ngón tay nâng lên, nhắm mắt, lắc nhẹ. Với bộ dạng ấy, chỉ một lát sau đã có người đến gạ gẫm anh. Sau khi đuổi một em sinh viên và một anh chàng đồng tính đi, mãi anh cũng đợi được “ý trung nhân”: một ả gái điểm hút ma túy.

“Sếp ơi, mời em một ly được không? Muốn nhảy không nào?”

Anh Tứ mở mắt, mỉm cười.

“Ok cô em! Nhưng kiểm thuốc trợ hứng trước đã! Gọi Toàn Tử ra đây cho anh!”

Chẳng mấy chốc sau, cô gái đó đã dẫn một thanh niên nhuộm tóc đỏ đến chỗ anh Tứ. Gã thanh niên này có thân hình gầy như que củi, mặc bộ đồ bó sát trông chẳng khác nào siêu anh hùng trong phim điện ảnh Mỹ.

“Anh giai, chưa từng thấy đến đây bao giờ nhỉ?” Toàn Tử thận trọng cười cười.

Anh Tứ giơ tay vuốt vuốt mái tóc đã cắt ngắn đến mức gần như trọc lốc của mình, cố tình để đối phương nhìn rõ vết sẹo hình chữ

thập trên cánh tay. Toàn Tử vừa nhìn thấy lập tức tỏ vẻ kính nể. Đám đàn em trong giới đều biết đây là vết sẹo để lại sau khi “thi gan” nói cụ thể hơn thì là một đám lưu manh xa lạ gặp nhau, uống rượu nâng cao sĩ khí rồi có kẻ mở màn lấy dao găm tự rạch người mình thể hiện sự gan góc, yêng hùng. Đương nhiên, đó chỉ là dấu hiệu của các tay anh chị thời xưa, còn các tay anh chị thời nay không chơi mấy trò “nghịch dại” đó nữa.

“Mới ra...” Anh Tứ cố gắng nhẫn nhịn cảm giác buồn nôn, uống nốt chỗ rượu còn thừa trong ly, “Giờ đang thịnh hành loại hàng gì?”

Toàn Tử móc túi đeo hông ra, mở phéc-mơ-tuya. Thế giới tội ác từng rất quen thuộc lại lần nữa hiển hiện trước mắt anh Tứ.

“Thuốc lắc, bột K, những món này chắc anh từng chơi rồi, không mới mẻ gì nữa, chỉ bọn học sinh cấp hai mới mua. Đá, tám mươi tệ một gói, tuyệt đối nguyên chất, dùng phê hết chỗ chê, khá là thịnh hành. Lúc bọn sinh viên đến bao quán, mỗi tối em có thể bán được năm mươi gói cơ đấy! Heroin độ 4, chắc chắn anh quen thuộc với món này, ngày trước món này thịnh hành lắm.”

Toàn Tử thao thao bất tuyệt mời chào, hoàn toàn không để ý thấy môi anh Tứ đang mím chặt, hai má gò cơ thịt. Ngoại trừ cảm giác tức giận vì đám rác mới này đã đầu độc thế hệ trẻ, anh còn thấy bất an vì những gói bột trắng nhỏ xíu kia.

“Có điều tất cả những món đó đều không thể sánh được với loại này.” Thấy anh Tứ không có phản ứng gì, Toàn Tử liền lấy con át chủ bài ra, “Muối tắm, anh hít bao giờ chưa?”

Anh Tứ lắc đầu.

“Hàng mới, rất thịnh hành ở Mỹ.” Toàn Tử tỏ vẻ thần bí, “Đừng

nghe người ta đồn bậy hít vào sẽ cần người gì gì đó, thực tế mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.”

Nghe gã nói, ả gái điếm đứng cạnh gior tay che miệng cười.

“Cười cái mẹ gì, ông đây đã thăng lên cấp hai rồi

đấy!” Gã quay sang mắng ả, rồi quay lại tiếp tục mời chào, “Anh giai cứ hít đi, ôi chao, đảm bảo sướng chết mẹ, không hàng gì sánh nổi, không biết bao nhiêu em gái các trường nghệ thuật say em như điệu đố sau khi em dùng thuốc này.”

Mắt anh Tứ thoáng lóe lửa giận, nhưng lập tức biến mất rất nhanh sau đó.

“Được! Lấy cái này đi, bao nhiêu tiền?”

Toàn Tử ra giá, anh Tứ vừa nghe là biết gã coi mình là kẻ ngoại đạo, có điều anh không nói năng gì, ngược lại hào sảng đồng ý luôn, nhét thuốc vào túi và móc tiền ra trả tại chỗ.

“Đừng đừng đừng, anh giai, chúng ta ra nhà vệ sinh trả tiền.”

Kẻ trước người sau, họ luồn lách qua đám đông chen chúc ở sân khấu. Anh Tứ vừa đi vừa ngấm ngợi không biết trong số các cô gái học trường nghệ thuật mà Toàn Tử nhắc đến khi nãy có bao gồm cả Bàng Hiểu Yến không.

Nghĩ đi nghĩ lại, khi định thần, anh chợt phát hiện ra bản thân đang đứng chơ vơ một mình. Ngoái đầu nhìn thì thấy Toàn Tử đã dừng lại, cách chỗ anh chừng hai bước chân, nhìn anh chăm chăm với ánh mắt đầy cảnh giác.

Anh Tứ vụt hiểu: Thôi xong, khi nãy vừa lơ đãng liền vô tình thể hiện mình rất thông thạo nơi này, không cần người dẫn đường. Chỉ

có những người rất quen thuộc với hộp đêm Ngựa Vằn mới biết “nhà vệ sinh” mà họ ám chỉ khi giao dịch mua bán ma túy không phải nhà vệ sinh dành cho khách ở phía Bắc mà là kho chứa đồ ở phía Tây. Người mắt sáng nhìn thấy đều không tránh khỏi nghi hoặc: Chẳng phải anh nói anh mới ra tù ư? Sao anh biết điều này?

“À ờm... chỗ em hết hàng rồi... để lần sau...”

Toàn Tử bắt đầu kiểm soát chạy trốn, nhưng anh Tứ không để cho gã có cơ hội nói hết câu liền giơ tay tóm lấy cổ áo gã, kéo tuột vào kho chứa đồ. Không ngờ tay Toàn Tử này lại rất nhanh trí, gã bám chặt lấy khung cửa, hét lên kêu cứu, “Bớ người ta, cứu với! Cướp! Cướp!”

Tình hình trở nên mất kiểm soát.

Tiếng la ó vang lên khắp bốn phía, mọi người xô đẩy nhau chạy trốn, tất cả trở nên hỗn loạn. Đám bảo vệ của hộp đêm tuôn ra từ tứ phía, vung côn lên, mắt trừng trừng. Anh Tứ kẹp chặt Toàn Tử dưới cánh tay, giằng co với bọn chúng. Lát sau, một người có dáng vẻ ông chủ bước đến, hẩn quan sát anh Tứ, rồi nói mấy câu với đám bảo vệ, sau đó bỏ đi.

Khách đã bỏ đi hết, đèn điện bật sáng choang. Đám bảo vệ thận trọng lui về phía sau, thay thế chúng là một nhóm thanh niên mặc thường phục. Tên nào tên nấy lăm lăm trường đao trong tay.

Anh Tứ nhìn bọn chúng, nhếch miệng cười. Sau đó anh kéo Toàn Tử nhét vào kho chứa đồ và khóa trái cửa lại.

“Mày, con mẹ nó, ở băng nhóm nào?” Đám côn đồ ở phía đối diện bắt đầu dò hỏi lai lịch. Anh Tứ không thèm trả lời, cầm dao bước về phía chúng.

“Mày...” Mấy tên côn đồ ngẩn người, chúng chưa từng thấy người nào liều mạng đến thế. Sau mấy lần lùi bước, cuối cùng chúng bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Mày, mẹ nó, định chơi thật à? Đừng tưởng bọn này không dám đâm nhá!”

Thấy ánh sáng lạnh băng của lưỡi dao vụt lóe lên, trong lòng anh Tứ đột nhiên ngập tràn cảm giác bi tráng và khoái cảm, anh nghĩ nếu mình chết ở đây thì e là sẽ có kẻ lờ ra tiếng vào rằng anh mất mạng vì buôn bán ma túy, nhưng mặc kệ họ. Lúc nãy ở chỗ Bàn Tam, anh đã hoàn toàn mất hết dũng khí chiến đấu với ma túy. Dù trốn được đợt kiểm tra nước tiểu lần này thì anh Tứ vẫn hiểu rất rõ: cả đời này, chỉ cần nhìn thấy heroin, chắc chắn anh sẽ hút trở lại. Sớm muộn gì anh cũng sẽ thân bại danh liệt, vậy thì việc gì phải quan tâm đến thời gian?

Cuối cùng, cuộc đời thối tha này cũng đã đến hồi kết thúc.

Kiếp sau biến thành chó, thành lợn chứ đừng làm người nữa!

“Ông trời ơi”, anh Tứ cầm chai rượu, ngửa cổ nhìn trần nhà, cười hềnh hếch như thể không có ai bên cạnh, “tôi hận ông!”

Nói rồi, anh vác dao xông thẳng về phía trước.

Cuối cùng đám côn đồ cũng bùng lửa giận. Chúng đồng thanh gầm lên rồi cầm dao chém về phía anh Tứ.

“Để tao xem đứa nào không muốn sống nữa!” Đột nhiên có tiếng quát vọng tới từ cửa lớn. Mọi người đều dừng lại. Anh Tứ ngoái đầu thì thấy Bàn Tam đang hiên ngang bước vào.

“Tao vừa ra ngoài hút điếu thuốc mà con mẹ chúng mày đã muốn

làm phản à? Chúng mày có biết đây là ai không?” Bàng Tam phanh ngực áo không cài bất kỳ cúc nào, để lộ hình xăm khắp người, “Anh tao, anh Tứ, quân khu Nam Thành, biết không hả? Chưa nghe danh bao giờ à? Đương nhiên rồi, anh ấy giết người nên phải ngồi tù tám năm, vừa mới ra tù chưa được bao lâu mà bọn mày dám thi nhau lên mặt dạy đời anh ấy hả?”

Bàng Tam không ngừng mắng xối xả, không tên nào dám cãi lại, đưa mắt nhìn nhau, lúng túng chẳng biết làm gì. Anh Tứ hơi kinh ngạc: mới mấy năm không để mắt đến tình hình giới xã hội đen mà địa vị của Bàng Tam đã được nâng cao đến mức này...

“Anh Ba, tất cả đều là người trong nhà cả.” Một tên trong bọn chúng lên tiếng, “Có điều người anh em của anh cũng không nên làm bậy như thế.”

“Thế nào được gọi là làm bậy? Anh tao đã làm gì?”

Sau khi hỏi rõ tình hình, Bàng Tam tiếp tục phát huy sở trường uốn ba tấc lưỡi “bẻ thẳng thành cong” của mình, “Mày lần đầu đến đây à? Rõ ràng thằng oắt kia muốn bán hàng giả cho anh tao, mày bảo hành động đó tệ hại đến mức nào? Không những lừa lọc người tiêu dùng mà còn làm bại hoại thanh danh của chúng ta. Mày có tin vào dạ hội ngày 15 tháng Ba này, tao sẽ gọi điện thoại tố cáo chúng mày với cảnh sát không? Mà nói đi cũng phải nói lại, đây là ân oán cá nhân của người ta, chúng mày nhúng tay vào làm gì...”

Sau mười phút khua môi múa mép, Bàng Tam kéo anh Tứ và cả Toàn Tử đang tuyệt vọng cùng cực ra khỏi hộp đêm.

“Gặp nhau sau nhé!” Ra đến cửa, Bàng Tam hươ tay lên chào đảm bảo vệ vừa tiễn gã ra cổng.

Miệng Toàn Tử bị nhét giẻ, gã tuyệt vọng và bất lực rên ư ử.

“Tình hình bây giờ khác trước rồi, anh không quen với nó nữa đâu...” Sau vài phút ngồi trong xe ô tô, Bàng Tam rút điều thuốc đưa cho anh Tứ, nói, “Lần này may mà em có quan hệ tốt với ông chủ của bọn chúng, thêm nữa, em cũng ở khu này nên bọn chúng mới nể mặt em...”

Bàng Tam nói thao thao bất tuyệt, anh Tứ không hề phản ứng gì.

“Sao lại cứu tôi?” Mãi một lúc sau, anh mới mở miệng hỏi với giọng khàn khàn.

“Anh nói gì thế”, Bàng Tam không hề cảm nhận được sự phẫn nộ và trách móc ẩn trong câu nói của anh Tứ, “anh từng cứu em bao nhiêu lần, hơn nữa...”

Đột nhiên, Bàng Tam cảm thấy nực cười với chính câu nói của mình nên cậu ta vừa cười vừa lắc đầu.

“Không ngờ trên đời này, người mà em có thể nói thật lòng, có thể gặp mặt mà không cần đeo mặt nạ chỉ còn một mình anh Tứ.”

Anh Tứ ngậy người hồi lâu, sau đó hai người cùng cười.

“Lần này anh thực sự muốn ‘làm thật’ Bành Bành à?” Bàng Tam thu lại nụ cười.

Anh Tứ nhìn vào mắt cậu ta, gật đầu.

“Mẹ kiếp, muốn đến thì đến đi, ngăn cũng chẳng được.” Bàng Tam bực bối rút thuốc một hơi đến tận đầu lọc, “Nhưng nể tình anh em, anh muốn ‘làm thật’ hử thì phải làm cho triệt để.”

Anh Tứ vỗ vai cậu ta, hai người cùng lên xe ô tô.

“Đại ca, của nợ này phải xử lý thế nào?” Bàng Tam ngồi xổm xuống nhìn Toàn Tử đang bị trói gô như bánh chưng trước mặt, rồi lấy dao hươ ngang hươ dọc trước mặt gã đùa giỡn.

“Giết, vứt xuống sông.” Anh Tứ hần học gần từng tiếng.

Toàn Tử lập tức bật khóc nức nở.

“Không tra hỏi nó gì à?” Bàng Tam cố nhin cười, diễn kịch hết sức nghiêm túc.

“Không cần hỏi gì cả.” Anh Tứ bước đến trước mặt Toàn Tử, “Người của Bành Bành ấy à, tôi đoán sẽ không chịu hé răng nói gì đâu.”

Bàng Tam gật đầu, chầm chậm đưa mắt quét khắp người Toàn Tử. Toàn Tử lập tức tê dại như bị điện giật, gã ra sức lắc đầu.

“Sao thế? Mà định nói?” Bàng Tam giả vờ kinh ngạc, sau đó chỉ dao vào chóp mũi Toàn Tử, “Vậy nếu tao rút giẻ trong mồm mày ra, mày có chịu im lặng không?”

Toàn Tử lại ra sức gật đầu. “Bành Bành đang ở đâu?” Anh Tứ lạnh lùng hỏi.

“Tôi thực sự không biết...” Toàn Tử vừa khóc vừa đáp.

“Đại ca, anh nghĩ chúng ta nên chọn con sông nào nhỉ.” Bàng Tam lại hươ dao lên lần nữa.

“Thật mà!” Toàn Tử vội vàng thanh minh, “Nhưng anh Thiết Đầu, đại ca của tôi thì biết.”

“Sao mày biết thằng Thiết Đầu biết tung tích của Bành Bành?”

“Anh ấy thường gặp anh Bành Bành... Tôi thấy trong nhà anh ấy có ít đạn và cả đồ ăn vặt ở vùng biên giới, tôi hỏi anh ấy lấy đâu ra

mấy thứ này, anh ấy nói anh Bành Bành cho...”

“Thiết Đầu hiện giờ ở đâu?” Anh Tứ hỏi.

“Ở Cửu An.” Toàn Tử mừng hóm như thể thí sinh thi trúng tủ. Nhưng ngay sau đó gã bị Bàng Tam tát một phát thật mạnh vào gáy.

“Nói thừa! Sao mày không nói hắn đang ở Trung Quốc luôn đi?”

“Cụ thể hơn thì tôi không nắm được...” Mặt Toàn Tử nom rất khó coi, “Anh ấy có đến mười mấy chỗ ở, hơn nữa lại thường ở nhờ nhà người khác, nên tôi không thể xác định chính xác.”

Bàng Tam xắn tay áo ra vẻ định động thủ thật. Anh Tứ giơ tay ngăn lại.

Phiền thì phiền thật nhưng dấu sao vẫn là một manh mối hữu dụng.

Thế là anh lấy cuốn sổ tay nhỏ, đưa cho Toàn Tử, bảo gã viết lại những địa chỉ mà Thiết Đầu có khả năng ghé qua.

Hì hục ghi chép hồi lâu, cuối cùng gã cũng viết hết địa chỉ ra. Lúc dừng bút thì già nửa tiếng đã trôi qua.

“Có quen cô gái này không?” Anh Tứ lấy ảnh của Bàng Hiểu Yến đưa cho Toàn Tử.

“Biết! Biết!” Toàn Tử nhìn kỹ một lát rồi vội vàng thừa nhận, “Cô ta nợ đại ca chúng tôi một món tiền lớn.”

“Cô sinh viên học trường nghệ thuật mà mày vừa nhắc đến chính là cô ấy phải không? Cô ấy mua ma túy chỗ bọn mày à?”

“Không phải! Không phải!” Thấy anh Tứ lộ vẻ tức giận, Toàn Tử liền nghĩ cô gái này có quan hệ đặc biệt gì đó với anh Tứ, thế là gã lập tức thanh minh, “Lúc đến đây, cô ta đã nghiện ma túy, cô ta đến

đây không phải vì ma túy, hàng chỗ chúng tôi là hàng nguyên chất nên rất đắt, cô ta không mua nổi. Cô ta đến đây tìm anh Thiết Đầu để vay tiền.”

Anh Tứ gật đầu, cuối cùng cũng có chút tiến triển.

Cô vay nặng lãi, không trả nổi, sau khi bị chặt đứt một cánh tay vẫn không có khả năng gom tiền trả nợ, bởi vậy...

“Tay cô ấy là do mày chặt à?” Anh Tứ tức giận bưng bưng vặn hỏi.

“Ban đầu cũng không định làm vậy đâu... vì giữ lại làm gái... à ờm... làm gái hầu rượu để cô ta kiếm tiền trả nợ cũng được...” Toàn Tử rất thận trọng lựa chọn từ ngữ, “Tôi nhớ rất rõ, hôm đó anh Thiết Đầu đến kiểm tra sổ nợ... ờm... ngày 16 thì phải... lúc đi nộp sổ nợ trở về, anh ấy nói đại ca không vui, muốn giết gà dọa khỉ, thế nên đành phải...”

“Đợi chút”, anh Tứ giơ đốt ngón tay lên nhắm tính, “ngày 16 hàng tháng đều là ngày kiểm tra sổ nợ sao?”

“Đúng đúng đúng”, Toàn Tử cũng đột nhiên vỡ lẽ, “đầu óc em đúng là... Cứ đến ngày 16 hàng tháng, anh ấy đều đến đây lấy sổ nợ.”

“Lấy sổ nợ cho ai xem? Lẽ nào là Bành Bành?”

“Đại ca chưa bao giờ nói cho em biết anh ấy đưa sổ nợ cho ai.”

Trong lòng anh Tứ đã có tính toán sẵn, anh thừa thắng truy hỏi, “Sổ nợ giờ ở đâu?”

“Ở nhà hàng Xuyên Mỹ, chỗ hồ Tiểu Long.”

Xong! Anh Tứ phấn khích vỗ đùi đánh đét.

“Hôm nay ngày mấy?” Anh quay sang hỏi Bàng Tam.

“Mùng 8 hay sao nhỉ?” Bàn Tam chậm rãi móc điện thoại di động ra.

“Ôi chào!” Cậu ta liếc nhìn điện thoại một cái, chột kêu lên the thé, “Hôm nay chẳng phải chính là ngày 16 sao?”

Ngày thứ hai, thứ Sáu, khoảng 6 giờ sáng.

Mưa suốt một đêm cuối cùng cũng tạnh hạt. Sương mù giăng mắc khắp không gian. Những ngọn đèn đường muốn chọc thủng màn sương sớm ẩm ướt, nhưng cuối cùng lại bị màn sương bao bọc, nuốt chửng, rồi trở thành những vệt vàng cam mờ mờ vẩn vút hơi sương. Anh Tứ run lập cập đứng dưới cột đèn, cau mày nhăn nhó nhìn chăm chăm vào cánh cửa cuốn của nhà hàng Xuyên Mỹ. Anh đã đợi mười mấy phút rồi mà nhà hàng vẫn không hề có dấu hiệu mở cửa. Mười mấy phút tuy không dài, nhưng vấn đề là anh không biết mình đã đến sớm hay muộn nên trong lòng cảm thấy thấp thỏm không yên. Nếu để lỡ thời gian Thiết Đầu về đây lấy sổ nợ thì trong khoảng thời gian ngắn sắp tới sẽ rất khó khăn để bắt được Bành Thủ Quân. Đương nhiên có thể đợi đến tháng sau, nhưng tháng sau... chính bản thân anh cũng đâu còn nữa...

Một âm thanh chói tai chột vang lên làm anh giật mình bừng tỉnh. Cánh cửa sắt đã được kéo lên. Một người mặc áo da đen bước ra. Anh Tứ vội đi về phía chiếc xe ô tô đang đỗ cạnh đó, gõ vào cửa xe. Cửa kính từ từ hạ xuống, để lộ khuôn mặt của Toàn Tử ở trong xe, miệng gã vẫn bị nhét giẻ.

“Phải hẩn không?” Anh Tứ bức thiết hỏi.

Toàn Tử gật đầu.

Anh Tứ đưa mắt ra hiệu với Bàng Tam. Bàng Tam lập tức lấy vải đen trùm lên đầu Toàn Tử, chuẩn bị ném gã vào đồn cảnh sát gần nhất.

Anh Tứ ném đầu mẫu thuốc lá, nhanh chân đuổi theo.

Đèn đường tắt dần, trên phố bắt đầu xuất hiện bóng người. Những khách bộ hành đang vội vàng ra bến xe để bắt chuyến xe sớm thể hiện rõ vẻ mệt mỏi và gấp gáp, lác đác có bóng người mãi miết đi xuyên qua làn không khí ẩm ướt và lạnh giá. Anh Tứ gọi điện về Đội Cảnh sát hình sự, yêu cầu họ mau đến chỗ anh, sau đó anh dựng cổ áo, mắt không rời khỏi bóng lưng của Thiết Đầu lấy nửa giây, thận trọng giữ vững khoảng cách.

Anh thức thâu đêm, không ăn không uống, nhưng tầng tầng lớp lớp suy nghĩ chồng chất lên nhau khiến anh quên mất điều này.

Hiện giờ, trong đầu anh chỉ có hình ảnh của một người, đó là Bàng Hiếu Yến, con người mà anh từng coi là kẻ bỏ đi, là đồ cặn bã.

Bàng Hiếu Yến, cô chưa bao giờ nhìn thấy mặt cha, lùi thúi một mình đến thành phố này, ôm hy vọng có thể dùng vốn liếng ít ỏi và duy nhất của mình - gương mặt và thanh xuân - để chiến thắng trong canh bạc cuộc đời.

Bàng Hiếu Yến, cô đang nhìn, đang cảm thụ. Cô nhìn thấy tuổi trẻ mang màu sắc rực rỡ của các bạn đồng trang lứa, nhìn thấy ngôi nhà với bốn bức vách trống trơn của mình.

Có phải vào giây phút đó, cô bắt đầu tự hỏi: *Vì sao mình không có những thứ đó?*

Bàng Hiếu Yến, cuối cùng cô đã thỏa hiệp, có thể vì cô quá nóng lòng muốn biến ước mơ thành sự thật, cũng có thể vì cuối cùng cô

đã ý thức được rằng bản thân không thể chiến thắng được hiện thực, cho nên cô đã tìm một anh bạn trai lắm tiền. Đúng lúc đó, cô lại nghe tin mẹ mình phải nhập viện tâm thần.

Cô đã gục ngã. Và chính thời điểm đó, ma túy đã chinh phục được cô...

Đột nhiên, bóng người trong sương mù dày đặc dừng lại. Thiết Đầu ngồi xổm xuống buộc dây giày. Anh Tứ không đổi sắc mặt, vẫn tiếp tục tiến về phía trước với tốc độ như cũ. Anh đi ngang qua người Thiết Đầu, rẽ phải vào một ngõ hẻm. Vừa bước vào trong ngõ, anh lập tức đưa mắt quan sát tứ phía, tìm kiếm chỗ ẩn nấp.

Nhưng nơi này lại không có bất kỳ cửa tiệm nào, hơn nữa đó còn là một ngõ cụt.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần. Anh Tứ vội vàng bước nhanh chân đến cổng một ngôi nhà, rút điện thoại di động, cất giọng sang sảng, “Tôi đang ở trước cửa nhà cậu, cậu đã dậy chưa hả?”

Anh thấy Thiết Đầu đi ngang qua ngõ nơi anh đứng.

Anh Tứ tắt máy, lộn trái áo da, mặc vào rồi tiếp tục bám theo hắn.

Sương mù càng lúc càng dày đặc, hễ ai bước ra khỏi cửa đều ho hai tiếng cho phải phép. Bóng dáng Thiết Đầu càng lúc càng trở nên mờ dần trước mắt anh. Hắn dường như không hề đề phòng có kẻ bám đuôi, chân bước càng lúc càng mau lẹ. Anh Tứ có dự cảm chẳng lành, nhưng lại không dám bám sát quá gần, nên đành giả vờ gọi điện thoại, vừa đi vừa ngừng, sau đó nhanh chân đuổi theo hắn.

Đột nhiên, điện thoại reo vang thật.

“Tôi đang ở trên phố gần anh...” Vừa nghe đã biết là giọng của Cao Lô ở Đội 2.

“Cậu đến vừa khéo.” Anh Tứ nhỏ giọng, “Đối tượng mặc áo da đen, đầu đinh, tai trái đeo khuyên, nghe theo tín hiệu của tôi...”

Một chiếc xe ô tô màu trắng chậm chậm chạy lướt qua anh Tứ, lướt qua Thiết Đầu rồi đột ngột rẽ sang phải, đâm sầm vào hàng rào bảo vệ. Hai người trên xe bước xuống, xem vết xước rồi quay sang lớn tiếng trách móc nhau. Thiết Đầu liếc nhìn họ nhưng không để ý, tiếp tục bước về phía trước. Nhưng dường như cảm nhận thấy điều gì bất thường nên chưa đi được bao xa, hần dần bước chậm lại rồi ngừng hẳn.

Hắn đứng ngăn người tại chỗ chừng hai giây, sau đó bất thành linh quay đầu bỏ chạy điên cuồng.

“Chạy đằng trời!” Nghênh đón hắn là cú đấm thép của anh Tứ.

Cả người Thiết Đầu mềm nhũn, anh Tứ túm áo hắn, cùng hai người vừa từ ô tô xuống khi nãy kéo hắn vào trong xe.

Thiết Đầu tỉnh lại, hắn thấy bốn người với vẻ mặt hình sự ngồi quanh mình.

“Anh định đưa sổ nợ cho ai?”

Hắn nghiêng đầu không nói.

“Nghe cho rõ đây!” Anh Tứ túm cổ áo hắn, “Bành Thủ Quân mang án giết bảy mạng người, lại còn buôn bán ma túy, hắn chết chắc rồi. Chẳng lẽ anh muốn bồi táng theo hắn? Rõ ràng anh vẫn còn đường sống.”

Thiết Đầu trừng mắt nhìn anh, vẫn không chịu khai.

“Anh tưởng rằng trong tay chúng tôi chỉ có một mình anh sao?” Anh Tứ tỏ vẻ không thể tin nổi, “Lỗ Tử, Hoa Tử, Thanh Hải, bọn họ đều chịu phối hợp với chúng tôi, tôi hỏi ai mà không được? Nói thật với anh, nếu anh khai thì có thể chuyển từ tù chung thân thành tù ba năm, nhưng nếu không khai thì tử hình là cái chắc. Anh cho rằng thứ mà các anh gọi là nghĩa khí có tác dụng thật sao? Đừng ngốc nữa!”

Trong mắt Thiết Đầu lóe lên tia kinh ngạc xen lẫn lo lắng, nhưng hắn vẫn không chịu mở miệng.

Cao Lô và những cảnh sát khác bắt đầu thấy sốt ruột. Thời gian càng kéo dài thì càng dễ khiến Bành Thủ Quân nảy sinh ngờ vực, không thể lãng phí thì giờ với hắn thêm nữa.

“Bây giờ vẫn minh rồi, không xử bắn nữa...” Anh Tứ kéo dài giọng, liếc nhìn Cao Lô.

“Hầy, đúng thế”, Cao Lô phối hợp với anh Tứ, kẻ xướng người họa, “nhưng tiêm thuốc độc cũng chẳng dễ chịu hơn đâu...”

“Cậu có biết quy trình xử tử bằng tiêm thuốc độc diễn ra như thế nào không?” Anh Tứ nhìn Thiết Đầu chăm chăm, cười thản nhiên, “Mũi đầu tiên là gây mê, mũi thứ hai làm giảm nhịp tim, mũi thứ ba mới tắt thở...”

“Ba mũi tiêm cũng phải kéo dài đến nửa tiếng đấy nhỉ?” Cao Lô kịp thời bổ sung.

Trán Thiết Đầu rỉ mồ hôi.

“Về lý mà nói thì tiêm xong mũi thứ nhất sẽ bị hôn mê...” Anh Tứ nghiêm túc thảo luận vấn đề tiêm thuốc độc với Cao Lô.

“Nhưng trên đời đâu có chuyện gì tuyệt đối...”

“Đúng thế, cũng đã làm bằng điều tra khách hàng bao giờ đâu? Nhỉ?”

“Đúng thế, trời mới biết một người đang sống sờ sờ bị ép phải chết sẽ có cảm giác gì...”

“Đừng nói nữa! Tôi sẽ khai!” Cuối cùng, Thiết Đầu không thể kiên trì thêm, “Đúng là tôi đưa sổ nợ cho Bành Thủ Quân, Anh ấy đang ở Cừu An.”

“Địa chỉ...”

“Phòng số 402, khách sạn Gia Viên trên đường Giang Bắc.”

Tim anh Tứ đập dữ dội, anh không ngờ mình lại may mắn đến vậy, không ngờ mình có cơ hội tóm cổ tên tội phạm nguy hiểm Bành Thủ Quân.

Bên cạnh cảm giác may mắn, anh cũng thấy thót tim vì nơi hắc ở chỉ cách đây một đoạn đường ngắn, giả dụ khi nãy họ bắt Thiết Đầu chậm vài phút nữa thôi là chắc chắn Bành Thủ Quân sẽ biết.

“Anh Tứ, kéo dài thời gian chút nữa nhé?” Cao Lôi tỏ vẻ lo lắng. Cũng bởi vì nơi đây cách nơi hung phạm đang ở quá gần nên e rằng không đủ thời gian gọi tiếp viện.

“Không kịp đâu, có một đoạn đường ngắn thế này mà còn để muộn chút nữa mới đi thì không ổn.” Anh Tứ bắt đầu cởi trang phục của mình ra, mặc áo da của Thiết Đầu vào, rồi quay sang hắc hỏi, “Có ám hiệu gì không?”

“Bốn dài một ngắn.” Thiết Đầu cúi đầu ừ ừ.

“Cái nào là của Bành Bành?” Anh Tứ cầm điện thoại di động của

Thiết Đầu, chỉ vào nhật ký cuộc gọi và hỏi.

“Số điện thoại lưu tên là ‘cậu Hai’...” Thiết Đầu hoàn toàn từ bỏ ý định phản kháng.

“Nhắn tin cho hắn, nói rằng anh bị xe đâm nên cử người mới qua đó đưa sổ nợ. Hãy nói tôi là người nhà ở dưới quê của anh.”

Thực ra nếu là người khác thì chẳng ai muốn vội vã chạy đi làm nội gián như thế. Những chuyện khác tạm thời chưa bàn đến, riêng chuyện nơi này cách chỗ Bành Thủ Quân quá gần đã đủ nguy hiểm, có trời mới biết khi nãy Thiết Đầu bị bắt có tai mắt của hắn lảng vảng quanh đó hay không.

Nhưng anh Tứ hoàn toàn không bận tâm.

“Anh nói thật cho tôi biết, tôi có thể giảm mấy năm tù?” Sau khi hết sức phối hợp với cảnh sát, gửi tin nhắn thoại cho Bành Thủ Quân, hắn liền quay sang hỏi anh Tứ.

Anh Tứ không đếm xỉa đến hắn, cầm sổ nợ, mở cửa xe, nói với các đồng nghiệp, “Các cậu phải chặn cửa trước, cửa sau và cửa thoát hiểm trước đã, sau đó mới đợi chi viện. Nhớ cử một đội đứng canh sẵn ở đầu hành lang tầng bốn.”

“Anh đi một mình à?” Cao Lô không yên tâm, cất tiếng hỏi.

“Đây là nghề của tôi, đừng lo!” Anh Tứ mất kiên nhẫn, xua tay ra hiệu cho đồng nghiệp không cần nhiều lời thêm nữa, “Nhớ phải chặn cửa, sau đó đợi chi viện rồi mới được xông vào. Làm như thế, bất kể xảy ra chuyện gì, bọn chúng cũng không còn đường chạy thoát.”

Nói xong, anh nhanh chân bước vào xe, lái thẳng một mạch đến khách sạn Gia Viên.

Từng bậc cầu thang dần dần hiện ra trước mắt, rồi lại dần dần biến mất sau lưng. Anh Tứ bước lên cầu thang, trong đầu mường tượng ra các tình huống có thể xảy ra khi gặp Bành Thủ Quân và cả cách mình ứng phó với hắn như thế nào. Chắc chắn anh sẽ bị hắn thử thách, vì dẫu sao mình cũng là gương mặt mới. Lỡ bị vạch trần chân tướng, anh sẽ phải thoát thân thế nào đây?

Anh Tứ vắt óc suy nghĩ, rồi đột nhiên anh phì cười:

Mình đã quen đi hại người khác, phen này mình còn muốn thoát thân sau?

Điện thoại di động trong túi kêu títtít, anh lấy ra nhìn thì thấy tin nhắn vừa nhắn vào số máy của Thiết Đầu:

Cậu Hai: *Đúng lúc hôm nay không cần đến. Có việc.*

Anh Tứ đang định chửi đồng thì thấy điện thoại của Cao Lô gọi đến, “Anh Tứ, làm sao bây giờ? Có dừng hành động không?”

“Không cần”, anh Tứ ngẫm nghĩ một lát rồi đưa ra quyết định, “tôi đã có cách.”

“Anh Tứ, chúng ta chưa có sự chuẩn bị chu đáo.” Giọng Cao Lô trầm xuống, “Không có thiết bị nghe trộm, anh định truyền âm hiệu hành động thế nào?”

“Cậu ở ngoài chú ý nghe ngóng là được. Đến lúc đó, tôi sẽ hét to. Âm hiệu là...”, anh Tứ dừng lại giây lát, sau đó đột nhiên đánh giọng nói lớn, “cảnh sát!”

Cao Lô còn chưa kịp phản ứng gì thì anh Tứ đã tắt máy, tắt nguồn.

Cửa phòng 402 đang ở trước mắt. Nước sơn trên cánh cửa màu đồng cổ trông tối sầm sầm, anh Tứ cảm thấy nó hơi giống với hộp đựng tro cốt. Anh móc chìa khóa, chọn chiếc chìa có độ to nhỏ phù hợp, chọc mạnh vào lỗ mắt mèo, sau đó giơ tay gõ cửa.

Bốn dài, một ngắn.

Một lát sau, cánh cửa hé mở. Một người đàn ông bặm trợn mặc áo sơ mi đen đứng lưng lửng chắn trước mặt anh.

“Mẹ mày, mày là đứa nào?” Nét mặt tên đó đầy vẻ ngạc nhiên.

“Tôi là người mà Thiết Đầu cử đến.” Anh Tứ vội vàng giải thích.

“Không phải bảo mày đừng đến nữa sao?” Một giọng nói thô lỗ từ trong phòng vọng ra, đại khái là giọng của Bành Thủ Quân.

“Thế ạ? Tôi có nhận được thông tin gì đâu?” Anh Tứ phò vè mặt ngơ ngác, đồng thời giơ cuốn sổ nợ ra trước mặt gã.

“Để sổ nợ lại, mau rút!”

Tim anh Tứ hẫng một nhịp.

“Không được, đại ca, Thiết Đầu dặn tôi đưa sổ nợ cho đại ca kiểm tra xong, nhất định phải mang về, thứ này không thể...”

Tên mặc áo sơ mi đen bốc hỏa, gã túm lấy anh Tứ, “Mày dám không nghe lời đại ca? Chán sống rồi à?”

Đúng lúc này, một giọng nói mát kiên nhẫn từ trong phòng vọng ra, “Đừng mở cửa thế! Vào đi!”

Cửa phòng đóng lại, tên mặc áo đen lục soát khắp người anh Tứ một cách kỹ càng. Sáu người chen chúc trong một phòng đôi không lớn lắm, kẻ nào kẻ nấy nhìn anh Tứ chằm chằm. Tên trực đầu ngồi trên giường chính là Bành Thủ Quân, trông hẳn có vẻ béo hơn không

ít so với ảnh trong lệnh truy nã. Hắn cầm cuốn sổ nợ mà tên áo sơ mi đen đưa cho, không buồn xem, vút oạch sang một bên, sau đó nhìn anh Tứ từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên.

“Thiết Đầu làm sao?”

“Bị xe ba gác đâm phải.”

“Ở đâu?”

“Ở cầu đôi. Lúc cậu ấy vội vã chạy đến đây.”

Bành Thủ Quân cầm điện thoại di động, bắt đầu bấm số. Anh Tứ thầm cầu nguyện Cao Lô đã tắt máy của Thiết Đầu.

“Sao lại tắt máy?” Bành Thủ Quân hỏi.

“Chắc bác sĩ yêu cầu tắt máy.” Anh Tứ như trút được gánh nặng, “Cậu ấy ở Bệnh viện số 2, chắc đang làm phẫu thuật.”

“Mày ở cạnh nó lúc đó à?”

“Không”, anh Tứ vượt qua cái bẫy rõ như ban ngày, “lúc Thiết Đầu gọi thì tôi đang ở trong tiệm. Cậu ấy nói tôi thay cậu ấy mang sổ nợ đến đây, còn chuyện thông báo tình hình cụ thể, cậu ấy sẽ tự mình nói với anh.”

“Mày vừa nói ở cầu đôi? Sao nó không ở trong tiệm?”

“Tối qua cậu ấy ngủ ở gần cầu đôi. Uống rượu.”

“Tao thấy group chat của nó”, vẻ mặt Bành Thủ Quân hoàn toàn vô cảm, “không phải trước lúc nửa đêm mới uống sao?”

“Đúng thế”, anh Tứ thấy mình hơi đánh giá thấp cuộc sống “nghiep dư” của đám lưu manh thời nay, “uống xong rồi cùng tôi đi hát.”

Bành Thủ Quân nghiền ngẫm một hồi, sau đó dường như nới lỏng

cảnh giác.

“Mày là lính mới mà thằng Thiết Đầu mới thu nhận à?” Hấn chuyển giọng nói chuyện thường ngày.

Anh Tứ gật đầu.

“Cùng quê nó?”

Anh Tứ lại gật đầu.

“Thực ra tôi đáng tuổi cha chú của cậu ấy nên cậu ấy đối xử với tôi khá tốt.” Anh Tứ tiếp tục gật đầu, “Lần trước cậu ấy còn tặng tôi quần áo đấy!”

Ánh mắt của mấy tên thủ hạ nói cho anh Tứ biết, bọn chúng nhận ra bộ trang phục này.

“Bọn mày”, Bành Thủ Quân nói với năm tên đàn em, “có thấy thằng này khá quen mắt không?”

Anh Tứ hơi chần. Cảnh sát ngầm sợ nhất là xảy ra tình hình này, không chỉ một tên ngồi trong phòng này từng gặp mặt anh. Tên cao như cây sào có biệt danh là Thanh Hải từng gặp anh hỏi anh còn nằm vùng ở một ổ ma túy; tên Hoa Tử từng chạm mặt anh ở đồn cảnh sát khi anh mới vào nghề...

Có điều đó là những lần chạm trán từ nhiều năm về trước, không rõ bọn chúng còn nhớ không?

“Chắc là có nhìn thấy rồi”, anh Tứ bình tĩnh nói, “chúng tôi từng chụp ảnh chung vào dịp Tết.”

Không ai trả lời anh. Bọn chúng tập trung quan sát mặt anh.

“Có phải Thiết Đầu từng cho các anh xem ảnh?” Anh Tứ ân cần móc thuốc lá ra mời Bành Thủ Quân.

Nhưng không một ai đếm xỉa đến anh.

Tình thế gượng gạo đó kéo dài mười giây.

Anh Tứ không thể không giữ tư thế ưỡn ngực, ngẩng cao đầu. Lưng anh ướt đầm mồ hôi, thấm hết ra lớp áo lót bên trong. Anh đưa mắt ước chừng khoảng cách giữa mình và Bành Thủ Quân, tính toán xem mình có thể nhào tới ôm chặt hắn hay không. Nhưng sau khi nhắm tính thời gian, anh sợ rằng Cao Lô vẫn chưa vào vị trí.

“Cùng quê với nó phải không?” Cuối cùng, Bành Thủ Quân cũng mở miệng.

“Đúng ạ! Mời đại ca hút thuốc!” Anh Tứ nhiệt tình móc bật lửa ra giúp hắn châm thuốc. Anh thậm chí cảm thấy mình bắt đầu thích tên này. Nhưng ngay một giây sau đó, anh liền thay đổi suy nghĩ.

“Nói hai câu giọng Giao Nam tao nghe xem nào!”

Tại anh ù đặc.

Giọng Giao Nam? Mẹ nó, Giao Nam ở đâu cơ chứ?!

Cuối cùng, mồ hôi khắp người không thể khống chế được nữa, trong phút chốc, áo sơ mi của anh Tứ ướt đầm đìa. Anh bắt đầu thấy chóng mặt, nóng bức, đau chân... Đúng lúc này, cơn nghiện lại phát tác. Tay anh mất kiểm soát run lên bần bật.

Tên mặc áo sơ mi đen vội vàng đưa tay ra sờ sau eo.

Giữa cái khó ló cái khôn, anh Tứ thuận tay móc điếu thuốc nhét vào miệng. Chiếc bật lửa trong tay liền phát huy tác dụng. Ngọn lửa bắt đầu bén cháy đến sợi thuốc lá, tặng anh chút thời gian suy nghĩ vô cùng quý giá. Lúc phả hơi thuốc, anh Tứ cảm thấy chưa bao giờ mình thầy thuốc lá ngon như bây giờ.

“Quê tôi ở Giao Nam”, anh cười, “nhưng tôi lớn lên ở Tân Cương nên chỉ nói được tiếng phổ thông, nhà tôi cũng bị mất vào thời điểm trận chiến diễn ra ác liệt...”

Cuối cùng không ai thắc mắc gì nữa. Bành Thủ Quân cầm sổ nợ lên, lật giờ từng trang. Tên mặc áo sơ mi bảo anh Tứ ngồi xuống chiếc ghế ở góc tường. Mọi người đều hòa hoãn hơn.

Anh Tứ cảm thấy mình như vừa lượn một vòng quanh Quỷ Môn Quan.

“Không được ngồi! Đứng lên!” Bành Thủ Quân quay đầu, đột nhiên hét vào mặt anh Tứ, “Không biết đường lại đây giúp một tay à?”

Anh Tứ vội vàng đứng bật dậy.

Cùng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên đã giải đáp thắc mắc của anh - *Đúng rồi, chẳng phải hấn nói hôm nay hấn bạn thực hiện một giao dịch sao?*

Cửa mở, hai người đàn ông trung niên gầy và đen bước vào.

Bành Thủ Quân ngồi sừng sững trên giường, nắm tên thủ hạ đứng nghiêm trang phía sau, thế trận đó gây áp lực lớn cho đối phương.

“Ông chủ Bành, sức khỏe anh vẫn tốt đấy chứ?” Tên hói đầu đi đằng trước nhiệt tình đưa tay ra bắt.

Cánh cổng dẫn vào địa ngục.

“Không tốt bằng hàng của ông.” Bành Thủ Quân hờ hững giơ tay ra bắt lấy lệ.

“À ừm...”, tên hói đầu xoa hai bàn tay vào nhau, nói với vẻ khó xử,

“đây là lần đầu tiên làm ăn với nhau, hay cứ để tôi xem tiền trước đã?”

Bành Thủ Quân “Hừ!” một tiếng. Thanh Hải lấy chiếc va li xách tay dưới gầm giường, mở ra, bên trong là từng xấp tiền màu đỏ. Tên hỏi đeo kính lão, cầm từng xấp tiền lên kiểm tra một lượt giống như thợ sửa đồng hồ soi từng linh kiện, sau đó hài lòng gật đầu. Tên cao gầy đứng phía sau lập tức đặt chiếc va li xách tay của lão ta lên bàn, chậm rãi mở ra.

Trong khoảnh khắc, đầu anh Tứ quay cuồng.

Heroin trắng xóa!

Đầy một va li!

Anh cảm thấy tim mình đập nhanh chưa từng thấy, máu chảy ngược lên đầu. Từng tế bào như đang gào thét trong đại não: *Hít một hơi! Hít một hơi!*

Bành Thủ Quân lấy ngón út khều ít bột trắng, đưa lên mũi hít nhẹ, sau đó toàn thân hấn run bắn. Sau khi hết cơn run, hấn kêu to một tiếng, từ giường nhảy phắt xuống đất.

“Hàng tốt! Mẹ nó! Quá đã!” Rõ ràng hấn đang hưng phấn quá độ, la hét loạn lên, “Bọn mày lại đây nếm thử! Nếm đi!”

Người nào cũng nghe lời bước đến nếm một chút ma túy, bọn chúng đều trở nên phấn khích, con người đỏ ngầu. Bành Thủ Quân hứng chí khoác vai bá cổ tên đầu trọc, hoan hỉ xưng anh gọi em. Sau đó, nụ cười trên môi hấn đột nhiên tắt ngấm.

“Sao mày không nếm?” Hấn chỉ anh Tứ.

Mọi người trong phòng đều đổ dồn ánh mắt về phía anh Tứ.

“Tôi không biết...” Anh Tứ cố nặn ra nụ cười.

“Người nhà Thiết Đầu mà không biết?” Bành Thủ Quân cười nhạt, “Mày đùa à?”

“Tôi không biết thật...” Anh Tứ tiếp tục gượng cười.

Bành Thủ Quân gật đầu.

Anh Tứ thở phào.

Gần như cùng lúc đó, Bành Thủ Quân thành linh rút súng mà không có tín hiệu báo trước, hòng súng gí sát vào đầu anh Tứ.

“Định làm phản? Hạng tép riu như mày mà dám cãi lời tao?” Rõ ràng ma túy đã khiến hấn phấn khích quá độ, “Mày định không nể mặt tao trước mặt mọi người?!”

Bành Thủ Quân rơi vào trạng thái điên cuồng. Hấn đập giày da vào người, vào đầu anh Tứ chan chát, sau đó đá anh như đã trái bóng, khiến anh phải cuộn người lại.

“Tao nói cho mày biết, tao bắt mày ăn cứt, mày cũng phải ăn.”

Không biết bao lâu trôi qua, Bành Thủ Quân mới dừng lại, ngồi phịch xuống giường thở hổn hển.

Hai vị khách đưa mắt nhìn nhau, không biết nên làm gì mới phải.

Những tên khác đều không dám ho he.

Trong phòng chỉ có tiếng thở quái dị của Bành Thủ Quân.

“Mẹ nó”, đột nhiên, Bành Thủ Quân nhảy dựng lên như vừa ngộ ra điều gì đó, “tao vừa mới nghĩ đến, mày tự nhiên xuất hiện ở đây như từ trên trời rơi xuống, mày là cảnh sát, phải không?”

Đây là lời thoại thường xuất hiện nhiều nhất trong những cơn ác mộng suốt cuộc đời anh.

Nhưng vào thời khắc này, khi nghe thấy câu nói đó, anh lại không hề cảm thấy sợ hãi chút nào.

“Một hơi cũng không hít!” Hấn hét lên điên loạn, “Mày, mẹ nó chứ, là cảnh sát phải không?”

Họng súng chọc vào huyết thái dương làm anh thấy nhói đau. Nhưng anh Tứ lại cười. Lẽ ra, khi đối diện với tình huống này, người ta phải phần nộ gào trách ông trời sao khéo trêu ngươi. Song anh thì khác, từ tận đáy lòng, anh vô cùng cảm ơn ông trời, như thế số phận đã dùng cách này để lần nữa trao cho anh cơ hội được lựa chọn.

Cao Lô đã lên tầng bốn, nghe thấy tiếng súng chắc chắn sẽ phá cửa xông vào. Bành Thủ Quân dẫu mọc cánh cũng khó lòng trốn thoát.

Đây đúng là một cái kết hoàn hảo.

Dường như anh thấp thoáng nhìn thấy vòng hoa đặt trước di ảnh của mình.

Thấy những đồng nghiệp ngày trước, từng người từng người cúi người kính cẩn trước thi thể anh

Trong mắt họ chỉ còn sự kính phục và thương tiếc không còn sự khinh miệt và nghi kỵ nữa...

“Hôm nay mày có đánh chết tao” , anh Tứ nở nụ cười quái dị, gần từng chữ một, “thì tao cũng không hít” Sau đó, anh nhảy xổ vào Bành Thủ Quân, hai tay giống hai gọng kiềm ôm chặt lấy đùi hấn, đánh giọng hét lớn, “Cảnh sát!”

Lúc ngẩng đầu lên, anh thấy Bành Thủ Quân trợn trừng mắt, khuôn mặt méo mó, hai cánh tay vươn thẳng, chuẩn bị bóp cò.

Anh Tứ cảm thấy cảnh tượng cuối cùng mà mình nhìn thấy trước khi chết rất phù hợp với thân phận của anh.

Súng đã nổ.

Chương 5: CHIA TAY

Ngày thứ hai, thứ Sáu, khoảng 2 giờ chiều.

Lúc anh Tứ tỉnh dậy, anh thấy trước mắt một màu trắng xóa. Đã lâu anh không cảm thấy nhẹ nhàng như lúc này. Nhưng khi chậm chạp đưa mắt nhìn xuống thì trong lòng anh lại vui buồn lẫn lộn, xuất hiện trong tầm mắt anh là bức tường xi măng màu xanh xám của phòng bệnh.

Mình vẫn còn sống...

Ngoảnh đầu lại, anh thấy hình ảnh của mình phản chiếu qua tấm gương treo trên bức tường phía trái: đầu cuốn băng trắng toát, vai chi chít những vết bầm tím. Anh Tứ thở dài, chống hai tay, chậm chậm ngồi dậy, điều bất ngờ là toàn thân từ trên xuống dưới không hề có bất kỳ cảm giác đau đớn nào. Không chỉ cơ, mà cả đầu, vai,

chân, da dày thường ngày vẫn giày vò anh đau đớn giờ chẳng còn khó chịu, thậm chí cảm giác chóng mặt, nặng đầu vẫn luôn đeo bám anh cũng hoàn toàn biến mất. Anh nhìn đồng hồ, không ngờ mình đã ngủ li bì suốt tám tiếng.

Thì ra sống cũng không tệ hại như anh vẫn tưởng...

Anh giống như nhân vật chính trong bộ phim viễn tưởng cải tử hoàn sinh và trở thành người máy. Anh quan sát mọi thứ xung quanh với ánh mắt tràn ngập sự ngạc nhiên, sờ nắn cơ thể mình bao nhiêu năm nay, anh chưa từng cảm thấy dễ chịu như bây giờ.

Anh Tứ cố gắng nhớ lại, cuối cùng đã nhớ ra những chi tiết cuối cùng trước khi mình hôn mê. Anh thấy một cảnh tượng không thể lý giải nổi: ông khách hỏi đầu nhào vào người Bành Thủ Quân, chớp lấy bàn tay đang cầm súng của hắn, rồi đẩy hắn ngã vật xuống giường. Cửa phòng bị đập tung, Đội Cảnh sát đặc nhiệm mặc quần áo màu đen được trang bị vũ khí từ đầu đến chân rầm rập kéo vào với tốc độ như đang đua ma-ra-tông, họ đổ dồn về phía anh và Bành Thủ Quân.

Nhốn nháo một lúc lâu... không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Sau đó, anh phát hiện ngoại trừ cơ thể thì tinh thần anh cũng xảy ra những biến đổi khác thường: tâm lý u ám như bị màn sương che phủ không tấn công anh nữa, nỗi sợ hãi trước tương lai cũng tan biến như mây khói. Chưa bao giờ anh có cảm giác kỳ diệu như lúc này, trực giác mách bảo lát nữa thôi sẽ có chuyện tốt đẹp xảy đến với mình. Có thể là một bữa cơm ngon tuyệt, cũng có thể là một tin tốt lành, mà dẫu cho chẳng có chuyện tốt đẹp gì xảy ra thì anh vẫn tin rằng bầu trời xám xịt ngoài kia sẽ dần tỏa nắng...

Anh Tứ thấy mình dường như trẻ ra mười tuổi.

Anh bất giác mỉm cười. Cùng lúc đó, anh tự cảm thấy hơi hổ thẹn.
Bắt được Bành Thủ Quân đáng để mình vui mừng đến độ này sao?

Thì ra mình là người ham công danh đến vậy... Ôi chà, không biết việc thăm vấn Bành Thủ Quân diễn ra đến đâu rồi...

Nghĩ đến đây, anh Tứ quyết định nhanh chóng trở về đồn cảnh sát. Anh tháo bình truyền nước, thay quần áo, thận trọng mở cửa phòng bệnh, quan sát động tĩnh ngoài hành lang. Kinh nghiệm thường xuyên ra vào bệnh viện trong thời gian nằm vùng nói với anh rằng nếu hỏi bác sĩ thì chắc chắn mình không thể nhanh chóng lấy được giấy ra viện.

Hành lang không hề có y tá hay hộ lý, chỉ có một vài người nhà bệnh nhân đi đi lại lại.

Anh Tứ bước ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại, rẽ trái hai bước, tiến về phía cầu thang. Anh đã quá quen thuộc đường đi lối lại của Bệnh viện số 2, biết lối đi nào tương đối ít người qua lại. Tòa nhà này nằm cạnh khoa Bỏng, khoa Chỉnh hình, cuối cùng thông tới nhà xác, bởi vậy rất ít người lai vãng đến đây.

Nhưng vừa nhẹ nhàng bước thêm hai bước thì anh liền đứng im không nhúc nhích, vì bất ngờ nghe thấy tiếng quát của ai đó.

“Đứng lại!”

Anh ngượng ngùng dừng bước, định giả bộ cười nói với nhân viên y tế, nhưng kết quả anh phát hiện giọng nói ấy vọng đến từ tầng dưới.

Hơn nữa anh quen người này.

“Anh thôi đi được không? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng đến

đơn vị tìm tôi!”

Là Giang Nguyệt.

“Cả ngày cô không về nhà, tôi không đến đây tìm cô thì còn biết đi đâu tìm?” Anh Tứ chưa nghe thấy giọng nói này bao giờ, đó là giọng nói của một người đàn ông.

“Anh tìm tôi làm gì? Chúng ta ly hôn rồi, con cũng thuộc về anh, anh còn muốn gì nữa?” Lần đầu tiên anh Tứ thấy bác sĩ Giang nổi điên như vậy.

“Cho tôi vay ít tiền...”

Bác sĩ Giang không nói gì.

“Lần này thật sự là để làm ăn... Nhé? Nghe lời...”

Tiếng bước chân cho anh Tứ biết bác sĩ Giang đang giật lùi về sau hai bước.

“Cô kiếm được bao nhiêu tiền như thế, cho tôi vay một ít thì đã làm sao?”

“Tôi đã cho anh vay bao nhiêu lần rồi? Xe cũng cho anh rồi, anh vẫn chưa thỏa mãn à? Phương Thuận Khai, anh tha cho tôi đi, đừng đến tìm tôi nữa! Tôi cũng phải sống chứ!”

“Từng là vợ chồng với nhau, tôi chỉ vay có chút tiền, sao lại nói thành tôi không cho cô sống vậy?”

“Từng là vợ chồng?” Giọng bác sĩ Giang run run, “Chiếm không xe ô tô của tôi, nhắn tin chửi mắng tôi suốt một năm, sao lúc đó anh không nói chúng ta từng là vợ chồng? Chặn trước cửa nhà tôi, hại tôi phải chuyển chỗ ở bao nhiêu lần, sao chưa nghe thấy anh nhắc chúng ta từng là vợ chồng? Nhất là...”

Cô đột nhiên khóc nức lên, nghẹn lời.

“Đáng giận nhất là anh còn ra tay với bố mẹ tôi, Phương Thuận Khai, anh còn là con người không vậy?”

Sau đó là âm thanh giằng co giữa hai người.

Xuất hiện can ngăn họ lúc này có vẻ không được thích hợp cho lắm, nhưng anh Tứ đang nghĩ chẳng biết có nên ho lên một tiếng chẳng? Đúng lúc đó, tiếng bạt tai vang lên rất đanh, tiếp ngay sau là tiếng kêu thảm thiết của bác sĩ Giang. Anh Tứ lập tức chấm dứt mọi sự chần chừ, anh nhảy hai bước một xuống cầu thang. Phương Thuận Khai rõ ràng không ngờ rằng có người xuất hiện vào lúc này, anh ta bị túm cổ áo vút vào tường giống như vút một con gà con.

“Anh... anh là... anh là...” Có lẽ nhìn bộ dạng anh Tứ chẳng khác nào các tay anh chị xã hội đen với sợi dây chuyền vàng to như sợi xích trên cổ, anh ta sợ khiếp vía. Phương Thuận Khai không dám đánh trả, chỉ quay đầu bỏ đi với vẻ bất lực. Anh ta cũng muốn mở miệng hỏi xem đối phương là ai, nhưng mỗi lần định mở miệng thì lại bị anh Tứ đá một cú vào hông, càng lúc càng đá ra xa.

“Cút! Còn đến đây nữa, tao giết!”

Đạp Phương Thuận Khai từ tầng hai xuống tận cổng bệnh viện, anh Tứ cao giọng hét sau lưng anh ta.

Sau đó, anh gãi đầu, lừng khừng trở về đường cũ.

Bác sĩ Giang vẫn ngồi khóc trên ghế.

Anh Tứ bước đến gần, không biết nên làm gì.

“Anh... anh có khăn giấy không?” Mãi lâu sau, Giang Nguyệt mới ngừng khóc, nghẹn ngào hỏi.

Anh Tứ luống cuống tay chân tìm kiếm một hồi, nhưng cuối cùng đành bất lực lắc đầu.

“Thôi.” Bác sĩ Giang lấy tay lau nước mắt, cố gắng kiểm soát cảm xúc, “Sao... sao anh lại...”

“Anh ta là ai thế?” Anh Tứ luôn rất tự hào về khả năng phản ứng nhanh của mình, “Người nhà bệnh nhân à?”

Bác sĩ Giang ngây người một lát, rồi gật đầu, sắc mặt khá hơn một chút.

“Cám ơn anh...”

“Không có gì”, anh Tứ xua tay, “loại người đó đáng đánh.”

Anh Tứ nhìn xung quanh, phát hiện điện thoại di động của bác sĩ Giang rơi trên mặt đất. Anh nhặt lên, nhập số điện thoại của mình vào.

“Sau này nếu anh ta lại đến thì cô cứ gọi cho tôi.”

Bác sĩ Giang nhìn anh, khoe miệng khẽ nhếch lên, nghiêm túc gật đầu.

“Thế... tôi đi trước nhé...” Cuối cùng anh Tứ cũng nhớ ra kế hoạch của mình. Nhưng đã muộn. Bác sĩ Giang kéo tay anh lại.

“Băng trên đầu còn chưa tháo, anh định chuồn khỏi bệnh viện à?”

“Rốt cuộc một ngày cô trực bao nhiêu tiếng thế?” Trở về phòng bệnh, anh Tứ giả vờ nói chuyện phiếm với bác sĩ Giang trong khi vẫn đang vắt óc nghĩ cách mau chóng rời khỏi bệnh viện.

“Tôi... tôi trực thay đồng nghiệp...” Bác sĩ Giang cau mày, nghe thấy anh Tứ hỏi, cô cố trưng ra vẻ mặt thản nhiên, “Chuyện gì xảy ra

với anh vậy? Sao khắp người toàn vết thương thế này?”

“Không có gì! Đi bắt tội phạm.” Anh Tứ mỉm cười.

“Không phải anh chỉ ngồi làm hồ sơ thôi sao?”

“Nghề cũ vốn là nhân viên tình báo đặc biệt.” Không hiểu vì sao hôm nay anh Tứ lại có nhu cầu giao tiếp nhiều như thế, “Nhân viên tình báo đặc biệt ấy, cô có hiểu không? Chính là cảnh sát ngầm...”

“Ái chà!” Giang Nguyệt nương mày khen ngợi, “Lương Triều Vỹ của Cửu An à?”

“Đại khái là thế, mặt mũi đại khái là giống Lương Triều Vỹ”, anh Tứ thấy nước mắt cô đã khô, hứng chí trêu đùa, “nhưng mà số tội phạm mà tôi bắt được nhiều hơn Lương Triều Vỹ nhiều, có điều sau đó bị điều chuyển về làm văn phòng...”

“Thế sao hôm nay lại phải đi làm nhiệm vụ?”

“Đó là bởi có vụ án lớn.” Đã lâu anh không tán dóc như vậy, anh Tứ thò tay vào túi ngực móc điếu thuốc theo thói quen, nhưng hôm nay túi ngực anh không hề có thuốc, “Hết rồi, chúng tôi không bắt được, hiểu không?”

Hai người nói chuyện không biết bao lâu, đột nhiên anh Tứ phát hiện chỉ có một mình mình nói, còn bác sĩ Giang chỉ mỉm cười lắng nghe. Anh hơi ngại, liền im bặt.

Ánh mắt hai người bất giác chạm nhau, sau đó vội vàng quay đi.

“Anh không cần tiêm thật à?” Bác sĩ Giang bắt đầu nhanh nhẹn kiểm tra vết thương của anh Tứ, “Tôi cứ nghĩ anh sẽ nhì nhèo đòi tôi tiêm bằng được cơ đấy.”

“Không cần.” Anh Tứ lắc đầu, “Chưa bao giờ tôi cảm thấy trạng

thái của mình tốt như bây giờ.”

“Đúng thế, quen anh bao lâu nay, chưa bao giờ tôi thấy anh vui như hôm nay.”

“Tôi cũng không rõ vì sao nữa.” Anh Tứ nói nhiều nên thấy hơi mệt, ánh mắt hờ hững đậu trên bức tường xi măng phía trước, “Có thể là phá được án sẽ khiến người ta vui như vậy.”

Bác sĩ Giang nhìn anh với vẻ hứng thú.

“Làm cảnh sát thích thế cơ à?” Mãi lúc sau, cô mới hỏi.

“Thích khi gì!” Anh Tứ nhún vai, tự cười giễu mình, “Hại tôi khổ chết đi được.”

“Thế sao phá được án lại khiến anh vui như vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa.” Anh Tứ để lộ vẻ mặt nghiêm túc và rầu rĩ, “Có khả năng vì tôi chính là kẻ bần tiện như thế.”

Bác sĩ Giang bật cười lắc đầu.

“Thật ngưỡng mộ anh”, cô nói với giọng buồn buồn, “có thể quên mọi chuyện khác khi bắt tay làm việc.”

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên bật mở, mấy người đàn ông cao to lực lưỡng rầm rập kéo vào.

Anh Tứ kéo tay bác sĩ Giang đẩy ra phía sau lưng mình, tiện tay cầm cái ghế dài, quát lớn, “Cảnh sát đây!”

Người cao gầy đi đầu bước lên hai bước, một tay bắt lấy cái ghế trong tay anh Tứ, huých vai khiến anh chạm mạnh vào giường. “Tôi cũng vậy! “

Anh Tứ nhận ra người cao gầy là một trong hai cảnh sát ngầm đóng vai khách bán ma túy cho Bành Thủ Quân.

Nói thật, anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để đón nhận tình huống này. Hai đội cảnh sát chạm mặt nhau trong cùng một vụ án thường khiến tình hình rơi vào trạng thái phiền phức và ngán ngại. Có điều, anh không hề hồ thẹn với lòng.

“Các anh ở đơn vị nào?” Anh Tứ nhồm dậy, vẫn đứng phía trước bảo vệ bác sĩ Giang, “Lần này đúng là chúng ta đã xảy ra va chạm, có điều tất cả chỉ là tình cờ ngẫu nhiên, tôi đang điều tra một vụ án khác, vừa khéo lại liên quan đến Bành Thủ Quân...”

“Bành Thủ Quân là tên tội phạm nguy hiểm mà sở cảnh sát tỉnh Vân Nam chúng tôi theo dõi suốt một năm nay.” Đối phương nổi giận dùm dùm, dùng giọng Vân Nam kì cục nói tiếng phổ thông, nghe cao vút và rất chói tai. “Anh bỗng dưng từ đâu chui ra thế?”

Trong phút chốc, anh Tứ cũng bốc hỏa.

“Tôi đang điều tra một vụ án mạng xảy ra ở Cửu An chỗ chúng tôi, điều tra Bành Thủ Quân là quy trình hoàn toàn hợp tình hợp lý. Các anh đến Cửu An phá án thì phải đánh tiếng với Đội Cảnh sát hình sự của thành phố chúng tôi một tiếng mới thỏa đáng, không phải vậy sao?”

“Thỏa đáng cái con khi!” Người cao gầy nắm chặt hai tay thành nắm đấm, xem bộ dạng như sẵn sàng thụi anh Tứ bất cứ lúc nào. “Chúng tôi đã liên lạc và kết hợp với thành phố các anh để truy bắt tội phạm, chính anh mới là người không đánh tiếng với chúng tôi.”

Anh Tứ lập tức hiểu ra đầu đuôi sự việc, nhưng bảo anh nhận lỗi vì sự việc còn con con như vậy, anh thấy hơi bắt nạt người quá đáng.

“Quả thật là tôi không hề biết”, anh Tứ xòe tay giải thích, “hơn nữa chẳng phải các anh đã tóm cổ được Bành Thủ Quân rồi sao?”

“Anh có biết còn xảy ra chuyện gì nữa không?” Vừa thốt ra những lời này, đối phương dường như không thể kiềm chế được nữa, giơ tay túm cổ áo anh Tứ.

Anh Tứ có dự cảm không lành.

“Đồng nghiệp của tôi, anh Hầu, vì cứu anh mà bị ăn một phát đạn.”

Đầu anh Tứ nổ đánh “đoàng”. Một dòng nước nóng giống như dung nham đột nhiên bốc ngược lên, anh phát hiện trên mặt đất có một vũng máu nhỏ.

“Các anh làm gì vậy? Có gì từ từ nói!” Tiếp sau đó là những âm thanh hỗn tạp. Hai mắt anh Tứ đờ đẫn, tầm nhìn rút ngắn lại trong vòng một mét, căn bản không thấy ai đang ở phía trước, nhưng nghe giọng thì biết Đội trưởng Hùng và nhóm Lý Kinh Vũ đã đến. Lý Kinh Vũ, Cao Lôi vội vàng lao đến giằng hai người ra khỏi nhau. Đội trưởng Hùng quay lưng về phía anh Tứ, ngăn cách anh với nhóm cảnh sát Vân Nam.

“Sao các anh lại ra tay đánh người?” Thấy mặt anh Tứ toàn máu, Lý Kinh Vũ cuống lên.

“Anh đánh người ta hả?” Một giọng nói cao và đanh, khí thế bức người vang lên, có vẻ là lãnh đạo của bên đó.

“Không phải... không hề... tự anh ta...” Người cao gầy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tình ngay lý gian chẳng biết giải thích ra sao nên lắp ba lắp bắp.

“Không phải tại anh ấy...” Anh Tứ lấy tay bịt chặt hai lỗ mũi đang chảy máu ròng ròng, cảnh vật trước mắt chao đảo, anh ngã ngựa ra sau. Bác sĩ Giang kêu khẽ, vội vàng chạy đến, chập vạt đỡ anh lên. Tiểu Tề cũng chạy lại dìu anh về giường bệnh.

“Các đồng chí, chuyện hôm nay, chi Đội Cảnh sát hình sự Cừu An sẽ giải quyết thỏa đáng...”

Sau đó, Đội trưởng Hùng nói gì với đối phương thì anh Tứ hoàn toàn không nghe thấy. Anh cảm giác mình giống như đang lướt đi trên nước, mọi âm thanh xung quanh đều biến thành tiếng ù ù. Có điều không bao lâu sau, các giác quan của anh liền hồi phục, mọi thông tin lại ập đến giống như luồng khí tươi mới. Anh Tứ thờ hốt hển tựa con cá mắc cạn.

“Anh ấy... anh ấy... vẫn còn...”, cuối cùng anh Tứ cũng có thể mở miệng, “anh Hầu... đã được cứu sống chưa?”

“Vẫn đang cấp cứu... Nếu anh ấy có mệnh hệ gì thì anh... anh...”
Mọi người đỏ run run, hai mắt đỏ ngầu, quay phắt người bỏ đi.

“Hùng Sở Tài! Xin lỗi anh...” Đồng chí lãnh đạo Đội Cảnh sát hình sự tỉnh Vân Nam nói khách sáo hai tiếng rồi cũng bỏ đi. Tiếng bước chân thưa thớt ngày càng xa dần, trong phòng bệnh không còn người ngoài, chỉ còn lại sự im lìm chết chóc. Mọi người đều sa sầm nét mặt, ngay cả bác sĩ Giang vốn đã định đi cũng phải dừng bước vì sợ sệt trước bầu không khí trầm trọng này.

“Tứ Minh, rốt cuộc cậu muốn làm cái quái gì vậy?” Đội trưởng Hùng cất giọng khàn khàn.

“Đội trưởng Hùng, quả thực tôi đang điều tra một vụ án khác.”

“Tôi không hỏi chuyện đó.” Đội trưởng Hùng tiếp tục đánh mặt, “Sao cậu dám một mình đến hộp đêm bắt người? Sao dám một mình bám theo bọn chúng sau khi nắm được manh mối? Sao cậu dám tự mình quyết định truy bắt tội phạm và trà trộn, xâm nhập hang ổ của bọn chúng? Lại còn dám chỉ huy cả Cao Lô? Cấp bậc của cậu ấy

hơn cậu đấy, cậu có biết không?”

“Tại tình hình lúc đó quá cấp bách.”

“Cậu chỉ cần gọi một cú điện thoại về hỏi tôi, hoặc bảo Cao Lô xin ý kiến tôi, như vậy mọi chuyện sẽ không xảy ra theo hướng này. Còn nữa, ám hiệu hành động là ‘cảnh sát’? Cậu mới ra trường à? Muốn chết phải không?”

Anh Tứ cúi đầu không nói gì.

“Cậu nằm trong viện nghỉ ngơi hai ngày, sau đó viết bản kiểm điểm.” Đội trưởng Hùng nói nhẹ bẫng một câu như vậy, nhưng đập vào tai anh Tứ lại chẳng khác nào tiếng sét đánh.

“Tôi không sao. Tôi vẫn có thể trở về đơn vị...” Anh có dự cảm không lành.

“Lúc nào kết quả kiểm tra đạt yêu cầu thì lúc đó cậu quay lại làm việc.”

“Đừng mà! Đừng bắt tôi nghỉ việc...” Anh Tứ nhảy phắt từ giường bệnh xuống đất, nắm chặt lấy tay áo Đội trưởng Hùng.

“Tự làm theo ý mình, quen thói xử lý của dân giang hồ.” Đội trưởng Hùng đứng dậy, đội mũ, “Cậu làm tình báo quá lâu rồi, giờ phải học cách làm việc có quy củ đảng hoàng.”

“Đội trưởng nở lòng nào?” Anh Tứ không thể khống chế được ngọn lửa đang bốc lên đỉnh đầu nữa, hét to, “Đúng là tôi làm hỏng việc, tôi gây ra họa, nhưng vì sao chứ? Không phải vì Đội trưởng giấu nhem không cho tôi biết sao? Không ai nói cho tôi biết bất cứ thông tin nào cả.

Sáu lần được tặng Huân chương hạng Ba, hai lần được tặng

Huân chương hạng Hai, tôi có điểm nào không tài giỏi bằng người khác? Dựa vào đâu mà bắt tôi chuyển sang công tác quản lý hồ sơ? Dựa vào đâu mà không cho tôi tham gia các vụ án lớn?” Anh Tứ hét lạc giọng, “Chín năm làm công tác tình báo, trên người bị bắn thủng hai lỗ, hơn bảy mươi mũi khâu, vợ bỏ, con không nhận cha, sao nữ lòng không cho tôi một cơ hội nào?”

“Làm cảnh sát tham gia phá án là một việc vinh quang, không có gì đáng xấu hổ cả!” Đội trưởng Hùng cũng bắt đầu nổi giận, giật mũ trên đầu xuống, “Cậu biết vì sao mình bị rút về tuyến sau không?”

“Vì sao?”

“Vì cậu hít ma túy!” Đội trưởng Hùng không thể nhịn thêm được nữa, hét lên, “Cậu nghĩ tôi không nhận ra sao? Khi cậu mới rút chân ra khỏi vụ án Đảng Siêu, tôi vừa nhìn là biết cậu đã hít ma túy!”

Cả căn phòng lặng ngắt như miền chết chóc.

Chóp mũi hai người gần như chạm vào nhau.

“Đúng thế! Tôi hít ma túy.” Mắt anh Tứ lấp loáng ánh lệ, “Nhưng tôi làm vậy để hoàn thành nhiệm vụ, để có thể sống sót. Người ta cầm súng gi vào đầu anh, thử hỏi anh có hít hay không? Nếu không hít, không chỉ mình anh chết, mà còn liên lụy đến đồng đội, thử hỏi anh có hít không?”

“Chuyện đó xảy ra đã bao nhiêu năm rồi!” Giọng Đội trưởng Hùng vẫn rắn đanh như chém đinh chặt sắt, “Cho dù khi đó bất đắc dĩ phải hít ma túy thì sau này cậu phải cai nghiện. Nằm vùng không phải lý do để phạm pháp, càng không phải lý do để bao biện cho việc mình không thể cai nghiện.”

“Tôi đã đi cai nghiện. Tôi đã bỏ thời gian chạy về quê, năm người

nhà cậu tôi lần lượt trông coi, mỗi khi tôi lên cơn là họ lại ấn tôi xuống giường. Nhưng tôi có thể không tiếp tục đến chỗ Đảng Siêu sao? Lúc tôi đi, tên cầm đầu mới lên tiếp quản băng nhóm lại bắt tôi hít, tôi có thể không hít được ư?”

“Sao cậu không báo cho tôi biết? Gặp phải nguy hiểm khi nằm vùng hoặc gặp phải tình thế buộc phải phạm pháp, theo quy định, chúng ta đều phải rút lui. Chỉ cần cậu nói cho tôi biết, tôi sẽ lập tức rút cậu về.”

“Rút tôi về thì ai sẽ thế chân? Khi đó, thời gian và thời điểm giao dịch đều đã hẹn xong xuôi, lẽ nào không đi? Lẽ nào trơ mắt nhìn mấy trăm khẩu súng tuôn vào thị trường chợ đen?”

“Tôi có thể cử người khác đi thay cậu.”

“Cử ai? Đội trưởng cảm thấy cử ai đi thì thích hợp? Lý Kinh Vũ chẳng? Hay Cao Lô? Triều Dương? Ai có thể đáng tin hơn tôi? Ai thích hợp nhúng vào ma túy hay bị họng súng kề vào sau gáy hơn tôi? Tôi đã nằm gai nếm mật nên tôi hiểu hơn ai hết. Chẳng một ai thích hợp cả! Mẹ kiếp, đó không phải công việc dành cho con người.”

Cả hai đều tức giận bưng bưng, đỏ mặt tía tai, mắt nhìn đối phương chăm chăm, thể hiện rõ vẻ không phục. Cuối cùng, anh Tứ đầu hàng trước. Mặt anh trắng bệnh như tờ giấy, cả người mềm nhũn, ngồi phịch xuống giường.

Bác sĩ Giang vội vàng bước đến, lấy ngón tay áp vào động mạch cổ của anh để đo nhịp đập của mạch.

“Anh cảm thấy thế nào? Hãy nói cho tôi biết...”

Anh Tứ chỉ vào đầu, ra hiệu mình đang chóng mặt, rồi chậm chậm nằm xuống. Bác sĩ Giang áp ống nghe vào ngực anh chăm chú lắng

nghe.

Đội trưởng Hùng nhìn thấy cảnh tượng ấy, im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài, bước ra khỏi phòng.

Lúc tỉnh dậy, anh Tứ thấy chỉ còn một mình Giang Nguyệt ngồi túc trực ở đầu giường bệnh của mình. Hai người nhìn nhau không nói, nom như hai pho tượng.

“Ngại quá”, cuối cùng, anh Tứ quyết định phá vỡ sự im lặng, “để cô cười chê rồi...”

Nhưng câu trả lời của Giang Nguyệt khiến anh bất ngờ.

“Lúc trước... người đánh tôi ở hành lang”, giọng cô bình thản giống như mặt hồ lặng sóng ngày âm u, “là chồng cũ của tôi. Chúng tôi đã ly hôn năm năm trước. Vì anh ta nghiện chơi cờ phiêu, hợp đồng tương lai, sau này còn chơi cá độ, mất việc cũng không chịu đi tìm việc mới, lại còn đánh tôi. Tôi không nỡ xa con, nhưng anh ta dọa giết cả gia đình tôi nên tôi không dám tranh quyền nuôi con với anh ta.”

Anh Tứ gật đầu. Anh nghĩ có lẽ bác sĩ Giang đã biết hồi sáng mình giả đờ không biết.

“Sau khi ly hôn, ngày nào anh ta cũng nhắn tin làm phiền tôi, vay tiền tôi. Tôi không cho vay, anh ta liền chặn tôi trước cửa nhà, đánh tôi, thậm chí còn đánh cả bố mẹ tôi.”

“Sao cô không báo cảnh sát?” Tuy đây không phải lần đầu tiên nghe chuyện này, nhưng anh Tứ vẫn thấy tức giận.

Bác sĩ Giang giơ tay ra hiệu cho anh đừng cất lời.

“Tôi không phải người kiên cường như anh vẫn nghĩ. Tôi từng

khóc lóc, cầu xin, chuyển nhà, điều duy nhất tôi không dám làm là liều mạng với anh ta.”

Cô quay mặt đi, đưa tay lên lau khóe mắt.

Anh Tứ nhìn cô, trong lòng như bị giội gáo nước lạnh co quắp từng hồi. Nhưng anh không biết nên nói gì lúc này.

“Được rồi, giờ chúng ta hòa nhau nhé?” Về mặt bác sĩ Giang đột nhiên thả lỏng, cố nặn ra nụ cười bình thản.

Anh Tứ ngượng ngập gật đầu

“Pethidine”, mãi một lúc lâu sau, bác sĩ Giang mới mở lời, “đúng là có tác dụng làm giảm nhẹ cảm giác khó chịu khi bệnh nhân lên cơn nghiện, nhưng tính gây nghiện của chính loại thuốc này cũng rất mạnh. Vì thế đây... không phải là cách lâu dài.”

Anh Tứ cảm thấy mặt mình nóng ran.

“Vấn đề tôi sắp hỏi sau đây... anh phải thành thật trả lời tôi. Hôm nay anh lại hít ma túy phải không?”

“Cô đang cầm gì trong tay thế?” Anh Tứ có dự cảm không lành. Anh khàn giọng hỏi.

“Kết quả xét nghiệm”, bác sĩ Giang nhẹ nhàng đáp, “trong máu của anh có thành phần heroin.”

“Mẹ kiếp, lại do mấy lát cam thảo.”

“Không phải, tôi đã xem kết quả rồi, là heroin.”

“Không thể có chuyện đó!” Anh Tứ gào lên khiến bác sĩ Giang giật nảy người. Anh chống tay đứng dậy, kết quả dùng sức quá mạnh khiến tay vung lên gạt đổ mọi thứ ở trên bàn rơi xuống đất.

“Tôi đã cai nghiện hơn một năm nay rồi. Trong suốt bốn trăm hai

mười tám ngày, không hề hít ma túy lần nào...”

Đột nhiên, anh Tứ như hóa đá. Màn bắt Bành Thủ Quân như hiện ra trước mắt.

Người hói đầu, cũng chính là người mà các cảnh sát hình sự tỉnh Vân Nam vẫn gọi là anh Hầu, nhào đến chỗ Bành Thủ Quân. Thủ hạ của Bành Thủ Quân ở ngay cạnh hắn. Hoa Tử đứng gần hắn nhất, nhưng tình hình xảy ra chóng vánh đến mức gã ta còn chưa kịp quay đầu lại. Tên mặc áo sơ mi đứng cách Bành Thủ Quân chừng ba bước chân, lúc đó mắt gã vẫn còn đang chăm chú nhìn chiếc va li xách tay chứa đầy ma túy. Thanh Hải là kẻ nhạy bén và cảnh giác nhất, gã lập tức đưa tay ra sau hông mò súng...

Nếu tình hình diễn tiến như vậy, thì làm sao mình sống sót được nhỉ?

Đúng rồi!

Người cao gầy kia vung tay, bột trắng trong va li lập tức bay về phía đám Thanh Hải. Bột trắng khuếch tán mù mịt khắp căn phòng.

Tất cả những phản ứng của anh sau khi tỉnh dậy trên giường bệnh như hưng phấn, nói nhiều, thêm ngủ... Đáp án quá rõ ràng!

“Tôi đã hít phải heroin. Như vậy nghĩa là tôi tái nghiện!”

Chân anh Tứ mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất ngay tại chỗ.

Bác sĩ Giang vội chạy đến đỡ anh lên, nhưng dường như anh không hề nhìn thấy cô, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Bốn trăm hai tám ngày... bốn trăm hai tám ngày...”

Anh lặp đi lặp lại cụm từ đó không biết bao nhiêu lần, rồi đột nhiên anh phát điên, cầm lấy chiếc ghế dài đập kính cửa sổ vỡ vụn. Chưa

cảm thấy thỏa lòng, anh cầm chiếc chân ghế còn sót lại trong tay đập mạnh vào cánh cửa, tường, giường bệnh, sàn nhà...

Bác sĩ Giang đứng bên cạnh sợ hãi đến run rẩy.

Cuối cùng, hai tay anh ôm đầu, khuỵu gối xuống đất.

“Á....”

Bác sĩ Giang nghe thấy anh bắt đầu gào thét. Tiếng gào thét chẳng khác nào tiếng rú của mãnh thú lúc sắp chết, hoặc tiếng gầm đầy tuyệt vọng của con rồng lúc bị nhốt trong hẻm núi.

Anh Tứ hét trợn một phút. Sau đó gục đầu xuống sàn nhà, nằm co quắp, bất động như một xác chết.

Mãi hồi lâu sau, bác sĩ Giang mới đến bên anh, ngồi bệt xuống sàn nhà, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng anh. Anh Tứ ngẩng đầu lên, gương mặt anh như già đi chục tuổi, tuy nhiên trong mắt không hề có giọt nước nào.

“Tôi bị dính vào ma túy lúc truy bắt tội phạm.” Giọng anh trở lại về bình ổn và điềm tĩnh như trước, “Cô không tin, tôi cũng hết cách...”

Bác sĩ Giang gật đầu.

“Nhưng anh thường xuyên dùng Pethidine để kiềm chế cơn nghiện, trong khi cơn nghiện heroin lại đẩy nhanh quá trình anh nghiện Pethidine. Bản chất tình hình của anh lúc này...”

Anh Tứ biết cô muốn nói gì. E rằng suốt đời anh cũng chẳng cai nghiện được hai thứ đó. Vậy mà lòng anh lúc này lại vô cùng bình lặng.

“Xin cô giúp tôi một việc”, anh Tứ chậm rãi mở miệng, “cho tôi ra viện. Tôi có vụ án đang theo dõi dở chừng.”

“Tôi có thể ngăn cản nỗi anh không?” Bác sĩ Giang nhìn anh một lát, rồi bật cười.

“Cô luôn ở bệnh viện, nhưng chắc không nhiều đồng nghiệp muốn nhờ cô trực thay đến vậy, phải không?” Anh Tứ vẫn kiên định nhìn vào mắt cô.

Bác sĩ Giang lắc đầu.

“Chuyện chồng cũ của tôi... Tôi không bao giờ chia sẻ hay tâm sự với bất cứ ai, anh có biết vì sao không?” Một lát sau, cô do dự hỏi anh.

Anh Tứ lắc đầu. Anh không hiểu vì sao đột nhiên cô lại chuyển về đề tài cũ.

“Bởi vì đó là do tôi tự lựa chọn. Hồi ấy, mọi người đều khuyên can, nhưng tôi không nghe. Tôi thường nghĩ nếu có thể trở về thời điểm đó thì tốt biết bao, tôi có thể thay đổi số phận của mình. Nhưng vào những đêm vắng, khi lòng tĩnh lặng, tôi lại sợ mình vẫn đưa ra lựa chọn giống như trước...” Anh Tứ ngần ngừ giây lát, cuối cùng không đáp lời cô, đứng dậy bước ra ngoài.

“Này!” Vừa ra khỏi cửa phòng, anh nghe thấy có gọi to sau lưng. Anh Tứ dừng bước.

“Nếu anh cần giúp đỡ, thì anh biết số điện thoại của tôi rồi đấy.”

Bác sĩ Giang thấy anh Tứ khẽ gật đầu, giơ tay phải lên cao như thay câu trả lời. Cuối cùng, anh vẫn không quay đầu lại.

Ngày thứ hai, thứ Sáu, khoảng 4 giờ chiều.

Tại Đội Cảnh sát hình sự thành phố Cửu An.

Anh Tứ đi thẳng lên tầng hai. Trước cửa phòng thẩm vấn có một đám người vây quanh, nhìn thấy anh, họ xấn tay áo, vỗ vỗ vai, cuối cùng từ từ vây đến chỗ anh.

Đồng nghiệp của anh Tứ cũng nhìn thấy, họ cảnh giác đi xuyên qua đám đông, đứng ngăn cách giữa anh Tứ và nhóm cảnh sát tình Vân Nam.

“Sao anh lại đến đây?” Lý Kinh Vũ hỏi.

“Đây”, anh Tứ đưa cho cho Lý Kinh Vũ một tờ giấy gấp làm đôi, “kết quả xét nghiệm của tôi.”

Lý Kinh Vũ mở ra xem thì thấy trên tờ giấy chỉ viết ba chữ: *Tôi sai rồi!*

“Không phải chuyện này...”, Lý Kinh Vũ tỏ vẻ khó xử.

“Thẩm vấn đến đâu rồi?” Anh Tứ cắt ngang lời anh ta.

“Chuyện buôn bán ma túy thì thẩm vấn hòm hòm rồi”, Cao Lô bổ sung, “dù sao thì tang chứng vật chứng rõ ràng, hắn cũng chẳng mơ tưởng sẽ được khoan hồng. Nhưng về vụ án giết người... thì hắn không chịu khai nửa lời.”

Anh Tứ gật đầu, giơ tay gạt Lý Kinh Vũ sang một bên, rồi bước ngang qua.

“Các vị, việc lúc trước... là lỗi của tôi.” Anh Tứ thành khẩn mở lời nói chuyện với các đồng nghiệp ở Vân Nam, “Nếu như anh Hầu có mệnh hệ gì thì không cần đợi cấp trên kỷ luật, tôi sẽ tự lấy mạng đến mạng.”

Câu nói này khiến người cao gầy muốn rần mặt cũng không rần được nữa.

“Anh nói nặng lời rồi...”

Anh Tứ không để anh ta nói hết câu liền bảo, “Có thể đây là vụ án cuối cùng của tôi, hy vọng mọi người cho tôi được tự tay kết thúc nó.” Nói xong, anh gấp người xuống thành góc chín mươi độ đầy kính cẩn.

Người cao gầy thở dài, rồi lùi ra. Những người khác lần lượt làm theo.

Anh Tứ duy trì tư thế đó cho đến khi không còn ai ngăn cách anh với cánh cửa.

“Cám ơn!” Trước khi vặn nắm đấm cửa, anh quay đầu lại nói với mọi người.

Dưới ánh đèn sáng trắng trong phòng thẩm vấn, anh Tứ quảng tập tài liệu lên mặt bàn, ngồi xuống ghế đối diện với Bành Thủ Quân.

“Quả nhiên là cóm.” Bành Thủ Quân coi thường hừ một tiếng, “Không ngờ lại chết trong tay anh.”

“Chết trong tay tôi thì sao? Thiệt thòi cho anh quá à?” Anh Tứ cười miệt thị, “Tôi là ai, anh có biết không? Anh Tứ Nam Thành, anh đã nghe tiếng bao giờ chưa?”

“Ô, thì ra là anh.” Bành Thủ Quân gật đầu, “Đảng Siêu cùng chết trong tay anh, giờ thêm cả tôi nữa, chắc anh được thưởng không ít bổng lộc nhỉ?”

“Anh nói gì?” Tiểu An cùng thẩm vấn với anh Tứ tức giận đập bàn.

“Ngồi xuống! Ngồi xuống!” Anh Tứ ngăn Tiểu An, sau đó cười nhạt với Bành Thủ Quân, “Điều đó còn chưa chắc. Anh làm sao mà

so được với Đàng Siêu.”

“Nực cười!” Bành Thủ Quân trợn mắt, “Lúc tôi đi chém người, nó còn đang tè dầm ra quần.”

“Làm sao mà so sánh được!” Anh Tứ móc điều thuốc ra, chậm rãi châm lửa, “Đàng Siêu người ta, chưa kể nhiều tiền hơn anh gấp bao nhiêu lần, chỉ riêng việc giết người thì người ta đã giết sáu mạng người. Sáu mạng người đấy! Thực ra chúng ta cũng chẳng cần nhắc đến Đàng Siêu, phải không, riêng lão Nam của Diêu gia, người mà bị xử bắn năm kia ấy, ba mạng người, tám người bị thương nặng, mọi người trong giới đều không ai dám nhắc đến tên hắn. Ai dà, đúng rồi, chẳng phải hắn xử đẹp em họ của anh mà anh cũng chẳng dám báo thù đấy sao?”

“Nói láo!” Mặt Bành Thủ Quân đỏ gay, hắn cố gắng thoát khỏi sự gò bó của chiếc bàn sắt, “Đó là tại các người đã tóm cổ hắn trước khi tôi kịp ra tay, bằng không anh chống mắt lên xem tôi dám báo thù hay không?!!”

Anh Tứ chậm rãi đổ thêm nước nóng vào cốc trà, từ tốn uống từng ngụm, bình thản chờ đợi hắn bị giày vò đến không thể chịu nổi.

“Mấy chuyện giang hồ này, các người tự khoác lác với nhau còn được chứ giấu thế nào được tôi.” Anh chỉ tay vào Bành Thủ Quân, “Luận về mê đắm hư danh thì anh chính là kẻ điển hình.”

Ánh mắt Bành Thủ Quân như muốn xé anh Tứ ra thành trăm mảnh.

“Không phục sao? Nào, thế thì anh mau kể chuyện thật của anh ra để vả vào mặt tôi đi!”

Bành Thủ Quân cười hình hích.

“Muốn chơi trò này với tôi à? Anh nghĩ tôi là thằng ngu hả?”

“Tôi không nghĩ anh ngu.” Anh Tứ nói nghiêm túc, “Mà tôi đang nghi ngờ lá gan của anh nhỏ hơn lá gan chuột nhắt. Anh nói xem, số ma túy mà cảnh sát lục soát và tìm thấy ở chỗ anh tính bằng đơn vị kí lô. Anh cũng không phải mới đi buôn ma túy nên hẳn biết vụ án này đã chắc như đinh đóng cột, không còn cơ hội lật ngược thế cờ, đúng không? Đã đến nước này rồi, tôi thực sự không hiểu anh còn sợ cái nỗi gì?”

“Sao tôi phải sợ?” Bành Thủ Quân trừng mắt, “Nếu anh không sợ thì thả tôi ra, chúng ta độ sức thử xem...”

“Tôi không nói chuyện đó, yêu cầu cơ bản nhất của một nam tử hán đại trượng phu là gì nào?” Anh Tứ dụi mạnh điều thuốc vào gạt tàn, “Đó là dám làm dám chịu! Đi không thay tên ở không đổi họ! Hiểu không? Nếu tôi là anh, tôi sẽ khai hết những việc mình đã từng làm để có thể lưu danh trong giới, như thế sẽ đổi lại được tiếng tăm, đúng không? Bành Bành Tây Thành, giết người như giết rận, bao nhiêu năm sau vẫn là một truyền thuyết với bọn đàn em trong giới...”

Bành Thủ Quân mím chặt môi, không nói năng gì.

Anh Tứ nhìn chằm chằm vào mắt hắn.

Phòng thẩm vấn chìm trong yên lặng.

Ở phía ngoài cửa kính một chiều, hai Đội Cảnh sát hình sự của thành phố Cửu An và của tỉnh Vân Nam nắm chặt tay thành nắm đấm.

Vậy mà thời gian cứ lặng lẽ trôi đi, Bành Thủ Quân vẫn nhất quyết không chịu mở miệng.

“Đương nhiên rồi, nếu anh không có gan thì tôi cũng cảm thấy hết sức bình thường.” Anh Tứ thu dọn hồ sơ, đứng dậy định đi, “Khi tôi bước ra khỏi cánh cửa này thì chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Nhớ lấy, kết cục này là do tự anh lựa chọn. Lúc đứng trên pháp trường, anh thuần túy chỉ là một tội phạm buôn bán ma túy. Cái chết của anh thậm chí còn không được đăng tải trên báo chí, chứ đừng nói đến truyền hình.”

“Anh ngồi xuống cho tôi!” Bành Thủ Quân rống lên. Ngực hấn pháp phòng. Cuối cùng, hấn gior tay về phía anh Tứ.

“Cho tôi xin điều thuốc, tôi sẽ cho anh mở mang tầm mắt.”

“Năm 98, Trương Gia ở Đạo Khẩu... hấn dạy tôi hút heroin độ 4. Một hôm, tôi lên cơn nghiện, chỗ hấn còn một gói nhưng không chịu chia cho tôi, tôi liền đâm chết hấn... vứt xác ở Sa Hà, đại khái là ở khúc ngoặt trên đường quốc lộ Lô Sơn.

Năm 2001, Bàn Bàn ở Trường Đài, nó tranh sạp bán thịt nướng với tôi, thế là buổi tối tôi liền ngồi phục nó... rồi vùi xác ở núi Cảnh Sơn, phía sau Nhị Cương.

Năm 2002, Cường Cường ở Cửu Lý Câu... lúc nó uống say đã ra tay với Hoa Tử. Tối đó, bọn tôi đến cổng công ty nó, trói lại, thiêu sống, chôn ở phía sau Anh Hùng Quan.

Năm 2005, Bang Tử ở khu chung cư Lợi Dân, hấn vay tôi một trăm ngàn tệ, đã không trả lại còn định chạy trốn... bị bọn tôi chặn lại ở trạm xe khách đường dài, dùng xẻng sắt... sau đó vứt vào lò thiêu xác của đại học Y...”

Bành Thủ Quân hút hết điều này đến điều khác, không ngừng hồi tưởng lại những sinh mệnh đã bị chính bàn tay hấn tước đoạt. Thịnh

thoảng, hấn ngừng lại, xoa đầu cố nhớ một lúc, sau đó tiếp tục kể thao thao bất tuyệt. Tiểu An bận rộn ghi chép lời khai đến mức toát mồ hôi, nhưng chỉ một lát sau, cậu ta lại cảm thấy rét lạnh. Giọng điệu thản nhiên đối lập mạnh mẽ với nội dung khẩu cung đẫm máu khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

“Bao nhiêu rồi?” Hơn hai tiếng sau, Bành Thủ Quân chợt ngừng lại hỏi.

“Mười một án mạng”, Tiểu An đếm sơ qua, “hơn ba mươi án gây thương tích.”

Còn chưa tính đến tội buôn bán ma túy.

Anh Tứ cảm thấy lĩnh án tử hình vẫn là quá hời cho hấn.

Bành Thủ Quân gật gù, sau đó bắt đầu gãi đầu gãi tai lục lọi lại ký ức. Anh Tứ ngồi nhàm chán, hết hút thuốc lại uống trà, đợi hồi lâu vẫn chưa thấy hấn đi vào trọng tâm vấn đề, anh cảm thấy mình nên chủ động xuất kích.

“Cô gái này”, anh Tứ vút bức ảnh chụp chân dung của Bàng Hiếu Yến lên bàn, “sao anh không hề nhắc đến?”

“Anh mắc chứng đãng trí của người già à?” Bành Thủ Quân nhếch miệng cười, “Tôi nói rồi còn gì? Tôi bảo đàn em chặt một cánh tay của cô ta.”

“Sao hả?” Anh Tứ sa sầm nét mặt, “Biết ngượng rồi à? Một cô gái trẻ nợ các anh hơn chục ngàn tệ, chặt đứt cánh tay người ta chưa thỏa, lại còn lấy cả mạng sống của người ta. Thấy ngượng mặt quá nên giờ không dám thừa nhận à?”

Bành Thủ Quân tựa lưng vào ghế với vẻ mặt bất cần, ngẫm nghĩ

một lát, hẩn cười lạnh lùng.

“Được rồi! Cô ta cũng do tôi giết, thế là mười hai mạng người nhĩ...”

“Kể rõ quá trình sát hại!”

“Không nhớ rõ nữa! Tóm lại cô ta vay tiền nhưng không trả, tôi đến nhà cô ta, đập đổ cửa, giết cô ta. Thế là tôi gấp đôi Đảng Siêu rồi nhé!”

“Tự anh ra tay sao?”

“Đương nhiên là thế.”

“Mỗi việc đó mà anh phải tự mình ra tay?”

“Việc lấy mạng người, từ trước đến giờ tôi đều tự mình ra tay. Không tin thì anh cứ đi hỏi bọn đàn em của tôi thì rõ. Số lần Đảng Siêu tự ra tay giết người có nhiều hơn tôi không?”

“Hung khí thì sao?”

“Dao.”

“Dài bao nhiêu?”

“Hơn hai mươi xăng-ti-mét.”

“Xác đang ở đâu?”

“Quên mất chôn ở đâu rồi.”

Bành Thủ Quân đang nói tự dừng dừng lại, nhìn anh Tứ. Anh Tứ không hiểu nguyên do, ngoảnh sang nhìn mình trong gương, phát hiện Tiểu An cũng đang nhìn mình với ánh mắt hoảng hốt và ngạc nhiên. Lúc này, anh mới cảm nhận thấy có chất lỏng ấm nóng chảy xuống môi mình. Quả nhiên, anh thấy mình trong gương đang chảy máu mũi thành dòng. Anh vội vàng rút khăn tay ra lau, vừa cúi đầu,

cảm giác chóng mặt quen thuộc lại ập đến bất thành lĩnh, liền sau đó là cảm giác buồn nôn, ù tai và toàn thân lạnh run.

Cánh cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, mấy đồng nghiệp bước vào thay anh Tứ làm tiếp công việc thẩm vấn.

“Tôi không sao! Tại thời tiết khô hanh quá thôi.” Anh vội vàng xoa tay từ chối.

“Đừng gượng quá!” Đội trưởng Hùng hạ lệnh, “Cậu nghỉ ngơi đi, để người khác tiếp tục thẩm vấn.”

Anh Tứ định nói gì đó, nhưng nhìn Đội trưởng Hùng đánh mặt lại nên đành thôi.

“Lập tức trở về bệnh viện! Tiểu Tề, cậu kéo cậu ta đi!”

“Anh Tứ, phen này anh nổi tiếng khắp thành phố rồi!” Màn đêm buông xuống, trên xe cảnh sát, Tiểu Tề hưng phấn nói không ngớt, “Tuy em vào ngành muộn hơn anh, nhưng chúng ta đều là những người từng trải. Những vụ án như vụ trẻ em mất tích ở phố Thiển Thủy, vụ phân thây ở Bắc Thành, vụ giết người liên hoàn ở khu chung cư Nam An, chúng ta đều tham gia hết... Em tận mắt nhìn thấy hung thủ, còn nói chuyện với bọn chúng... Nhưng như anh hôm nay... hai ngày! Chỉ trong vòng hai ngày anh đã tóm cổ Bành Thủ Quân về quy án, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì nghe người ta kể em còn không tin cơ! Bành Thủ Quân là tội phạm bị truy nã đẳng cấp cỡ nào chứ...”

Trái ngược với vẻ phấn khích của Tiểu Tề, phản ứng của anh Tứ rất lãnh đạm, anh không nói gì, chỉ thỉnh thoảng gật đầu phụ họa.

Thấy Tiểu Tề kể chuyện hăng say, anh không khỏi trầm suy nghĩ trong đầu: Bắt được Bành Thủ Quân chẳng qua là lấy công chuộc tội, để bù vào việc của anh Hầu... Nói như vậy, đợi đến thứ Hai tuần sau, chỉ e là... Đến lúc đó, cậu sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt như thế nào? Có phải sẽ cho rằng tôi là kẻ làm ô uế ngành cảnh sát? Hay sẽ lấy gương của tôi ra để răn đe người khác tránh giẫm chân vào vết xe đổ?

Anh Tứ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận phản ứng của vợ cũ, nhưng con trai thì sao? Sau này làm sao nó dám ngẩng cao đầu khi đối diện với hàng xóm và chúng bạn?

Liệu nó có hận người cha như anh không? Chắc chắn là có...

Anh nhìn qua cửa kính xe, thấy dòng người qua lại như mắc cửi dưới màn đêm, từng đôi từng cặp, anh chợt thấy mình sao cô đơn đến thế! Ngoại trừ xuống tuổi vàng, anh dường như chẳng còn nơi nào để đi. Mà dẫu chết, anh vẫn không thể nghĩ ra cách giải quyết vẹn tròn mọi vấn đề.

“Anh Tứ, anh thấy khó chịu trong người à?” Tiểu Tề để ý thấy anh Tứ trầm mặc, bèn đạp ga tăng tốc, “Sắp đến bệnh viện rồi.”

“Không sao, không sao”, anh Tứ lắc đầu, “tôi mãi nghĩ thôi.”

“Anh Tứ đừng nhọc lòng nữa, cứ nghỉ ngơi vài hôm. Trình tự kết án, viết báo cáo... cứ để em làm là được. Anh chỉ cần nói cho em biết cần lấy chứng cứ ở đâu, còn thủ tục nào chưa hoàn thành, em sẽ thay anh hoàn thành nốt.”

“Nhiều lắm”, anh Tứ vội từ chối, “một mình cậu làm không xuể.”

“Không sao! Em cũng muốn rèn luyện thêm. Nói thật, em chưa bao giờ tự mình hoàn thành công đoạn kết án.”

Anh Tứ nghĩ một lát, thấy cậu ta nói cũng đúng, thế là anh gật đầu.

“Vậy thì cậu bắt đầu từ những việc quan trọng nhất. Chúng ta chưa lấy mẫu vết máu của Bànغ Hiếu Yến ở nhà Triệu Minh Hiên, có điều tôi nghĩ chuyện này không có nhiều ý nghĩa lắm. Cậu ta đã giết thảm, hơn nữa thời gian đã qua lâu như thế, chỉ sợ ADN đã bị phá hủy rồi. Vì thế việc này không gấp. Việc cần ưu tiên hơn là lấy dấu vân tay của Bànغ Thủ Quân, rồi so sánh với dấu vân tay máu tại hiện trường xem có khớp hay không. Đợi hấn khai địa điểm chôn xác thì làm so sánh vết máu tại hiện trường và của thi thể...”

Nói đến đây, đột nhiên anh Tứ ngẩn người. Anh nhận ra mình đã quên mất một mắt xích.

“Tiểu Tề, đợi chút, chúng ta cần đến nơi này trước đã...”

“Không được, anh Tứ”, Tiểu Tề lộ vẻ khó xử, “Đội trưởng Hùng đã dặn dò rất kỹ, em phải đưa anh đến bệnh viện. Việc kia, anh cứ để em đi, cần đến nơi nào ạ?”

“Thế thì phiền cậu đến Dương Hà một chuyến.” Anh Tứ lấy cuốn sổ nhỏ trong người ra, giở đến một trang, rồi bảo, “Tháng Bảy năm ngoái, Triệu Minh Hiên đưa Bànغ Hiếu Yến đến bệnh viện Nhân dân Dương Hà làm phẫu thuật ghép chi, xử lý vết thương. Cậu qua đó hỏi xin người ta mẫu máu mang về xem có thể lấy được ADN không.”

“Được ạ!” Tiểu Tề đồng ý ngay, “Anh Tứ, đến bệnh viện rồi, anh cứ yên tâm chữa bệnh.”

Ngày thứ hai, thứ Sáu, khoảng 6 giờ tối.

Anh Tứ xuống xe, đứng ở cổng bệnh viện, đưa mắt nhìn theo Tiểu Tề lái xe rời đi.

Nhìn đèn xe cảnh sát nhấp nháy, đột nhiên anh nhớ lại lần đầu tiên mình đi tuần khi được điều chuyển vào Đội Cảnh sát hình sự. Hồi ấy, anh cũng trẻ như Tiểu Tề bây giờ, tinh thần lúc nào cũng phấn chấn, cởi mở, lạc quan. Anh của thời ấy nhìn cảnh đêm qua cửa kính xe không bao giờ cảm thấy tăm tối, mà chỉ thấy bản thân đang sắp tỏa sáng.

Cuối cùng, chiếc xe cảnh sát cũng vượt ra khỏi tầm nhìn của anh.

“Giữ gìn nhé, nhóc con!” Anh lẩm bẩm những lời mang nặng tâm trạng.

Sau đó, anh đi vào cổng viện, nhưng không lên khoa Nội. Anh men theo cầu thang vắng lặng dẫn vào khoa Bỏng, rồi bước tiếp đến khoa Ngoại. Hỏi thăm y tá, anh vào một phòng bệnh. Đẩy cửa phòng, ghé mắt nhìn vào trong, anh thấy anh Hầu vừa được phẫu thuật xong, đang nằm trên giường bệnh. Một cậu cảnh sát hình sự trẻ tuổi được phân công ở lại trông nom, có lẽ không quen thức đêm nên cậu ta gục đầu ngủ trên sofa. Anh Tứ nhìn mức độ to nhỏ của bình truyền dịch, kinh nghiệm nằm viện phong phú nói với anh rằng anh Hầu đã qua cơn nguy kịch.

Anh cảm thấy tựa hồ vừa nhắc được hòn đá đè nặng trong lòng, lẳng lặng khép cửa lại.

Khi bước xuống tầng, lòng anh rối như tơ vò, lúc định thần lại thì phát hiện không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại đang ở trên hành lang dẫn đến phòng cấp cứu. May mà người trực ban hôm nay không phải bác sĩ Giang. Anh vừa thấy may mắn lại vừa thấy hụt

hăng.

Anh sớm phát hiện ra một điều: Hiện giờ, người mà mình có thể hàn huyên đôi câu về cuộc sống chỉ còn duy nhất người phụ nữ này.

Mà cô ấy lại là một bác sĩ.

Bước ra khỏi cổng viện, anh Tứ lấy điện thoại di động, bấm một dãy số. Tiếng chuông vang lên mấy chục hồi, cuối cùng cũng có người nhấc máy.

“Con à? Bố đây!” Anh Tứ cố đè nén sự kích động và cảm giác bị ai trong lòng.

Đầu bên kia im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng đáp lại.

“Bố, mẹ con... ra ngoài rồi... Bố...”

“Không phải”, anh Tứ thở phào một tiếng, “bố muốn tìm con.”

“Bố, chuyện hôm nay... bố đừng kể cho mẹ biết...” Giọng cậu con trai có vẻ do dự và sợ sệt, vừa nghe là biết cậu chàng đang xuống nước. Anh Tứ chợt nhớ lại chuyện con trai làm hỏng mặt đá dây chuyền của mẹ khi cậu bốn tuổi, mà người duy nhất chứng kiến cảnh đó là anh, hồi ấy nó cũng xuống nước xin anh như lúc này.

“Không đâu!” Mọi cảnh vật trước mắt anh trở nên nhạt nhòa như thể đang nhìn qua ô cửa kính vào ngày mưa gió bão bùng, “Bố... chỉ có một cậu con trai là con, con có nói gì, bố cũng không trách con...”

“Bố...”, lại một hồi im lặng, “thực ra mẹ...”

“Không cần đâu! Bố chỉ muốn...”, anh Tứ vốn định cười một tiếng, nhưng anh lại phát hiện miệng mình đang méo xệch xuống, “bố chỉ muốn nghe con nói chuyện thôi... Dạo này con thế nào?”

“Bố, con... con không có chuyện gì mới cả... Cuối tuần này bố sẽ

sang chứ ạ?”

“Ừm, ừm...” Anh Tứ phát hiện mình không thể kiểm soát được cổ họng của chính mình, đành phải vội vàng ngắt điện thoại, “Được rồi... hôm đó... hai bố con ta sẽ gặp nhau...”

Ngắt điện thoại rồi, anh mới nhận ra lời di chúc cuối cùng của mình dành cho con trai lại là một lời nói dối.

Mà anh lại không còn cơ hội để cứu vãn hoặc bù đắp.

Bàn Thủ Quân đã nhận tội, vụ án của Bàn Hiểu Yến đã khép lại.

Ngoài việc tự sát ra, anh không còn cách nào khác để trốn tránh sự nhục nhã này.

Đột nhiên, máy điện thoại rung lên, anh lấy ra xem thì thấy tin nhắn của bác sĩ Giang.

“Thế nào rồi? Kết thúc vụ án thì mau chóng trở lại bệnh viện.”

Ngón tay anh Tứ do dự đặt trên màn hình hồi lâu, cuối cùng anh quyết định không trả lời, cất điện thoại vào túi áo, quả quyết rời khỏi Bệnh viện số 2, rồi mất hút trong màn đêm.

Những hạt mưa băng lạnh, nhỏ mịn như sợi lông rụng của chú mèo đi đêm, chúng quét lên mặt anh Tứ êm êm, mềm mềm. Thịnh thoảng, ánh đèn xe ô tô chiếu vào mặt khiến anh Tứ thấy tâm trạng càng thêm phiền chán, rối rắm. Ở đây có khá nhiều taxi, nhiều xe còn trống khách, nhưng anh kiên quyết đi bộ. Đây là đoạn đường cuối cùng của cuộc đời, anh muốn dùng đôi chân tự mình đi hết. Hơn nữa, tản bộ trong đêm mưa như thế này cũng khiến anh mơ hồ nhớ lại những khoảnh khắc đẹp để thời còn đi tuần tra. Điều then chốt nhất là anh cần thời gian để bình tâm suy nghĩ xem rốt cuộc chút

nữa mình nên tự sát bằng cách nào.

Dùng súng của cảnh sát? Không được! Anh không muốn liên lụy đến các đồng nghiệp trong đội.

Treo cổ? Mẹ nó, cách chết này đàn bà quá mức.

Nằm giữa đường sắt? Không được! Năm đó, lúc xử lý xác chết bị tàu hỏa đâm nát bấy, tình trạng của thi thể khi ấy... Người nhà còn phải đi nhận xác nữa...

Nghĩ đi nghĩ lại, nhảy xuống sông là ổn nhất.

Đương nhiên vẫn còn phương án khác có sức hấp dẫn hơn cứ luẩn quẩn mãi trong đầu anh: kiếm ít heroin, làm một mũi quá liều, chết cũng sáng khoái.

Nhưng anh lập tức vung tay tự tát vào mặt mình một cái.

Cho dù chết cũng không thể để người khác coi thường!

Lại một chiếc xe lái qua. Anh Tứ phát hiện mình đã đến đích. Nhưng đó không phải đập nước mà là trạm xe buýt thứ hai tính từ cuối tuyến - khu chung cư Kiến An.

Anh cũng không hiểu tại sao mình muốn đến hiện trường của vụ án cuối cùng trong cuộc đời. Chuyển đi này có vẻ vô cùng không cần thiết, nhưng anh lại không có cách nào kiểm soát được bản thân mà đem nó sắp xếp vào cuộc hành trình cuối cùng của mình khi còn ở thế giới này.

Rốt cuộc là vì sao?

Là vì Bàn Hiểu Yến. Lúc lên cầu thang, cuối cùng anh Tứ đã hiểu rõ nguyên do.

Cô gái xa lạ này, ngay từ đầu anh đã coi cô là con nghiện cần bả

của xã hội.

Trong quá trình điều tra, anh Tứ nhìn cô từ một cô gái bình thường từng bước sa đọa thành gái bao bóc bánh trả tiền, rồi sau đó bị cơn nghiện trói buộc, cuối cùng chết oan chết uổng. Một vài lần ngồi sắp xếp lại trình tự của vụ án, anh cảm thấy mình như đang đứng trên đỉnh của cầu thang hình xoắn ốc, nhìn bóng cô lướt qua, rồi đi xuống, xuống mãi. Anh liền đuổi theo cô.

Anh hy vọng biết bao có bàn tay nào đó đưa ra ngăn cô lại.

Anh càng hy vọng biết bao khi đó có một bàn tay đưa ra ngăn bản thân mình lại.

Cả tòa nhà tối thui, thang máy không hoạt động, xem ra đường điện ở đây có vấn đề. Cánh cửa nhà Bàn Hiểu Yến dán giấy niêm phong của cảnh sát, các nhà hàng xóm đều cửa đóng then cài im ỉm. Anh Tứ lấy chìa khóa mở cửa, chui vào bên dưới tờ niêm phong, sau đó đóng cửa lại, nhốt bản thân và bóng tối ở trong căn phòng.

Mùi máu tanh trong phòng vẫn chưa bay hết. Tòa nhà chọc trời ngay cả ban ngày cũng bị che hết ánh sáng giờ đã phát huy tác dụng, ánh đèn ở phía trên chiếu vào nhà qua cửa sổ khiến mọi vật trong phòng biến thành màu xám mờ mịt.

Anh Tứ bước vào giường ngủ, nhìn xung quanh.

Anh như thấy Bàn Hiểu Yến xuất hiện trước mắt.

Cô chặt vật lấp tay giả vào cánh tay mình vào buổi sáng.

Cô khóc thầm khi yếu đuối.

Cô chỉ biết ra quán internet xem phim online để giải sầu.

Cô không có người thân, không có bạn bè, không giao tiếp với bất

kỳ ai, vậy mà cuối cùng cô vẫn bị Bành Thủ Quân tìm được...

Anh Tứ nghiêng đầu nghĩ ngợi, chậm chậm bước vào cửa phòng ngủ. Lần này, anh bật điện thoại đọc tài liệu khám nghiệm hiện trường lấy từ đồn cảnh sát. Tuy anh đích thân kiểm tra hiện trường nhưng đây là lần đầu tiên anh đọc báo các khám nghiệm trên văn bản một cách hệ thống. Đọc xong, anh vào trong phòng ngủ, tưởng tượng thời khắc cuối cùng của Bàng Hiểu Yến.

Cô bị túm tóc lôi ra khỏi phòng ngủ, bị ấn xuống sàn nhà cho đến khi bị đâm nhát dao trí mạng. Cô không ngừng la hét, không ngừng hy vọng có người xuất hiện giải cứu mình vào thời khắc ấy...

Anh Tứ thở dài, tất cả đều đã kết thúc. Đến lúc giã biệt rồi!

“Cô yên nghỉ nhé! Tôi không thể theo cô được nữa... Thi thể của cô, đồng nghiệp của tôi sẽ đi tìm... Có ý kiến gì thì xuống dưới đó chúng ta sẽ gặp nhau nói chuyện tiếp...”

Trước khi đóng cửa phòng, anh Tứ ngoái đầu nhìn căn phòng tối đen như mực một lần nữa, lẩm bẩm một mình.

Vào đúng khoảnh khắc ấy, đèn hành lang lại đột nhiên sáng trở lại, xem ra đường điện đã được sửa chữa. Anh Tứ chói mắt vì ánh sáng của bóng đèn tròn nên bất giác cúi đầu.

Sau đó, ánh mắt anh dừng lại ở cánh cửa.

Trên đó không hề có dấu chân.

Anh Tứ đứng thần người tại chỗ.

“Thì tôi vào nhà cô ta, đập tung cửa, giết cô ta...”

Lời khai của Bành Thủ Quân vang lên bên tai anh.

Đập tung cửa...

Vậy dấu giày đâu?

Anh Tứ vội vàng trở lại căn phòng, bật đèn đọc kỹ lại tập tài liệu báo cáo khám nghiệm hiện trường. Nội dung báo cáo viết:

Trên cánh cửa có lỗ mắt mèo. Không có dấu giày. Không kiểm tra thấy bất kỳ dấu vân tay hay dấu bàn tay.

Có thể đã bị lau sạch rồi chăng?

Ừm, tám phần là vậy. Nhưng hình như có điểm nào đó không đúng.

Anh Tứ lại mở cửa phòng, tưởng tượng mình là kẻ đột nhập, mô phỏng quá trình xảy ra vụ án.

“Nếu là người mà cô ấy quen biết. Cho dù bịt lỗ mắt mèo lại thì vừa mở cửa cô ấy hẳn phải nhận rõ người mới đến là ai. Trong lúc cấp bách, cô ấy muốn lập tức đóng cửa, vậy thì mình sẽ lập tức ngăn lại...”

Đặt tay lên cánh cửa.

Không đúng!

Đeo găng tay chăng? Có khả năng lắm! Nhưng dấu vân tay trên dòng chữ viết bằng máu thì giải thích thế nào?

Sau khi khống chế được Bằng Hiểu Yến thì hẳn mới cởi găng tay? Hẳn rảnh vậy sao?

Không đúng lắm!

Anh Tứ do dự một lát, cuối cùng lấy điện thoại gọi cho Đội Cảnh sát hình sự. Sau khi hàn huyên mấy câu với bác sĩ pháp y Dương, anh đi vào vấn đề chính, “Anh Dương, kết quả kiểm định dấu vân tay đã có chưa?”

“Có từ lâu rồi mà!” Giọng anh Dương lộ vẻ đắc ý, “Tôi biết cậu muốn hỏi gì, không phải dấu vân tay của Bàn Hiểu Yến. Về cơ bản có thể khẳng định, đó chính là dấu vân tay của hung thủ.”

“Ồ!” Anh Tứ lấy hai ngón tay bóp bóp mũi, “Vậy đã so sánh với kho dữ liệu chưa?”

“Cậu làm gì mà gấp gáp thế?” Anh Dương hơi mất kiên nhẫn, “Đương nhiên là so sánh rồi, nếu có kết quả thì lẽ nào tôi lại không nói cho cậu biết sao?”

Anh Tứ chợt cảm thấy bên tai vang lên ong ong.

Anh thậm chí không nhớ mình đã ngắt máy như thế nào.

Dấu vân tay của Bàn Thủ Quân chắc chắn đã được nhập vào kho dữ liệu khi cảnh sát phát lệnh truy nã hắn.

Hắn nói dối!

Cơ đau đớn ở giữa eo và nổi tuyệt vọng ở lồng ngực cùng lúc tấn công anh. Anh Tứ cảm thấy mình đang thở gấp, hai chân mềm nhũn. Anh vội vàng tìm ghế, ngồi xuống, nới lỏng cà vạt, hít thở thật sâu.

Không phải nhân viên bảo vệ ở trường cô, không phải bạn trai cô, cũng không phải Bàn Thủ Quân.

Thế nghĩa là mọi manh mối đều đã bị đứt đoạn.

Anh lại phải đối mặt với tình trạng lúc ban đầu: người chết không có bạn bè thân thiết, cũng không thể điều tra qua các mối quan hệ xã hội của cô, càng không thể phỏng đoán được động cơ gây án của hung thủ.

Đứt mối. Vụ án đang đi vào ngõ cụt.

Anh Tứ thấy đầu đau muốn nổ tung, anh cúi lưng, hai tay nắm lấy tóc, miệng phát ra tiếng rên rĩ đau đớn.

Chợt một ý nghĩ xẹt qua đầu anh như tia lửa điện: Nếu không hề có manh mối về việc trả thù cá nhân, vậy thì có khả năng do người lạ làm không?

Các luồng suy nghĩ chuyển động cuồn cuộn trong đầu anh.

Nhưng mỗi luồng suy nghĩ đều cho ra kết quả phủ định.

Nếu là người lạ thì sao không có dấu vết phá cửa?

Nếu không phải là người quen thì sau khi Bàn Hiểu Yến bị lừa mở cửa, phát hiện mình gặp nạn, sao cô không chống cự lại? Sao không có dấu vết vật lộn và chống trả ở khu vực cửa ra vào?

Còn nữa, máu ở trong phòng ngủ bắn ra khắp nơi với nhiều góc độ và với lượng rất lớn, rõ ràng trước khi chết, Bàn Hiểu Yến đã bị nhiều thương tích, làm sao người lạ lại có thể thù hận cô đến mức ấy?

Đột nhiên trong phòng vang lên âm thanh kỳ quái làm anh Tứ sợ hết hồn.

Có người!

Anh đứng bật dậy khỏi ghế, cảnh giác quét mắt quan sát bóng tối bủa vây xung quanh.

Nhưng thực tế chứng minh anh chỉ sợ bóng sợ gió. Tiếng vỗ tay và tiếng nói cười vui vẻ văng vẳng vọng lại nói cho anh biết đó là âm thanh phát ra từ tivi nhà hàng xóm.

Anh Tứ thở phào, đồng thời anh càng khinh thường chất lượng kiến trúc của tòa nhà này. Khả năng cách âm quá kém.

Cũng tại thời điểm đó, một âm thanh rất nhỏ lọt vào tai anh. Anh Tứ nhận ra âm thanh này xuất hiện cả vào ban ngày, chỉ có điều nó bị tiếng ồn sửa chữa nhà cửa nhấn chìm. Bây giờ, khi việc sửa chữa đã ngừng lại, anh mới nghe thấy.

Anh Tứ nghiêng tai nghe ngóng, chậm chậm tiến về phía phát ra âm thanh. Anh đi qua phòng khách, bước vào phòng ngủ, âm thanh càng lúc càng rõ hơn, thỉnh thoảng lại nhỏ đến mức không nghe thấy gì. Lúc này, anh Tứ đã có thể khẳng định mình đã từng nghe thấy âm thanh này trước đây, nó quá quen thuộc, rõ ràng là giống tiếng nhạc hiệu của chương trình thời sự...

Anh quay người đi về phía nhà bếp như bị trúng tà. Có một việc mà lúc sáng anh không để ý, nhưng giờ, cuối cùng anh đã nhớ ra.

Anh bật đèn, ánh mắt gấp gáp tìm kiếm khắp căn phòng bếp sơ sài.

Vòi nước, thớt, tủ đựng đồ, dao thái rau, bát đĩa, bàn ăn...

Anh Tứ cảm thấy như mình vừa tỉnh mộng, chạy về phòng ngủ, bước đến bên giường, đặt tay lên dát giường, tay anh bị chấn động khẽ. Điều này đã chứng thực phỏng đoán của anh. Anh lật gối lên, tìm được khe dát giường, anh móc tay vào, lật mạnh nó lên.

Quả nhiên thấy một chiếc tủ lạnh màu trắng nằm lặng lẽ dưới gầm giường.

Âm thanh đó chính là tiếng phát ra từ máy nén khí.

Anh Tứ bước qua khung giường, hít thở sâu. Anh biết bên trong chứa gì. Anh không muốn nhìn, nhưng lại không thể không mở ra để kiểm chứng.

Anh giật mạnh, cánh cửa tủ lạnh bật mở, ánh sáng tràn ra giống như ngôi mộ cổ trong một bộ phim ma đang bày ra trước mắt.

Điện thoại reo vang.

Ở một khu chung cư nhỏ có một cô gái sống một mình, màn hình máy tính ở trạng thái tạm ngừng chiếu một bộ phim của Hàn Quốc.

“Giờ mới đến sao? Được, được... Lên đi!”

Chuông cửa reo hồi hả. Cô ngần ngừ một lát, rồi mặc áo ngủ, chạy ra phía cửa. Nhìn qua lỗ mắt mèo, cô nhận ra người đứng phía bên kia cánh cửa đúng là người mà mình đang đợi, cô liền mở cửa.

“Anh có phải là...”

Người mới đến vùng tay, lời của cô lập tức đứt đoạn giống như bị kéo cắt. Cô cảm thấy cổ họng lạnh băng, sau đó kinh hoàng phát hiện máu từ cổ mình tuôn ra. Cô điên cuồng gào thét, nhưng không thể phát ra âm thanh gì. Cô không biết dây thanh quản của mình vừa bị cắt đứt, cô chỉ cảm thấy đau đớn không thể chịu đựng nổi. Điều đáng sợ hơn là, cánh cửa phía sau lưng đã bị người đàn ông đóng lại.

Hắn vác cô lên vai, đi về phía phòng ngủ, rồi quẳng cô xuống sàn. Cô kêu thét chói tai trong im lặng. Cô dùng cả tay lẫn chân để chống trả, giằng co với hắn. Gã đàn ông cho cô hai cú đấm trời giáng. Cô cảm thấy vùng bụng tê dại, hai mắt ngập nước, tầm nhìn trở nên mờ mịt, nhạt nhòa.

Trong cơn hoảng sợ cực độ, cô nghe thấy người đàn ông nhỏ giọng nói bên tai mình:

“Mau viết đi! Con điểm xấu xa!”

Lại hai cú đấm nữa giáng xuống, cô tuyệt vọng chấm tay vào vũng máu của mình, viết gì đó lên tường. Sau đó, cả người cô mềm nhũn, lòng lẻo như bộ khung bị dỡ từng linh kiện. Cô nằm co ro, nức nở giao tính mạng của mình vào tay người khác.

“Được rồi”, người đàn ông gật đầu hài lòng, “đến lúc làm việc chính rồi!”

Hắn cúi thấp người xuống, điên cuồng đấm đá cô, túm tóc cô đập xuống sàn nhà. Dần dần, cô không cảm thấy đau đớn nữa, chỉ cảm thấy bản thân như đang trôi dạt giữa không trung, mắt trừng trừng nhìn người đàn ông đang phủ phục trên cơ thể mình. Hắn chửi rủa cô. Con dao hoạt động. Lẽ thường nhìn thấy bản thân bị tàn phá là một trong những cảnh tượng kinh dị nhất. Nhưng cô lại không có chút cảm giác nào. Cô chỉ thấy cơ thể mình càng lúc càng nhẹ tênh, nhẹ đến mức có thể bay lên được. Cô chui qua mái của căn phòng, chui qua mái của tòa nhà, bay lượn giữa không trung lạnh lẽo của bầu trời đêm, bên tai nghe tiếng gió thổi vi vu hòa lẫn tiếng nói chuyện phiếm, tiếng xào rau của nhà hàng xóm, tiếng huyền não, chao chat trả giá của người mua kẻ bán ở chợ đêm phía xa xa và cả tiếng còi xe inh ỏi của dòng người đang gấp gáp trở về nhà sau thời gian làm thêm giờ đầy mệt mỏi. Cứ thế, cô càng bay càng cao, cuối cùng rời khỏi thế giới đầy huyền não và ầm ập này...

Điện thoại đột nhiên reo vang, anh Tứ nhấn nút nghe, anh nghe thấy giọng Tiểu Tề gấp gáp vọng ra.

“Anh Tứ, em nói cho anh biết, không phải! Em đã tìm thấy kết quả

xét nghiệm máu ở bệnh viện Dương Hà, nhóm máu B, nhưng...”

“Cậu không cần nói nữa!” Anh Tứ ngắt lời cậu ta. Giọng anh lạnh băng như chiếc tủ lạnh đáng sợ ở ngay trước mặt. Bên trong tủ lạnh là một thi thể phụ nữ. Hai bàn tay bị chém đứt, nhưng cánh tay còn nguyên vẹn.

“Người chết không phải Bằng Hiểu Yến.”

Ngắt điện thoại, anh Tứ nhìn chăm chăm vào cái xác, không thốt nên lời. Anh khẽ run lên, nhưng không phải bởi nhiệt độ trong phòng quá lạnh mà bởi sự thực mà anh vừa nhận ra.

Chặt đứt đầu và tay... đây là thủ đoạn xóa dấu vết rất điển hình.

Kẻ giết người xa lạ này... tuyệt đối không phải lần đầu tiên hấn giết người.

Anh Tứ đứng dậy, đi về phía ban công một cách máy móc giống như con rối, rồi châm thuốc lá.

“Mày là ai?” Anh hỏi hư không. Thành phố về đêm lấp lánh ánh đèn trước mắt lẳng lặng không đáp lời.

“Rốt cuộc mày là ai?”

Những người chết nói với tôi, ngay cả khi họ không còn cảm thấy đau đớn thì họ vẫn nhìn thấy một số ý niệm.

Không phải ngọt ngào, cũng không phải đau khổ, mà là thiếu hụt.

(Trích: Ma đêm)

Chương 6: TRẢ GIÁ

Ngày thứ hai, thứ Sáu, lúc 7 giờ tối.

Tại nhà xác thành phố Cửu An.

Phía ngoài phòng khám nghiệm tử thi, cảnh sát xúm đông như kiến, mùi thi thể nồng nặc, tiếng nói chuyện rì rầm, tiếng bàn tán lao xao, họ vừa sốt ruột, hối hả lại vừa hưng phấn, kinh ngạc. Giữa đám người, anh Tứ mặc áo khoác quân đội, ngồi trên ghế dài lặng lẽ hút thuốc trông vô cùng nổi bật.

“Mẹ nó!” Tiểu Hạ ngồi cạnh anh, mặt mày ủ rũ, không ngừng lẩm bẩm than vãn, “Sao mình không Phát hiện ra nhỉ?”

Cánh cửa phòng khám nghiệm tử thi đột nhiên hé mở, tiếng nói chuyện lẩm rầm liền im bật. Đội trưởng Hùng len nửa người ra ngoài, đưa mắt nhìn quanh, rồi vẫy tay gọi anh Tứ. Tiểu Hạ đứng dậy định

theo vào, nhưng Đội trưởng Hùng trừng mắt, cậu ta đành bất lực ngồi xuống.

“Đừng làm khó thằng bé!” Anh Tứ nói nhỏ, “Âm thanh sữa nhà ồn ào như thế, làm sao cậu ta nghe thấy, điều đó cũng dễ hiểu mà...”

“Không trị không được! Mất mặt!” Đội trưởng Hùng hừ một tiếng, “Chính bố cậu ta cũng dẫn tôi làm thế...”

“Thế nào rồi?” Cánh cửa phòng khám nghiệm tử thi vừa khép lại, anh Tứ vội hỏi ngay. Không rõ là do bị ngấm nước mưa hay do tác động của xác chết mà cơn ngien giảm dần, cơ thể anh không còn thấy khó chịu nữa, ngoại trừ bị nghẹt mũi do nhiễm lạnh.

Mà về điểm này, những người khác trong phòng khám nghiệm tử thi lại cho rằng anh rất may mắn.

“Không dễ xác định thời gian tử vong.” Đội trưởng Hùng đã xoa lớp dầu cao rất dày ở mũi mà vẫn khổ sở nhăn mặt vì mùi thối rữa.

“Chế độ làm lạnh của tủ lạnh không tốt lắm, chịu khó bịt mũi một chút.” Anh Dương giải thích, giọng nói cho thấy anh cũng đang kiềm chế cảm giác buồn nôn, “Tóm lại, vì để lạnh dẫn đến việc không thể tham chiếu được quá trình phân hủy của xác chết, xác chết chưa sinh dôi bọt nên không thể phán đoán thời gian tử vong một cách chính xác. Đại khái ở khoảng thời gian từ ba ngày đến hai tuần trước.”

Anh Tứ gật đầu vẻ đã hiểu.

“Hung khí dùng để phân tích thi thể là vật gì?”

“Dao, cưa, hơn nữa còn là loại cũ, có chút ít gỉ sắt. Có thể khẳng định kẻ này không phải là thợ mộc hoặc làm trong ngành lâm nghiệp,

hắn hoàn toàn cậy sức.”

“Dân lao động chân tay à? Hay một kẻ rất vạm vỡ?” Đội trưởng Hùng hỏi.

“Cũng không giống”, anh Dương lắc đầu, “kì lạ chính ở điểm này.”

“Ý cậu là gì?”

“Anh xem!” Anh Dương chỉ vào phần thân thể. Nó hoàn toàn không còn vẻ thon thả gợi cảm như lúc còn sống.

“Hơn bốn mươi nhát, một số vết đâm còn lặp lại nhiều lần tại cùng một chỗ. Vùng kín có dấu vết của tinh dịch. Hắn không ngại để lại ADN, hành vi đó nói lên hắn đã mất khả năng kiểm soát bản thân, đầu óc không bình thường. Nhưng hắn lại biết cách xóa dấu vân tay, dấu giày... để phòng ngừa chúng ta nhận ra.”

Đội trưởng Hùng sờ cằm, chìm vào suy nghĩ.

“Thực sự không thể nhận diện được nạn nhân sao?” Anh Tứ vẫn không cam tâm.

“Không có cách nào kiểm tra được.” Anh Dương kết luận dứt khoát, “Không đầu, không vân tay, trên người cũng không có dấu vết đã từng phẫu thuật. Chỉ có thể căn cứ vào đầu các ống xương và vết cắt xương chậu để phán đoán tuổi tác của nạn nhân, cô gái này tầm ngoài hai mươi tuổi. Những đối tượng phù hợp với điều kiện đó ở thành phố Cửu An nhiều vô kể, riêng các nữ công nhân đã đến hơn một trăm ngàn người.”

“Vậy ADN thì sao?”

“Đương nhiên có thể xét nghiệm được ADN, nhưng xét nghiệm được ADN cũng chẳng ích gì, không có kho dữ liệu, chỉ còn cách bắt

từng người rồi lần lượt so sánh...”

Nhà xác chìm trong im lặng.

“Cậu nghĩ thế nào?” Đội trưởng Hùng cau mày hỏi anh Tứ.

“Chắc chắn đây không phải lần đầu.” Anh Tứ quả quyết, “Những người mới lần đầu giết người thì hoặc là không thể chém được nhiều nhát như thế, hoặc là không thể hoàn thành việc cưỡng bức nạn nhân. Càng đừng nói đến việc xóa dấu vân tay và dấu giày. Bao nhiêu động tác như thế, ít nhiều sẽ quên một vài động tác.”

“Tôi hoàn toàn tán thành với nhận định của anh Tứ.” Anh Dương chỉ vào thi thể, “Ngoại trừ những điều anh Tứ vừa nêu, tôi còn phát hiện thêm một vài điểm nữa. Anh xem, thực ra cái tủ lạnh này khá nhỏ, chắc chắn hẳn đã tốn không ít công sức. Hẳn chấp nhận mạo hiểm lưu lại dấu vân tay hoặc mùi có khả năng sẽ bốc ra, mà cố ấn vào, rồi dùng băng dính dán kín cửa tủ lại.”

“Vậy còn manh mối hữu dụng nào nữa không?” Đội trưởng Hùng hiếm khi hút thuốc mà giờ lại xin anh Tứ một điếu, Anh Tứ phát hiện Đội trưởng Hùng đang rất lo lắng, sốt ruột. Anh hoàn toàn hiểu được tâm trạng đó. Anh nghe nói vụ án ở đập nước đã loại trừ tất cả các giả thiết, một vụ án giết người ly kỳ chưa từng có tiền lệ. Vào thời khắc then chốt này, một vụ án mạng nữa lại xảy ra, áp lực mà Đội trưởng Hùng đang phải chịu đựng hẳn không nhỏ.

“Anh xem vết dao trên cổ.” Anh Dương cúi người xuống thấp, giơ tay men theo vết thương, vừa chỉ vừa nói, “Vết thương rất hẹp, độ nông sâu hoàn toàn đồng nhất, một dao vừa đủ độ để cứa đứt dây thanh quản, nhưng không làm vỡ động mạch chủ. Kỹ thuật này không hề tầm thường.”

“Mục đích của hắn là gì?” Anh Tứ chưa hiểu.

“Phổi của nạn nhân vẫn nguyên vẹn, nhưng chứa lượng máu khá lớn trong đó. Điều này chứng tỏ lúc bị ngược đãi, nạn nhân vẫn còn sống.” Anh Dương thờ dãi, “Hắn muốn giày vò cô ấy, nhìn cô ấy gào thét nhưng không cho cô ấy phát ra tiếng.”

Mọi người lại chìm trong im lặng hồi lâu.

“Đầu bếp ư?” Tiểu Tề đứng cạnh từ đầu đến giờ, suy nghĩ miên man, chợt ngẩng đầu lên hỏi, “Hay là đồ tể giết lợn?”

“Chưa chắc. Mấy năm nay, các lò mổ đều dùng phương pháp chích điện.” Anh Dương lắc đầu, “Tôi từng nhìn thấy nhiều thi thể bị đầu bếp giết hại, vết cứa không thể khổng chế được độ nông sâu tốt như thế này. Thông thường đều cứa xuyên.”

“Vậy liệu có khả năng là... bác sĩ không?”

Đội trưởng Hùng và anh Dương đưa mắt nhìn nhau.

“Sức khỏe cậu giờ thế nào?” Đội trưởng Hùng đến bên hỏi anh Tứ.

“Không có gì đáng ngại.” Anh Tứ nghiêm trang trả lời.

“Cậu có biết đầu bên đội tìm kiếm không?”

“Biết, tôi biết...” Anh Tứ không dám tin vào tai mình.

“Vậy cậu hãy điền vào bảng này.” Đội trưởng Hùng lấy giấy bút trong túi áo ra đưa cho anh Tứ, “Giờ Tiểu An và Tiểu Tề thuộc về cậu.”

Tờ giấy Đội trưởng Hùng đưa cho anh là tờ *Danh sách đăng ký nhân viên điều tra*. Anh Tứ cảm thấy bụi ngùi muốn khóc.

“Được!” Anh Tứ cúi đầu che giấu vẻ xúc động, “Nếu không phá

được vụ án này, tôi sẽ xách đầu đến gặp Đội trưởng.”

“Mẹ nó, phỉ phui cái mồm cậu!” Đội trưởng Hùng bực mình đấm cho anh một quyền, “Suốt ngày toàn nói đến chuyện chết chóc, cậu chết rồi, tôi biết ăn nói thế nào với bố cậu?”

Anh Tứ ngoác miệng cười. “Năm nay đừng quên ngày giỗ đấy!” Đội trưởng Hùng cầm mũ, bước ra khỏi phòng, “Làm xong vụ này thì trở lại bệnh viện cho tôi.”

“Ơ, Đội trưởng?” Anh Tứ vội gọi với theo, “Có thể điều cho tôi thêm hai người nữa không?”

“Cho cậu một người tôi đã thấy xót ruột lắm rồi.” Đội trưởng Hùng không ngoái đầu lại.

Bên đập nước, nhiệt độ đã hạ xuống dưới 0°C, các cảnh sát tại hiện trường đều run lập cập. Lý Kinh Vũ ôm cốc giữ nhiệt trong tay, nhấp từng ngụm trà nhỏ. Sau đó, anh ta vén rèm cửa, bước vào lều khám nghiệm tử thi tạm thời.

Nơi này không khác gì địa ngục.

Bác sĩ Dương vẫn chưa về, nhưng đã gọi điện nói rằng đã làm rõ tình hình, anh cứ xem báo cáo là hiểu.

Vậy mà bản báo cáo đó khiến Lý Kinh Vũ vắt óc suy nghĩ suốt hồi lâu.

Trong những bộ xương này có nam có nữ, có già có trẻ. Nếu tất cả những nạn nhân này đều do một người sát hại thì vụ án mà hung thủ không kén chọn đối tượng sát hại như thế này quả là hiếm gặp.

Tuy vẫn còn non nửa số nạn nhân chưa xác định được nguyên

nhân tử vong, nhưng về đại thể thì đã có thể phán đoán được:

Tám trường hợp chết do ngạt thở cơ học, nguyên nhân này nhiều nhất.

Sáu trường hợp bị đâm chết.

Ba trường hợp bị gãy xương cổ.

Ba trường hợp bị chết cháy...

Phương thức gây án đa dạng như thế khiến anh bối rối. Thậm chí anh bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc có phải do một hung thủ gây ra không. Có điều khi đọc phần kết luận của báo cáo, anh lập tức loại bỏ nghi ngờ này: Phương thức phân xác hoàn toàn giống nhau.

Khi còn học ở Học viện Y, hắn thường mơ thấy buổi chiều ngày hôm ấy. Buổi chiều ấy nóng bức lạ lùng, mồ hôi chảy ròng ròng xuống cổ khiến hắn thấy ngứa ngáy. Hắn cầm thanh gỗ, đi chân đất trên hành lang màu xanh dài hun hút. Lòng bàn tay hắn đầm đìa mồ hôi, thấm ướt cả tờ giấy và thanh gỗ. Hắn đã đọc thuộc nội dung trên tờ giấy từ lâu, trên đó chỉ có tám tổ hợp dãy số. Hắn hy vọng mình có thể sớm hoàn thành công việc này.

Đứng trước cửa phòng 666, đây là dãy số đầu tiên trong tổ hợp tám dãy số. Ánh mặt trời chiếu vào lưng khiến bóng hắn xuyên qua cửa sổ, lọt vào trong phòng.

Tiếng khóc trong phòng bắt đầu vọng ra. Cô ta đã nhìn thấy hắn, cô ta biết hắn đang đến.

Tay trái hắn móc chùm chìa khóa, cắm vào ổ, ngừng lại một lúc lâu, sau đó mới chậm chậm xoay chìa. Sở dĩ hắn ngừng lại là bởi

hắn nghe thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh vọng ra từ bên trong. Tiếng khóc làm hắn có cảm giác mình đội mớ tóc giả thít chặt vào da đầu. Nhiệt độ cơ thể đang ở mức 40°C đột ngột giảm mạnh khiến hắn nổi hết da gà.

Đầu bên kia của hành lang vọng đến từng đợt âm thanh chát chúa. Đó là tiếng người ta dùng gậy đập vào chấn song cửa sổ. Âm thanh đều đặn chẳng khác nào âm thanh khi xử lý người thanh niên nọ vào đêm đó.

Hắn lập tức ý thức được rằng, dù có bị biến thành loại người gì thì hắn cũng không muốn bị biến thành súc sinh bị nhốt trong căn phòng này, đợi người ta đến quyết định số phận của mình.

Hắn hít sâu một hơi, vặn mạnh khóa cửa, hét lên một tiếng chói tai rồi xông vào...

Hắn kêu ú ớ tỉnh dậy, mình mẩy đầm đìa mồ hôi, giống như buổi chiều hôm đó. Hắn lập tức phát hiện thực ra trời cũng không lạnh như vẫn tưởng.

Ngẩng đầu lên, khắp bức tường đều là những ô cửa sổ nhỏ hình vuông được làm bằng thép. Hắn đứng dậy, mở cánh cửa mang mã số 4A. Bên trong chứa thi thể của một thanh niên có nước da bánh mật, tóc xoăn. Hắn cứ thế nhìn chăm chăm vào thi thể.

Đây là lần đầu tiên hắn giết người. Ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy cậu ta, hắn đã biết sớm muộn gì mình cũng phải giết người này, bởi vì cậu ta đến từ nơi hắn sinh ra, bởi vì hắn thấy cậu ta trông rất quen mắt, rất giống người đàn ông đứng bên cạnh thi thể của mẹ hắn, người đã từng xuất hiện trong những cơn ác mộng của hắn biết bao nhiêu lần. Tuy hắn biết, xét về tuổi tác thì điều này không thể xảy ra...

Bốn tiếng trước, cậu ta vẫn còn là một chàng trai đầy sức sống, vẫn đang thảo luận về bài thi phẫu thuật ghép tim với hấn. Vậy mà giờ đây, cậu ta đã biến thành một thứ đồ tùy ý hấn xử lý.

Nhìn đồng hồ, hấn biết đã sắp đến giờ cáo biệt. Các bạn cùng lớp vẫn đang đi tìm cậu ta, chẳng ai nghĩ đến việc đến đây tìm, nhưng sớm muộn gì họ cũng sẽ đến đây thôi. Trước khi trời sáng, hấn buộc phải thiêu hủy cái xác này, thay bằng một gã lang thang chết gục ở đầu phố.

Hấn di chuyển cái xác lên xe đẩy...

Mấy phút sau, hấn quay lại, nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn dư thời gian nên nằm rạp xuống bàn, nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Lần này, hấn mơ thấy chuyện xảy ra sau khi mình xông vào căn phòng số 666 đó. Chỉ có điều, hình như hấn đã thành Thượng đế, dùng ánh mắt của kẻ bề trên không có gì là không nhìn thấu để tra xét người dưới phạm trần. Cùng lúc đó, trong không gian còn vang lên tiếng kêu lách rách của các loại côn trùng vùng nhiệt đới. Giống như cuộc sống hàng ngàn tỉ năm nay vẫn thế, nghỉ ngơi, giao phối, nhai nuốt lẫn nhau. Bất kể bao nhiêu sinh mệnh ra đời rồi chết đi cũng không thể thay đổi được điều này.

Năm đó, hấn mười chín tuổi.

Xe cảnh sát đều đã rút hết. Phía ngoài nhà xác chỉ còn ba cảnh sát cau mặt đứng hút thuốc.

“Anh Tứ, bây giờ làm thế nào?” Tiểu Tề lạnh đến mức run lập cập.

Anh Tứ ngẫm nghĩ hồi lâu. Không tìm thấy bất kỳ manh mối nào

trên thi thể, điều đó có nghĩa là mọi chuyện trở về điểm xuất phát, nhưng manh mối hữu dụng tại hiện trường cũng chẳng có bao nhiêu.

“Các cậu nhận định thế nào về dãy số trên tường?”

Đây không phải lần đầu anh Tứ hỏi về vấn đề này, nhưng chưa ai đưa ra được lời giải thích thỏa đáng.

“Về điểm này em cũng đã tìm hiểu rất kỹ.” Tiểu An tự tin trả lời, “Em xem trên tivi thấy nói 666 là dãy số mà ma quỷ ở nước ngoài rất sùng bái.”

“Ở nhà cậu thường xem loại phim gì?” Anh Tứ quay lại trừng mắt nhìn cậu ta.

“Em xem phim hình sự.” Tiểu An đáp rất hùng hồn.

“Đừng nói nhăng nói cuội nữa! Ở Trung Quốc làm gì có mấy trò đó...”

“Đương nhiên Trung Quốc chúng ta không tin mấy trò đó, nhưng dân chơi nhạc rock thì biết rõ, bởi vậy...”

“Cậu muốn nói đến lễ hội âm nhạc?”

“Mấy hôm nay chẳng phải rất nhiều fan nhạc rock ùn ùn kéo đến Cửu An nghe nhạc rock, chơi rock hay sao?” Tiểu An gật đầu, “Các thống kê của Mỹ cũng chỉ rõ...”

“Ừm, nếu có thời gian thì cậu tự sang Mỹ điều tra đi!” Anh Tứ nhả ra một làn khói thuốc, “Phòng đoán mà Tiểu Tề đưa ra khi nãy có thể chính là phương hướng điều tra.”

“Bác sĩ?” Tiểu Tề vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên vì nhận được sự khẳng định của tiền bối, “Nhưng anh Tứ, số lượng bác sĩ khắp Cửu An nhiều như vậy, ba người chúng ta làm sao mà điều tra hết được?”

Điều này là sự thật, không thể yêu cầu tất cả các bác sĩ ngoại khoa của toàn thành phố đến lấy khẩu cung và làm tở khai.

“Hay là chúng ta điều tra xem người bị hại là ai trước, từ đó mới có thể xác định được các mối quan hệ xã hội...” Anh Tứ lẩm bẩm.

“Bao nhiêu nhân khẩu tạm trú như vậy, không thể điều tra hết được.” Tiểu An than phiền, “Lúc trước chẳng phải em đã gọi điện thoại hỏi từng nhà máy rồi sao? Người ta nghe em hỏi có bao nhiêu nữ công nhân trẻ hiện không rõ tung tích, họ liền phá lên cười, nói rằng một ngày có hàng chục công nhân bỏ việc, nháy việc, ai mà biết họ đi đâu...”

“Người sống không dễ điều tra thì ta điều tra người chết, người chết không thể chạy đi đâu được nữa đúng không?”

Trước đây chưa thể hoàn toàn xác định được Bàn Hiểu Yến đã chết hay chưa nên cảnh sát mới chưa huy động nhân lực tìm kiếm thi thể. Nhưng hiện tại thì bản chất sự việc đã khác. Gần như tất cả lực lượng cảnh sát của thành phố Cửu An đã được huy động để lục soát, tìm kiếm các hào nước quanh thành phố, các trạm đổ rác trải dài mấy cây số ở ven hào, các rừng cây và cả các địa điểm phù hợp để giấu xác hoặc vứt xác.

Nhưng gần như không có tiến triển gì.

“Anh Tứ, phạm vi rộng lớn như thế, em nghĩ lục soát trong thời gian ngắn không thể cho ra kết quả gì đâu. Ba người chúng ta cộng thêm đội tìm kiếm cũng vậy thôi. Bởi vậy em cho rằng chúng ta nên bỏ thời gian và công sức vào việc kiểm tra các vật chứng đang được cất giữ ở viện pháp y.”

Tiểu An nói thao thao bất tuyệt khiến anh Tứ thấy hơi bức. Nói

thật, không phải cậu ta nói không có lý, nhưng anh Tứ chẳng có cách nào điều khiển bản thân thích được kiểu người luôn tỏ ra am hiểu mọi lĩnh vực.

Quá giống Lý Kinh Vũ!

“Được rồi”, anh Tứ ngắt lời Tiểu An, “ít người thì có cách điều tra của ít người.”

Anh Tứ nói một câu hàm hồ không rõ nghĩa như vậy, rồi hít sâu một hơi, vút điếu thuốc đi, như thể hạ quyết tâm ghê gớm lắm, rút điện thoại di động ra.

Sau mấy cú điện thoại, có chiếc xe taxi đỗ xích trước cổng nhà xác.

Bàng Tam xuống xe, rồi mấy người nữa lục tục bước xuống.

“Ô, chào sếp Tề, sếp An...” Người đi đầu nhìn thấy Tiểu Tề và Tiểu An liền nhanh miệng chào hỏi, sau đó nụ cười lập tức lạnh đi khi nhìn thấy anh Tứ, “Ồi chao, anh Tứ...”

“Mẹ mày!” Bàng Tam chém bàn tay vào gáy hấn, “Chào thế à? Không biết trên dưới gì cả...”

Sắc mặt Tiểu An càng khời coi. Cậu ta biết anh Tứ lại huy động mạng lưới tình báo cũ của mình. Nhưng những kẻ này đều không phải hạng tốt đẹp gì, bọn chúng chẳng phải vừa mãn hạn tù thì cũng là loại lông bông đầu đường xó chợ. Làm việc chung với bọn chúng, cậu ta thấy rất khó chịu. Hơn nữa trong đầu cậu ta toàn những điều lệ, điều luật của ngành cảnh sát. Trong tình hình như hiện nay lại triệu tập mạng lưới tình báo quy mô lớn như thế này liệu có hợp quy định không? Liệu có nên lập đội tình báo trước khi bắt tay hợp tác không?”

“Anh Tứ, chuyện này liệu có hợp quy định không?” Cậu ta khẽ nhắc anh Tứ.

Nhưng không ai đếm xỉa đến cậu ta.

“Gọi thế cho thân thiết mà”, người vừa bị đánh là Lão Tiết, trước đây từng bị bắt vì tội lừa đảo, “thấy cảnh sát liền gọi là ‘sếp’ theo thói quen, nhưng nhìn thấy anh Tứ thì xuất phát từ nội tâm muốn gọi là ‘anh’.”

“Được rồi! Được rồi!” Anh Tứ ngăn cậu ta tiếp tục thể hiện lòng trung thành với mình, mở bao thuốc lá, lần lượt mời từng người, “Lâu rồi chưa gặp, hôm nay tôi có việc muốn nhờ mọi người.”

“Anh nói thế khác gì coi bọn em là người ngoài”, người vừa nói là Thiết Đầu, từng có tiền án trộm cướp, anh ta nhiệt tình hút nhả khói thuốc, “bao nhiêu năm là đồng nghiệp với nhau rồi.”

“Ai đồng nghiệp với anh?” Tiểu An cao giọng quát một câu, sau đó ngạc nhiên hỏi, “Anh quỳ xuống làm gì?”

“Ai dà, quen mất rồi”, Thiết Đầu ngượng ngùng gãi đầu đứng dậy, “cứ nhìn thấy cóm... à, nhìn thấy các đồng chí mặc đồng phục cảnh sát là lại muốn quỳ.”

“Có vụ án, ừm... thi thể không đầu, không tay. Tôi ngẫm nghĩ mãi, thấy rằng chắc chắn hai bộ phận này đã bị phi tang ở đâu đó. Các cậu gọi thêm người giúp tôi tìm kiếm ở các bãi rác lớn nhỏ men theo hào nước, rãnh nước...”

“Anh Tứ, cảnh sát không tìm sao?” Bàn Tam thắc mắc.

“Tìm chứ, huy động tất cả các cảnh sát trong đồn rồi nhưng vẫn không đủ.” Anh Tứ lắc đầu, “Các cậu có thể huy động được bao

nhiều người?”

“Trong tay em có khoảng hơn hai chục người” Thiết Đầu vỗ ngực bồm bộp, “Gọi thêm người cùng quê thì chắc khoảng ba, bốn chục người.”

“Dùng được không?” Một người từng là tội phạm kinh tế hỏi. “Ồi dào, toàn bọn thu phế phẩm ấy mà, chẳng khác nào lũ bớ rác.”

“Chỗ tôi có khá nhiều người.” Lão Tiết chậm chậm nhả khói thuốc, “Nhưng đều không có kinh nghiệm...”

“Bây giờ cậu làm gì?” Anh Tứ hơi tò mò.

“Tôi không hề lập băng nhóm.” Lão Tiết vội vàng thanh minh, “Tôi đã cải tà quy chính rồi, hiện giờ mở văn phòng giới thiệu việc làm.”

“Tôi và bạn bè gộp lại, tất cả tám người.”

“Chỗ tôi có năm người.”

“Tôi mười người.”

“Chỗ tôi một trăm người.” Giọng nói này vừa vang lên, mọi người liền giật mình quay lại.

Người vừa lên tiếng là Lão Hầu, trước là nhân viên của công ty đòi nợ thuê.

“Ồi chà, anh Hầu, anh đổi nghề thành đòi nợ cho nhà nước rồi à?”

“Đổi nghề lâu rồi”, Lão Hầu dương dương tự đắc, nhả ra một vòng tròn khói thuốc, “giờ quản lý đội công nhân hợp đồng...”

Chưa đầy nửa tiếng sau, anh Tứ thành lập đội tìm kiếm gồm hơn hai trăm người.

“Chia thành từng nhóm, trong mỗi nhóm đều có một cảnh sát. Giờ tôi đi chào hỏi trước, các cậu đi theo hỗ trợ. Nhóm nào không có

cảnh sát thì các cậu phát huy tính chủ động, tự nghĩ cách, nhất định phải lục soát thật kỹ càng.”

Anh Tứ lấy lại phong độ của người phụ trách đội tình báo năm nào, ra lệnh đồng dục, phân công đầu ra đấy, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

“Còn vấn đề gì nữa không?”

Suýt nữa anh Tứ buột miệng thốt ra “các đồng chí”.

Đa số đều nói không có, rồi quay người định đi, chỉ có Lão Tiết đứng im không nhúc nhích.

“Anh Tứ, thế còn kinh phí...”

Bàng Tam biến sắc, quay sang túm lấy cổ áo cậu ta. Lão Tiết nhanh nhẹn tránh sang một bên.

“Không phải, anh Ba, không có tiền, ai chịu làm không công cho anh?”

Anh Tứ nhận ra những người khác cũng lần lượt đứng lại, đưa mắt nhìn nhau vẻ chần chừ. Theo lý mà nói thì thắt mắc này hoàn toàn bình thường, nhưng lòng anh lại thấy hơi nheo nhói. Trước đây, những người như bọn họ tuyệt đối không dám chủ động nhắc đến tiền, đều ngoan ngoãn đợi được cùng anh phá án. Anh Tứ nói tin tình báo đáng giá bao nhiêu tiền thì sẽ là bấy nhiêu tiền. Nhưng xã hội bây giờ chính là thực dụng như vậy, anh rời đi một tuần, khi trở lại người của anh vẫn là người của anh. Nhưng anh rời đi hai năm thì không còn ai thừa nhận anh nữa.

Bàng Tam vung tay bạt tai Lão Tiết, hai bên trở mặt, bắt đầu lao vào đánh lộn. Những người khác vội vàng kéo họ ra.

“Đòi tiền thì sao? Năm xưa cũng cho chúng ta tiền đấy thôi! Anh ấy có phải bố tôi đâu? Anh ấy chỉ lợi dụng tôi thôi!”

Lão Tiết nóng mặt, bắt đầu thốt ra những lời giấu trong lòng.

Anh Tứ biết mình bắt buộc phải lên tiếng. Thứ nhất là vì hiện tại anh thực sự không chi nổi khoản tiền này, thứ hai vì anh quả thực muốn giải bày một vài tâm sự vẫn kìm nén trong lòng, giờ anh không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa.

“Lợi dụng cậu?” Anh Tứ trừng mắt nhìn Lão Tiết, hét lên, “Mẹ kiếp, tôi lợi dụng cậu? Cậu, năm đó bị người ta xiết nợ, cậu gọi điện thoại cho tôi, tôi lập tức đón cậu về nhà, cho ngủ ở phòng khách. Cậu, năm đó bị người ta đánh hội đồng. Tôi đơn thương độc mã nhảy vào cứu cậu ra, còn bị người ta đánh vỡ cả xương cánh tay.

Cậu, nửa đêm gọi điện thoại cho tôi nói cần tiền, khi đó nhà tôi đang bị người ta ném gạch đá, tôi liền lái xe đưa vợ con theo, mang tiền đến chỗ cậu.

Cậu, vợ bị lũ anh em khốn kiếp trong băng nhóm cưỡng bức, cậu làm ầm lên đòi tự sát, lúc đó con trai tôi đang sốt cao, nhưng tôi bỏ nó ở nhà, lao đến cứu cậu.

Tôi lợi dụng cậu? Con mẹ nó, tôi lợi dụng cậu như thế đấy à?”

Anh Tứ chỉ tất cả đám người đứng đó, lớn tiếng quát mắng. Lão Tiết sợ tái mặt. Tiểu An và Tiểu Tề đứng bên cũng không biết nên làm gì.

“Tôi đúng là đồ ngu!” Một lát sau, anh Tứ đã bình tĩnh hơn, nhưng giọng nói vẫn run run, “Chưa bao giờ tôi khinh thường các cậu vì những chuyện các cậu đã làm trong quá khứ, tôi luôn coi các cậu là anh em, bạn bè. Mẹ nó chứ, vì đám người các cậu, tôi cãi nhau biết

bao nhiêu lần với vợ? Bỏ lỡ biết bao nhiêu lần hợp phụ huynh của lớp con trai? Bao nhiêu lần bị người trong sở cảnh sát nói ra nói vào?

Bây giờ thì tôi thăm rồi, Trung đội Tình báo bị giải thể, vợ chồng tôi ly hôn, con trai không nhận người bố như tôi, chẳng có đồng tiền nào giắt lưng. Các cậu thì người nào người nấy có súng có mỏ, kiếm được vị trí đứng trong giới giang hồ. Nhưng tôi thì sao? Tôi đổi lại được thứ gì? Đổi lại được thứ gì hả?”

Tất cả im phăng phắc. Ngoại trừ tiếng thở nặng nề của anh Tứ, thì không ai lên tiếng. Mọi người lặng lẽ lên xe, rời đi. Chiếc xe taxi rời khỏi nhà xác, đi sâu vào từng ngõ ngách trong thành phố Cửu An. Những người trên xe lần lượt chui ra, tỏa khắp bốn phía chẳng khác nào ánh pháo hoa giữa bầu trời đêm, sau đó lại châm một quả pháo hoa khác, từng tầng từng tầng ánh sáng vươn xa mãi.

Khoảng ba tiếng sau, điện thoại của anh Tứ reo vang.

“Đội trưởng Hùng nói anh phụ trách mảng này phải không?” Người gọi đến là Dương Kỳ Xướng, thành viên đội tìm kiếm dọc các hào nước. Vì ông ta đã khá lớn tuổi nên thoát khỏi nhiệm vụ bới rác.

“Đúng vậy, tôi là Diệp Tứ Minh, có chuyện gì vậy?”

“Anh mau cử người đến đây, chỗ tôi có phát hiện mới.”

Anh Tứ luôn cho rằng mình là người xui xẻo nhất thế gian. Tuy nhiên ở Cửu An không chỉ một người nghĩ như vậy, và một trong số đó là ông chủ Lương. Khoảng 11 giờ khuya, máy ủi lại “lập công” thêm lần nữa. Thực ra Dương Kỳ Xướng đã lục soát khắp khu vực bờ sông, nhưng tên có tiền án trộm cướp nào đó nói với ông ta rằng ở khúc ngoặt của dòng nước có một cái hố dưới đáy sông, chỗ đó dòng nước không chảy xiết lắm, trước đây một tay anh chị bị truy

đuổi ráo riết quá, trong lúc bí bách đã quẳng đồ xuống hồ, sau này quay lại vớt lên sau. Cảnh sát không lội ra giữa sông được nên mượn máy xúc của ông chủ Lương để trục vớt. Già nửa tiếng sau quả nhiên vớt được một vật thu hút sự chú ý của cảnh sát.

Người giả đấy! Là người giả thôi! Quá trình gàu xúc từ từ nâng lên, ông chủ Lương không ngừng cầu nguyện

Vậy mà hiện thực luôn vô tình. Lần này, vật được trục vớt lên là đầu lâu người thật sự.

Đầu lâu được gửi đến chỗ anh Dương, không mất bao nhiêu công sức, anh đã đưa ra kết luận. Lỗ chấm lớn hoàn toàn khớp với cột sống của thi thể nữ vô danh bị giấu trong tủ lạnh. Đây chính là phần đầu của nạn nhân.

Vết dao dưới cằm và trên mặt hộp sọ còn tiết lộ cho anh Tứ biết nhiều thông tin hơn.

“Quả nhiên là bác sĩ!” Anh vụt hiểu ra, “Nói một cách chính xác thì đó là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ.”

Ngoài trời vô cùng âm u, trong phòng không bật đèn, cả căn phòng tối thui. Làn không khí ẩm ướt khe khẽ lay động bởi tiếng thở có phần hỗn hển.

Bóng đen không ngừng lên lên xuống xuống lặp lại theo quy luật, cuối cùng tiếng kim loại chạm đất chắc nịch vang lên.

Hắn ngồi nhồm dậy, lau mồ hôi, ngoái đầu nhìn thanh củ tạ mà mình vừa đặt xuống.

Một trăm hai mươi lăm ký.

Hắn lắc đầu, choàng khăn tắm, lau nhẹ đầu gối, sau đó đứng dậy bước vững chãi về phía cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn những đám mây xám vùn vù trên bầu trời.

Không biết bao năm rồi, cứ mỗi khi rảnh rỗi hắn lại đứng ngắm trời như thế này để giết thời gian. Nhìn những đám mây khe khẽ chuyển động, rồi trôi nhanh, sau đó bị xé vụn thành từng mảnh nhỏ, thế là bầu trời lại trở nên quang đãng.

Hắn ngắm nhìn mười mấy phút thì bắt đầu thấy chán, thế là hắn bước sang góc khác của căn phòng, chọn mấy cuốn sách giải phẫu học ở trên giá sách cao ngất đến sát trần nhà, kéo ghế bập bênh, ngồi xuống, chậm rãi đọc.

Chắc hắn cuốn đó phải rất thú vị nên hắn vừa đọc vừa mỉm cười. Đọc đến những đoạn hay, hắn còn giơ tay lên không trung, nhẹ nhàng lướt qua lướt lại giống như mô tả trong sách.

Gấp cuốn sách lại, hứng thú trong lòng hắn vẫn chưa vơi bớt, hắn nhanh nhẹn bước đến một góc phòng khác, nơi luôn khiến hắn cảm thấy thoải mái.

Vén tấm vải lên, bàn phẫu thuật vẫn lấm tấm vết máu.

Hắn nhắm mắt lại, khe khẽ hít mùi tanh hôi của máu trong không khí, thưởng thức những khoảnh khắc cô đọng lại từ quá khứ.

Sau đó, hắn lấy cái thùng trong góc, bắt đầu thu dọn tàn cuộc mà lẽ ra phải thu dọn từ lâu.

Hắn lau các loại dao, cọ rửa bàn phẫu thuật, vừa làm vừa huýt sáo. Đến khi mọi đồ dùng đều sáng bóng, hắn vươn vai, cảm thấy sức lực không có nơi nào phát tiết vẫn tràn trề như cũ.

Nhìn đồng hồ, một ngày còn rất lâu nữa mới kết thúc. Hấn nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, bỗng dưng thấy buồn phiền, mất mát.

Hấn lại lấy máy hút bụi, bắt đầu quét dọn sàn nhà, trần nhà. Con nhện ở một góc nhà vẫn còn đó. Hấn cất máy hút bụi, lặng lẽ nhìn nó như mọi lần, cứ thế nhìn để mặc thời gian rảnh rồi nhấn chìm bản thân, giống như không gian thừa thãi chẳng bao giờ dùng đến của căn phòng này.

Hấn đến trước bàn giải phẫu, cầm dao giải phẫu lên, nhắm mắt hươ dao trong không khí, tưởng tượng mình đang phẫu thuật một cơ thể không còn tồn tại nữa.

Sau đó, hấn bưng mờ mắt, lấy điện thoại di động ra nhắn tin.

Được! Chúng ta gặp nhau đi!

Tin nhắn đã được gửi.

Ngày thứ ba, thứ Bảy, khoảng 12 giờ đêm.

“Cậu chắc chắn không?” Trong điện thoại vang lên giọng nói của Đội trưởng Hùng, âm điệu mang vẻ bán tín bán nghi.

“Đội trưởng nghe tôi nói đã!” Anh Tứ cầm cuốn sổ nhỏ, bắt đầu đọc, “Lưu Thủ Bản, từng làm bác sĩ quân đội, bị trục xuất khỏi quân ngũ do đánh nhau. Sau đó gã mở phòng khám chui, ban đầu chữa vô sinh hiếm muộn, sau đó đổi sang hành nghề phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Thành phố này có rất nhiều bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Nhưng bác sĩ phẫu thuật dám đẽo cằm, nâng mũi, chỉnh hàm thì ở Cửu An này chỉ có một mình gã.”

“Sao cậu dám khẳng định chắc chắn như vậy?”

“Tôi đi hỏi ai nhỉ, à, Trâu Tú Dương. Tháng trước anh ta vừa bị công an Triều Dương bắt giữ.”

Đội trưởng Hùng “Ồ!” lên một tiếng. Ông cũng biết tên này, lần nào tiến hành truy quét mại dâm, anh ta cũng bị sa lưới. Nếu thời gian ngồi tù của anh ta không kéo dài một chút thì e rằng giờ vẫn tiếp tục liên đới tới những khu vui chơi giải trí “người lớn”.

“Phần lớn ‘táo vắn dưa vẹo’ trong tay anh ta đều tìm Lưu Thủ Bản nhờ chỉnh hình, mẹ kiếp, phẫu thuật xong đứa nào cũng như được đúc từ một khuôn, nếu thay nhau tiếp khách có khi cứ tưởng cùng một người.” Anh Tứ nói xong, ngay bản thân cũng thấy buồn cười, “Mà tôi cũng đã kiểm tra hồ sơ của Lưu Thủ Bản.”

“Tôi có ấn tượng về gã.” Đội trưởng Hùng nhớ lại, “Gã đã từng phẫu thuật gây chết người phải không?”

“Đó là khi ở Cừu An. Trước đây, gã còn từng ngồi tù ở Trường Xuân và Đại Liên. Nếu không kiểm tra hồ sơ, tôi cũng không biết thông tin này.” Anh Tứ rút xong điều thuốc, liền quăng đi, “Gã, mẹ nó, hồi bắt đầu bước vào nghề còn không đủ tiền thuê phòng khám, thế mà dám mang đồ nghề đến nhà bệnh nhân hút mỡ cho cô ấy... Đội trưởng có biết lần đó gã xử lý thi thể như thế nào không? Phân xác, ném xuống sông.”

Đội trưởng Hùng im bặt. Anh Tứ cũng cảm thấy cảnh tượng đó khiến người ta vừa kinh hoàng vừa ghê sợ đến mức không thốt nên lời.

“Bắt!”

Rạng sáng ngày cuối tuần, chợ đêm bên cạnh chợ lao động Tam

Nguyên vẫn rất náo nhiệt. Ở sân tầng trệt một khu tập thể gần cửa ra phía Bắc của chợ đêm, một nhóm đàn ông mặc áo da đứng tụ tập một chỗ, nhìn lơ đãng.

“Tầng ba, cánh cửa phía trái, cửa sắt.” Tiểu An khi nãy lên thăm dò, giờ chạy xuống nhỏ giọng báo cáo, “Xảy ra sự cố nhỏ nên hơi khó tiến hành.”

“Sự cố gì?” Anh Tứ hỏi.

“Có một người vừa đi vào.”

Anh Tứ trầm ngâm không nói.

“Phá cửa xông vào hay lừa gã ra mở cửa?” Một nhân viên thuộc Đội Đặc nhiệm hỏi.

“Lừa gã ra mở cửa thì khó đấy”, Tiểu An lắc đầu, “nhà gã có lỗ mất mèo, có chuông cửa đàm thoại, nữ khách hàng mới vào nhà gã khi này cũng bị hỏi rất lâu. Em đi tiếp lên hai tầng nữa, gã mới chịu cho cô ấy vào. Còn nếu phá cửa thì chỗ này hẹp quá, ba người đứng còn thấy chật. Và lại phía đối diện còn có camera, em cũng không biết có đang bật hay không.”

Những cảnh sát đặc nhiệm khác đều đổ dồn mắt về phía anh Tứ.

Chuyện này quả thật không dễ quyết định. Nếu phá cửa, chưa tính đến độ khó của loại cửa chống trộm, thì ít nhất trong nhà gã đang có một người dân thường, chỉ e trong lúc quần quá hóa liều, gã uy hiếp tính mạng của cô ấy. Nhưng đợi Lưu Thủ Bản chủ động ra mở cửa cũng không được - lỡ đâu gã lại mắc sai lầm khi phẫu thuật khiến bệnh nhân tử vong trên bàn mổ thì sao?

“Sở Cảnh sát đây, xin cho Trâu Tú Dương nghe máy!” Anh Tứ gọi

điện thoại đến trại giam, “Cậu chắc chắn Lưu Thủ Bản chưa từng gặp mặt cậu chứ? Ừm ừm, được rồi, tôi biết rồi. Coi như cậu đã lập được công, cố gắng cải tạo cho tốt nhé!”

Tắt điện thoại, anh Tứ cởi áo chống đạn ra.

“Để tôi đi lừa gã mở cửa, các cậu đứng ngoài tiếp ứng.”

“Anh Tứ, nguy hiểm đấy!” Tiểu An vội vàng khuyên can.

“Nguy hiểm con khỉ!” Anh Tứ bất cần quăng lại một câu, “Khi cậu còn đang mài đũng quần trên ghế nhà trường thì tôi đã là cảnh sát từ lâu rồi.”

Tiểu An ngập ngừng muốn nói lại thôi. Lý do thực sự khiến cậu ta ngăn cản anh Tứ rất đơn giản: Trước khi đi, Lý Kinh Vũ đã dặn dò cẩn thận, đừng để anh Tứ làm những công việc nguy hiểm cần dùng đến sức lực. Anh ấy không được khỏe.

Nhưng ngay cả cậu ta cũng biết mình không thể nói thẳng như thế, nói ra chắc lãnh đủ.

“Anh Tứ, anh nghe em nói đã.” Tiểu An lấy ảnh của Trâu Tú Dương trong tập hồ sơ ra, “Anh ta chỉ ba mươi tuổi là cùng, lại rất nổi tiếng trong giới, những người biết anh ta chỉ e không ít đâu. Anh mà đi, em sợ... trông anh không giống lắm...”

Câu nói này quả nhiên phát huy tác dụng. Động tác của anh Tứ dần dần chậm lại, cuối cùng dừng hẳn.

Anh lẩm bẩm chửi đồng.

“Để em đi cho”, Tiểu An nói với giọng thành khẩn, “tuổi của em tương đồng với anh ta.”

Anh Tứ nhìn cậu ta một lát, rồi gật đầu.

“Chú ý an toàn đấy!”

Chuông cửa vang lên.

Tiểu An đứng trước cửa, yên lặng chờ đợi. Một loạt âm thanh loạt soạt vang lên phía sau đầu. Tiểu An biết đó là tiếng máy camera xoay chuyển phương hướng.

Quả đúng như dự liệu.

“Ai thế?” Một giọng nói đầy cảnh giác vang lên qua chuông cửa đàm thoại.

“Ồ, tôi là Trâu Tú Dương ở hộp đêm, chắc anh từng nghe nói đến? Người của tôi hẳn đã nhắc tên tôi rồi chứ?”

Đầu bên kia máy đàm thoại im lìm.

Tiểu An liếc nhìn về phía góc cầu thang, thấy anh Tứ đang mai phục ở đó ra hiệu bằng tay cho mình. Thế là cậu ta quay người lại, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào camera và giơ danh thiếp ra.

Vẫn không có hồi đáp.

Anh Tứ ngẫm nghĩ, nếu cách này thực sự không ăn thua thì đành phá cửa xông vào vậy.

Đúng lúc đó, Tiểu An ho hai tiếng, rồi đột nhiên bật cười.

“Anh Lưu không tin tôi à? Anh coi bộ dạng tôi thế này có giống hạng cào cuốc không? Đều là phận tùng đeo xích chó, chúng ta thế này chẳng rộng lòng với nhau chút nào cả.”

“Cậu ta làm sao thế?” Người phụ trách đeo tai nghe bluetooth của đội đặc nhiệm quay sang hỏi, “Cậu nhóc đó nói gì vậy?”

“Đó là tiếng lóng của dân tù.” Anh Tứ vừa nghe vừa gật gù tán thưởng, “Cậu ta còn tự học tiếng lóng trong nhà tù Đông Bắc nữa cơ

à...”

Tiểu An nói một tràng, cuối cùng dừng lại, có vẻ vốn từ của cậu ta chỉ có bấy nhiêu. Lồng ngực cậu ta phập phồng lên xuống, căng thẳng nhìn vào ống kính camera.

Cuối cùng, máy đàm thoại cũng phát ra giọng nói.

“Cũng ngồi tù ở trại giam tỉnh rồi à?”

“Ừm”, Tiểu An liên tục gật đầu, “vừa mới ra.”

“Sao lại phải đeo xích chó?”

“Cẩn kẹo, nốc cao gạo, trộm cướp.”

“Mỗi bấy nhiêu?”

“...”

“Cậu... cùng máng với ai?”

Anh Tứ thầm kêu không ổn. Anh hiểu nghĩa của câu vừa rồi: Ở trong tù, cậu ăn cơm với ai?

Hai người ngồi tù vào hai thời điểm khác nhau, về lý mà nói thì không thể quen biết cùng một nhóm người. Nhưng Lưu Thủ Bản đã hỏi vậy thì chắc chắn có nguyên nhân của nó, vì vậy Tiểu An không thể tùy tiện bịa ra một cái tên qua mặt gã được.

Tiểu An hơi ngẩn người, sau đó đột nhiên nổi giận.

“Anh Lưu, anh không tin tôi phải không? Thế thì thôi! Anh làm vậy thì thiệt cho cả đôi bên thôi. Một giờ đồng hồ của tôi có thể kiếm được bao nhiêu tiền, đâu rảnh đến đây giỡn chơi với anh? Con mắt đánh giá giá trị con người của anh cũng hơi kém đấy.”

Nói xong, Tiểu An làm bộ chuẩn bị rời đi.

“Nửa đêm nửa hôm cậu đến đây tìm tôi có việc gì?” Cuối cùng,

Lưu Thủ Bản cũng mở miệng níu giữ.

“Lúc này tôi mới rảnh.” Tiểu An đáp trơn tru như kịch bản mà anh Tứ đã soạn sẵn, “Dạo này ở các hộp đêm, nơi thì đổi chủ, nơi thì mới mở, tôi ngẫm nghĩ mãi rồi, tình trạng hiện nay cung không đủ cầu... Anh nói xem, tôi thì bao nhiêu người cần ‘đập đi xây lại’, mà kỹ thuật của anh lại tốt như thế, hay là chúng ta bắt tay hợp tác với nhau...”

Cuối cùng cánh cửa cũng hé mở một khe hẹp. Tiểu An phát hiện Lưu Thủ Bản không giống với hình ảnh bác sĩ quân y già mà cậu ta vẫn tưởng tượng trong đầu. Qua ảnh sẽ không nhận ra được một số đặc điểm của gã, ví dụ như chiều cao chẳng hạn. Gã cao chỉ ít một mét chín.

“Vào đi!” Lưu Thủ Bản giật khóa chống trộm ra, cánh cửa mở một nửa. Gã cảnh giác nắm lấy nắm đấm cửa, nhường đường cho khách vào. Bờ vai rộng của gã che khuất hết ánh sáng chiếu đến từ ô cửa sổ đối diện.

Tiểu An cố kiềm nén tâm trạng kích động, tươi cười bước vào trong. Tay cậu ta túa mồ hôi lạnh. Chỉ cần bước đến chỗ cánh cửa, cố sống cố chết giữ chặt không để gã đóng vào là các đồng nghiệp có thể xông tới bắt gã. Đây là lần hành động đầu tiên trong sự nghiệp cảnh sát hình sự của cậu ta. Có điều điểm xuất phát như thế này cũng hơi cao một chút... Thế mà Lưu Thủ Bản lại không chịu phối hợp với kịch bản đã vạch sẵn. Gã dán lưng vào cánh cửa, nhất quyết không chịu bỏ ra. Tiểu An liếc mắt ước lượng, không đảm bảo mình có thể vật ngã được đối phương, cũng không nắm chắc mình có thể lườn qua cửa bỏ chạy. Thế là cậu ta đành hạ quyết tâm bước vào trong nhà.

Cánh cửa liền đóng lại.

“Nghe danh bác sĩ Lưu có đôi tay vàng đã lâu...” Anh Tứ đang nấp ở góc cầu thang, đeo tai nghe, anh đã nắm được tình hình bên trong thông qua máy nghe lén mà Tiểu An giấu trong người. Lưu Thủ Bản không hề hứng thú với sự nhiệt tình của Tiểu An. Gã không nói gì, chỉ hừ nhẹ một tiếng.

“Tay nghề của anh không còn gì để nói. Các em gái trong tay tôi đều hết lời ca ngợi anh. Kia là...”

Mọi người đều căng thẳng nhìn về phía cánh cửa, chỉ duy anh Tứ vừa nghe vừa gật đầu.

“Được đấy! Lần đầu diễn mà bịa ra được từng ấy, không tồi...”

“Anh Tứ!” Một cảnh sát đặc nhiệm không nén được sự lo lắng, bèn đề nghị, “Có cần nói với cảnh sát đang nấp ở trên tầng thượng bảo họ tấn công không? Thời gian cứ kéo dài mãi thế này, tôi e...”

“Không vội!” Anh Tứ xua tay, “Cậu ta phát huy rất tốt. Ta cứ đợi một lát nữa xem Lưu Thủ Bản có lơ lửng cảnh giác hơn không. Chưa biết chừng cậu ta có thể bắt gã mà không cần đổ máu.”

Anh Tứ vừa dứt lời thì chợt nghe thấy một giọng nói ngoài ý muốn.

“Ôi chà, giám đốc Trâu cũng đến đây sao? Anh có nhận ra em không?”

Tim anh Tứ như ngừng đập.

Hồng rồi! Người quen...

Còn chưa kịp phản ứng thì nữ bệnh nhân đó đã kêu “Ớ?” một tiếng.

Ngay sau đó, từ tai nghe truyền đến tiếng động mạnh, đó là âm thanh ngã ụch xuống sàn nhà và cả tiếng đấm đá xen lẫn nhau, còn có cả tiếng thở nặng nhọc và tiếng kêu la.

Không khéo lại xảy ra án mạng.

“Hành động! Hành động!” Anh Tứ hét lớn vào máy bộ đàm, đứng bật dậy, lao về phía cửa. Hai cảnh sát đặc nhiệm vác vật nặng phi ào ào vào cánh cửa.

Nhưng cánh cửa chống trộm không may mắn suy chuyển.

Trong tai nghe không còn phát ra tiếng đánh nhau nữa, mà thay vào đó là tiếng thở khò khè và cả tiếng khặc khặc phát ra từ cổ họng. Anh Tứ biết đó là âm thanh của người bị bóp cổ.

Anh thực sự hy vọng Tiểu An có thể khống chế được Lưu Thủ Bản, nhưng nếu quả thực là vậy thì cậu ta phải báo tin cho anh biết qua bộ đàm mới đúng.

“Phá cửa nhanh lên! Tông cửa mạnh vào!” Mắt anh Tứ đỏ ngầu, khản giọng hét, “Sao cảnh sát đặc nhiệm trên tầng thượng vẫn chưa chịu xuống thế?”

Anh vừa dứt lời thì có tiếng kính vỡ vang lên. Rõ ràng là đội đặc nhiệm mai phục trên tầng thượng đã “hạ cánh”, phá vỡ cửa sổ, thâm nhập vào ban công.

Nhưng anh Tứ còn chưa kịp thở phào thì tin dữ lại truyền từ máy bộ đàm đến, “Phía sau ban công có một cánh cửa! Cửa sắt! Không có công cụ phá cửa!”

“Các anh chưa ăn cơm hả?” Anh Tứ cuống lên, đập viên cảnh sát đặc nhiệm đứng gần ra chỗ khác, giật lấy chùy tông cửa.

“Nghe lệnh tôi!” Anh hét lên với một viên cảnh sát đặc nhiệm khác đang đứng sau lưng mình như phát điên, “Nhất định phải tông đổ cửa!”

Vì trước mặt không có gương nên anh Tứ không phát hiện hai mắt mình đã đỏ hoe.

Mình có thể chết, nhưng người khác thì đừng chết, người khác đừng chết, đừng chết...

“Tông mạnh vào cho tôi!”

Anh Tứ lấy hết sức bình sinh lao chùy sắt vào cánh cửa.

Một âm thanh chát chúa vang lên, cuối cùng cánh cửa chống trộm cũng bị biến dạng, hai đầu dây khóa chống trộm phía bên phải bị bật tung ra khỏi khung cửa. Cánh cửa rung lên bần bật một cách bất lực giống như bìa tờ tạp chí bay trước gió, tuy thế nó vẫn “cứng đầu” không chịu đổ xuống.

Anh Tứ thấy khe hẹp vừa tạo ra đủ rộng để mình nghiêng người chui lọt, tình hình bên trong còn tồi tệ hơn anh tưởng.

Tiểu An đang nằm bất động trên sàn nhà. Lưu Thủ Bản ngồi xổm bên cạnh cậu ta, tay phải giơ cao, hươ hươ con dao phẫu thuật giữa không trung.

Không còn thời gian do dự nữa. Anh Tứ lập tức chui qua khe hẹp vào phòng khách, miệng hét lớn, “Nổ súng!”

Đương nhiên không ai nổ súng. Anh Tứ không mang súng, còn những người khác không ngắm được góc bắn.

Nhưng rõ ràng Lưu Thủ Bản không biết điều này. Gã giật mình, bỏ mặc Tiểu An, lăn sang một bên, túm lấy nữ bệnh nhân đang run lẩy

bấy ở góc tường. Tay trái của gã với lấy ống tiêm đang để trên bàn, kề mũi tiêm vào sát động mạch cổ của bệnh nhân.

“Không được qua đây! Tất cả ra ngoài hết cho tôi! Trong xi-lanh là Xyanua.”

Tiểu Tề chui vào bên trong ngay sau anh Tứ, những cảnh sát đặc nhiệm đang đứng trên ban công sau khi đã đập nát được ổ khóa bằng báng súng... tất cả đều ngây người đứng im bất động, không biết phải làm gì. Chẳng ai ngờ nhiệm vụ bắt giữ nghi phạm lại biến thành vụ án giải cứu con tin. Mà nói thật, xi-lanh chứa đầy chất độc kia chẳng hề dễ đối phó hơn súng ống chút nào. Cho dù khống chế được tay của gã thì trong lúc vật lộn cũng rất khó ngăn cản ngón tay cái khế đẩy pít-tông một cái. Huống hồ, tình huống này không chỉ gây nguy hiểm cho con tin mà còn cho tất cả những người có mặt trong phòng.

“Xyanua có thể gây chết người khi phát tán trong không khí.”

Đồng nghiệp phổ cập kiến thức cho anh Tứ thông qua tai nghe.

Không khí trong phòng căng thẳng tột độ. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn anh Tứ. Đối mặt với ánh mắt lo sợ của đồng nghiệp, anh Tứ khe khẽ lắc đầu, rồi cười.

“Mọi người ra ngoài hết đi!”

Không ai nhúc nhích nửa bước. Mọi người đều không tin anh Tứ nói thật.

“Ra ngoài hết đi!” Anh Tứ quát lên.

Các cảnh sát đặc nhiệm miễn cưỡng du dây thừng tụt xuống mặt đất, những cảnh sát khác giơ súng chậm chậm lùi dần về phía sau,

rồi rút hẳn ra ngoài cửa.

“Ông cũng ra ngoài đi!” Lưu Thủ Bản đột nhiên phát hiện anh Tứ vẫn chưa hề có ý định rời đi.

“Đừng sợ, trên người tôi không hề có gì.” Anh Tứ không chịu từ bỏ, cởi áo khoác ngoài ra.

Lưu Thủ Bản thầm đánh giá anh Tứ, vẫn kiên quyết không thay đổi ý định.

“Không tin sao? Vậy anh trực tiếp kiểm tra đi.”

Anh Tứ lại tháo dây lưng ra, vút sang một bên, sau đó cho tay vào túi quần, quay một vòng.

“Đàn ông phải nói chuyện với đàn ông, việc gì phải làm khó một người phụ nữ? Để tôi thay vị trí cô ấy, được không?”

“Mẹ kiếp! Cuộc đời tôi vướng vào đàn bà là đen đủi.” Lưu Thủ Bản gào to, “Anh nói xem, là con chết tiết nào?”

Anh Tứ ngần ngừ một lát rồi đáp, “Khu chung cư Kiến An.”

Lưu Thủ Bản vừa nghe liền tức run người.

“Tôi biết ngay mà! Tôi biết ngay mà! Con đàn bà ngu ngốc! Tôi đã nói với cô ta rồi mà, cô ta buộc phải... Mẹ nó, tôi biết sẽ thế mà! Tôi biết mà...”

Lưu Thủ Bản mắng chửi luôn miệng, có vẻ tinh thần gã sẽ rơi vào trạng thái mất kiểm soát bất cứ lúc nào và sẵn sàng cầm phật mũi kim xuống giết người.

“Đừng cố, chúng ta từ từ nói chuyện, được không?” Anh Tứ giơ cao hai tay, chậm rãi xê dịch bước chân lại gần gã.

“Lùi về sau cho tôi!” Lưu Thủ Bản phát hiện ra, cánh tay gã liền

cứng lại, bóp cổ con tin mạnh hơn khiến cô ta kêu rên ư ử, “Không được lại gần, ông nghe rõ chưa?”

Anh Tứ vội vàng dừng bước, đứng im không nhúc nhích.

“Tôi cho ông mười giây.” Lưu Thủ Bản vẫn không có ý định bỏ qua cho anh, “Trong vòng mười giây, ông lập tức cút khỏi đây, nếu không tôi bắt cô ta phải chết cùng.”

Anh Tứ tiến thoái lưỡng nan.

Anh ngấm ngấm một lát rồi hạ quyết tâm, lấy còng số tám trong người tự còng hai tay mình lại, giờ lên cao.

“Thế này anh đã yên tâm chưa?”

Cuối cùng Lưu Thủ Bản cũng trút bỏ hơn phân nửa tâm lý đề phòng. Gã giữ chặt con tin, ngồi xuống góc tường, đồng thời ra hiệu cho anh Tứ cũng ngồi xuống.

“Mẹ nó, mẹ nó”, gã liên tục lẩm bẩm chửi đổng, “sao tôi đen đui thế này? Sao số tôi lại đen đui thế này? Đời tôi coi như xong rồi, kiếp này coi như bỏ đi rồi... Sao không cho tôi một cơ hội cơ chứ?”

“Có gì từ từ nói, từ từ nói...” Anh Tứ bắt đầu vỗ về đối phương.

“Có gì đáng nói nữa đâu?” Lưu Thủ Bản đập mạnh đầu vào tường, “Lại làm chết một bệnh nhân nữa... Đây chính là số phận của tôi...”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có thể kể cho tôi nghe được không?” Anh Tứ cất lời như rút gan rút ruột.

“Con đàn bà ấy... vừa nhìn tôi đã không muốn nhận ca này.” Lưu Thủ Bản nhắc đến chuyện này liền nổi giận; “Lại là một đứa con gái từ nông thôn ra thành phố, chưa đi làm được mấy ngày đã nảy sinh ý nghĩ mình có thể làm điểm! Mẹ nó, Vương Bằng! Cô đúng là con đàn

bà ngu ngốc! Mẹ nó, cô hại chết tôi rồi.”

Anh Tứ thầm thở phào trong lòng. Sau một hồi thất điên bát đảo, ít nhất đã có chút ít thu hoạch. Cuối cùng anh đã biết được danh tính và nghề nghiệp của nạn nhân.

“Luu Thủ Bản, mới tiếp xúc với anh một thời gian ngắn nhưng tôi cảm thấy anh không phải là người không hiểu biết.” Sau nhiều năm tôi luyện, anh Tứ đã học được cách điều chỉnh giọng nói nghe chân thành đến mức không thể chân thành hơn, cho dù Đảng Siêu sống lại, chỉ e trước lúc nổ súng, hắn cũng không nở ngắt lời anh. “Bởi vậy, tôi tin rằng nhất định anh có lý do, anh có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.”

Luu Thủ Bản sớm đã quên khổng chế cử động của cánh tay. Mũi kim chỉ cách cổ nạn nhân chưa đến mười xăng-ti-mét. Anh Tứ chậm chạp dịch chuyển về phía trước. Anh đang tính toán làm sao để kéo dài thời gian thêm chút nữa là có thể ra tay hành động. Chỉ cần con tin chạy đi thì những chuyện khác đều không đáng quan tâm.

Xyanua, ừm, đáng mặt đàn ông đấy! Nhào vô đi!

“Tôi đã nói rất rõ ràng với cô ta, thể chất của cô ta không tốt lắm, nên sau khi làm phẫu thuật thì buộc phải tiêm một tháng liên tục.” Lần này, Luu Thủ Bản nói hai câu liền thở hắt ra, bắt đầu vò đầu bứt tai, “Mẹ nó, cô ta lại không nghe lời, sao không nghe lời cơ chứ...”

Anh Tứ dừng lại. Anh bắt đầu lơ mờ thấy sự việc có gì đó không đúng. Chưa rõ Luu Thủ Bản có phải là bác sĩ có lương tâm nghề nghiệp hay không, nhưng xem chừng gã không phải kẻ dám xuống tay giết người tàn bạo chỉ vì bệnh nhân không chịu nghe theo chỉ định của bác sĩ.

“Cô ấy không nghe lời sao? Như thế cô ấy chết thì trách nhiệm thuộc về cô ấy, đúng không?” Anh Tứ đoán đó là mô thức tự an ủi bản thân của những phạm nhân giết người. Cách tốt nhất là nói xuôi theo ý nghĩ của gã.

“Đúng thế! Cô ta, mẹ nó chứ, biết rằng sau khi phẫu thuật thẩm mỹ xong thì dễ kiếm tiền, nhưng sao cô ta không nghĩ đến việc tính mạng gặp nguy hiểm cơ chứ? Tôi bảo cô ta mang thuốc về nhà tự tiêm, cô ta nói nhà mình không có tủ lạnh, sợ thuốc sẽ hỏng. Tôi nói vậy thì ngày nào cô cũng phải đến chỗ tôi. Cô ta bảo không có vấn đề gì cả. Thế mà mẹ nó... chỉ còn thiếu một tuần nữa thôi, chỉ còn một tuần nữa thôi! Sao cô, mẹ nó, không kiên trì đến cuối cùng cơ chứ...” Lưu Thủ Bản vừa nói vừa tức đỏ mặt.

Anh Tứ ngồi cạnh nghe mà đầu óc quay mòng mòng.

Một lát sau, trong đầu anh như có dòng điện chạy qua.

“Ông bảo”, Lưu Thủ Bản đột nhiên gọi anh Tứ, “lần này tôi sẽ bị phạt mấy năm tù?”

Anh Tứ ngẩn người, không biết trả lời gã như thế nào.

May mà Lưu Thủ Bản cũng không thực sự muốn biết câu trả lời.

“Hầy, đáng bao nhiêu năm thì nhận bấy nhiêu năm vậy, cái số tôi nó vậy rồi... Còn phải đền tiền nữa chứ. Mẹ nó, lần trước vừa mới trả xong khoản nợ tám trăm ngàn tệ...”, Lưu Thủ Bản lại bắt đầu lo lắng, “tôi còn phải nuôi con trai tôi học lên đại học nữa.”

“Anh có con trai? Thằng bé bao nhiêu tuổi rồi?” Khó khăn lắm anh Tứ mới nắm được điểm đột phá tâm lý đối phương. Anh không sợ chết, nhưng bây giờ anh tin chắc mình buộc phải bắt sống Lưu Thủ Bản.

“Bảy tuổi”, giọng Lưu Thủ Bản đột nhiên trở nên dịu dàng và tràn đầy hy vọng, “nó ngoan lắm, lại học giỏi.”

“Hì hì”, anh Tứ chợt nhớ đến Diệp Phi, thoát nhiên ngẩn người, “thế thì anh phải đợi đến lúc nó mười mấy tuổi rồi hẵng đưa ra nhận xét.”

“Mười mấy tuổi? Mười mấy tuổi ư?” Giọng Lưu Thủ Bản đầy mong chờ vào viễn cảnh tương lai, “Năm mơ cũng muốn ở bên nó đến lúc nó lớn bằng từng ấy. Tôi muốn nhìn nó vào học trường điểm, học đàn... Không được, học đàn đắt lắm, lại vất vả nữa, hay là cho đi học vẽ nhỉ? Học vẽ dễ không?”

“Không dễ đâu...”, anh Tứ trả lời thành thật, nhớ lại hồi đó anh phải trả cho giáo viên dạy vẽ của Diệp Phi mỗi tiết học một trăm tệ, thấy cũng hơi xót tiền.

“Ai dà, kiểu gì cũng phải học môn gì đó chứ, đừng giống như tôi, chẳng biết cái gì cả.”

“Cho nó học Y là ổn chứ gì?”

“Không được! Nhất định không được!” Lưu Thủ Bản trả lời như đinh đóng cột, “Không có tiền đồ, con đường đó để tôi đi là đủ lắm rồi, nó không được đi con đường đó.”

“Học Y thì có chỗ nào không tốt?” Quan niệm dạy dỗ con cái suốt đời của anh Tứ bị đập đổ trong nháy mắt, anh không khỏi tranh luận, “Làm bác sĩ có thể cứu người chết, chữa trị cho người bị thương, lại kiếm được nhiều tiền, tốt hơn làm cảnh sát nhiều...”

“Ông không hiểu đâu...”

“Sao tôi lại không hiểu. Lấy ví dụ như những bệnh viện liên kết với

Đội Cảnh sát hình sự chúng tôi, thu nhập của bác sĩ chủ trị một tháng phải...”

“Còn phải xem anh học khoa gì, khoa Tai-Mũi-Họng, khoa Xạ trị, khoa Gây mê thì tốt, đừng học khoa Lâm sàng...”

Lưu Thủ Bản nói một tràng, anh Tứ ước gì có thể lôi ngay giấy bút ra ghi chép lại.

“Hầy!” Lưu Thủ Bản chột thờ dài, “Tôi còn muốn nhìn nó tập xe đạp, học đá bóng, xem nó tìm bạn gái. Mẹ nó cấm, nhưng tôi không cấm. Yêu sớm thì sao? Ngay cả việc đặt khách sạn nào để tổ chức lễ kết hôn cho nó, tôi cũng nghĩ xong xuôi cả rồi, nào ngờ... nào ngờ... chẳng bao giờ được chứng kiến những điều đó nữa...”

Lòng anh Tứ giống như chiếc lá vàng bị gió thu thổi rụng, xoay tròn rồi rơi xuống đất.

Đúng thế! Chẳng thể chứng kiến được nữa!

Lưu Thủ Bản lăm bắm một hồi, đột nhiên hạ quyết tâm, siết chặt cổ con tin, “Rốt cuộc tôi bị phán mấy năm? Tôi có thể ra tù trước khi nó vào đại học không?”

“Chớ kích động!” Anh Tứ vội vàng trấn an, “Nếu bây giờ anh ra tự thú thì vẫn còn kịp... Không ngồi tù lâu lắm đâu... Hơn nữa bất kể anh ngồi tù bao nhiêu năm thì vợ anh cũng sẽ đưa con trai đến thăm anh, phải vậy không?”

“Vợ tôi?” Lưu Thủ Bản hừ một tiếng vẻ coi thường, “Con đàn bà đó chỉ biết đòi tiền của tôi, nói tôi không có tài cán gì, mẹ nó chứ, chẳng trông mong gì vào cô ta cả.”

Anh Tứ phát hiện mặt gã lại bắt đầu đỏ gay, cánh tay run rẩy, rõ

ràng tinh thần lại bị kích động mạnh.

“Về chuyện này, tôi phải nói với anh đôi câu.” Anh Tứ quyết định giúp anh ta hạ nhiệt, “Ai nuôi con trai anh lớn bằng từng này?”

Lưu Thủ Bản ngẩn người, rồi hừ một tiếng, quay đầu đi không đáp.

“Anh ngồi tù ba lần, tổng thời gian là mười một năm, ai là người nuôi sống cả gia đình?”

“Sau khi tôi ra tù, lần nào mà chẳng gấp gáp mở phòng khám kiếm tiền?” Mặt Lưu Thủ Bản đỏ gay, cao giọng giải thích.

“Anh nghĩ cuộc sống chỉ cần kiếm tiền là xong sao?” Anh Tứ đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Đặc biệt là sau khi sinh con? Tôi nói cho anh biết, anh nghĩ đơn giản quá đấy! Buổi tối con không ngủ, vợ anh phải thức trông con đến tận khuya, thậm chí đến tận gần sáng. Ban ngày lại không được ngủ bù, một ngày ba bữa đi chợ thổi cơm, bận rộn quanh năm, không ngày nào được nghỉ ngơi. Cô ấy mệt hơn cả người ta kéo cối xay. Anh nghĩ cuộc sống của cô ấy dễ dàng, nhàn hạ lắm ư? Cô ấy là phụ nữ, tay không xách nổi, vai không gánh nổi, nhưng lại phải tự nuôi con, gặp chuyện gì cũng phải tự mình đứng ra gánh vác. Lúc con đau ốm phải đưa đi bệnh viện, lúc con gặp ác mộng khóc nói nhớ bố, lúc con bị các bạn bắt nạt ở trường mà cô ấy không biết phải làm sao, cô ấy hy vọng biết bao những lúc ấy có anh ở bên. Lúc ấy anh đang ở đâu?”

Anh Tứ thao thao bất tuyệt, xuất khẩu thành văn, nói xong mới ý thức rằng mình không phải người sáng tác ra những câu nói đó. Đây là lời mà vợ cũ của anh thường nói mỗi lúc hai người cãi vã.

Những khi ấy, chưa bao giờ anh Tứ nói lại vợ, cũng chưa bao giờ

thể hiện thái độ gì. Sau này ly dị rồi, nhớ lại chuyện cũ, trong lòng anh quả thấy bùi ngùi, nhưng lần nào anh cũng lấy các lý do khác nhau để xoa dịu cảm giác day dứt:

Đàn ông xây nhà đàn bà xây tổ ấm...

Làm nghề này cũng không còn cách nào khác...

Làm gì có ai sống dễ? Mình sống cũng đâu có dễ...

Tuy nhiên, hôm nay bị bức đến bước đường này, khi đành phải thốt ra những lời nói năm nào của vợ cũ, anh mới ý thức được từng từ từng chữ mang ý nghĩa gì.

“Đúng thế! Những lúc ấy mình đang ở đâu?”

Đột nhiên, anh cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn như bị vật gì chặn lại.

Lưu Thủ Bản bị anh nói đến mức á khẩu chẳng phản bác được gì. Mãi hồi lâu, gã đột nhiên dựa người vào tường, hai tay bưng mặt, toàn thân run lẩy bẩy. Gã nói lòng bàn tay, ống xi-lanh lặn xuống đất, vỡ tan tành.

Không xong rồi!

Anh Tứ không kịp nói gì, vội vàng nhào đến, lấy tay bịt chặt mũi của con tin. Các bắp thịt trên người anh co thắt, anh không kiểm soát được bản thân hít sâu một hơi.

Anh biết sinh mệnh của mình chỉ còn lại vài giây ngắn ngủi.

Khi ôm con tin lăn sang một bên, anh cảm thấy nhẹ nhàng chưa từng thấy.

“Đừng sợ”, Lưu Thủ Bản vẫn lấy tay ôm mặt, giọng nói trấn định khác thường, “đó chỉ là nước muối sinh lý thôi.”

Con tin sợ hãi kêu the thé rồi bỏ chạy ra ngoài. Anh Tứ ngăn các đồng nghiệp đang định xông vào.

“Đi thôi! Tôi tiễn anh.” Anh đứng dậy, chìa tay về phía Lưu Thủ Bản. Gã nhìn người đối diện, do dự giây lát, cuối cùng cũng chìa tay ra, nắm lấy tay anh Tứ.

Khoảnh khắc đó, Lưu Thủ Bản khóc không thành tiếng.

1 giờ 50 phút sáng, anh Tứ ôm bờ vai nghi phạm Lưu Thủ Bản, dẫn gã đi tự thú với cảnh sát.

Ánh sáng ở cửa động dần dần biến mất. Đất dưới chân càng lúc càng lạnh và ẩm, vậy mà thứ xuất hiện trước mắt lại là bức tường vô tình.

“Chúng ta chết chắc rồi phải không?” Giọng cậu ta khản đi như sắp khóc.

“Chúng ta không thể trở ra được nữa phải không? “ Cậu ta bật khóc thật.

Tôi không trả lời, bởi vì tôi cũng nghĩ vậy.

“Tiếp tục đào đi, cho dù chết, tôi cũng muốn mình chết ở một nơi rộng rãi một chút.”

(Trích: Chạy trốn)

Chương 7: ĐƯỜNG CÙNG

Ngày thứ ba, thứ Bảy, khoảng 3 giờ sáng.

“Cám ơn mọi người đã cứu mạng.”

Trong quán thịt nướng mịt mù khói bếp lẫn khói thuốc lá, Tiểu An quần băng trên đầu nâng ly mời rượu, nét mặt đầy vẻ hối lỗi.

“Cậu nói gì thế...”, Tiểu Tề vội vàng nâng ly lên khách sáo đáp lại, rồi ngoảnh đầu sang nhìn, thấy anh Tứ ngồi cạnh vẫn không hề có phản ứng gì, cậu ta đành nhỏ giọng nhắc một tiếng.

Anh Tứ bưng tỉnh, nâng chén rượu lên uống cạn.

“Anh Tứ”, Tiểu Tề tươi cười, “về cơ bản, chúng ta đã thành công rực rỡ, những việc còn lại anh không cần bận tâm nữa, cứ giao cho hai chúng em. Mới thăm vấn được một lát, không khai là chuyện rất bình thường. Chúng ta ăn uống xong xuôi, về đồn từ từ vẫn già, vẫn

một đêm, em không tin gã không chịu thừa nhận.”

Anh Tứ vẫn nhíu mày.

“Anh Tứ, lẽ nào anh cảm thấy còn vấn đề gì sao?” Tiểu An ngạc nhiên hỏi, “Mọi phương diện đều phù hợp với đặc điểm của hung thủ mà. Lưu Thủ Bản có tay nghề và kinh nghiệm phẫu thuật phong phú, dùng dao giết người chắc chỉ là chuyện nhỏ. Gã lại quen biết nạn nhân, bởi vậy dễ dàng được nạn nhân mở cửa cho vào nhà. Hơn nữa gã lại từng học ngành y, điểm then chốt nhất là gã đã có ‘kinh nghiệm’ trước đó, bởi vậy xử lý thi thể thành ra thế này hoàn toàn hợp lý.”

“Những điều cậu nói đều đúng.” Anh Tứ vê vò lạc, “Tôi cũng biết là hợp lý, nhưng cứ cảm giác động cơ gây án không xác đáng lắm.”

“Kỹ thuật của gã không cứng tay.” Rõ ràng Tiểu Tề tin chắc Lưu Thủ Bản là hung thủ, “Vết sẹo dưới cằm nạn nhân, gã không công nhận do mình làm, nhưng sống mũi thì gã thừa nhận mình hạ dao hơi sâu, nạn nhân soi gương nhìn thấy cái mũi của mình như vậy chắc sẽ không hài lòng chút nào. Một bác sĩ mở phòng khám chui như gã sợ bệnh nhân quá bất mãn mà tố cáo mình nên trực tiếp chạy đến nhà cô ấy giết người diệt khẩu, lý do như thế có vấn đề gì đâu?”

“Luật trong nghề bọn họ không phải như thế.” Anh Tứ ngắt lời cậu ta, “Chuyện này ấy à, cho dù lỡ tay làm hỏng thì chỉ cần không hủy hoại dung nhan con người ta, thông thường chỉ cần đền bù trong vòng một trăm ngàn tệ là giải quyết ổn thỏa. Nếu gã không để ý đến danh tiếng của mình trong giới phẫu thuật thẩm mỹ thì gã thậm chí còn không cần thù tiền, chỉ cần tìm bọn đầu gấu dọa cho bệnh nhân

một trận là êm chuyện. Hoàn toàn không cần thiết phải ra tay giết người.”

Tiểu Tề và Tiểu An đưa mắt nhìn nhau, sau đó rất ăn ý cùng chọn cách im lặng. Dẫu sao thì kinh nghiệm phá án của anh Tứ cũng đủ sức đè bẹp bất cứ ai trong số hai người họ.

“Xét nghiệm ADN chỗ anh Dương”, anh Tứ uống một chén rượu, bắt đầu vò đầu bứt tai, “lúc nào có kết quả?”

“Xét nghiệm ban đầu cho thấy nhóm máu phù hợp, nhưng muốn có kết quả đối chiếu hoàn chỉnh thì”, Tiểu An giải thích một hồi về sự khác biệt giữa nhóm máu xét nghiệm ban đầu và đối chiếu hoàn chỉnh, anh Tứ và Tiểu Tề nghe mà hiu hiu buồn ngủ, “nói tóm lại, em đã giục mấy lần, chú Dương nói chất lượng mẫu vật này, nhanh nhất phải bảy tiếng đồng hồ nữa mới làm xong.”

“Thế thì không thể bó gối ngồi đợi thế này được”, anh Tứ nghe vậy lập tức phấn chấn đứng bật dậy, lấy tay phủi sạch vỏ lạc và nắp bia trên bàn, “ngộ nhớ đến lúc đó cho ra kết quả nhóm máu không giống thì chúng ta tròn mắt nhìn nhau à? Nào, chúng ta cũng sắp xếp lại các tình tiết vụ án từ đầu đến cuối nhé! Bắt đầu từ nạn nhân...”

“Lưu Thủ Bản nói tên nạn nhân là Vương Bằng, người ngoại tỉnh, lên thành phố làm thuê.” Tiểu Tề mở điện thoại di động, kiểm tra ghi chép, “Những điều này đều đã được tiến hành đối chiếu. Tên nạn nhân có thật, đại khái có mười mấy nhà máy ghi chép thông tin về Vương Bằng. Vấn đề là có rất nhiều người mang tên này, cũng không biết cô Vương Bằng nào mới là nạn nhân mà chúng ta đang muốn xác minh. Ngoài ra, rất nhiều công nhân do các trung tâm môi giới việc làm giới thiệu đến, chỉ cần chi một trăm tệ là sở hữu ngay

một chứng minh thư giả. Có trời mới biết chứng minh nhân dân của cô ta là thật hay giả.

Cô ta quen biết Bànng Hiếu Yến như thế nào thì đã điều tra ra rồi. Trên bản thông tin địa phương có đăng một quảng cáo, nội dung là tìm người ở trọ, địa chỉ là phòng 2080, có lẽ do Bànng Hiếu Yến đăng lên. Phía dưới thấy có lời nhắn, nói là muốn đến xem phòng. Người để lại lời nhắn có nickname là Vương Bằng.”

“Có để lại số điện thoại di động không?”

“Vương Bằng để lại, nhưng sau đó xóa đi, còn Bànng Hiếu Yến thì không để lại số điện thoại.”

Anh Tứ gật đầu. Là người từng bị dân xã hội đen chém bị thương, Bànng Hiếu Yến không muốn để lại bất cứ phương thức liên lạc nào là điều dễ hiểu. Vấn đề là cô tìm khách thuê trọ để làm gì?

Tìm người ở cùng ư? Không giống lắm! Căn phòng chỉ có một phòng ngủ, một chiếc giường đơn. Hơn nữa phần lớn đồ đạc của Bànng Hiếu Yến chẳng rõ đã đi đâu.

Cho thuê lại ư? Cũng không giống! Cánh tay giả của Bànng Hiếu Yến xuất hiện ở bờ sông. Vậy chỉ có một khả năng xảy ra: Hung thủ đã vớt lại đó, điều này chứng tỏ lúc vụ án xảy ra, cô ấy có mặt tại hiện trường.

“Nói như vậy nghĩa là anh cảm thấy Bànng Hiếu Yến bị người ta sát hại phải không?”

“Chuyện này cũng khó nói.” Tiểu An thận trọng nhắc nhở, “Anh Tứ, anh vẫn cảm thấy Bànng Hiếu Yến là người bị hại sao?”

Thực ra anh Tứ sớm đã nghĩ đến điều này. Vương Bằng vừa

chuyển đến chưa được mấy hôm thì người mời thuê mất tích, người đến thuê tử vong, sự việc xảy ra quá trùng hợp...

Tiếng ho của ai đó vang lên khiến anh Tứ nhận ra khi nãy mình thất thần hơi lâu.

Anh phát hiện không rõ mình đã lôi cánh tay giả trong túi ra từ lúc nào. Anh vô thức lắp nó vào tay mình, quan sát tỉ mỉ giống như mấy ngày nay anh vẫn thường làm vậy mỗi lúc ngồi một mình.

Cánh tay điện nhẹ nhàng cử động, mô tơ phát ra tiếng động khe khẽ.

Anh Tứ thấp thoáng nhìn thấy chủ nhân cũ của cánh tay này đã từng làm như vậy trong biết bao đêm khuya cô độc và tuyệt vọng...

“Tôi cảm thấy suy đoán đó không đúng lắm.”

Sâu thẳm trong nội tâm, anh không muốn tin rằng Bằng Hiểu Yến, một cô gái rất bình thường, một cô gái có cảnh ngộ giống như anh, giúp anh nhận rõ bản thân mình, thương hại mình và căm ghét mình, lại có thể sa chân trở thành hung thủ giết người.

“Nói tóm lại, có lẽ sau khi thuê căn phòng đó, Vương Bằng đã đến tìm Lưu Thủ Bản để làm phẫu thuật thẩm mỹ.” Tiểu Tề tiếp lời bổ sung, “Không có ảnh chụp trước khi phẫu thuật, chỉ có ảnh chụp sau phẫu thuật, nhưng e rằng với kết quả phẫu thuật đó thì ngay cả bố mẹ cô ta cũng chưa chắc nhận ra con gái mình. Bởi vậy bức ảnh này không có tác dụng gì. Lưu Thủ Bản nói cô ấy thanh toán chi phí phẫu thuật bằng tiền mặt. Như vậy chúng ta cũng không thể thu thập được thông tin gì từ phía ngân hàng.”

“Còn về những chuyện xảy ra sau khi phẫu thuật.” Tiểu An căng mắt cố nhìn nội dung được tóm tắt hiển thị trên màn hình điện thoại,

“Lưu Thủ Bản vẫn khẳng khẳng kể câu chuyện đó: Sau khi phẫu thuật, Vương Bằng tiêm mấy mũi kháng sinh và mấy mũi Auxin Thông thường, bệnh nhân sẽ mang mấy loại thuốc đó về nhà tự tiêm, nhưng Vương Bằng nói nhà không có điều kiện bảo quản thuốc.”

“Cô ta nói tủ lạnh hỏng.” Anh Tứ như nhớ ra điều gì liền bổ sung ngay, “Nhưng tủ lạnh tại hiện trường đâu có hỏng?”

“Có thể đã sửa rồi chẳng? Hoặc là cũng có thể đã mua tủ lạnh mới. Nói tóm lại, Lưu Thủ Bản bảo cô ta đến nhà mình để tiêm, đương nhiên gã sẽ thu thêm tiền tiêm. Ngày nào Vương Bằng cũng đến tiêm, nhưng mười ngày trước lại không thấy mặt mũi đâu.”

“Câu chuyện này có khả năng là sự thật. Hơn nữa, em nhớ khi em nói cho gã biết Vương Bằng chết như thế nào”, lúc đó, Tiểu An băng bó xong lập tức chạy vào phòng thẩm vấn, nên ấn tượng của cậu ta về thái độ của Lưu Thủ Bản rất sâu sắc, “thì gã tỏ ra vô cũng sợ hãi, sau đó tinh thần suy sụp, không giống như giả vờ...”

“Đúng vậy!” Tiểu Tề hồi tưởng lại, gật nhẹ, “Có điều gã là bác sĩ giang hồ, chưa biết chừng diễn kịch rất giỏi.”

Ba người đều chìm vào trầm tư, cùng lặng lẽ uống rượu.

“Như vậy, tiếp theo nên điều tra thế này.” Anh Tứ cầm que thịt xiên, chỉ chỉ chỗ chỗ giống như thầy giáo giảng bài.

“Tiểu Tề, cậu tiếp tục tăng cường áp lực cho gã, xem Lưu Thủ Bản có nôn ra chuyện gì mới không. Hình ảnh lưu lại trong camera ở khu chung cư Kiến An chỉ lưu giữ trong vòng bảy ngày. Khoảng thời gian từ 8 giờ đến 12 giờ đêm của bốn ngày trước hoàn toàn trắng trợn đúng không? Chẳng phải trước cửa căn hộ của Lưu Thủ Bản cũng lắp camera sao? Xem camera đó có ghi lại và lưu giữ hình ảnh

không. Sau đó, cậu tranh thủ thời gian hỏi thông tin của một vài bệnh nhân, gọi điện hỏi họ, rồi sắp xếp lại các ghi chép xem Lưu Thủ Bản khi nào ở nhà, khi nào ra ngoài, đặc biệt là vào thời điểm bốn ngày trước.”

“Được ạ!”

“Tiểu An, cậu đi tìm một thợ vẽ truyền thần, yêu cầu Lưu Thủ Bản miêu tả dung mạo của nạn nhân trước khi phẫu thuật. Sau đó còn phải đến ngân hàng, kiểm tra tất cả các tài khoản mang tên Vương Bằng, xem các video quay lại hình ảnh những lần rút tiền ở các tài khoản này, so sánh hình ảnh của nạn nhân trước và sau khi phẫu thuật thẩm mỹ. Cậu kiểm tra bảng kê rút tiền chi tiết để làm rõ thêm thời gian tử vong của nạn nhân.”

“Anh Tứ, anh cảm thấy Lưu Thủ Bản có khai thật không?” Tiểu An hỏi.

“Cũng khó nói! Nên chúng ta mới phải điều tra loại trừ.” Anh Tứ lắc đầu, “Tuy nhiên khi ở nhà, thái độ của gã cho thấy có vẻ gã nói thật.”

Nhắc đến chuyện này, Tiểu An lại thấy xấu hổ.

“Anh Tứ, tại em làm hỏng việc...”

“Nhầm nhò gì!” Anh Tứ cảm thấy mình khiến người thanh niên này trở nên căng thẳng, “Mới vào ngành có ai không từng làm hỏng việc cơ chứ? Cậu cho rằng bọn anh chưa từng mắc sai lầm sao?”

“Có vẻ Đội trưởng Hùng chưa bao giờ mắc phải.” Tiểu Tề thăm dò.

“Đội trưởng Hùng ấy à?” Anh Tứ bật cười thành tiếng, sau đó đổi

giọng thì thào, “Năm đó, Đội trưởng Hùng... nhưng các cậu đừng lan truyền chuyện này ra ngoài nhé... Nghe người ta nói, khi mới vào nghề, có người đến báo án với Đội trưởng - vụ án hai vợ chồng trẻ cãi nhau...”

Anh Tứ vừa dứt lời, ba người liền phá lên cười.

“Không phải tôi vạch áo Đội trưởng cho người ta xem lưng đâu! Những cảnh sát lâu năm, ai ai cũng biết chuyện này...” Anh Tứ mãi ngoáy xoa xoa mái tóc đầy gàu.

“Thế anh Tứ đã từng làm hỏng việc bao giờ chưa?” Tiểu An mạnh dạn hỏi.

“Tôi ư? Nhiều là đằng khác. Ví dụ như năm 2014, lúc đó tôi ở...”

Nói đến đây, những chi tiết trước đây chưa từng nhớ đến bỗng dừng lại ùn ùn ủa về.

Lần súng cướp cò, khi bước ra từ phòng cấp cứu, người đầu tiên nhào đến ôm lấy anh khóc nức nở, là ai?

Khi mới điều chuyển đến Đội Cảnh sát hình sự, theo đuổi vụ án đầu tiên, anh làm việc quên ngày quên đêm, người mà ngày nào cũng đúng giờ đưa cơm cho anh đều đặn vào bữa trưa và bữa tối, là ai?

Còn cả lần đầu phá án thành công, đi ăn tiệc chúc mừng, người ngồi sau xe đạp, ôm eo anh, cười sung sướng hơn cả anh, là ai?

Đột nhiên, anh Tứ phát hiện không khí trở nên gượng gạo.

Thì ra anh đã bắt đầu gây ngăn từ lúc nào không hay, để lại Tiểu An và Tiểu Tề ngồi đối diện nhau lúng túng chẳng biết nói gì.

“Tóm lại, tôi nói cho các cậu biết, làm cảnh sát ấy à, lúc đầu làm

hông việc... không sao cả, cuối cùng kết quả tốt mới thực sự là tốt...” Anh Tứ xoa tay với vẻ hơi ngại, “Ăn xong chưa? Nếu xong rồi thì xuất phát nhé!”

Tiểu Tề nhanh nhẹn đứng bật dậy, rời khỏi khách sạn. Ngược lại, Tiểu An chậm chạp hơn hẳn, cậu ta đi đến cửa thì quay trở vào.

“Anh Tứ!” Tiểu An mím chặt môi, đầu cúi thấp, mặt đỏ bừng, miệng ấp úng, “Thực ra, tháng trước, cấp trên gọi em vào nói chuyện, em...”

Anh Tứ giơ tay ngăn cậu ta nói tiếp. Anh đã sớm đoán ra điều này; khi nãy nhìn cậu ta đi đến cửa rồi quay trở lại, anh đã hiểu chuyện gì xảy ra. Nói thật, nếu là trước đây thì chắc chắn anh sẽ quát mắng đối phương một trận, nhưng hôm nay, anh cảm thấy làm vậy chẳng có ý nghĩa gì.

“Được rồi! Nào phải một mình cậu nghĩ vậy.” Anh Tứ kẹp hạt lạc bằng hai đầu ngón tay, “Vả lại cậu cũng đâu nói gì sai...”

Anh Tứ nói vậy, Tiểu An lại càng cúi đầu thấp hơn.

“Anh Tứ, nói thật, trước đây em hơi có thành kiến với anh, em...”

Anh Tứ vỗ vai cậu ta, “Nhìn cậu và sự phụ của cậu, tôi cũng thấy ngứa mắt. Luôn cảm thấy các cậu quá coi trọng những thứ trên giấy tờ, quá cứng nhắc, quá nghiêm chỉnh. Nhưng hôm nay...”, anh Tứ nhấp một ngụm rượu, không ngừng lắc đầu, “hôm nay, tôi mới phát hiện những thứ không nằm trên giấy, trước tiên chưa bàn đến việc nó dễ hay khó dùng, thì những thứ đó cũng khó mà truyền đến mai sau được... Huống hồ, những điều dẫu cho trong quá khứ phát huy được tác dụng, ai biết sau này ra sao? Bởi vậy, đừng quan tâm tôi hay người khác nói móc cậu thế nào, bản thân cậu phải có niềm tin

với chính mình. Chưa biết chừng con đường cậu đi mới là con đường đúng.”

Khóe mắt Tiểu An hoe đỏ.

“Cố gắng lên! Tôi cảm thấy cậu có thể trở thành một cảnh sát tốt.”

Tiểu An vụt đứng dậy, gật đầu với anh Tứ rồi quay người bước đi.

Anh Tứ đưa mắt dõi theo cho đến khi cậu ta khuất dạng, bản thân lại chần chừ chưa muốn đứng dậy.

“Lưu Thủ Bản, cái gã này...” Anh Tứ khẽ mắng một câu, sau đó lấy điện thoại di động, tìm số, do dự hồi lâu mới bắt đầu soạn tin nhắn. Viết lại xóa, xóa lại viết, quá trình này lặp đi lặp lại hơn hai mươi phút, cuối cùng anh quyết định gửi tin nhắn đi.

Gửi xong, anh bắt đầu thấp thỏm chờ đợi. Mỗi khi máy báo có tin nhắn, anh lại vội vàng cầm lên xem như bị điện giật. Và lần nào cũng chỉ là tin nhắn dự báo thời tiết hoặc tin nhắn quảng cáo.

Sau đó, anh Tứ lấy hết can đảm bấm số, tuy nhiên anh chỉ nhận được câu trả lời tự động của tổng đài, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Anh Tứ ngẩn người hồi lâu, cuối cùng uống cạn chén rượu, nâng chén lên kính với không khí. Uống hết rồi còn dốc ngược chén như để khoe với người đối diện.

Dường như người từng mang lại hạnh phúc vô bờ cho anh và cũng khiến anh áy náy vô bờ đang ngồi ở phía đối diện chiếc bàn vậy.

Trong lều bạt dựng tạm ở đập nước, một nhóm cảnh sát cau mặt

hút thuốc.

“Thực sự không còn gì khác nữa sao?” Lý Kinh Vũ không cam tâm hỏi.

“Ngoại trừ hai hạt quế Indonesia vừa mới phát hiện ra thì thực sự không còn gì khác...” Hai bác sĩ pháp y giỏi nhất viện là anh Dương và anh Lưu đồng thời lắc đầu.

“Cũng không phải không có những thứ khác, nhưng những thứ hữu dụng cho việc phá án thì quả thực là không còn nữa. Mà chúng ta lại không thể điều tra được điều gì từ hạt quế. Nên manh mối duy nhất chính là chiếc túi.” Anh Dương bỏ hai viên ngậm họng vào miệng, “Nó được làm thủ công, khá tinh xảo, còn có khóa kéo, chỉ cần kéo khóa vào là bên trong được niêm phong kín. Rõ ràng không phải loại hàng rẻ tiền...”

“Vậy chúng ta liên hệ với các nhà máy sản xuất loại túi này trên khắp cả nước.” Lý Kinh Vũ chen vào góp ý.

“Tôi còn chưa nói điểm thứ hai.” Anh Dương xua tay, “Chúng tôi đã hóa nghiệm chất liệu để làm túi rồi, không những thế còn mời chuyên gia về kiểm định. Kết quả cho thấy loại túi đó không sản xuất ở trong nước.”

“Cái gì?” Đến lúc này, Đội trưởng Hùng cũng phải bật thốt lên.

“Đúng vậy! Mới đầu chúng tôi chưa dám chắc, sau đó mang cả đoạn dây thừng đi làm hóa nghiệm thì mới khẳng định chắc chắn là vậy. Những vật như dây thừng, thoát nghe thì rất đơn giản, nhưng thực ra vật liệu, công nghệ và chất lượng giữa mặt hàng trong nước và nước ngoài tồn tại sự khác biệt rất lớn.”

“Có thể xác định được nguồn hàng không?” Đội trưởng Hùng sốt

ruột hỏi.

“Khó chính là khó ở điểm đó.” Anh Lưu thở dài, “Nước ta vẫn chưa có kho dữ liệu giám định thống nhất, nghĩa là kho dữ liệu về thành phần, công nghệ... Nếu có kho dữ liệu thì chỉ cần tra cứu, chúng ta sẽ lập tức biết được nơi sản xuất và nhà máy sản xuất. Ở Mỹ đã xây dựng kho dữ liệu kiểu này, nhưng nước ta thì chưa có.”

“Cậu nói ở Mỹ có à?” Đội trưởng Hùng chìm vào suy nghĩ.

Mấy lần mọi người muốn hỏi tiếp theo Đội trưởng có chỉ thị gì không, nhưng không ai dám mở miệng.

“Chuyện này... để tôi nghĩ cách.” Cuối cùng, Đội trưởng Hùng cũng sức tỉnh.

“Đội trưởng Hùng có người quen ở Mỹ sao?” Cao Lôi hết sức kinh ngạc. Mọi người đều biết, Đội trưởng Hùng chỉ biết nói tiếng địa phương của Cửu An, ngay cả tiếng phổ thông, ông cũng không nói được.

“Một bạn học cũ đang hợp tác với người bên đó, chuyên truy bắt người trốn ra nước ngoài và những nhân vật tham ô.” Đội trưởng Hùng cười cười, “Nhưng còn phải xem người ta có chịu nể mặt tôi không đã.”

Ngày thứ ba, thứ Bảy, khoảng 8 giờ sáng.

Anh Tứ chưa bao giờ đến khu chung cư Nam Sơn. Đương nhiên anh biết khu chung cư đó ở đâu, nhưng cố tình không muốn nghĩ đến sự tồn tại chân thực của nó. Song hôm nay không gọi được điện thoại khiến anh không thể không tự mình đến đó. Lang thang quanh

khu chung cư một hồi lâu, cuối cùng anh Tứ cũng hạ quyết tâm lên tầng mười. Anh đứng trước cửa đúng mười phút mới có dũng khí gõ cửa.

Vậy mà người ra mở cửa lại là người anh không muốn gặp nhất.

“Ô? Tứ Minh?” Thường Thụ Thanh ngăn người giây lát rồi lập tức phô bày vẻ nhiệt tình 200% mời anh vào nhà, “Mời vào! Mời vào! Tôi cứ muốn mời cậu đến chơi, nhưng nhà cũng vừa mới trang hoàng chưa lâu.”

Anh Tứ gật đầu cho phải phép. Chiếc sofa bằng da thật của Ý như có gai thép, đâm vào da thịt khiến anh thấy khắp người không được thoải mái.

Mình, mẹ nó, đến đây làm quái gì không biết... xấu hổ cái mặt...

Anh thầm mắng bản thân.

“Tứ Minh, sớm thế này cậu đến tìm Diệp Phi hay tìm... Dương Phương?” Thường Thụ Thanh vừa cắn hạt dưa vừa hỏi, tránh để ánh mắt hai người chạm nhau.

“Ồ, cái đó, tôi...” Uống rượu không đúng lúc khiến anh Tứ cảm thấy đầu óc mình thiếu tỉnh táo, “Diệp Phi, đúng thế, tôi tìm Diệp Phi...”

“Hôm nay không phải đi học nên vừa sáng sớm nó đã đi chơi với bạn rồi.” Thường Thụ Thanh cười, “Hay để tôi gọi nó quay về nhé?”

“Ờm, cũng không có việc gì quan trọng.” Anh Tứ rờ rẫm hai tấm vé nhờ Bàn Tam mua hộ đang ở trong túi áo, do dự không biết mang ra có thích hợp không.

Anh vốn định mua ba tấm vé, đương nhiên không cần mua vé cho

Thường Thụ Thanh, nhưng anh cảm thấy nếu mình mua thì sẽ thể hiện bản thân hào phóng. Đáng tiếc Bàng Tam không mua được.

“Tôi nhớ Diệp Phi nói cuối tuần có buổi nhạc hội.” Anh mở lời thăm dò.

“Đúng đúng đúng, nó thích nhất là ca sĩ Tần Minh, tôi đã lấy được vé cho nó rồi.”

Anh Tứ cười khan hai tiếng, bàn tay định đưa ra nửa chừng lại thụt sâu vào trong túi áo.

Một tấm vé nguyên giá tám trăm tệ, thế mà bảo mua cho đứa trẻ là mua luôn. Thằng cha này cũng lắm tiền thật đấy!

“Tôi phụ trách phần loa đài âm thanh cho họ.” Thường Thụ Thanh dường như đoán được anh Tứ đang nghĩ gì, “Làm ăn nhỏ ấy mà, nhưng cũng nhờ đó kiếm được hai tấm vé miễn phí, ha ha...”

Anh Tứ gật đầu không nói gì. Anh sớm phát hiện Thường Thụ Thanh càng khách sáo với mình thì mình lại càng không thoải mái. Thế mà lần nào gặp nhau, anh ta cũng khách sáo quá mức cần thiết.

Anh Tứ ngượng ngập nhìn bốn phía xung quanh để tìm đề tài nói chuyện.

“Căn phòng đẹp nhỉ!” Anh xoa đầu gối, giống như chú khỉ bị người ta đẩy lên sân khấu, “Ảnh cưới... chụp lúc nào vậy?”

“Ảnh đó à?” Thường Thụ Thanh cầm tách trà, che giấu biểu cảm của mình, “Không phải ảnh cưới, chỉ là bức ảnh cũ...”

Anh Tứ phát hiện mắt mình có vấn đề, rõ ràng đó là ảnh chụp chung của hai người họ thời còn đi học. Dáng vẻ trẻ trung, tràn đầy sức sống của Dương Phương trong bức ảnh khiến người ta không

ngại ngần đánh đổi tất cả chỉ để được một lần trở lại những tháng năm tuổi trẻ.

Anh Tứ không biết mình đứng lên và bước về phía bức ảnh từ lúc nào.

“Thực ra, cô ấy còn đam mê ca nhạc hơn cả Diệp Phi.”

Thường Thụ Thanh chấp tay sau lưng, đứng cạnh anh Tứ, “Hồi còn đi học, mỗi lần ra đĩa mới là tôi lại mua tặng cô ấy ngay tức thì...”

Giọng nói và ánh mắt của anh ta tản mát. Hai người đàn ông cùng đứng trước bức ảnh, hồi tưởng lại thời thanh xuân nồng cuồng.

“Cô ấy không có nhà sao?” Anh Tứ hỏi nhỏ, giọng nghe như đang trong cõi mộng.

“Vừa đi, đi Singapore.” Thường Thụ Thanh khàn giọng đáp, “Dạo trước sức khỏe của cô ấy không tốt nên để cô ấy đến gặp bác sĩ, tiện thể để tâm trạng khuây khỏa hơn đôi chút... Tôi và Diệp Phi sẽ bay sang vào cuối tuần này.”

Anh Tứ cúi đầu. Nếu anh có thể rơi nước mắt, thì có một câu nói thực sự muốn tuôn ra cùng nước mắt: *Giá như năm đó cô ấy không lấy mình thì tốt biết bao...*

Đúng lúc này, điện thoại di động của anh Tứ reo vang.

“Anh Tứ, có tin mới...” Giọng Tiểu An nặng nề truyền qua loa điện thoại.

Đã có kết quả ADN. Không phải của Lưu Thủ Bản.

Anh Tứ không nói gì, cúp máy luôn. Lòng anh trống rỗng chẳng khác nào tiến triển của vụ án. Màn sương mù dày đặc như bốn bức

tường chặn đứng bốn phía quanh anh, đè xuống đỉnh đầu khiến anh cảm thấy khó thở.

“Bạn việc à?” Thường Thụ Thanh trở về thế giới hiện thực trước, nụ cười vẫn thường trực trên môi.

“Bạn... bạn toàn chuyện không đâu...” Anh Tứ cười méo mó, cất điện thoại đi, “Bạn mà chẳng giải quyết được gì...”

“Đúng rồi, có cái này...” Thường Thụ Thanh bất ngờ phát hiện anh Tứ không hề có ý định chào ra về liền cười rồi quay người vào trong bếp, cầm một hộp giấy trở ra, “Bạn có lấy không? Dương Phương mua một cái khác giống y như vậy.”

Đó là máy xay sinh tố.

“Không không! Cái đó đắt lắm...” Anh Tứ sực tỉnh.

“Không đắt, được giảm giá 50% mà...”

“Rẻ thế à?” Anh Tứ đáp cho qua chuyện. Anh biết mình nên uống hết tách trà này rồi ra về. Nhưng thực sự anh chẳng biết mình nên đi đâu bây giờ.

“Ngày 11 tháng Mười một mà... cái gì cũng giảm giá hết.” Thường Thụ Thanh giải thích, “Phụ nữ mà, mười cô thì đến tám cô đợi ngày giảm giá để mua cho bằng hết những thứ thường ngày mình thiếu. Hôm đó nhà tôi nhận những hơn ba mươi món hàng...”

Thường Thụ Thanh nói một hồi thì dừng lại, anh ta phát hiện anh Tứ đứng bần thần. Anh ta ho một tiếng ra hiệu nhưng đối phương không hề phản ứng. Anh ta đành nâng tách trà đưa lên môi nhấp một ngụm, nước trà thật vô vị.

Vừa may lúc đó, chuông cửa reo vang.

“Chắc chắn là máy lọc không khí, đúng là giảm 70% thật, nhưng giao hàng muộn mất bao nhiêu ngày...” Thường Thụ Thanh như được phóng thích, lăm bắm nói một mình rồi bước ra mở cửa. Quả nhiên, đứng trước cửa là cậu thanh niên chuyển phát nhanh.

“Sao hôm nay các cậu mới giao hàng?” Thường Thụ Thanh vừa giơ tay nhận hàng vừa khiển trách.

“Xin lỗi anh, tại bận quá, hàng tấn gói hàng chất thành đống ở công ty chúng tôi, đến giờ vẫn chưa giao hết, phiền anh kí tên vào đây...”

“Đợi chút! Để tôi kiểm tra hàng chút đã, kéo lại giống máy nướng bánh mì mua lần trước, ký tên xong, máy bị hỏng chẳng ai chịu trách nhiệm.”

“Được ạ!” Nhân viên chuyển phát nhanh lấy dao rọc giấy rách lớp giấy niêm phong bọc ngoài.

Đột nhiên, cổ tay cậu ta bị một người đàn ông khác nắm chặt cứng.

“Anh là...” Cậu ta kinh ngạc định lùi về phía sau, nhưng lực tay của người đàn ông đó mạnh đến mức cậu ta không thể nào giằng ra được.

“Tứ Minh, cậu...”, Thường Thụ Thanh cũng không hiểu mô tê gì.

Anh Tứ không đếm xỉa đến họ, mắt nhìn chăm chăm vào vật trong tay cậu nhân viên chuyển phát nhanh.

Đó là một con dao rọc giấy.

Ngày thứ ba, thứ Bảy, khoảng 9 giờ sáng.

“Chúng ta đã bỏ qua một người có khả năng xuất hiện tại hiện trường.” Trong văn phòng của Đội Cảnh sát hình sự, anh Tứ vừa hút thuốc vừa nói thao thao bất tuyệt, “Đầu tiên, Lưu Thủ Bản nói tủ lạnh nhà Vương Bằng bị hỏng, nhưng tại hiện trường vụ án lại phát hiện thấy một chiếc tủ lạnh. Vậy ai đã mua nó? Chủ nhà nói ông ta không mua, thế thì chắc tám phần là Vương Bằng tự mua. Ngẫm ra cũng thấy rất hợp lý: thuốc cần bảo quản lạnh, Lưu Thủ Bản lại thu phí dịch vụ tiêm quá đắt đỏ, nhờ gã tiêm một mũi đắt hơn tự mình tiêm những hơn hai trăm tệ, tính ra thì đúng là mua tủ lạnh sẽ lời hơn... Tóm lại, không cần quan tâm ai mua, mà cần quan tâm nó được mua vào ngày nào và ai mang nó đến nhà trọ của Vương Bằng?”

“Nhân viên chuyển phát nhanh...” Tiểu Tề gật đầu, “Nhưng quan sát qua camera thấy các nhân viên chuyển phát nhanh không hề bước vào trong nhà, hơn nữa cũng không thấy họ mang các kiện hàng lớn vào tòa nhà này.”

“Cậu chớ quên bốn ngày trước camera bị hỏng.” Tiểu An nhắc nhở.

“Bốn ngày trước là ngày bao nhiêu?” Anh Tứ gợi ý.

“Ngày 12 tháng Mười một...” Tiểu Tề vẫn lơ mơ chưa hiểu.

“Vậy trước đó một ngày là ngày bao nhiêu?”

“Ngày 11 tháng Mười một...” Tiểu Tề đã lờ mờ hiểu ra.

“Về vết cứa ở cổ họng, trước đây chúng ta đã nghĩ quá phức tạp. Thực sự cần là bác sĩ mới có được kỹ thuật dùng dao siêu việt như vậy sao? Nếu dùng dao thường thì đúng là vậy. Thậm chí e là những bác sĩ ngoại khoa thông thường cũng không thể làm nổi. Ít nhất hạng bác sĩ như Lưu Thủ Bản không thể làm được. Nếu anh ta làm được

thì không thể phạm phải sai sót khi phẫu thuật mũi cho bệnh nhân. Nhưng nếu đó không phải con dao thông thường thì sao? Ví dụ như...” Anh Tứ giờ con dao rọc giấy mà mình vừa mới mua ở ven đường. “Chỉ cần điều chỉnh độ dài là được... Sau đó, người lạ nào có thể khiến cô ấy chủ động mở cửa mời vào nhà? Nhân viên chuyển phát nhanh!

Người nào có thể thân nhiên đi vào khu chung cư mà không bị bảo vệ ngăn lại và kiểm tra giấy tờ? Nhân viên chuyển phát nhanh!

Người nào có thể cầm một vật to cỡ đầu người rời khỏi mà không khiến bất cứ ai để ý và hoài nghi? Vẫn là nhân viên chuyển phát nhanh!

Điểm quan trọng nhất là: Ai có thể sử dụng dao rọc giấy một cách thành thạo nhất?”

“Nhân viên chuyển phát nhanh...”

“Đúng vậy! Chính là nhân viên chuyển phát nhanh.”

“Anh Tứ, anh biết ở Cửu-An có bao nhiêu nhân viên chuyển phát nhanh không?” Tiểu An nhú mày hỏi.

Anh Tứ lắc đầu. *Chắc mấy trăm.* Anh đoán.

“Hơn mười hai ngàn người.”

“Sao cậu biết?” Anh Tứ ngạc nhiên và tò mò về cuộc sống sau giờ làm của cậu ta.

“Cậu cả của em làm việc ở Hội Công thương nên em biết. Đây là ngành nghề rất có tương lai, cung không đủ cầu, ngoại trừ những nhân viên chính thức, vào thời kỳ cao điểm, họ còn phải thuê cả nhân viên chuyển phát thời vụ. Hay là chúng ta xin Đội trưởng Hùng điều

thêm người đến giúp?”

Anh Tứ trầm ngâm không nói năng gì. Về lý mà nói thì nhất thiết phải làm vậy, hơn chục ngàn người, ba người họ có chết cũng cũng không có cách nào điều tra hết được từng ấy đối tượng trong năm nay, nhưng anh lại không thể hạ quyết tâm. Nghe nói bên vụ án đập nước cũng đang rối như tơ vò. Sở cảnh sát cứ cách một tiếng lại gọi một cú điện thoại giục giã và hỏi han về tình hình tiến triển của vụ án. Lý Kinh Vũ, Cao Lôi chạy đôn chạy đáo sắp gãy căng mà mới tiến hành điều tra loại trừ được mấy thôn làng quanh đó. Vào thời điểm này, cho dù Đội trưởng Hùng đồng ý cắt người sang chỗ anh thì anh cũng không dám mở miệng.

Huống hồ lúc trước, bản thân anh đã phán đoán sai lầm hết lần này đến lần khác.

“Nếu quả thực không được thì đành sử dụng người của tôi vậy...” Anh Tứ chau mày đáp.

“Anh Tứ, không nên! Nhóm tình báo đặc biệt đó giúp tìm thi thể là chuyện khác, chứ để họ thẩm vấn người dân... chuyện này mà đồn ra ngoài chắc chắn sẽ sinh chuyện...”

Tiểu An biết anh định làm gì, lập tức vội vàng khuyên can.

“Vậy cậu hỏi cậu cả nhà cậu xem có cách nào thu nhỏ phạm vi đối tượng điều tra không. “

“Thực ra không cần hỏi cậu em. Có một người còn biết rõ hơn cả cậu ấy. Vụ án lần trước, người đó nhờ cậu em thông kê số liệu giúp, nên em mới biết chuyện về số lượng nhân viên chuyển phát nhanh.”

“Người đó là ai?”

“Trương Minh Quốc ở Tổ Truy quét ma túy.”

“Thực ra cũng không khó đến mức ấy.” Trương Minh Quốc nhận được điện thoại, lập tức đích thân đến gặp anh Tú, đáng mừng hơn là cậu ta mang theo tin tốt lành, “Số liệu về các công ty chuyển phát nhanh rất đầy đủ. Ai, giao hàng đến địa chỉ nào, giao loại hàng gì, cần trả bao nhiêu tiền, trả bằng loại thẻ gì, tất cả đều được ghi chép lại rõ ràng. Nói gì thì nói, nhân viên chuyển phát nhanh được trả tiền theo số bưu phẩm nên không thể làm bậy được.”

“Nói vậy”, anh Tú đứng dậy, “chỉ cần tra theo địa chỉ của Vương Bằng là sẽ biết ai giao hàng cho cô ấy, phải không?”

“Cũng không đơn giản như thế. Mỗi công ty chuyển phát, mỗi điểm trung chuyển lại có cách phân vùng khác nhau. Có khu vực đánh số, được thế thì quá tốt, không cần chạy nhiều, lại còn có thang máy... Nhưng có khu vực chỉ viết tên phố, loại này tìm rất vất vả. Anh để ý quan sát sẽ thấy một số nhân viên đi xe ba bánh chạy khắp nơi, đó là những nhân viên chuyển phát phải giao hàng ở những khu vực kiểu này. Ví dụ trong những khu phố cổ, không có thang máy hoặc rất ít hộ ở, những khu chung cư như thế có khả năng sẽ gom mấy dãy phố thành một vùng.”

“Cửu An có bao nhiêu công ty chuyển phát nhanh?”

“Hơn bốn mươi công ty.”

Mọi người nhìn nhau, đạt được sự đồng thuận: có thể chấp nhận được.

“Không sao cả.” Anh Tú nói, “Dẫu sao tử lạnh to như thế, tôi đoán một tháng anh ta chỉ giao cho vài người là cùng, không khó tra ra...”

Tiểu An gật đầu đồng tình.

“Về lý là thế.” Trương Minh Quốc cười cười, “Nhưng có một vấn đề, vấn đề này mãi lúc lần đầu tiên tìm thông tin chuyển phát nhanh cho vụ án về ma túy tôi mới biết...”

“Vấn đề gì?”

“Kho số liệu của các công ty chuyển phát chưa chắc đã kết nối mạng internet. Quy cách cũng không giống nhau, thậm chí có công ty chỉ cần điền vào bảng viết tay là xong.”

“Thế nghĩa là gì?”

“Nghĩa là”, Tiểu An nuốt nước bọt, “chúng ta phải đến từng công ty chuyển phát nhanh để kiểm tra.”

Sự việc tiến triển thuận lợi hơn nhiều so với dự tính của anh Tứ.

“Phòng 2080 khu chung cư Kiến An.” Bà chủ của công ty chuyển phát nhanh đầu tiên mà anh Tứ đến nhanh tay nhập dữ liệu vào máy, sau đó nhấn phím Enter, “Có rồi!”

Họ tên người nhận hàng là cô Vương. Có số điện thoại di động. Phương thức thanh toán của các đơn đặt hàng đều là thanh toán tiền khi nhận hàng.

Anh Tứ vội vàng gọi điện thoại cho Tiểu Tề.

“Trực tiếp gọi điện thoại cho ngân hàng, bảo họ tra tài khoản có liên quan đến số điện thoại này. Ngoài ra, cậu tiến hành kiểm tra số điện thoại di động này... Hả? Chậm? Chậm cũng phải tra.”

“Từ một tuần trước ngày 11 tháng Mười một đến thời điểm hiện tại...” Anh Tứ tắt điện thoại, quay sang hỏi bà chủ công ty chuyển

phát nhanh, “Có thể tra xem công ty giao cho khách hàng những sản phẩm nào không?”

Bà chủ lại gõ bàn phím một lát, sau đó búng tay đánh “tách” một cái, “Có thể! Tất nhiên là có thể...”

Anh Tứ thấy các ghi chép hiển thị đầy kín màn hình. Anh nhìn kỹ ngày tháng, bốn ngày trước cũng có ghi chép.

“Chỗ tôi tìm ra một nghi phạm.” Anh Tứ lại gọi điện thoại cho Tiểu Tề, nói vắn tắt biện pháp tra tìm và kết quả tìm kiếm của mình.

“Thật sao?” Giọng Tiểu Tề vang lên trong điện thoại nghe có vẻ kích động, “Thế thì trùng hợp quá!”

Vài tiếng sau, tại văn phòng làm việc của Đội Cảnh sát hình sự, mọi người lại lần nữa cau mày suy nghĩ. Không phải do thu hoạch được quá ít mà là quá nhiều. Anh Tứ chạy tám nhà, danh sách điền tám người. Trong danh sách của Tiểu Tề và Tiểu An có ba mươi một người.

“Đều giao hàng đến phòng số 2080 vào ngày 12 sao?” Anh Tứ cay mắt vì khói của điều thuốc mà anh đang ngậm trong miệng, tuy chỉ hé được chút ít nhưng vẫn cố gắng xem đi xem lại bảng danh sách mấy lần liền.

“Đúng thế!”

“Người phụ nữ này dở hơi à?” Anh Tứ bất lực hỏi.

“Nếu cô ta dựa vào việc tiếp khách để mua những món đồ này”, Tiểu Tề nghiêm túc gật đầu, “vậy thì cũng có khả năng...”

“Khu chung cư này quá vắng vẻ, những hộ dân ở xung quanh lại quá ít ỏi, nên nhiều công ty chuyển phát phân vùng khu vực này rất

rộng. Như vậy một nhân viên không thể chạy cả khu vực này...” Tiểu An gãi đầu, “Hơn nữa, hôm đó là ngày đại giảm giá 11 tháng Mười một, các công ty chuyển phát đều thuê nhân viên thời vụ, những người mới không nắm rõ được các vùng nên mới chạy loạn cả lên...”

“Trong số những nhân viên này, không có ai giao tử lạnh thật sao? Một người cũng không có sao?”

“Về lý thuyết là không.” Tiểu An đáp, “Nhưng ở đây có một lỗ hổng: thông thường mỗi nhân viên chuyển phát cần giao một trăm đơn hàng trong một ngày. Mà với mỗi đơn, nhân viên chuyển phát được hưởng phần trăm từ một đến hai tệ.” Tiểu An chăm chú theo dõi các ghi chép, “Đương nhiên những nhân viên chăm chỉ càng không đếm nổi, bằng không sao lương tháng của người ta lên đến mười ngàn đến hai mươi ngàn tệ được chứ...”

“Bốn ngày trước... thứ Ba, có nhân viên nào đạt thành tích khác hẳn thường ngày không?” Anh Tứ đột nhiên nảy ra một suy nghĩ.

Giết người, sẽ làm lỡ thời gian giao hàng.

“Hơn hai mươi người... Có điều hẳn có thể gây án trong khoảng thời gian sau giờ làm...”, Tiểu An tiến hành sàng lọc đối tượng.

“Đương nhiên là thế, bởi vậy cậu hãy tìm tiếp những người vắng mặt ở ký túc xá của công ty xem.”

“Mười người.” Tiểu An đập bàn, “Bắt hết bọn họ lại chứ?”

“Không!” Anh Tứ dụi mạnh đầu thuốc là vào gạt tàn, bắt từng người một quá tốn thời gian. Anh không còn nhiều thời gian đến thế. Có cách khác đơn giản hơn.

“Liên hệ với công ty chuyển phát nhanh, để họ cử những người

này đi giao hàng ở khu chung cư Kiến An.”

Ngày thứ ba, thứ Bảy, khoảng 3 giờ chiều.

Bầu trời vẫn ảm đạm, mù sương, chỉ cần ở khoảng cách ngoài hai mươi mét là nom con người và các công trình kiến trúc chẳng khác nào bức tranh thủy mặc cổ xưa, vàng vọt và mờ mịt. Anh Tứ cùng Tiểu Tề ngồi canh ở quán internet, mắt nhìn chăm chăm về phía cửa. Chọn đây là nơi nhận hàng, nguyên nhân quan trọng nhất là tránh để người dân rơi vào tình cảnh nguy hiểm, hoặc cũng có thể nói, họ không tìm được người nào ngốc nghếch đến mức đồng ý cung cấp địa chỉ nhà mình làm mồi nhử để câu phạm nhân giết người. Nguyên nhân thứ hai là vì nơi này dễ ẩn nấp. Cho dù hung thủ có chút gì đó e ngại khu chung cư Kiến An này, nhưng vừa nhìn thấy người nhận ở quán internet thì sẽ giảm bớt sự cảnh giác đi rất nhiều.

“Anh Tứ, sao vẫn chưa thấy đến nhỉ?” Ban đầu hai người còn ở trong quán chờ đợi, sau đó sốt một quá liền lần lượt chạy ra ngoài nghe ngóng tình hình.

“Đừng vội! Chẳng phải nói rồi sao, vùng này được hoạch định tương đối rộng, họ phải chạy hết những nơi khác rồi mới đến đây.”

Đúng lúc này, cánh cửa kính của quán internet bị đẩy ra. Tiếng chuông gió vang lên leng keng mãi không ngừng. Anh Tứ quay sang nhìn thì thấy một người đàn ông có nước da ngăm đen bước vào, trên người mặc bộ đồng phục của công ty chuyển phát nhanh nào đó.

“An Tái Dung? Vị nào là An Tái Dung?”

Anh Tứ và Tiểu An đưa mắt nhìn nhau, hẹn ngẫm chia thành hai

đường, từ hai đầu chặn người này lại.

“Tôi đây!” Tiểu An nói rồi giơ thẻ cảnh sát lên, “Phiền anh đi cùng chúng tôi về đồn để phục vụ công tác điều tra.”

Người này vai rộng eo tròn, khi ngẩng đầu nhìn người khác, ánh mắt lộ vẻ thô bạo, hoang dại không thể che đậy. Tiểu An chậm chậm dịch chuyển tay về phía khẩu súng giắt ở hông. Nhưng thực tế chứng minh cậu ta đã nghĩ quá nhiều.

“Được, tôi sẽ đi cùng các anh, nhưng các anh phải cấp giấy chứng minh tôi giúp cảnh sát điều tra được không?”

Tình hình bắt đầu phát triển theo chiều hướng thuận lợi. Từng nhân viên chuyển phát nhanh lần lượt đến địa điểm giao hàng đã định giống như thiêu thân lao đầu vào lửa. Anh Tứ đối phó với họ rất đơn giản, chìa thẻ cảnh sát ra, yêu cầu đối phương ngoan ngoãn phối hợp với cảnh sát. Những người trẻ tuổi còn hỏi có thể mở điện thoại di động được không, những người lớn tuổi hơn thậm chí chẳng buồn nói năng gì. Anh Tứ phát hiện hoặc là nghề này chỉ cần những người như thế hoặc là những người như thế chỉ có thể làm được nghề này.

“Còn hai người nữa là hết.” Tiểu An dẫn ba người về trước, “Anh Tứ, em về trước đây, anh nhớ chú ý an toàn.”

Chẳng ngờ, anh Tứ lại gặp phiền phức với nhân viên chuyển phát đến kế đó.

“Theo anh về đồn? Tôi còn ba mươi bưu phẩm chưa phát, anh đền bù tổn thất cho tôi được không?”

Nhân viên chuyển phát này có dáng người cao lớn, cao một mét tám, nặng chín mươi lăm ki-lô-gam, không biết lấy đâu ra dũng khí

mà dám lên giọng với cảnh sát.

“Chúng tôi đang làm nhiệm vụ, đề nghị anh phối hợp!”

“Phối hợp? Giao hàng ít đi một kiện, tôi kiếm được ít tiền hơn, thiệt hại này, ai phối hợp? Không hoàn thành hạn mức thấp nhất, tôi bị công ty trừ tiền, ai phối hợp với tôi?” Người đó càng nói càng kích động, giật phăng mũ ném xuống đất, “Nếu trong tuần không giao hết chỗ hàng này, tôi sẽ mất bát cơm, tôi không về đồn.”

Nói rồi, anh ta quay người định bỏ đi. Anh Tứ muốn ngăn lại, liền đặt tay lên vai anh ta. Người đó ngạc nhiên nhìn bàn tay đang ở trên vai mình, sau đó phẫn nộ nhìn anh Tứ, đột ngột giơ nắm đấm thụi anh.

Anh Tứ vô thức rụt đầu lại, tránh nắm đấm, chân phải theo phản xạ có điều kiện bước về phía trước một bước nhanh như điện xẹt. Các cơ trên người căng cứng, anh đẩy mạnh vai phải của đối phương, rồi quát một tiếng “Này!”, nhân viên chuyển phát nhanh nọ liền thê thảm ngã vật xuống đất như tảng thịt.

Không còn sức mạnh nhưng vẫn còn sức bền!

Anh Tứ thờ hỏn hển nhìn người đang nằm sóng soài trên mặt đất, cảm giác phẫn khích vì chiến thắng ủa đến.

Trong khoảnh khắc, anh thậm chí nghĩ rằng liệu mình có nên so găng với Lý Kinh Vũ không nhỉ? Hiếm khi có thể gạch bớt một mục trong bảng danh sách *Những điều còn nuối tiếc*.

“Anh nói xem loại người như anh”, anh Tứ ngậm điếu thuốc, ngồi xổm, vừa còng tay anh ta vừa mắng nhiếc, “rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Anh chịu phối hợp ngay từ đầu thì có phải...”

Đúng lúc này, ánh mắt anh Tứ dừng lại trên cửa kính của quán internet.

Một bóng người lướt qua. Hôm nay có mấy trăm người ra ra vào vào cánh cửa này, nhưng bóng người đó có vài điểm hơi khác thường. Sau khi nhìn vào trong quán, tư thế đi đứng của cậu ta liền thay đổi. Từ tư thế bình thường đột nhiên cúi đầu xuống thấp, mà anh còn loáng thoáng trông thấy cậu ta ôm vật gì đó trong ngực...

Ngó nghiêng xung quanh thấy không ai có thể giúp đỡ mình, anh Tứ nghiêng rặng móc đầu còn lại của còng số tám vào tay nắm cửa, khóa lại rồi chạy ra ngoài đuổi theo đối tượng khả nghi. Sương mù vẫn chưa tan, mọi thứ xung quanh chìm trong màu trắng xám như thể sẵn sàng tan biến bất cứ lúc nào. Anh Tứ căng mắt nhìn, nhưng không phát hiện thấy tung tích của người vừa nãy ở đâu. Anh bắt đầu nôn nóng, vội vàng sai bước chạy. Con đường trước mắt đột nhiên xuất hiện một tòa nhà với hai lối rẽ. Anh Tứ nhìn trái rồi lại nhìn phải, cuối cùng nghiêng rặng chọn một con đường. Chưa đi được mấy bước, anh chợt nhìn thấy một thùng rác. Anh Tứ chạy thật nhanh, bởi vì anh thấy một gói hàng mới toanh ở trong thùng rác.

“Này!” Anh Tứ chạy gấp rút, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng người. Anh vừa đuổi theo vừa cao giọng gọi to.

Người nọ không phản ứng lại với tiếng gọi, bước chân cũng không hề chậm hơn.

“Đứng lại!” Anh Tứ lại hét lên, còi chống trộm của một chiếc xe gần đó phản ứng với âm thanh lớn liền hú lên inh ỏi. Nhưng người kia vẫn không hề dừng lại, càng lúc càng xa.

Anh Tứ đã xác định phán đoán của mình là chính xác. Anh sờ vào

hông theo thói quen, nhưng bao súng trống trơn, anh chửi đổng một câu rồi vùng chạy nhanh như tên bắn.

Anh Tứ cảm thấy mình giống như con cá đang bơi trong dòng sông sữa tươi, cố gắng vượt qua mọi vật cản và làn sương màu trắng vờn vúi trước mắt. Người phía trước rõ ràng rất rành rẽ khu vực này, xe nhẹ đường quen, cậu ta rẽ trái ngoặt phải nhanh thoăn thoắt, khi thì tiện tay lấy chiếc xe đạp, đạp vút đi, khi lại biến mất phía sau ngọn giả sơn nào đó. Anh Tứ bám đuôi phía sau không khác gì chú chó săn, dán mắt vào bóng lưng phía trước, không để nó biến mất khỏi tầm nhìn.

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng rút ngắn, anh Tứ đã lơ mơ nhìn thấy điểm đặc trưng đại khái của người nọ.

Thấp bé, gầy gò, đầu đinh.

Đột nhiên, bóng người mất hút trong một tòa nhà. Anh Tứ mừng thầm, đuổi theo sau. Theo lẽ thường, bước vào các công trình kiến trúc giống như bắt cá trong chum, nhưng lý thuyết đó không thích hợp với mọi công trình kiến trúc. Anh Tứ chạy theo tiếng bước chân lên tầng một, mở cửa phòng cháy, anh phát hiện phía trước có ba hành lang dẫn về ba hướng khác nhau. Tòa nhà này nom chẳng khác gì con bạch tuộc lắm chân.

Tiếng bước chân thấp thoáng vọng lại, anh Tứ xác định một phương hướng rồi tiếp tục đuổi theo.

Cầu thang, hành lang, cửa phòng cháy... khi đuổi theo lên chiếu nghỉ dạng mở ở tầng ba, anh liền dừng lại.

Có gì đó không đúng. Mọi âm thanh đều biến mất...

Hông rồi! Nhầm hướng!

Cùng lúc này, anh nghe thấy tiếng máy nổ ở tầng dưới.

Anh Tứ áp người vào lan can nhìn xuống, thấy đèn pha của chiếc xe điện ba bánh sáng chói, xuyên qua làn sương mù dày đặc, từ từ tăng tốc, giống như con thuyền đang giương buồm chuẩn bị ra khơi.

Làm sao đây?

Anh Tứ nhảy qua rào chắn an toàn, thận trọng nắm vào cột trụ, cắn răng, hai chân đạp vào không trung. Hai tay anh men theo cột trụ trượt xuống dưới cùng, lòng bàn tay đau rát. Người anh Tứ đứng đờ không điểm tựa. Anh nhắm đúng cơ hội, buông hai tay, phó thác số phận cho lực hấp dẫn của Trái Đất.

Tiếng gió thổi vù vù bên tai, tim anh đập điên cuồng. Đột nhiên anh nhớ lần chơi trò này gần đây nhất là khi anh còn là sinh viên của trường Học viện Cảnh sát.

Hy vọng điểm đặt chân của anh chính xác.

Nếu sai thì cho sai luôn, chết đâu có gì đáng sợ chứ?!

“Rầm” một tiếng, anh Tứ rơi xuống hành lang tầng hai. Mặc kệ đau đớn, anh đứng bật dậy, mắt nhìn chăm chăm vào đèn chiếc xe điện ba bánh, rồi bay nhào sang đó từ hướng khác.

Một tiếng động lớn vang lên, anh Tứ đập mạnh người vào kẻ đó, xe máy đổ ụnh xuống đất.

“Mẹ mày, lần này mày nghe thấy rồi chứ?”

Ngày thứ ba, thứ Bảy, khoảng 3 giờ chiều.

Trong Sở Cảnh sát, người nào cũng bận bịu quay cuồng, khiến anh Tứ và Tiểu An đang đứng dựa vào tường trông càng rảnh rỗi

hơn. Tiểu Tề hiện ở ngân hàng điều tra số liệu, lẽ ra lúc này hai người nên tranh thủ thời gian thẩm vấn những nhân viên chuyển phát nhanh khả nghi kia mới phải. Nhưng anh Tứ lại chỉ mãi hút thuốc.

“Anh Tứ, đã lấy mẫu máu và ADN gửi sang chỗ anh Dương rồi.” Tiểu An bị người khác nhìn ngó đến mức thấy mất tự nhiên, “Anh ấy nói không thể lập tức có kết quả ADN ngay được, nhưng có thể so sánh với nhóm máu của tinh dịch lấy được tại hiện trường. Vậy chúng ta bắt đầu luôn bây giờ được chưa?”

“Đừng gấp, cứ đợi đã. Để bọn họ tự giày vò bản thân một chút.” Anh Tứ hít một hơi thuốc rồi phả ra. Vòng khói thuốc tròn vo trước mắt chạm vào tấm kính lớn gần đó liền vỡ tan tành. Đối diện với tấm kính là tám nhân viên chuyển phát nhanh bị mời vào đồn phục vụ cho công tác điều tra, họ đang ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn, ngoan ngoãn viết tường trình khai báo mười ngày gần đây mình đã làm những gì. Có người đã viết xong, ngẩng đầu nhìn quanh, bắt gặp ánh mắt nhìn trừng trừng của anh Tứ liền mất tự nhiên cúi đầu xuống thấp.

“Hai người kia thì sao?” Tiểu An chỉ về phía căn phòng bên cạnh. Đó là phòng thẩm vấn lắp kính một chiều, dựng vách ngăn tạm thời chia thành hai căn phòng. Bên trong nhất hai đối tượng khả nghi không chịu phối hợp với cảnh sát lúc trước.

“Thẩm vấn tên nào trước? Tên đánh lại anh hay tên bỏ chạy?”

“Để hai người đó lại thẩm vấn cuối cùng, giờ tiến hành thẩm vấn loại trừ những đối tượng còn lại trước.”

Tiểu An mở cửa vào phòng, chọn người lớn tuổi nhất dẫn vào

phòng thẩm vấn nhỏ ở đối diện.

“Bác hút thuốc không?” Đi theo anh Tứ chưa đến một ngày, giờ Tiểu An gặp người nào cũng mời thuốc.

“Tôi không hút thuốc.”

“Bác tên là Quách Chiến Hùng?”

“Vâng.”

“Không cần lo lắng thế, bác Quách, chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu tình hình một chút thôi.”

Anh Tứ đứng bên ngoài, dùng tai nghe theo dõi cuộc nói chuyện trong phòng thẩm vấn, anh phát hiện Tiểu An có tố chất tự học hỏi tương đối tốt. Cậu ta nói chuyện với nghi phạm như bạn bè khiến đối tượng nói lỏng tinh thần cảnh giác, chịu cung cấp phần lớn thông tin thông thường.

“Bác viết được thể này là khá tốt đấy! Mỗi tối làm gì đều viết hết ra đây... Trí nhớ của bác tốt thật.”

“Cũng tạm ổn”, ông Quách ngại ngùng, “không được như trước nữa...”

“Bốn ngày trước, bác tan làm lúc 9 giờ, rồi... đi đánh bài?”

“Đúng vậy!”

“Bác chơi bài với ai?”

“Với mấy ông hàng xóm.”

“Bác có số điện thoại của họ không?”

...

Anh Tứ bắt đầu không ngừng lắc đầu. Thẩm vấn nhẹ nhàng, văn vở như thể bình thường thì được, nhưng khi đối mặt với những vấn

đề quan trọng thì cần phải mạnh mẽ và quyết liệt hơn. Anh vốn định gọi Tiểu An ra ngoài bảo cậu ta cần lên giọng một chút, đừng sử dụng mấy chiêu sách mũi sách vở học được trong trường cảnh sát, nhưng lời đã đến miệng, anh lại nuốt xuống.

Bởi vì anh chợt nghĩ rằng nếu có thể áp dụng những bài học ở trường vào thực tế thì tốt biết mấy.

Bận rộn khoảng mười mấy phút, cuối cùng Tiểu An nhìn về phía anh Tứ và lắc đầu. Ông Quách có bằng chứng vắng mặt tại hiện trường vững như bàn thạch. Những người bạn cùng chơi bài có thể chứng minh điều ấy.

Tiểu An đứng dậy, bắt tay ông Quách, rồi tiễn ông ra cửa tòa nhà Đội Cảnh sát hình sự.

“Được rồi!” Anh Tứ dụi đầu điều thuốc, “Chúng ta cùng thăm vấn...”

Sau hai tiếng, sáu nhân viên chuyển phát nhanh được loại trừ khỏi danh sách nghi phạm. Hai người cuối cùng chắc cũng không có vấn đề gì, bởi vậy anh Tứ giao hết cho Tiểu An xử lý, còn mình chăm chú quan sát mọi hành vi của hai đối tượng bị bắt giữ còn lại thông qua kính một chiều.

Người bị anh khống chế trong quán internet, tên trong chứng minh nhân dân là Lâu Thiên Vũ. Anh ta có khuôn mặt chữ điền, da đen vàng, hai má đỏ ửng. Từ độ thô ở cổ cho thấy anh ta là người có cơ bắp và rất khỏe. Ban đầu, người này tức giận bưng bưng, không ngừng ngọ nguậy khi ngồi trên sofa. Lúc thì anh ta kêu còng tay chặt quá, lúc lại kêu ra rá đòi nước, đòi thuốc. Được một lát, anh ta thử

đứng dậy, kết quả bị cảnh sát đứng gác trừng mắt, anh ta đành lùi thúi ngồi xuống. Sau đó, thấy không ai để ý đến mình, anh ta bắt đầu nôn nóng, bất an. Bây giờ anh ta hoàn toàn ủ rũ, hai tay ôm đầu như thể đang ngủ gật.

Người còn lại tên là Hoàng Hâm, chứng minh nhân dân cho thấy cậu ta mới chỉ mười chín tuổi. Tướng mạo của cậu ta hơi không bình thường, khoảng da dưới miệng màu đỏ nhạt giống như trước đây từng bị phỏng hoặc giống vết bốt bấm sinh. Người thấp bé, chừng hơn một mét rưỡi, thân hình gầy gò, lại còn đeo kính cận. Đương nhiên, anh Tứ đã khiến chiếc kính đó bay mất một bên tròng. Từ lúc vào đồn đến giờ, cậu ta không hề khóc lóc hay gây ồn, chỉ ngồi yên lặng trên sofa với vẻ buồn chán. Sau hai tiếng ngồi im như vậy, cuối cùng không nhịn được, cậu ta định lấy thứ gì đó trong túi áo ra, nhưng bị cảnh sát ngăn lại. Cậu ta không nói gì, tiếp tục ngồi buồn thiu ở đó, mắt dán lên trần nhà, không nói không rằng.

Anh Tứ ngồi nghiền ngẫm xem ai đáng nghi hơn. Từ các hành vi của Lâu Thiên Vũ, có thể thấy đây không phải lần đầu tiên anh ta bị bắt vào đồn cảnh sát. Có thể làm gì, không thể làm gì, thực ra anh ta đều biết rõ, nhưng anh ta vẫn muốn thử làm gì đó để thăm dò động thái của cảnh sát. Thời gian càng kéo dài, anh ta càng đứng ngồi không yên. Người có tâm lý bất an thường có biểu hiện như vậy. Hoàng Hâm cũng có vấn đề. Một thanh niên mới mười chín tuổi bị mời vào đồn mà không nói năng câu gì. Cậu ta bình tĩnh quá mức.

“Để tôi thăm vấn cậu nhỏ tuổi kia.” Anh Tứ nói với Tiểu An, “Cậu đi vắn vò tên lớn tuổi trước, lát nữa tôi sẽ qua bồi thêm.”

Anh Tứ hé mắt nhìn thuốc lá bị đốt cháy đến tận cùng. Anh không vội, nhưng cậu thanh niên trước mắt dường như cũng không hề vội vã chút nào.

“Họ tên?” Anh Tứ nhìn đồng hồ, hơn mười phút đồng hồ không nói năng gì, có lẽ hiệu quả khủng bố tâm lí đã phát huy tác dụng.

Đối phương không trả lời, thậm chí còn không buồn liếc mắt nhìn anh, như thể anh không hề tồn tại trước mặt cậu ta.

Không phải ai cũng có khả năng trấn tĩnh đến mức này.

Anh Tứ nhìn tờ giấy trong tay, cậu ta trả lời những câu hỏi viết trên đó rất rõ ràng và đầy đủ, hoàn toàn đồng nhất với ghi chép của công ty. Cậu ta ở ký túc xá của công ty, nhưng thỉnh thoảng lại ngủ ở bên ngoài, ví dụ như hôm camera bị hỏng.

Nhìn kỹ gương mặt cậu ta. Khuôn mặt vẫn chưa phát triển hoàn thiện, tổng thể các bộ phận trên mặt trông rất nhỏ nhắn. Kinh nghiệm phá án lâu năm giúp anh Tứ biết đây là gương mặt điển hình của nguyên quán cậu ta. Anh thậm chí có thể nói một vài câu chuẩn giọng địa phương của vùng miền đó. Trước đây, mỗi lần đột ngột giờ chiều này, anh đều khiến các nghi phạm giật mình, hoặc chí ít khiến họ ngạc nhiên.

Nhưng lúc này, anh Tứ nói mấy câu liền mà đối phương vẫn không hề có phản ứng gì.

“Những người tôi bắt về đồn có lẽ không nhiều bằng những khách hàng mà cậu từng giao hàng. Nhưng tôi cảm thấy kinh nghiệm của chúng ta về ngành nghề này có lẽ có thể học hỏi lẫn nhau.” Anh Tứ chậm rãi đốt thuốc, “Tôi biết, đôi khi cậu gọi cửa, những người rõ ràng không mua hàng vẫn mở cửa ra nhìn một lát, bởi vì họ tò mò, vì

họ cho rằng đây cũng không phải việc gì xấu. Nhưng ở ngành của tôi thì khác: đôi lúc cậu không làm gì, nhưng cảnh sát vẫn yêu cầu cậu đứng lại, bởi rất có thể cảnh sát nghi nhằm. Nhưng cậu tin tôi đi, nếu cậu thực sự không làm gì, thì cậu tuyệt đối không bỏ chạy.”

Vẫn không trả lời. Anh Tứ cảm thấy hơi hưng phấn, nhưng nhìn thân hình và tuổi tác của cậu ta, anh vẫn không thể tin nổi.

“Đã vào chỗ này rồi, nói chuyện với cậu nghĩa là đang cho cậu cơ hội.” Anh Tứ lại giở thủ đoạn cũ, “Có những chuyện, dù cậu không nói không có nghĩa là chúng tôi không biết. Phòng số 2080, tòa nhà 11 khu chung cư Kiến An, cậu từng đến đó giao hàng, phải không? Cậu ở ký túc xá, nhưng thỉnh thoảng cậu không ngủ trong đó, cậu đã đi đâu?” Anh Tứ gõ mặt bàn, “Số lần không về ký túc xá quá nhiều nên không nhớ hết phải không? Vậy chỉ hỏi cậu một hôm: Đêm ngày 12, cậu đã qua đêm ở đâu? Ai có thể chứng minh lời khai đó?”

Phòng thẩm vấn vẫn im lặng như tờ.

Lúc này, anh Tứ đã khẳng định chắc chắn kẻ ngồi đối diện mình là tên tội phạm đã phạm tội quen tay. Đến mức độ này không thể gọi là giả vờ trấn tĩnh nữa mà rõ ràng là không hề coi việc bị bắt vào đâu.

Anh lại quan sát đối thủ của mình. Bắt đầu từ trán, các đường nét trên khuôn mặt cậu ta khá hài hòa, hiền lành. Lông mày mảnh, mắt hai mí to, sống mũi cao. Rõ ràng là chàng trai thanh tú. Nhưng cũng bắt đầu từ phần đó trở xuống, các đường nét thay đổi đột ngột. Vết sẹo màu đỏ rộng hai phân, kéo dài từ cánh mũi trái đến nửa phía phải của môi trên, sau đó lại từ nhân trung kéo dài đến tận cằm. Từ màu sắc và hình dáng của vết sẹo có thể thấy nó đã có từ lâu, hoặc cũng có thể là dấu vết bẩm sinh có từ trong bụng mẹ. Anh Tứ đột

nhiên hiểu rõ vẻ lạnh lùng và thái độ đối địch nghiêm trọng này thực ra là một kiểu phòng bị được nuôi dưỡng từ nhỏ trước những ánh mắt khác thường của mọi người. Điều khiến cậu ta sợ nhất chính là mọi người nhìn mình từ đầu đến chân với ánh mắt tò mò và dò xét, sau đó thì thảo bình luận, rồi giễu cợt. Cậu ta phải dùng sự cao ngạo giả tạo đó để bảo vệ chút lòng tự trọng cuối cùng của mình.

Đây chính là điểm đột phá.

Tuy hơi thất đức, nhưng không còn cách nào tốt hơn...

Giả ngốc, rất nhiều người biết. Nhưng khống chế sự tức giận của bản thân thì gần như không ai làm được.

“Miệng sao thế? Bị hàn rồi à? Hay bị khâu rồi?” Anh Tứ bước thẳng đến trước mặt cậu ta, nhìn vào mắt cậu ta bằng ánh mắt thách thức, “Không dễ đoán! Chuyện gì cũng có khả năng xảy ra. Nhưng cậu biết tôi nghĩ thế nào không? Để tôi nói cho cậu nghe nhé! Tôi cảm thấy giống như đang bắt một người bị hại nào đó.”

Đối phương đột nhiên động đậy. Ánh mắt cậu ta tránh khỏi mặt anh Tứ.

Tim anh đập dữ dội.

“Nhìn tôi đây!” Anh Tứ nắm lấy cằm cậu ta, quay về phía mình, “Cậu vô cùng căm ghét phụ nữ, đúng không? Tôi có thể hiểu điều đó, từ nhỏ họ chưa bao giờ chịu nhìn cậu. Cậu vừa đi qua, họ liền chụm đầu bình phẩm về cậu, thật đáng ghét, đúng không? Nhưng tạo hóa trêu ngươi, sau đó cậu lại yêu thích họ. Cậu thích nhìn họ, thích nghĩ về họ, tuy vậy cậu không dám nói chuyện với họ, bởi vì mỗi lần soi gương, cậu lại thấy mình không xứng, đúng thế không?”

Anh Tứ bắt đầu hét lên. Những u uất tích tụ bao nhiêu ngày nay

trào ra như nước lũ, nắm lấy một lối thoát, anh muốn trút hết tức thì.

“Cậu hận họ, lại muốn có được họ, cách duy nhất chính là giết họ! Giết người lần đầu tiên, cậu rất hoảng loạn, làm việc gì cũng gấp gáp vội vàng. Sau khi trốn chạy khỏi hiện trường, cậu sợ muốn chết. Nhưng ngủ một giấc tỉnh dậy, nhớ lại mọi chuyện, cậu liền cảm thấy mình chưa bao giờ thấy thoải mái như thế trong đời, đúng vậy không? Có phải cậu đã nói câu đó trước gương không? Thế là cậu tiếp tục làm, một lần, hai lần, mười lần, hai mươi lần! Cậu giết người thành nghiện. Cậu hận không thể lập tức giết hết phụ nữ trên thế giới này. Giết chết họ, cậu cảm thấy cuối cùng mình cũng mạnh hơn họ. Có phải cậu đang thầm nghĩ vì sao tôi lại biết những điều này? Bởi vì tôi từng bắt rất nhiều những thằng khốn nạn giống như vậy. Đều giống nhau cả! Có rất nhiều loại tội phạm, nhưng loại đáng xấu hổ nhất, mất mặt nhất, vô dụng nhất chính là loại giống như cậu, bởi vì cậu dám xuống tay với phụ nữ. Cậu chưa bao giờ dám giết đàn ông con trai. Mà ngay cả khi giết phụ nữ, cậu cũng chỉ dám tấn công lén, chưa bao giờ dám đường đường chính chính ra tay trước mặt họ. Cậu nói xem cậu có ra gì không? Cậu chẳng là gì cả! Cậu chẳng làm được gì cả! Cậu cho rằng mình giết nhiều người thì giỏi giang lắm phải không? Nhưng tôi nói cho cậu biết, dù giết bao nhiêu người, cậu vẫn chỉ là đồ bỏ đi, là kẻ hèn nhất, mặt hạng.”

Đối phương bắt đầu nhìn thẳng vào mắt anh Tứ. Anh Tứ cảm thấy như cánh cửa tử lạnh đang mở ra ngay trước mặt mình. Ánh sáng chói mắt và hơi lạnh rùng mình phả thẳng vào anh.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra. Tiểu An hấp tấp bước vào.

“Ra ngoài! Tôi đang bận!” Anh Tứ sợ đòn tâm lý của mình hóa thành công cốc nên lớn giọng quát Tiểu An.

Tiểu An rất ngượng, đứng đó, tiến thoái lưỡng nan.

“Nói! Có chuyện gì?” Dầu sao cũng đã bị ngắt đoạn, anh Tứ đành hỏi nguồn cơn với giọng giận dữ.

“Lâu Thiên Vũ khai rồi.” Tiểu An thì thầm vào tai anh Tứ.

“Chuyện thế nào? Anh ta khai thế nào?” Ra đến hành lang, anh Tứ hỏi gấp.

“Ban đầu, khi hỏi về hành tung mấy ngày hôm nay, em thấy ánh mắt của anh ta có gì đó không ổn, đặc biệt lúc nhắc đến bốn ngày trước. Hỏi đi hỏi lại vẫn không thu hoạch được gì. Cuối cùng em quyết định dừng lại nói chuyện phiếm với anh ta, hỏi anh ta là người ở đâu, sao lại đến Cửu An, làm những công việc gì, cuộc sống có gặp khó khăn không... Khi nói đến bố mẹ thì anh ta đột nhiên bật khóc.” Tiểu An nói, gương mặt thể hiện sự đặc ý một cách kín đáo, “Anh ta xin một liều thuốc, rồi bảo mình đã giết người.

“Làm tốt lắm!” Anh Tứ vỗ vai Tiểu An, lòng vừa thấy nhẹ nhõm lại vừa thấy hụt hẫng.

Có thể mình thực sự nên rút lui rồi, giờ là thời gian để lớp trẻ thể hiện...

Sau đó, anh bắt đầu thấy cần rút lương tâm.

Nếu phán đoán của anh quả thật đã nhầm lẫn thì những lời anh nói với đứa trẻ kia thực sự quá khó nghe...

Hay chút nữa anh đi xin lỗi cậu ta nhỉ?

Không được! Bậc cha bậc chú, làm sao mở miệng nói?

Anh Tứ quyết định, phúc thăm để làm rõ tình hình trước đã rồi tính sau.

“Đổi vị trí!” Anh Tứ chỉ thị Tiểu An, “Đến lượt tôi đi xác minh lại thông tin của Lâu Thiên Vũ, cậu tiếp tục hỏi Hoàng Hâm.”

Tiểu An nhận lệnh, đang định quay người vào trong thì bị anh Tứ níu lại.

“Đừng làm quá! Đứa trẻ đó vừa bị tôi dọa một trận không nhẹ.”

Bước vào phòng thăm vấn, anh Tứ thấy Lâu Thiên Vũ đang cúi đầu khóc rầm rức. Anh không hỏi luôn mà đưa cho anh ta điều thuốc.

“Dám làm dám chịu cũng được coi là đáng mày râu.” Anh Tứ châm thuốc, “Tuy anh không tự thú nhưng tương đối chủ động khai báo tội lỗi, tôi sẽ nói với bên viện Kiểm sát để họ xem xét khi tiến hành khởi tố hình sự.”

Lâu Thiên Vũ liên tiếp gật đầu, nhưng một lát sau lại khóc.

“Có ích gì đâu? Giết người đền mạng...”

“Nói đi! Cụ thể thế nào?” Anh Tứ không để tinh thần anh ta tiếp tục rơi vào trạng thái mất kiểm soát, “Động cơ là gì? Quá trình cụ thể ra sao?”

“Động cơ... Tôi thực sự không muốn giết người, nhưng kẻ đó bức bách tôi, nói quá khó nghe...”

Anh Tứ vừa viết vừa gật đầu. Không ngoài dự liệu, Vương Bằng không phải người có văn hóa, nhưng anh ta cũng chẳng phải hạng thiện nam tín nữ gì.

“Không chỉ vì nguyên nhân đó phải không? Trước đây anh từng

làm chuyện đó rồi, đúng chứ?”

Lâu Thiên Vũ giật mình ngẩng phắt đầu lên.

“Sao... sao anh biết?”

“Vẫn câu nói cũ, cảnh sát yêu cầu nghi phạm thành thật khai báo là đang cho các anh cơ hội. Bắt anh vào đây chứng tỏ chúng tôi đã nắm bắt được vấn đề của anh từ trước rồi. Bằng không sao bao nhiêu người chuyển phát nhanh trên phố như thế, chúng tôi không bắt ai mà lại bắt anh?”

Lâu Thiên Vũ ngậy người giây lát, sau đó thở dài, cúi đầu.

“Được rồi! Đã đến nước này rồi... Năm 2005, vụ án ở khu chung cư Hoa Viên Trang, Tế Nam là do tôi làm.”

Trong lòng anh Tứ như có viên đá rơi tòm xuống.

“Nói chi tiết đi!” Anh bắt đầu làm ghi chép.

“Khi đó tôi đang làm về phụ tùng xe...”

“Làm thuê hả?”

“Ừm!”

“Thế thì anh nói luôn là thợ sửa xe cho xong, lại còn làm nợ làm kia.”

“Hầy, đồng chí cảnh sát nói đúng, con người tôi thích giữ thể diện nên mới đi đến bước đường ngày hôm nay.” Lâu Thiên Vũ thở dài, “Có một cái bị hỏng, tôi mang đến đổi cho khách. Anh ta cầm rồi, tôi vốn định đi, thế là xong. Kết quả anh ta nói chiếc lần trước là đồ giả, còn mắng xưởng chúng tôi. Lẽ ra, dù chiếc đó là đồ giả thực sự thì người anh ta mắng là ông chủ của tôi, đúng không? Thế mà tôi, mẹ nó chứ, không hiểu sợ thần kinh nào chập mạch mà lại cãi nhau với

anh ta. Cãi nhau một hồi rồi bắt đầu động thủ, tôi bị lãnh hai đấm, lửa giận liền bốc lên tận đỉnh đầu. Đang lúc cầm tôi vít trong tay, tôi nện thẳng vào đầu anh ta, anh ta ngã lăn quay ra đất... Sau đó, tôi bỏ chạy, cũng chẳng dám hỏi thăm xem anh ta còn sống hay đã chết...”

Kể đến đây, Lâu Thiên Vũ im lặng hồi lâu. Lúc ngẩng đầu lên, phát hiện anh Tứ đang nhìn mình mỉm cười.

“Thế nào? Nói ra nhẹ lòng hơn nhiều, phải không?”

“Đúng thế thật!” Về mặt Lâu Thiên Vũ thoải mái hơn trước khá nhiều, “Bao năm nay, tôi luôn lo lắng, sợ hãi, đêm ngủ không yên giấc. Cách đơn giản thế này sao tôi không sớm nghĩ ra chứ...”

“Không phải không nghĩ ra”, về mặt anh Tứ phức tạp, khẽ thở dài, “mà là có quá nhiều thứ không nỡ vứt bỏ...”

Ngừng một lát, anh hỏi, “Không chỉ một vụ này chứ?”

“Không chỉ một vụ”, Lâu Thiên Vũ vút điếu thuốc, bắt đầu thành thật khai báo hết thảy, “tôi sẽ khai hết. Năm 2008, tôi ở Từ Châu, làm công nhân thời vụ trong lò mổ.”

“Lò... mổ...”, anh Tứ vừa viết vừa bắt giắc nhắc lại.

“Đúng vậy, mổ lợn, xẻ thịt, quá mệt mỏi mà lại không được bao nhiêu tiền. Mẹ nó chứ, có mấy đồng tiền mà nợ tôi những ba tháng. Đi đòi còn không trả, thế là bắt đầu cãi nhau. Khi đó tôi bị ăn một đấm, tức khí, tôi liền vác dao, mai phục ông chủ trên đường về nhà. Đợi ông ta xuất hiện, tôi liền đâm ba nhát vào bụng... Ông ta chết hay không, tôi chẳng dám hỏi thăm...”

Anh Tứ khẽ lắc đầu. Lẽ ra con người này có thể sống một cuộc sống bình thường, kết quả bị tính nóng nảy và manh động của mình

hủy hoại cuộc đời.

“Cái tính này của tôi...”, lúc này rõ ràng Lâu Thiên Vũ cũng nhận ra điều đó, “thứ Ba vừa rồi lại thế. Tối muộn hôm đó... chỉ là một mâu thuẫn nhỏ, muốn nói tôi vài câu khó nghe thì cứ để cho nói đi, vậy mà tôi lại nóng lên... người đó giờ thế nào rồi?”

Tay cầm bút của anh Tứ như bị kim châm.

“Thế nào gì chứ?” Anh gắng gượng che giấu cảm xúc về dự cảm không lành, ngẩng đầu lên đáp lời, “Người ta đã thế rồi còn có thể thế nào được cơ chứ?”

Lâu Thiên Vũ cúi đầu.

“Ở đâu?” Một dòng nước đen quen thuộc từ từ dâng lên, anh Tứ thấy đau đầu.

“Ở nhà thờ Quảng Viên, phía sau quán nướng ông Trương. Khi đó, tôi đã uống khá nhiều...”

“Rồi sao?” Anh Tứ ra sức day sống mũi và huyết thái dương, nhưng chẳng có tác dụng gì, cảm giác buồn bực trong đầu đang dần dần tích tụ lại.

“Sau đó tôi bỏ chạy... Tôi quá hoảng loạn, kết quả không để ý đã va quật vào xe cảnh sát, tôi bị bắt vào đồn một đêm...”

“Đồn cảnh sát Quảng Viên?”

“Đúng vậy, ở Quảng Viên.”

Anh Tứ cố gắng đè nén lửa giận và cảm giác buồn nôn, nghiêng đầu một hồi, mãi không nhúc nhích, sau đó anh gấp sổ ghi chép lại, bước ra khỏi phòng thẩm vấn.

Tiểu An đã chờ anh khá lâu.

“Anh Tứ, Hoàng Hâm được loại trừ, em thả cậu ta ra nhé?”

“Cậu thả cái gì mà thả?”, anh Tứ mắng xối xả, “Sao cậu không làm rõ sự việc hả?”

Nghe anh Tứ kể rõ đầu cuối, Tiểu An chết đứng.

“Thế... thế nghĩa là không còn nghi phạm nào nữa ạ?”

“Thế nào gọi là không còn nghi phạm nào? Hoàng Hâm đấy thôi?” Anh Tứ không nén nổi lửa giận, “Cậu ta không làm gì thì có sao phải bỏ chạy? Đã bị bắt đến đây rồi còn muốn giả vờ làm chó chết?”

“Anh Tứ, khi nãy cậu ta đưa cho em vật này...” Về mặt Tiểu An đầy vẻ khó xử, chìa ra cho anh Tứ xem một cuốn sổ màu xanh lá cây, trên đó viết bốn chữ: *Chứng nhận khuyết tật*.

“Cậu ta không nghe được.”

“Hả?” Đến lượt anh Tứ chết đứng.

“Căn cứ vào thông tin ghi trên sổ chứng nhận khuyết tật thì thính lực của cậu ta ở mức khuyết tật độ hai. Có khả năng vì lí do đó nên cậu ta mới không nghe thấy tiếng anh hét gọi cậu ta dừng lại...”

“Điếc cấp độ hai nghĩa là thế nào?” Anh Tứ vẫn hoài nghi.

“Em đã tra cứu rồi, điếc cấp độ hai là công năng và kết cấu của hệ thống thính giác bị tổn hại ở mức độ nặng. Nếu không có sự trợ giúp của máy trợ thính, người điếc cấp độ hai chỉ có thể nghe thấy tiếng pháo nổ, tiếng vỗ tay hoặc tiếng sấm. Họ bị giới hạn nghiêm trọng khi phải đối mặt với các vấn đề trong cuộc sống như vấn đề về lý giải hay vấn đề về giao tiếp, họ cũng gặp trở ngại nghiêm trọng khi tham gia các hoạt động xã hội.” Tiểu An nói một lèo như thể đọc thuộc lòng.

“Vậy cậu ta làm nhân viên chuyển phát nhanh kiểu gì?”

“Em đã gọi điện thoại hỏi công ty chuyển phát nhanh. Họ nói họ liên kết hợp tác với bên trung tâm người khuyết tật, mỗi tháng họ phải thuê hai hội viên bên trung tâm một cách thường xuyên... Nói tóm lại, họ đều dùng máy quét cầm tay, địa chỉ thì gửi qua tin nhắn... nên không gặp gì trở ngại... Việc này từng được đăng trên báo...”

Cơn đau đầu lại bắt đầu bò lên như dây leo. Anh Tứ cắn chặt hai hàm răng, chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng.

“Gọi điện thoại tìm người nào đó bên trung tâm khuyết tật nhờ họ xác nhận lại.” Cuối cùng anh Tứ vẫn quyết định đặt cược vào khả năng phán đoán của mình, “Tôi tìm người bên trung tâm giám sát camera. Trong hai người họ, ắt có một người nói dối.”

Khi người bên trung tâm khuyết tật đến đồn công an, anh Tứ đang nằm trên ghế dài giả vờ ngủ. Thực ra lưng anh đau đến mức không thể ngồi thẳng, hơn nữa còn thấy buồn nôn, anh đành nằm xuống. Nghe Tiểu An gọi, anh nhòe dậy, liền nhìn thấy một người đàn ông hói đầu đeo kính lão.

“Đây là trưởng phòng Lưu, người bên trung tâm khuyết tật, còn đây là... đồng chí phụ trách Tổ Chuyên án 1 của chúng tôi, Diệp Tứ Minh.”

Anh Tứ cố gắng lấy tinh thần bắt tay trưởng phòng Lưu, rồi tóm tắt tình hình đại thể cho anh ta biết.

“Là thật.” Trưởng phòng Lưu cầm sổ chứng nhận khuyết tật của Hoàng Hâm, trả lời, “Nhưng quá hạn rồi, đây là loại sổ cấp đợt hai, điều này cũng rất bình thường với người khuyết tật, đặc biệt là

những đối tượng không có người thân ở bên cạnh. Cậu ta là người ngoại tỉnh đến thành phố làm thuê sao?”

Anh Tứ gật đầu.

“Nhìn sổ chứng nhận, tôi chỉ đọc được bấy nhiêu thông tin, phần còn lại phải gặp cậu ta nói chuyện mới hiểu rõ.”

Anh Tứ dẫn trưởng phòng Lưu sang phòng thẩm vấn.

Vừa bước vào cửa, trưởng phòng Lưu liền tiến thẳng đến trước mặt Hoàng Hâm, hai tay liên tục làm các động tác ra ký hiệu.

Hoàng Hâm ngồi yên như tảng đá, lẳng lặng nhìn trưởng phòng Lưu.

Trưởng phòng Lưu dừng động tác, cậu ta vẫn không hề có phản ứng gì.

“Tôi đã nói mà!”, anh Tứ thở phào, “Cậu ta giả vờ...”

Anh còn chưa dứt lời thì Hoàng Hâm bắt đầu cử động.

Hai tay cậu ta không ngừng hươ ngang hươ dọc ra ký hiệu, tốc độ “nói” rất nhanh. Anh Tứ choáng váng, mặt đỏ bừng. Nhớ lại những câu mà mình vừa nói với cậu bé khuyết tật rất có khả năng vô tội này, thoáng chốc anh cảm thấy mình không biết giấu mặt vào đâu.

“Cậu ấy nói cậu ấy không hiểu vì sao bị anh quật ngã, lôi về đây.” Vẻ mặt trưởng phòng Lưu thể hiện rõ vẻ không thân thiện, “Anh vừa hỏi cậu ấy rất nhiều câu hỏi, anh có muốn nói lại để tôi dịch cho cậu ấy nghe không?”

Anh Tứ định thần lại, “Anh giúp tôi hỏi cậu ấy, buổi tối bốn hôm trước cậu ấy không về ký túc xá, cậu ấy đã đi đâu?”

Trưởng phòng Lưu “nói” với Hoàng Hâm một hồi, Hoàng Hâm đáp

cậu ta không nhớ.

“Thế gọi gì là trả lời?” Anh Tứ cười lạnh, đang định hỏi thêm vài câu nữa thì điện thoại di động của anh reo vang.

Trung tâm giám sát camera gọi điện đến. Làm theo chỉ dẫn của họ, Tiểu An tìm một chiếc máy tính, đăng nhập vào trang web chỉ định. Nội dung hình ảnh ghi lại trong ngày hôm đó liền xuất hiện trên màn hình. Camera chỉ quay được một góc, nhưng vẫn có thể nhìn rõ hai người đang đứng đối diện nhau, tay chỉ chỉ trỏ trỏ về phía nhau, sau đó giằng co, xô đẩy, cuối cùng giơ tay đấm đối phương. Sau vài “hiệp” như vậy, một trong hai người đột nhiên ôm bụng, từ từ khuỵu ngã ra đất. Người còn lại đứng tại chỗ thờ hốt hốt một hồi lâu, cuối cùng lăm lét nhìn trái nhìn phải và quay đầu bỏ đi.

“Chính là chỗ này, cho dừng lại đi!”

Hình ảnh liền dừng lại. Người chạy trốn ngẩng đầu lên giây lát, có thể thấy người đó có ngoại hình giống Lâu Thiên Vũ đến 90%.

Anh Tứ bóp cằm, vẻ mặt thâm trầm, anh bốc máy gọi điện thoại cho đồn cảnh sát Quảng Viên. Viên cảnh sát trực ban giờ sổ kiểm tra lại ghi chép thì thấy quả nhiên hôm đó Lâu Thiên Vũ bị nhốt tại đồn cho đến trưa ngày hôm sau.

Vậy là chỉ còn Hoàng Hâm!

Anh Tứ phải gắng gượng hết sức mới cầm cự được đến thời điểm này. Các mạch máu của anh như bị đổ đầy sắt nung, thiêu đốt anh từng giây từng phút, không chỗ nào trên cơ thể không đau đớn. Đến nước này rồi, trụ cột tinh thần tích cực gì đó đã sớm sụp đổ từ lâu, điều giữ anh không gục ngã chỉ là chút bản năng còn lại của con người.

Không làm rõ vụ án này, anh chết không nhắm mắt!

Anh Tứ nghiền răng, nhìn chăm chăm vào Hoàng Hâm. Đây là viên đạn cuối cùng, cái bẫy cuối cùng. Thành bại chỉ ở chiều này thôi! Hai mắt anh Tứ trông rất hung dữ, anh chuẩn bị ra đòn hiểm hạ gục Hoàng Hâm.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa bật mở.

Người chạy vào là Tiểu Tề. Cậu ta vui mừng hơn hở.

“Anh Tứ, tìm thấy rồi!”

Sau khi đối chiếu hàng ngàn khuôn mặt phụ nữ, cuối cùng cậu ta cũng tìm thấy hình ảnh Vương Bằng rút tiền trên hệ thống camera giám sát ở chi nhánh ngân hàng Kiến An, cách nhà Lưu Thủ Bản ba ngã tư đường.

Anh Tứ nhìn hình ảnh Vương Bằng xuất hiện trên camera, cô ta chậm rãi bước đến trước máy rút tiền, nhét thẻ, rút tiền, sau đó rời đi.

Thời gian là 10 giờ đêm. Ngày tháng là ba ngày trước, tức ngày 13. Tối hôm đó, Hoàng Hâm có mặt trong ký túc xá, ba người bạn cùng phòng có thể làm chứng cho cậu ta. Huống hồ ngày hôm đó, camera không hề bị hỏng, rõ ràng trong vòng hai mươi tư giờ chẳng hề có ai gọi cửa nhà Vương Bằng.

Không còn một nghi phạm nào! “Thả người! Thả người...”

Sắc mặt anh Tứ chuyển từ trắng sang đỏ rồi lại từ đỏ sang trắng, cuối cùng anh thở dài, xua tay.

Anh ngồi phịch xuống ghế, cảm thấy mình không thể gượng dậy nổi nữa.

Lần này, anh đã thực sự rơi vào cảnh cùng đường mạt lộ.

Con người ta sinh ra trong cô đơn, chết đi trong cô đơn, nhưng lại không biết cách sống trong cô đơn như thế nào.

Một số người giống như xương sườn, được tạo ra thành một cặp. Cho dù bị giết chết, hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau.

(Trích: Kẻ nghiện xương)

Chương 8: HY SINH

Ngày thứ ba, thứ Bảy, khoảng 6 giờ tối.

Anh Tứ ngồi trước bàn làm việc tại nhà, hai mắt đỏ ngầu, đôi lông mày nhíu chặt, như thể đang dùng hết sức nhìn xuyên thấu màn sương khói trước mặt. Anh đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, trên đó phát các hình ảnh lấy được từ camera ở các góc độ khác nhau. Đoạn clip này tuy không dài nhưng anh đã xem không biết bao nhiêu lần. Khi con trượt chạy đến cuối thanh đo thời gian của clip, anh lại kéo con trượt về điểm xuất phát, Xem thêm lần nữa. Nhưng bất kể xem bao nhiêu lần, anh vẫn không phát hiện ra điểm khả nghi nào.

Đúng là Vương Bằng, đúng là ba ngày trước. Cô ta đeo kính râm nhạt màu, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào. Cô ta bước vào

trong ngân hàng, xếp hàng, nhét thẻ, rút tiền, rồi bước ra khỏi ngân hàng. Bất kể ở góc độ nào, cả quá trình đều diễn ra rất trôi chảy, giống như chiếc thuyền lá, chở đầy kế hoạch, quyết tâm và cả trực giác, sự tự tin tích lũy suốt hơn hai mươi năm làm cảnh sát của anh bị đâm nát vụn. Đầu ngón tay anh chạm vào miệng gạt tàn bằng thiếc, hơi rỉ máu. Mượn ngòi nổ này, cơn giận trong anh liền bùng phát, anh cầm cốc nước trước mặt đập mạnh vào tường. Cốc nước vỡ vụn. Anh lại cầm ghế, điên cuồng đập xuống sàn nhà, đập vào bàn, vào tủ quần áo...

Khi bão tố dần dần lắng xuống, anh Tứ ngồi thụp trong góc tường, không ngừng thở hổn hển. Nhìn mọi thứ vỡ tan tành trên sàn nhà, đột nhiên anh thấy mình giống như con cá bị sóng cuốn lên bờ. Tất cả mọi thứ đang rời bỏ mình ngày càng xa, giống như bọt sóng trôi về biển, để mặc cho mình mục ruỗng ở đây... Chẳng thể nắm bắt được thứ gì, cũng chẳng thể giữ lại được thứ gì.

Đúng lúc này, ánh mắt anh Tứ bị thu hút bởi một vật trên mặt đất, có lẽ nó vừa rơi ra từ túi áo khoác ngoài của anh. Giờ mới nhớ ra, lúc bắt Toàn Tử, anh quên không giao nộp cho cảnh sát. Anh chợt thấy mình giống như bị nhốt trong cơn ác mộng màu trắng, chẳng rõ bản thân đang ở nơi nào, cũng không biết mình đang làm gì. Đến khi sự tỉnh, anh thấy mình đã cầm gói đó trong tay và mở nó ra.

Anh kêu “Ồi!” một tiếng, rồi quẳng vội nó đi như bị điện giật. Sau đó, anh cuộn người lại, run lấy bầy giống như cô gái gập phải gã dê xồm, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn về phía trước. Nhưng chẳng bao lâu, anh phát hiện khoảng cách từ chỗ anh đến chỗ gói nhỏ kia quá ngắn ngủi. Anh ngửi thấy mùi vị quen thuộc lan tỏa trong

không khí, ngấm vào từng lỗ chân lông trên da, chui vào trong não anh.

Anh Tứ nhảy dựng lên, chạy ra phòng khách, đóng cửa đánh rầm một tiếng. Anh bắt đầu thấy lạnh, toàn thân run bần bật. Anh đứng ngồi không yên, đi đi lại lại trong phòng khách một cách mất kiểm soát. Mỗi lần định thần lại, anh đều phát hiện mình cách cánh cửa phòng ngủ gần hơn một chút.

Anh cảm thấy mình giống như cây đinh đang cố gắng chạy trốn khỏi lực hút của thỏi nam châm.

Anh Tứ thực sự thấy sợ. Anh tìm chìa khóa, khóa cửa phòng ngủ lại, sau đó lấy chăn bịt kín đầu, bịt chặt hai mắt, bịt cả hai tai, nằm cuộn tròn trên sofa trong phòng khách...

Anh Tứ biết không thể tiếp tục thế này. Anh cần sự giúp đỡ, nhưng khi đảo mắt nhìn quanh thì lại chẳng tìm được ai, dường như mình sống cả cuộc đời mà ngay cả một người để nương tựa cũng không có.

Đúng lúc đó, điện thoại di động của anh chợt rung lên. Anh Tứ lập cập mở khóa màn hình, không ngờ người vừa nhắn tin lại chính là Giang Nguyệt.

Anh đang ở đâu đấy?

Lần này, anh Tứ không để lỡ nữa, lập tức giơ đôi tay đang run rẩy lên trả lời tin nhắn không biết đã được gửi đến từ khi nào.

Tôi cần cô.

Lúc bác sĩ Giang đến nơi, cô giật mình vì phát hiện anh Tứ đang

đứng ở cửa chờ mình.

“Nhiệt tình thế?” Tuy ngoài miệng bông đùa nhưng trong lòng cô biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Bộ dạng của anh Tứ lúc này chẳng khác nào tên lính Nhật trong phim *Lũ quỷ đến rồi*, anh khoác chắn trên người, mặt nhem nhuốc như anh thợ mỏ. Anh Tứ cười ngượng ngùng, sau đó móc chùm chìa khóa, lấy bầy mở cửa.

“Giúp tôi với”, anh Tứ chỉ vào trong phòng, nói với giọng cực kỳ không tự nhiên, “giúp tôi mang vật đó đi... Nó ở trong phòng ngủ... Tôi đã khóa cửa phòng... Ở trên mặt đất ấy...”

Bác sĩ Giang cầm chùm chìa khóa, bước đến trước phòng ngủ, mở cửa. Vừa liếc nhìn, cô đã thấy một gói nhỏ nằm trên mặt đất.

“Tôi cất rồi, anh vào đi.” Giang Nguyệt nhét gói nhỏ đó vào trong túi áo mình.

Anh Tứ thở hắt ra giống như bệnh nhân vừa lành bệnh, dáng vẻ mệt mỏi, từ từ bước vào phòng. Bác sĩ Giang đỡ anh ngồi xuống ghế, rồi đứng dậy đi đun nước pha trà.

Trong lúc đợi nước sôi, hai người ngồi sánh vai trên ghế, không ai nói câu nào.

“Cám ơn anh đã tin tưởng tôi.” Giang Nguyệt mở lời trước, cô muốn phá vỡ không khí gượng gạo, “Anh đã nhớ đến tôi khi gặp phải chuyện khó khăn.”

“Trên đời này”, không biết anh Tứ bần thần trong bao lâu, cuối cùng đáp lời bằng giọng buồn rầu, “người tôi có thể tìm, chỉ còn lại mình cô.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Bác sĩ Giang lặng người, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

“Có một cái ngưỡng mà”, anh Tứ không ngừng lắc đầu giống như chiếc quạt điện bị hỏng, “có thể tôi không vượt qua nổi...”

“Kể cho tôi nghe được không?” Giọng cô dịu dàng như sợi lông vũ rơi xuống thềm tim, khiến người ta ngửa ngửa, muốn mặc kệ tất thảy giờ tay bắt lấy nó. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh Tứ dần lòng, lắc đầu.

“Quá phức tạp, chẳng biết nói sao cho rõ cả...”

Giang Nguyệt đợi một lát, anh Tứ vẫn không nói lời nào. Cô đứng dậy như thể định rời đi. Nhưng ngần ngừ một lát, cô lại ngồi xuống.

“Được rồi, con người anh ấy à, tôi đã nhận ra từ lâu rồi, anh giống như cái lốp xe, chuyện gì cũng chỉ biết nín nhịn, không nổ lốp thì chẳng bao giờ phát ra âm thanh.” Khóe môi cô hơi nhếch lên, như cười như không, “Giống lần trước vậy nhé, tôi nói một câu, anh nói một câu, được không?”

Anh Tứ nhìn cô, cười khổ.

“Nhanh lên! Người phụ nữ trung niên ly hôn như tôi mà còn dút khoát hơn anh...” Cô châm diều thuốc lá vị bạc hà.

Cuối cùng anh Tứ cũng chịu nói, nhưng câu anh nói lại là, “Thực ra... cô cần gì phải quan tâm đến tôi...”

Giang Nguyệt trầm mặc giây lát, rồi thở dài...

“Anh còn nhớ lần trước tôi kể với anh chuyện về chồng cũ của tôi không?”

Anh Tứ gật đầu.

“Anh có biết vì sao tôi chưa bao giờ phản kháng không?”

Anh Tứ lắc đầu. Anh không biết vì sao cô lại nhắc đến chuyện này.

Giang Nguyệt quay đầu, ánh mắt dừng trên khuôn mặt anh.

“Bởi vì từ trước đến giờ không có ai đứng ra giúp tôi cả. Tôi cũng không tin có người sẽ giúp mình.” Cô hít sâu một hơi, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, “Anh là người đầu tiên...”

“Chuyện đó có đáng gì đâu...” Anh Tứ cúi đầu, không biết nói gì.

“Mấy năm nay tôi toàn trốn trong bệnh viện, không dám về nhà, bởi vì khi về nhà tôi phải đối mặt với hằng hà sa số những chuyện phiền muộn. Nhưng dẫu trốn ở bệnh viện cũng không thể quên được những điều phiền muộn đó. Anh biết không, mỗi khi anh mặt dày đến lèo nhèo xin thuốc, tôi nói đều anh vài câu là lúc duy nhất tôi có thể bật cười...”

Anh Tứ hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên. Hai người cứ thế nhìn nhau cho đến khi anh tránh ánh mắt cô.

Nhưng Giang Nguyệt lại quyết đuổi theo. Cô đến trước mặt anh, ngồi xuống, tiếp tục nhìn vào mắt anh.

“Anh Tứ, tôi nợ anh mười lăm liều thuốc, hơn một trăm bữa cơm nhà và còn vô số lần cười đau bụng. Bởi vậy, chuyện của anh, chắc chắn tôi phải quan tâm rồi.”

Cô không cao giọng, nhưng nghe kiên quyết, đanh thép như gang sắt, khiến người ta không thể đưa ra lựa chọn khác. Anh Tứ nôn nóng gãi gãi mái tóc toàn gàu, cuối cùng vỗ đùi đánh đét như đã hạ quyết tâm.

“Được! Nói thì nói! Tôi muốn chết! Trước thứ Hai tuần tới, tôi nhất định phải chết, nếu không tôi sẽ phải đối mặt với một chuyện vô cùng

nhục nhã.”

Cảm xúc trong lòng vỡ òa như đê vỡ, nước đục trào ra, chảy xiết. Anh nói hết. Nói anh là cảnh sát ngầm, nói về Đảng Siêu, nói về kết quả xét nghiệm nước tiểu, nói về trại cai nghiện.

“Muốn tôi vào trại ở cùng đám người cai nghiện? Ở cũng phạm nhân mà tôi đã truy quét và bắt giữ suốt nửa cuộc đời? Ăn cùng chúng? Ngủ cùng chúng? Còn bị giám sát giống như chúng? Có chết tôi cũng không vào đó! Tôi không làm được chuyện mất mặt như thế!”

Anh Tứ gào thét, kết thúc câu chuyện của mình, sau đó anh ngồi im không nhúc nhích.

“Không ai tin tôi đâu... sẽ không ai tin cả... Tôi biết chỉ cần dính vào thứ này... sẽ chẳng ai chịu tin mình cả...” Anh lẩm bẩm một mình như thể không còn sức gượng đứng dậy nữa.

“Tôi tin anh.” Giang Nguyệt ngĩ một lát rồi nói.

Anh Tứ gật đầu đái bơi.

“Nhưng chuyện anh vừa nói... tôi không tin.” Câu trả lời của cô làm anh Tứ tròn mắt như thể vừa bị sỉ nhục, “Ít nhất đó không phải toàn bộ sự thật, vì phương pháp giải quyết rõ ràng như bày ra trước mắt, không phải sao? Anh chỉ cần từ chức là xong.”

“Tôi từ chức? Vì sao tôi phải từ chức? Tôi vào sinh ra tử bao nhiêu năm như vậy, tôi đã hy sinh biết bao nhiêu thứ...”

Mắt anh Tứ hoe đỏ.

“Anh Tứ, nói cho tôi biết anh đã hy sinh những gì?” Cô bình tĩnh hỏi, “Nói cho tôi biết...”

“Tôi đã hy sinh những gì ư? Tôi... mẹ nó... đang có gia đình trọn vẹn... vì công việc... tôi ném cả đi! Dựa vào cái gì mà đến cuối cùng tôi lại phải rơi vào hoàn cảnh này? Dựa vào cái gì?”

Lần đầu tiên trong đời anh Tứ dốc bầu tâm sự với người khác rằng mình hối hận đã phụ lòng vợ con như thế nào, mình đã từng bước đánh mất gia đình ra sao. Kể xong, anh đứng dậy tại chỗ, thờ hồng hộc, người run lấy bầy, cuối cùng ngồi thụp xuống đất, ôm đầu, rên rỉ đầy đau khổ.

“Đồng nghiệp né tránh tôi, những người chỉ điểm cho rằng tôi đã thăng quan tiến chức nên dần rời xa tôi. Vợ con đều không còn quan hệ gì với tôi nữa...” Mãi lúc lâu sau, anh Tứ mới bình tĩnh lại, nhìn trân trân lên trần nhà như kẻ mộng du, giọng anh khàn khàn tựa hồ vừa ăn than củi, “Con người sống trên đời này phải có thứ gì đó đáng chờ đợi ở phía trước, như vậy mới bước tiếp được... Nhưng tôi có thứ gì? Còn có thứ gì nữa? Nếu để tôi từ chức, nếu mất cả công việc này, làm sao tôi sống tiếp được chứ?”

Nói những lời này ra khiến anh kiệt sức, anh Tứ ôm đầu, không nhúc nhích, dường như lực phủ ngũ tạng đều bị moi móc ra hết theo những lời tâm sự khi nãy.

“Anh cảm thấy mình nợ hai mẹ con họ rất nhiều phải không?” Giang Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ một lát rồi cất giọng xa xăm.

“Nợ họ rất nhiều.” Anh Tứ gật đầu đầy vẻ mệt mỏi, “Nhiều đến mức tôi trả cả đời cũng không hết nợ...”

“Vậy anh thấy chồng cũ của tôi thế nào? Phương Thuận Khai ấy, anh ta là người như thế nào?”

“Anh ta?” Anh Tứ nhất thời không hiểu mục đích câu hỏi của cô,

“Cặn bã chứ còn thế nào nữa?”

“Tại sao anh ta lại là loại người cặn bã?”

“Nợ không trả, lại còn...”

“Đúng thế đấy! Điều đầu tiên biến mình thành kẻ cặn bã chính là mắc nợ mà không trả. Bởi vậy mới nói anh càng không thể chết.”

“Vì sao?”

“Sống mới có thể trả nợ, chết rồi chẳng khác nào trốn nợ, đó là việc mà chỉ những kẻ như Phương Thuận Khai mới làm...”

Rõ ràng anh Tứ không ngờ đến còn có cách lý giải như thế trên đời. Anh nhất thời á khẩu. Mãi lát sau, đầu óc anh mới tư duy một cách bình thường trở lại.

“Vậy tôi phải trả nợ như thế nào? Tôi lấy cái gì ra trả nợ?”

“Anh Tứ, anh biết tôi thường nghe thấy câu gì nhiều nhất khi đứng bên nhà xác không?” Giang Nguyệt thờ dài.

Anh Tứ lắc đầu.

“Anh (em) biến thành người thực vật cũng được, chí ít em (anh) còn có thể nhìn thấy anh (em) hàng ngày...”

Anh Tứ nhìn cô với vẻ không tin lắm.

“Đàn ông các anh không hiểu! Khi anh sống cùng người ta, anh đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của đối phương. Trước đây, cho dù hai người từng phải trải qua bao nhiêu khó khăn, vất vả, nhưng hẳn vẫn có những khoảnh khắc vui vẻ, hạnh phúc, phải không? Anh để người ta sống những ngày tháng khổ cực như vậy, mà ngay cả chút tốt đẹp ít ỏi đó cũng nở lòng lấy đi sao? Anh không thể để lại cho người ta chút ít quá khứ, chút ít kỷ niệm, chút ít

ngọt ngào sao? Anh nhất thiết phải khiến suốt cuộc đời này, mỗi khi nhớ lại chuỗi ngày sống cùng anh, ngoại trừ sự tức giận và nước mắt ra, người ta không còn gì khác để nhớ sao? Anh cứ đòi chết như thế, anh nói xem, bản thân có ích kỷ không?”

Anh Tứ muốn phản bác nhưng không mở miệng nói được từ nào, bởi anh không thể nghĩ ra từ nào.

“Anh nhìn tôi đây!” Giang Nguyệt đột ngột đặt hai tay lên vai anh, “Món nợ mà anh nợ người ta, anh phải nghĩ cách để trả. Chừng nào còn chưa nghĩ ra, anh không được phép chết.”

Anh Tứ nghiêng đầu như hiểu ra điều gì.

“Đàn ông là gì?” Chưa bao giờ vẻ mặt Giang Nguyệt đanh lại như thế, “Điều đầu tiên là không được trốn nợ, không được tránh né trách nhiệm. Diệp Tứ Minh, anh là một người đàn ông chân chính, phải không? Trục giác luôn mách bảo tôi, anh là người đàn ông chân chính. Anh hãy nói cho tôi biết, tôi đã sai rồi chăng?”

Một sức mạnh nào đó bắt anh Tứ phải ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô, lắc đầu.

Giang Nguyệt cười, vỗ vai anh, hai người cùng ngồi xuống đất.

Không ai nói với ai câu nào, để mặc không khí trong phòng càng lúc càng ngộp lạnh.

“Dễ chịu hơn chút nào chưa?” Mãi hồi lâu, Giang Nguyệt chột thúc nhẹ khuỷu tay vào anh Tứ.

“Tốt hơn rồi.” Anh Tứ hít thở thật sâu, cười khổ, “Cô rất biết cách khuyên giải người khác đấy!”

“Anh biết không?” Giang Nguyệt nhẹ nhàng dụi thuốc, chậm rãi

mở lời, “Có một đạo tôi rất muốn tự tử.”

Anh Tứ ngoảnh đầu lại, nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc.

“Chính là đạo muốn ly hôn mà không dám ly hôn ấy, động một cái là muốn chết.” Giang Nguyệt không nhìn lại anh Tứ, cô quay mặt sang phía khác, nhập tâm kể chuyện, “Có lần suýt thì chết thật. Lần đó cãi nhau xong, anh ta liền bỏ đi, tôi ở nhà, càng nghĩ càng thấy ức... Đến thuốc cũng mua về rồi...”

Anh Tứ liếc khuôn mặt nhìn nghiêng của cô, không biết nên nói gì.

“Nhưng lúc viết di thư thì bị tắc nghẹt...” Cô cười cười, “Tôi phát hiện, mình tức giận đến mức muốn chết thế này, sao viết vào di thư lại nực cười đến vậy? Nguyên nhân khiến hôm ấy chúng tôi cãi nhau là vì chuyện tiền mừng đám cưới. Khi đó tôi nghĩ, ngộ nhỡ cái chết của mình bị đăng lên báo, thì báo chí sẽ đặt tiêu đề thế nào? *Một phụ nữ tự sát vì chuyện vật gia đình ư?* Những uất ức khiến tôi khóc rung trời lở đất, kết quả lại biến thành chuyện vật vãnh giống như mấy tin tức về tắc đường, nhảy đầm trong công viên hay giật đồ gì đó ư?”

Cô quay lại, phần nộ hồi.

Anh Tứ ngây người nhìn cô chằm chằm, rồi hai người cùng cười phá lên.

“Tôi chưa từng nghĩ ở góc độ mà cô vừa đề cập đến.”

“Tôi nói cho anh biết, đây chính là phát hiện vĩ đại, nếu viết thành sách thì không biết có thể cứu rỗi được bao nhiêu sinh mạng.” Giang Nguyệt phấn chấn tinh thần, vì thế tốc độ nói cũng nhanh hơn nhiều, “Phát hiện này chính là: Sau khi cô động mọi lý do tự sát chỉ bằng một câu nói mà vẫn thuyết phục được bản thân muốn tự sát thì anh hãy tự sát, bằng không thì tuyệt đối không được tự sát. Bởi vì trong

con mắt của người khác, chuyện to tát của anh chỉ là chuyện vô cùng nhỏ bé.”

Anh Tứ cứng lưỡi, gật đầu.

“Cô bảo, nếu sống tiếp, tôi có thể gặp được may mắn không?” Anh cố nặn ra nụ cười.

“Tất nhiên là có!” Giang Nguyệt hoạt bát hẳn lên, giơ tay nắm lấy cằm anh Tứ, “Anh xem mặt mũi anh trông vui tươi thế này...”

Anh Tứ cười, định cầm tay cô hất ra, nhưng dường như anh quên mất động tác tiếp theo, nên cứ thế nắm lấy tay cô. Hai người sửng lại giây lát, rồi Giang Nguyệt chậm chậm rút tay về. Lại thêm lát nữa, gương mặt cô biến chuyển thành gương mặt cười chuyên nghiệp chẳng khác nào diễn viên bưng tỉnh trước giờ công diễn, thành thực bước lên sân khấu.

“Nếu không có chuyện gì thì...”

Anh Tứ biết bây giờ mình nên làm gì. Một người không có tương lai như anh, hôn nhân thất bại, sự nghiệp tuột đáy dốc, anh nên lịch sự chào tạm biệt cô, rồi tiễn cô ra cửa, nói với cô rằng khi này rất cảm ơn sự giúp đỡ của cô, sau đó đóng cửa lại, tiếp tục vùi đầu vào cuộc sống thường nhật giống như vũng bùn đen của mình. Anh cần chịu trách nhiệm trước mọi thành công và thất bại của bản thân.

Nhưng hôm nay, trong lòng anh như có một ngọn lửa âm ỉ cháy.

“Gượng đã...”

Giang Nguyệt quay đầu lại, ánh mắt cô chạm ánh mắt anh, mềm mại, dịu dàng, giống như tuyết tan giữa mùa xuân.

“Sao thế?” Cô vờ trấn tĩnh, cất giọng hỏi.

“Tôi... tôi muốn mời cô ăn bữa cơm...” Anh Tứ bắt đầu lúng túng.

“Thế có làm lỡ thời gian phá án của anh không?” Nụ cười trên gương mặt cô giống như ánh trăng từ từ nhô lên khỏi mặt hồ tĩnh lặng.

“Không ăn cơm làm sao phá án được?” Mặt anh Tứ chợt nóng bừng, tiện tay với chiếc áo khoác, “Đi nào! Tìm quán nào ngon ngon một chút.”

Cô gật đầu.

Anh Tứ giúp cô cầm túi xách và khoác áo lên người cho cô.

Giang Nguyệt cười khúc khích cảm ơn anh.

Đúng lúc đó, cô “Ơ?” lên một tiếng.

“Sao vậy?” Anh Tứ phát hiện ánh mắt cô dừng trên màn hình máy tính đang phát những hình ảnh từ camera. Có lẽ lúc mặc áo khoác ngoái đầu lại, cô đã bất chợt trông thấy nó. Trên màn hình vừa lúc hiển thị hình ảnh máy rút tiền được phóng to hết cỡ.

“Cô gái này...” Cô nhíu mày.

“À, đây là người bị hại trong vụ án tôi đang điều tra gần đây...” Anh Tứ chưa hiểu ý cô, bèn giải thích vắn tắt, “Cô ta làm sao?”

“Cô gái này... sao trông kì cục thế nhỉ?”

Trong phòng họp của Đội Cảnh sát hình sự, Lý Kinh Vũ đang ngồi ngây ngời nhìn vào camera.

Anh ta đến đây theo chỉ thị của Đội trưởng Hùng. Sau khi đến đồn cảnh sát giúp phía cảnh sát xác thực sổ khuyết tật của Hoàng Hâm, trưởng phòng Lưu của trung tâm khuyết tật không về ngay, mà anh

ta tố cáo anh Tứ vô có bắt giữ người khuyết tật, hơn nữa có khả năng còn bức cung. Cấp bậc hành chính của trung tâm khuyết tật không hề thấp, bởi vậy Đội trưởng Hùng đành cử người đến đó tìm hiểu. Nghĩ đi nghĩ lại, cử Lý Kinh Vũ vẫn thỏa đáng hơn cả.

“Anh Tứ đi đâu rồi?” Lý Kinh Vũ sai bước dài vào phòng, vừa vào đã hỏi ngay.

“Anh ấy nói muốn về nhà một lát để tĩnh tâm.” Tiểu An trả lời với vẻ hơi khó xử, “Anh Tứ thực sự không hề đánh cậu ta, các hình ảnh ghi lại qua camera có thể chứng minh mà. Cậu ta bị thương trong lúc đuổi bắt, mà em cũng đã xoa dầu cao cho cậu ta rồi...”

Lý Kinh Vũ không buồn ngẩng đầu, rõ ràng anh ta không hề hứng thú với câu chuyện mà Tiểu An kể. Anh ta chăm chú đọc tài liệu một lượt, không chỉ ghi chép mà ngay cả các hình ảnh giám sát qua camera do nhân viên an ninh cung cấp và cả hình ảnh giám sát qua camera khi thẩm vấn nghi phạm, anh ta đều không bỏ qua.

“Đội trưởng Lý, anh bảo liệu có khả năng khác không?” Hơn nửa tiếng sau, Tiểu An tìm cơ hội thận trọng dò hỏi Lý Kinh Vũ.

“Các cậu ấy à”, Lý Kinh Vũ thờ dài, “vẫn chưa điều tra thấu đáo.”

“Đội trưởng Lý, camera giám sát ở khu chung cư chỉ có thể lưu giữ hình ảnh được bảy ngày. Ngoại trừ bốn ngày trước máy hỏng không ghi hình nên không rõ có kẻ khả nghi xâm nhập hay không, còn những ngày khác đều không thấy ai gõ cửa nhà nạn nhân. Hình ảnh ghi lại qua camera giám sát ở ngân hàng lại chứng minh ba hôm trước, nạn nhân vẫn còn sống... nên không thể xảy ra khả năng Hoàng Hâm hay Lâu Thiên Vũ gây án. Vụ án này thật đúng như gặp ma vậy...”

“Tôi không nói hai người đó, mà nói các cậu chưa điều tra thấu đáo hết các đối tượng.”

“Đội trưởng Lý, khi đó anh cũng nói hung thủ có lẽ là kẻ có kinh nghiệm gây án. Nhưng em đã điều tra chứng minh nhân dân của những người này rồi, không có vấn đề gì cả. Không có tiền án tiền sự, cũng chưa từng bị liệt kê vào danh sách những đối tượng bị hạn chế quyền công dân hay bị truy nã...”

“Như thế không thể gọi là không có vấn đề gì được!” Lý Kinh Vũ vừa nghe đã lắc đầu, “Lâu Thiên Vũ từng gây án, nhưng cậu cũng đâu thể điều tra được gì qua chứng minh nhân dân của anh ta, phải không? Khi chưa điều tra được vụ án đó do kẻ nào gây ra, cũng chưa phát lệnh bắt giữ thì đương nhiên cậu không thể tra cứu được thông tin về đối tượng qua kho dữ liệu của cảnh sát. Ngoài ra vẫn còn một lỗ hổng nữa: những vụ án từ năm 2000 trở về trước, rất nhiều địa phương chưa nhập vào hệ thống.”

“Vậy theo anh, chúng ta nên điều tra như thế nào?”

“Gọi điện thoại đến cơ sở địa phương quản lý hộ tịch, hỏi tỉ mỉ mọi chuyện liên quan đến các đối tượng tình nghi, từ khi còn nhỏ đến thời điểm hiện tại. Địa phương sở tại nào không phối hợp, cậu cứ bảo họ gặp tôi.” Lý Kinh Vũ đột nhiên đứng dậy nói, “Không! Tôi sẽ gọi điện cùng các cậu.”

“Cô ta trông kì cục như thế nào?” Anh Tứ không hiểu ý cô.

“Cách trang điểm rất lạ...” Giang Nguyệt vén tóc mái, ghé sát mặt vào màn hình quan sát thật kỹ.

“Ôi chà, phạm vi quan tâm của cô rộng quá đấy...” Anh Tứ cười

xòa.

“Không phải vậy, nhưng đúng là cách trang điểm quá kì quái.” Giang Nguyệt gõ bàn phím để hình ảnh tiếp tục chạy, “Phấn má hồng đánh quá cao so với gò má... Lại còn son môi... tô lem cả ra ngoài... Phấn nền nữa chứ, như trát vôi tường vậy, đã thế còn không đánh đều tay... Chậc chậc, trang điểm thế này mà cũng dám ra ngoài sao?”

“Lần trước tôi bảo bác sĩ các cô kiểm được nhiều tiền, cô còn không thừa nhận.” Anh Tứ lắc đầu, “Trang điểm thế đã không thể ra ngoài được sao? Cô chưa gặp mấy bà bán rau ngoài chợ...”

“Không phải ý đó!” Giang Nguyệt nói, “Quần áo mà cô ta mặc trên người rất tinh tế, còn đội cả tóc giả nữa, nhưng sao lại mắc lỗi trang điểm ngớ ngẩn mà chỉ những cô bé mới lớn mới mắc phải như thế chứ...”

“Đợi chút!” Anh Tứ nheo mắt ghé sát mặt vào màn hình để quan sát, “Tóc giả?”

“Đúng thế! Anh không nhận ra sao?” Về mặt Giang Nguyệt lúc này như thể nhìn thấy một kẻ ngốc.

Anh Tứ ngồi xuống bên máy vi tính, tua hình ảnh từ đầu, rồi lại tua chậm từng phân đoạn. Góc độ ống kính này vừa vặn đối diện với cửa chính. Vương Bằng mặc áo gió màu trắng ngà, đi boots da xuất hiện trên màn hình. Cô ta đi chậm và vững, cẩn thận đẩy cửa kính ra. Phía trước máy rút tiền tự động đã có vài người đứng xếp hàng trước. Cô ta lặng lẽ chờ đợi.

“Nhìn thấy chưa?” Giang Nguyệt chỉ vào tóc của cô ta.

Anh Tứ lắc đầu. Anh không biết nên chú ý vào điểm gì. Tóc cô ta

cũng giống như mọi người, chẳng lẽ đẹp hơn mọi người chẳng?

“Nhìn ánh sáng phản quang đi! Đây là tóc của cô ta, kia là tóc của cô gái xếp hàng trước cô ta, ánh sáng phản quang sáng hơn thế này cơ mà... Cả chất tóc nữa, tóc của cô ta quá thẳng và trông quá nặng nề... Điểm then chốt nhất là tóc mai ở thời điểm này lệch vị trí so với lúc mới bước vào cửa...”

Giang Nguyệt liệt kê ra bốn, năm điểm, cuối cùng anh Tứ cũng nhận ra đúng là tóc giả.

“Sao cô để ý đến điều đó?” Anh Tứ hỏi một cách thành khẩn.

“Hàng tháng tôi đều tốn rất nhiều tiền cho việc dưỡng tóc, nhiều đến mức nghĩ lại cũng thấy hoảng...” Giang Nguyệt cười tự phụ, sau đó lờm anh Tứ, “Chuyện này cũng đâu có gì lạ, một phụ nữ trung niên đã ly hôn như tôi, không tiêu tiền cho bản thân thì còn biết tiêu cho ai?”

Anh Tứ cười gật đầu, sau đó bắt đầu suy nghĩ.

Hơi lạ! Vương Bằng vốn dĩ đã để tóc dài, hơn nữa hình như còn dài hơn cả ở đây, cô ta còn đội tóc giả làm gì?

Tuy lúc bấy giờ đã hơn 10 giờ tối, nhưng phía trước Vương Bằng vẫn còn ba người đang xếp hàng, đội ngũ di chuyển về phía trước rất chậm. Cô ta không hề nhìn ngang liếc dọc, cũng không nói chuyện, thậm chí còn không nghịch điện thoại, chỉ thỉnh thoảng tiến về phía trước vài bước. Quan sát từ góc độ này thì đúng là khuôn mặt cô ta khá “dị”.

“Cô ta phẫu thuật thẩm mỹ à?” Giang Nguyệt lại hỏi.

“Sao cô nhận ra?” Anh Tứ bái phục bội phần.

“Anh xem cô ta hoàn toàn vô cảm, khuôn mặt cứng đờ y như xác sống vậy.”

“Đúng thế thật...” Anh Tứ xem lại một lượt tất cả các clip mà camera ghi lại ở các góc độ khác nhau. Từ đầu đến cuối, gương mặt Vương Bằng đều không biểu hiện chút cảm xúc nào.

“Kinh quá!” Giang Nguyệt vòng tay ôm ngực, gương mặt thể hiện rõ vẻ ghê sợ điển hình của những phụ nữ chưa bao giờ động dao kéo lên mặt.

Nhưng lần này anh Tứ không cười nữa. Anh nhìn chăm chăm vào một góc của màn hình như thể ánh mắt đã bị dính chặt, không thể chuyển sang hướng khác.

“Sao vậy?” Giang Nguyệt không nén được tò mò, bật hỏi. Nhưng cô không nhận được lời đáp. Anh Tứ như không nghe thấy gì. Cô đành tự quan sát. Màn hình hiển thị hình ảnh nhìn nghiêng của Vương Bằng. Cô ta hoàn toàn tĩnh lặng, không có bất kỳ điểm khả nghi nào.

“Ở đây này... Ở đây này...”, anh Tứ chỉ vào một góc của màn hình, kích động đến mức nói lặp đi lặp lại hai lần, vừa giống như anh đang chỉ cho Giang Nguyệt xem lại vừa giống như đang tự lẩm bẩm nói với mình. Giang Nguyệt nheo mắt quan sát thật lâu, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Chi tiết khác thường duy nhất là hình ảnh gì đó lóe lên ở góc trên màn hình.

Anh Tứ tắt vụt đoạn clip đó như bị ma nhập, rồi mở tiếp clip khác. Cứ như thế anh lần lượt mở mấy clip, tua nhanh đi, tua nhanh lại, tua chậm, rồi cuối cùng anh bắt đầu trở nên kích động.

“Ở đây này! Không sai chút nào!”

Lần này, Giang Nguyệt đã hiểu ra vấn đề. Camera ở góc khác đã chụp được toàn cảnh như sau: Ở trong góc có một người đang gọi điện thoại. Anh ta cầm thẻ ATM trong tay, tinh thần khá kích động, dường như anh ta đang phản ánh bức xúc của mình với nhân viên phụ trách đường dây nóng. Khi nói đến đoạn quá bức xúc, anh ta đột nhiên mất kiểm soát, giơ chân đá bay chậu hoa bằng sứ đặt ở góc tường. Chậu hoa vỡ tan tành.

“Cái này...”, Giang Nguyệt vẫn chưa hiểu vì sao anh Tứ lại kích động khi xem những cảnh này.

“Cô xem tiếp đoạn này. Nhớ chú ý về thời gian.”

Đây là những hình ảnh mà camera lắp phía trên máy rút tiền quay được. Nó hướng thẳng về hướng người rút tiền, máy quay lại về mặt của từng người khi nghe thấy tiếng chậu hoa bị đá vỡ.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh, khuôn mặt ai nấy thể hiện vẻ kinh ngạc, giật mình, còn có người thể hiện vẻ phần nộ vì bỗng dưng bị dọa sợ hết hồn.

“Cô nhìn cô ta mà xem...” Anh Tứ chỉ Vương Bằng.

Giang Nguyệt liền đưa mắt quan sát. Vương Bằng chỉ di chuyển con ngươi. Đừng nói bộc lộ cảm xúc, ngay cả cơ mặt của cô ta cũng không hề chuyển động.

Cô bất giác vòng hai tay ôm chặt cơ thể, các lỗ chân lông khắp người đều co lại. Cô gái này giống như ma nơ canh bằng nhựa biết đi và biết động đây vậy! Không hiểu sao nhìn cô ta, cô lại cảm thấy vô cùng quái đản và rùng rợn.

Rốt cuộc là vì sao?

Đúng lúc này, Vương Bằng trên màn hình bắt đầu chuyển động. Những người đứng xếp hàng đợi rút tiền phía trước bắt đầu rời đi, cô ta bước về phía trước một bước, rút thẻ ngân hàng ra, nhét vào trong cây ATM.

Anh Tứ nắm lấy tay của Giang Nguyệt.

“Anh...” Giang Nguyệt không hiểu tại sao anh lại làm vậy.

“Rút tiền... rút tiền...”, anh Tứ lắp bắp, “Thẻ ATM! Có phải mật mã của thẻ ATM đều gồm sáu chữ số không?”

Giang Nguyệt lẳng lặng gật đầu.

“Mẹ ơi, 666666!” Cuối cùng anh Tứ cũng sức hiểu ra, anh không ngăn được cơn ớn lạnh đang bò dọc sống lưng, “Hắn đã lột da mặt cô ta...”

Hắn chậm rãi điều khiển xe máy điện trên đường. Dòng xe chen lấn dòng người, chẳng khác nào nồi cháo trộn sắn. Mọi thứ cứ bần thỉu, hỗn loạn và vô trật tự như thế khiến người ta chỉ muốn dùng dao để gọt cho phẳng. Rẽ vào Đường vành đai 3, lái tiếp ba cây số nữa, hắn từ từ giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại, về đến nhà rồi.

Hắn tìm phòng trọ này sau khi đến Cửu An, ở đây vừa rẻ lại vừa yên tĩnh, vắng vẻ. Tuy chủ ngôi nhà này để lại mùi rất khó ngửi nhưng hắn không để ý. Mở cánh cửa cũ nát kêu cọt kẹt, không buồn cởi giày, hắn nằm thẳng cẳng lên giường. Máy tiếng đồng hồ trước đó khiến hắn thấm mệt, nhưng hắn không ngủ nổi. Những lời nói của người cảnh sát đó cứ văng vẳng vang lên bên tai.

Loại đáng xấu hổ nhất, mất mặt nhất, vô dụng nhất chính là loại

giống như cậu!

Cậu nói xem cậu có ra gì không?

Cậu chẳng là gì cả! Cậu chẳng làm được gì cả!

Dù giết bao nhiêu người, cậu vẫn chỉ là đồ bỏ đi, là kẻ hèn nhát, mặt hạng!

Hắn ngồi dậy, mở máy vi tính. Hắn lấy chiếc máy vi tính này trong nhà của ả đàn bà lần trước, máy tính không kết nối internet vì nghe đồng nghiệp nói có một loại máy rất thần kỳ cho phép theo dõi vị trí của từng chiếc máy tính kết nối mạng internet. Hắn cũng không vào quán internet để lên mạng, bởi vì có người nói ở quán internet cũng có một loại máy thần kỳ, chỉ cần cắm chứng minh nhân dân vào là biết anh có từng phạm tội hay chưa. Tóm lại, từ trước đến giờ hắn chỉ tiêu khiển nhờ vào mấy clip lưu trữ trong máy tính.

Hắn mở một clip, trên màn hình liền xuất hiện một người đàn ông trung niên béo tốt đang vô cùng thành khẩn truyền đạt những kinh nghiệm về cuộc đời cho mọi người.

“Muốn thành công, điều quan trọng nhất chính là phải chuyên tâm, phải kiểm soát được cảm xúc của bản thân, phải biết phân định rõ ràng nặng nhẹ, việc nào nên làm trước, việc nào nên làm sau...”

Hắn vừa xem vừa khẽ gật đầu giống như hàng trăm lần trước xem clip vẫn làm vậy. Hắn bắt đầu ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần, điều chỉnh hơi thở, nhưng vài phút trôi qua vẫn không hề thấy hiệu quả.

Hắn lại mở clip khác, đó là đoạn clip dạy Yoga. Nữ giáo viên trong clip nói với hắn phải ngồi như thế nào, nhắm mắt thiền định để tĩnh tâm như thế nào. Hắn làm theo vài phút, nhưng thấy trong lòng vẫn

giống như một nồi nước sủi, mà nữ giáo viên đang giảng bài kia lại giống nắm ớt rắc vào trong nồi.

Cuối cùng hắn không thể đè nén thêm nữa, nhảy xuống giường, cời trần trùng trục, hấp tấp chạy vào bếp. Mở tủ lạnh ra, hắn nhìn thấy thứ đồ hút hồn kia vẫn ở đó.

Hắn ngửi thấy mùi vị đặc biệt tại hiện trường vào buổi tối giết người hôm ấy.

Hắn bắt đầu hưng phấn. Thực ra hắn hoàn toàn có thể dùng cách an toàn hơn để lấy tiền, nhưng thứ hắn quan tâm nhất không phải là tiền. Cảm giác giống như thật, cảm giác hoán đổi, cảm giác lúc trang điểm đạo cụ trước khi ra khỏi nhà khiến tim hắn sôi sục, gần như không kiểm soát được chính mình. Cảm giác kích thích mà nó mang đến cho hắn khi đeo chiếc mặt nạ da người này đến các địa điểm công cộng thật không gì có thể thay thế được vừa tự hào lại vừa lo sợ bị người ta phát hiện.

Hắn đang rên rỉ, đang chửi rủa, đang co giật.

Trong đầu hắn tái hiện màn giết người hoàn hảo đó. Hắn muốn gì được nấy, hắn điều khiển tất cả, hắn muốn làm gì ả thì làm.

Dẫu sao cô ta đã chết.

Hắn rên dài, thở hồng hộc, rồi cẩn thận cất về chỗ cũ, nằm dang chân dang tay trên giường, hoàn toàn thư thái.

Chắc phen này sẽ ngủ được một lát... Hắn nghĩ vậy.

Nhưng vài phút sau, hắn ngồi dậy. Không có tác dụng! Không hề có chút tác dụng nào! Những lời nói khốn kiếp kia cứ như con ong ngoan cố vo ve mãi bên tai, không chịu buông tha hắn.

Cậu nói xem cậu có ra gì không?

Cậu chẳng là gì cả! Cậu chẳng làm được gì cả!

Lửa giận ngùn ngụt bốc lên đầu, hấn đấm tay vào tường, đau đến mức khiến hấn chu miệng xuýt xoa. Lúc thu tay lại, nhìn thấy tay mình chảy máu, hấn liền đưa tay lên kề miệng, hút sạch máu.

Chính lúc này, hấn quyết định không thể cứ thế bỏ qua nỗi nhục nhã này.

Hấn phải làm gì đó.

Nghĩ đến đây, hấn thấy may mắn vì mình đã chuẩn bị từ trước: Sau khi rời khỏi đồn cảnh sát, hấn không hề về thẳng nhà...

“Là Hoàng Hâm! Chính là Hoàng Hâm!” Anh Tứ rút điện thoại gọi cho Lý Kinh Vũ, anh mất kiên nhẫn, nói rất to, “Hấn giao hàng chuyển phát nhanh, sau khi làm rõ trong nhà có mấy người, lúc nào có nhà, hấn liền mò đến sau khi tan làm, lấy lý do bảo dưỡng hoặc đổi hàng gì đó để lừa cô ta mở cửa, rồi giết người, phân xác, nhét vào tủ lạnh. Mang tay đi là để chúng ta không lấy được dấu vân tay, còn mang đầu đi là để nguy trang bằng da mặt cô ta!”

“Anh Tứ...”

“Hấn giết người, dán tờ giấy lên cửa để mọi người tưởng rằng cô ta đã về quê. Sau khi giết người, hấn đợi vài ngày, rồi giả dạng chủ nhân tấm thẻ, ra ngân hàng rút tiền. Hấn làm những chuyện đó, mục đích cuối cùng là vì tiền...”

“Anh Tứ, nghe tôi nói đã...”

“Cậu định hỏi tôi làm sao tôi biết phải không? Tôi xem hình ảnh ghi

lại qua camera. Còn cả vết dao trên xương sọ nữa, cậu còn nhớ không? Vết dao đó không phải do Lưu Thủ Bản gây ra. Điểm then chốt nhất là trong số những nghi phạm giao hàng chuyển phát nhanh mà chúng ta bắt giữ, thì người có chiều cao ngang tầm với Vương Bằng chính là Hoàng Hâm!”

“Anh Tứ...” Cuối cùng, Lý Kinh Vũ ở bên kia đầu dây cũng có thể chen ngang lời anh Tứ, “Chúng tôi đều biết rồi! Chúng tôi đã biết hung thủ chính là Hoàng Hâm!”

“Các cậu...” Đến lượt anh Tứ ngậy người, “Sao các cậu biết?”

Khi tiến hành điều tra căn cứ về Hoàng Hâm, Lý Kinh Vũ đã gạt hái bội thu. Một viên cảnh sát lâu năm họ Tiền làm việc ở đồn cảnh sát địa phương nơi Hoàng Hâm cư trú nhớ mọi chuyện liên quan đến hắn rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua.

“Có người này! Đúng vậy! Cậu ta là con trai của Hoàng lùn, tai có vấn đề từ thuở nhỏ... Bố mẹ đều làm thuê ở ngoại tỉnh, ông nội nuôi hai anh em cậu ta lớn khôn. Mấy năm sau, ông nội qua đời, bố mẹ cậu ta đành đón hai con trai lên ở cùng. Lúc hai đứa trẻ đó chuyển đi, tôi liền thở phào nhẹ nhõm...”

“Sao vậy?” Lý Kinh Vũ có hứng thú với câu chuyện của cảnh sát Tiền, “Cậu ta có vấn đề gì sao?”

“Cậu ta thì không có vấn đề gì, khi đó cậu ta mới mấy tuổi đầu... Chủ yếu là anh trai của cậu ta, Hoàng Diểu. Hoàng Diểu là đứa trẻ hư hỏng, mất dạy, xấu xa.” Sau bao nhiêu năm, khi kể về đứa trẻ đó, cảnh sát Tiền vẫn thấy bưng bưng lửa giận, “Mới mười ba tuổi đã phạm tội, cậu ta lôi một bé gái mới mười tuổi đầu vào rừng, đánh một trận suýt chết, kết quả vì cậu ta còn quá nhỏ nên chúng tôi không thể

làm gì, dạy dỗ cậu ta một hồi rồi đành thả về. Nhà cô bé đó không có đàn ông con trai, chứ nếu không người nhà sẽ không tha cho cậu ta. Ấy vậy mà buổi tối hôm đó, cậu ta lại chạy đến nhà người ta, đâm bà mẹ và cô con gái, mỗi người một nhát... May mà họ không chết, nhưng... Hầy, cậu ta chưa tròn mười bốn tuổi nên chúng tôi lại chỉ có thể dạy dỗ, thậm chí còn không thể lập hồ sơ phạm tội.”

“Hiện Hoàng Diệu đang ở đâu? Các anh có thông tin gì về cậu ta không?” Lý Kinh Vũ lập tức động não một cách chóng vánh. Từ nhỏ đã sống nương tựa vào nhau, rất có thể anh em họ Hoàng đang ở cùng nhau trong một thành phố, nếu vậy thì cậu anh trai độc ác tên Hoàng Diệu kia rất đáng để cảnh sát điều tra kỹ càng.

“Các anh hỏi về cậu ta làm gì?” Cảnh sát Tiền chưa hiểu rõ dụng ý của Lý Kinh Vũ.

“Có một vụ án liên quan đến cậu ta...”

“Không thể có chuyện đó!” Câu nói của cảnh sát Tiền trực tiếp đập vỡ ảo tưởng của Lý Kinh Vũ, “Hoàng Diệu chết từ lâu rồi.”

Âm thanh truyền ra từ điện thoại nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng Tiểu An và Tiểu Tề vẫn nghe thấy, họ đưa mắt nhìn nhau.

Cảnh sát Tiền giải thích, khoảng bốn hay năm năm sau khi vào thành phố cùng bố mẹ, đồn cảnh sát của ông nhận được thông báo của cảnh sát Thâm Quyến: Hoàng Diệu và cha mẹ cũng bị chết cháy trong một trận hỏa hoạn xảy ra ở khu nhà trọ, may mà cậu em trai Hoàng Hâm thoát chết, cậu ta được trung tâm phúc lợi nhận nuôi dưỡng.

“Ông chắc chắn không?” Lý Kinh Vũ đã có dự tính sẵn trong đầu nên ra hiệu cho Tiểu Tề và Tiểu An chớ hoang mang.

“Không thể sai được! Tôi còn nhớ rõ số hiệu của hồ sơ vụ án. Để tôi tìm cho anh.”

Một lát sau, cảnh sát Tiền tìm thấy hồ sơ. Lý Kinh Vũ liền liên hệ với cảnh sát Thâm Quyển, yêu cầu họ cung cấp hồ sơ theo số hiệu anh cần. Khi ảnh của Hoàng Diểu vừa hiển thị trên màn hình, Tiểu An lập tức kêu lên, “Hoàng Hâm!”

Quả vậy, đó chính là Hoàng Hâm.

Nghe đến đây, đầu anh Tứ rối như tơ vò. Bao lâu nay, có một chuyện mà anh luôn từ chối thừa nhận, thậm chí từ chối nghĩ đến, đó là liệu có phải Lý Kinh Vũ thực sự giỏi hơn mình không. Trong tiềm thức, đương nhiên anh biết vì sao. Một mặt, thành tích của đối phương bày ra trước mắt, nhưng còn mặt khác quan trọng hơn, đó là anh thực sự ghét người đồng nghiệp này. Ngộ nhỡ kết quả không như ý muốn thì những ngày tháng tiếp theo, anh biết sống thế nào?

Nhưng hôm nay, câu trả lời có sức nặng như trái núi đè xuống người, anh lại cảm thấy không hề gì.

“Thằng oắt đó chưa chạy mất đấy chứ?” Anh Tứ phát hiện điều mình quan tâm chỉ là làm sao để kết thúc vụ án.

“Chưa! Tôi hỏi rồi, Hoàng Hâm, cũng chính là Hoàng Diểu, à ừm, được rồi, cứ gọi hắn là Hoàng Hâm cũng được. Sau khi rời khỏi đồn cảnh sát, hắn không có động tĩnh gì khác thường. Công ty gọi hắn đi giao hàng, hắn liền ngoan ngoãn trở về công ty. Một đồng nghiệp bị ốm, hắn còn nhận đi giao hàng giúp đồng nghiệp.”

“Chưa phát lệnh truy nã đúng không?” Anh Tứ biết chắc chắn đối phương không phải kẻ ngoại đạo, nhưng vẫn không nhịn được hỏi

câu đó.

“Chắc chắn không thể rút dây động rừng!” Giọng Lý Kinh Vũ xen lẫn tiếng thở gấp, có vẻ anh ta đang đi ngoài đường, “Dữ liệu trên máy quét cầm tay cho biết hấn vừa mới rời khỏi điểm giao hàng. Chút nữa thôi sẽ đi vài chuyến nữa đến Khoáng Sơn, Thước Sơn, Đảng gia trang ở ngoại ô phía Tây thành phố để giao hàng. Chúng tôi phải lập tức đến đó tóm cổ hấn.”

Các cảm xúc trong lòng anh Tứ đan xen, xáo trộn, một mặt thấy nhẹ nhõm như trút được tảng đá khỏi lồng ngực, một mặt lại thấy hụt hẫng vì mình bỗng dưng trở thành kẻ đứng ngoài.

“Kinh Vũ, cho tôi tham gia được không?” Chưa bao giờ trong đời anh Tứ hạ giọng cầu xin người khác như thế.

“Anh đang ở đâu?” Rõ ràng đối phương hơi do dự.

“Tôi đang ở nhà.”

“Anh Tứ, thế này vậy, đợi anh đến đây thì e không kịp. Tuy bây giờ không biết hấn đang ở đâu, nhưng về lý mà nói thì nhanh nhất mười phút nữa hấn mới đến khu vực giao hàng. Anh có thể tới nhà hấn trong khoảng thời gian nhanh nhất không? Như thế sẽ càng đảm bảo không để hấn chạy thoát.”

Như thế nghĩa là Lý Kinh Vũ đã tuyên bố anh không liên quan gì đến hành động truy bắt tội phạm đêm nay - hấn đang trên đường giao hàng thì đương nhiên không thể ở nhà. Có điều anh Tứ biết Lý Kinh Vũ nói không sai, bắt buộc phải thực hiện phương án dự phòng. Anh đang phân vân không biết có nên trở về đồn cảnh sát lấy súng mang theo không thì Lý Kinh Vũ lại hỏi, “Bao giờ anh có thể đến được nhà hấn?”

“Tôi sẽ xuất phát ngay bây giờ.”

Anh Tứ vừa mặc quần áo vừa bước ra ngoài. Lúc tắt điện thoại, anh mới nhận ra mình đã bỏ quên Giang Nguyệt. Anh ngượng ngùng không biết nói gì.

“Anh đi đi!” Giang Nguyệt mỉm cười, “Bữa cơm này để dịp khác, tôi không quên đâu, làm gì có chuyện bỏ qua cho anh dễ thế!”

Nụ cười của cô giống như ánh nắng xuất hiện giữa mùa đông rét mướt, khiến anh Tứ cảm thấy ấm áp khắp người, giá băng trong ánh mắt đông kết bao lâu nay dường như muốn tan chảy.

Hai người cùng xuống tầng. Lúc sắp chia tay, hai người nhìn nhau cười, tần ngần hồi lâu, cuối cùng không ai nói với ai câu nào.

Vậy mà khi quay người tạm biệt lại không hẹn mà cùng nhoen miệng cười.

Có lẽ chính vì nguyên nhân đó mà không ai để ý thấy một người đàn ông đang nắm chặt tay thành nắm đấm đứng ở góc phố nhìn họ trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Ngày thứ ba, thứ Bảy, khoảng 8 giờ tối.

Khi anh Tứ vội vàng đến cầu Giang Thủy thì trời bắt đầu đổ mưa, những giọt nước lớn đập vào cửa kính xe cắt đôi người và vật ở ngoài cửa kính xe thành từng mảnh từng mảnh một cách quái dị. Trời sập tối, dòng xe tắc cứng, đèn ở đuôi xe sáng chói mắt khiến tâm trạng người ta càng thêm buồn bực, nôn nóng. Tiếng còi xe inh ỏi không ngừng như phụ họa với ánh đèn.

“Bác tài, liệu thoát khỏi đây được không?”

Người tài xế lắc đầu.

“Xem tình hình này thì chắc tám phần là phía trước xảy ra tai nạn giao thông rồi, một chốc một lát không thể hết tắc đâu.”

Anh Tứ nhìn đồng hồ, rồi trả tiền, xuống xe.

Nhiệt độ hôm nay xuống thấp kỳ lạ, mưa quất vào mặt khiến anh run lẩy bẩy. Anh bắt lực nhìn bầu trời xám xịt, nắm chặt cổ áo, cầm cùi bước về phía trước.

Theo ghi chép của công ty, địa chỉ tạm trú của Hoàng Hâm khi đến ứng tuyển là ở phòng trọ nào đó tại Triệu gia trang. Đồng nghiệp của hắn cũng nói buổi tối hắn thường về đó làm các công việc cá nhân, nếu muộn quá thì sẽ ngủ ở đó luôn. Anh Tứ từng nghe nói về Triệu gia trang, đó là một xóm nghèo bị thành phố nuốt chửng, nơi ấy là sự kết hợp giữa thành thị và nông thôn. Cư dân ở đây kiếm sống nhờ vào tiền cho thuê phòng, bởi vì phòng ốc ở đây rẻ mạt nên luôn là lựa chọn hàng đầu của người ngoại tỉnh đến Cửu An làm thuê. Có điều chỉ khi tận mắt chứng kiến khu nhà ở này, anh mới biết rốt cuộc rẻ tiền là khái niệm như thế nào - một dãy nhà sơ sài trông giống như khu rừng sắt thép hiện ra trước mắt. Toàn bộ mái nhà được lợp bằng đủ loại rác thải xây dựng như tấm tôn, tấm lợp pro-xi-măng... Nhìn qua cũng có thể ước đoán giá thuê phòng không quá mười tệ một ngày.

“Anh tìm ai?” Anh Tứ gõ cửa hồi lâu mới thấy một người đàn ông vạm vỡ mặc áo sát nách bước ra. Nhìn chai rượu rỗng không trong tay anh ta có thể đoán anh ta đã uống nửa lít rượu đế.

“Hoàng Hâm sống ở đây phải không?” Anh Tứ giơ thẻ cảnh sát.

Đối phương liếc mắt nhìn hai cái, bất thành linh ngửa cổ hét dài

một tiếng.

“Cảnh sát...”

Khu rừng sắt thép thoáng chốc vang tiếng cọt kẹt đóng cửa. Anh Tứ đoán ít nhất năm mươi bàn đánh bài ăn tiền phải giải tán giữa chừng.

“Cậu ta không ở đây.” Hết xong, người đàn ông bình tĩnh trả lời anh Tứ.

“Anh gọi chủ nhà ra đây!” Anh Tứ đẩy anh ta sang một bên, ngó nghiêng nhìn vào trong căn phòng, xác định Hoàng Hâm không có mặt trên sáu chiếc giường trong đó, anh liền giơ ảnh của hắn cho anh ta xem, “Anh hãy nhìn kỹ! Chính là người này! Trên hồ sơ ghi rõ anh ta sống ở đây.”

“Tôi chính là chủ nhà.” Người đàn ông nắc ực một tiếng, sau đó nghiêm túc giải thích, “Đúng là trước đây thằng nhóc này thuê một giường ở đây, nhưng tuần trước đã chuyển đi rồi.”

“Chuyển đến đâu?” Anh Tứ thất vọng tràn trề.

“Nghe nói chuyển sang khu phía Đông của xóm. Hình như cậu ta đến đó giúp lão què, thỉnh thoảng còn ngủ qua đêm ở nhà ông ta.”

“Lão què là ai?”

“Một lão già thần kinh, chuyên thu mua phế liệu, không con cái, chẳng rõ ông ta nhất quyết không chịu rời khỏi nơi đó cho người ta phá dỡ là nhằm mục đích gì...” Giọng chủ nhà tỏ vẻ khinh thường, “Lâu lắm chưa gặp cậu ta, mẹ nó, vẫn còn nợ tôi một ngàn tệ đây này...”

“Chỉ cho tôi đường tới đó!”

Phương Thuận Khai quyết định theo dõi Giang Nguyệt sau khi bị anh Tứ đạp ra khỏi bệnh viện vào ngày hôm đó. Lúc ấy bị đâm đại người nên anh ta không rõ chuyện gì đang xảy ra. Nhưng sau xong việc ngồi nghĩ lại, thoắt nhiên anh ta kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng: Không ngờ người đàn bà không biết xấu hổ đó lại tìm một thằng đàn ông còn đồ!

Giang Nguyệt còn nhớ rõ cho đến nay, hai người họ đã ly hôn được năm năm năm tháng lẻ hai ngày. Nhưng Phương Thuận Khai thì lúc nhớ lúc không, ví dụ như mỗi lần Giang Nguyệt thân cận với người đàn ông khác, anh ta lại quên bống mất.

Phương Thuận Khai tức giận đến mức mặt mũi đỏ phừng phừng, hai tay run lẩy bẩy. Anh ta không dám tin người đàn bà mà mình hiểu rõ như lòng bàn tay này, người đàn bà rõ ràng thuộc về mình này lại vô tình vô nghĩa, không biết liêm sỉ như thế.

“Cô, mẹ nó, làm thế là muốn lấy mạng tôi à?” Anh ta ngồi lèm bèm một mình chẳng khác nào một mụ đàn bà, “Cô ta làm thế là muốn lấy mạng của mình đây...”

Có điều khả năng điều chỉnh trạng thái tâm lý của Phương Thuận Khai luôn là số một, bằng không anh ta không thể nào giữ vững vị trí phụ trách các loại Gaming World trong suốt hơn mười năm mà không bị bật bãi. Liền sau đó, anh ta lại cảm thấy phán đoán vừa rồi không thể xảy ra. Lý do giống như những lần trước.

Giang Nguyệt tuyệt đối nặng tình với mình, những gì mà mình và cô ta có với nhau trong quá khứ, ai có? Hơn nữa, một người xuất sắc như mình, tương lai sẽ trở thành cổ đông tiềm năng đầy cơ hội phát

triển, sao cô ta có thể ngốc nghếch vượt tay đánh mất mình cơ chứ?

Nhất định là cô ta đã tìm một bệnh nhân hoặc người bạn nào đó đóng giả để mình ghen...

Tuy nói là nói vậy nhưng để đề phòng bất trắc, Phương Thuận Khai vẫn đến hỏi một người bạn.

“Máy theo dõi GPS à? Có, đương nhiên là có! Cậu còn muốn mua gì nữa không?”

Ban đầu Phương Thuận Khai lắc đầu, nhưng nghĩ một lát, anh ta liền thay đổi chủ ý.

“Có món này không?”

Anh Tứ bước thấp bước cao đi trong đêm mưa. Ngôi nhà nhỏ mà người đàn ông nói ở đầu kia của xóm. Anh buộc phải đợi mưa đi xuyên qua xóm này và một dải đất trống chưa rõ thuộc quyền sở hữu của ai. Khi thực sự bước chân vào đây, anh mới biết nó khó khăn hơn lúc nghe rất nhiều. Một lần nữa bước hụt chân vào bãi bùn sâu ba mươi xăng-ti-mét, anh bực mình dừng lại, đưa mắt nhìn bốn phía, ngọn đèn cuối cùng đã bị rút lại phía sau từ lâu. Trong tầm mắt anh chỉ còn không gian tối đen như mực. Anh nghiêng tai lắng nghe, nhưng không nghe thấy tiếng người. Chẳng nghe thấy gì cả, ngoại trừ tiếng mưa lạnh buốt vô tình vỗ vào mặt. Đột nhiên anh Tứ cảm thấy tuyệt vọng. Anh không biết mình nên bắt đầu từ đâu, cần phải đi đâu, có thể tìm thấy căn nhà đó không và khi tìm thấy rồi thì trở về bằng cách nào.

Tất cả, tất cả đều tàn khốc giống như đời người, không có đường tiến, cũng không có đường lùi.

Đột nhiên một lần sáng trắng chói mắt lóe lên ở điểm giao nhau giữa trời và đất. Anh Tứ thấy bầu trời bị lưới gương ánh sáng hình răng cưa mạnh mẽ bổ đôi. Nhờ ánh sáng của lần sét, anh nhìn thấy phía bên kia bãi đất trống trước mặt là một căn nhà biệt lập vô cùng nổi bật.

Anh Tứ bước nhanh đến chân tường, đi quanh vườn một vòng. Bờ tường không cao, nhưng mặt tường mọc đầy rêu xanh. Ngôi nhà này không có gì khác biệt so với những ngôi nhà còn lại trong xóm. Anh Tứ vừa đi vừa hoài nghi không biết mình đã tìm đúng địa điểm hay chưa. Tuy nhiên khi vòng sang phía Nam của ngôi nhà, anh liền đánh bay hoài nghi đó. Trên tường có dòng chữ rất xấu viết bằng phấn trắng.

Mua lại, sửa chữa tủ lạnh, tủ kem, nồi áp suất hàng thùng!

Anh Tứ thử đẩy cánh cổng sắt ra, nhưng cổng đã bị khóa trái. Anh tìm nơi đặt chân rồi bật nhảy qua tường vào nhà. Từ trên bờ tường nhảy xuống đất, anh Tứ ngồi xổm tại chỗ hồi lâu, lắng tai nghe ngóng, ngoại trừ tiếng mưa rơi nặng hạt không ngớt thì chẳng còn bất cứ âm thanh nào khác. Anh Tứ từ từ đứng dậy, bước về phía ngôi nhà.

Đó là ngôi nhà nhỏ lợp ngói đỏ, nóc nhà dột nát, xem chừng đã lâu chưa được tu sửa lại. Cửa sổ có song sắt, anh Tứ bước đến trước cửa sổ, phát hiện trên kính còn dán báo, anh đành phải trở lại cửa chính. Loại cửa cũ này đã lâu anh không nhìn thấy, nó làm bằng gỗ, nước sơn màu xanh lá cây đã bong tróc, trên tấm kính dính đầy dầu mỡ nhờn nhớt. Anh Tứ mở điện thoại di động. Nhờ ánh sáng yếu ớt, anh phát hiện báo trên tấm cửa kính không được dán kín, có vài góc

còn hờ. Anh Tứ sờ tay vào cửa thấy lạnh ngắt. Anh lại dán mắt vào tấm kính cố gắng nhìn vào trong nhà.

Vừa nhìn một cái, anh liền bắn về sau nửa bước như bị giật điện, toàn thân túa mồ hôi lạnh.

Trong căn phòng có một đôi mắt màu đỏ cam đang nhìn ra ngoài.

Phương Thuận Khai ngồi thừ trên sofa, hai mắt thần thờ, nom như người chết.

Buổi chiều, anh ta vội vàng đến bãi gửi xe của bệnh viện tìm xe của Giang Nguyệt theo biển số xe, lén lút gắn thiết bị theo dõi GPS. “Pặp!”, loại máy mini to chưa đến mười xăng-ti-mét đã bị hút vào gầm xe. Sau đó, anh ta lén ra khỏi bãi gửi xe, trở về tài sản đáng giá nhất vào thời điểm hiện tại của mình, chiếc xe ô tô hàng bãi, mở phần mềm theo dõi trên điện thoại, lặng lẽ chờ đợi.

Khoảng mấy tiếng đồng hồ sau, ánh sáng nhỏ trên màn hình bắt đầu di chuyển. Phương Thuận Khai không lập tức bám theo, anh ta có thể nhận ra xe của Giang Nguyệt nên anh ta rất kiên nhẫn chờ đợi xe của cô lái đi khoảng mấy ki-lô-mét mới bắt đầu khởi động xe. Điểm sáng nhỏ di chuyển men theo các con phố, lúc nhanh lúc chậm, Phương Thuận Khai lơ đãng lái xe, liên tục cúi đầu nhìn tên từng con phố quen thuộc hiện trên màn hình, tim anh ta thoáng lay động.

Ở phố Tứ Xuyên, hai người họ lần đầu quen nhau. Ở phố Quảng Xương, hai người họ lần đầu đi xem phim cùng nhau. Ở phố Bình An, cô mua cho anh ta bộ vest đầu tiên. Ở vườn Hòa Bình, họ chụp ảnh cưới...

Từng cảnh, từng cảnh giống như thước phim quay chậm hiện về

trong đầu khiến anh ta mấy lần suýt đuổi theo cô.

Nhưng cuối cùng, tất cả những hình ảnh đó và cả những ký ức đều kết thúc.

Điểm sáng tròn dừng lại ở một khu chung cư mà anh ta không quen.

Giang Nguyệt không về nhà.

Khu chung cư này khá lạ lẫm với anh ta, anh ta định vào nhưng bảo vệ canh cổng yêu cầu anh ta xuất trình chứng minh nhân dân. Anh ta vốn định bỏ đi, nhưng chợt nảy ra một chủ ý, liền cầm bảng đăng ký khách đến thăm lên xem, chữ ký của Giang Nguyệt hiện rõ rành rành ở dòng cuối cùng.

Người mà cô đến thăm sống ở phòng 204. Tên là Diệp Tứ Minh.

“Tôi... tôi đi cùng người phụ nữ vừa vào lúc nãy...” Phương Thuận Khai giải thích với vẻ rất thành thật, “Chúng tôi đến thăm anh Tứ Minh, vẫn phải đăng ký thêm lần nữa sao?”

Người bảo vệ gác cổng không để ý kỹ liền vẫy tay cho anh ta vào.

Xe của Giang Nguyệt đậu yên ở cạnh bãi cỏ trước tòa nhà số 6. Phương Thuận Khai quan sát vị trí của camera, tìm góc chết, rồi đỗ xe. Anh ta lén vào, gỡ thiết bị theo dõi ra - không nạp đủ tiền rồi! Đây là đồ đi mượn, lát nữa còn phải trả người ta. Sau đó anh ta trở lại xe, lẳng lặng nhìn cánh cổng dẫn vào tòa nhà số 6. Thêm một phút chờ đợi là thêm một nhát dao đâm vào tim. Đợi liền một tiếng đồng hồ, trái tim anh ta đã tan nát. Muốn gây tội, một tiếng đồng hồ là quá đủ. Anh ta thầm đưa ra phán quyết cho “người đàn bà không biết xấu hổ” đó.

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, Giang Nguyệt mới đi ra. Phía sau cô chính là người đàn ông mới đập mình mấy tiếng trước vào sáng nay...

Nhớ lại chuyện đó, mặt Phương Thuận Khai chuyển từ đỏ sang tái, rồi từ tái sang màu sấp nển. Hai tay anh ta run lẩy bẩy không kiểm soát được như người bị tai biến mạch máu não. Bao năm nay, mặc dù thua cá cược thảm hại đến mức độ nào, anh ta cũng chưa bao giờ rơi nước mắt, thế mà giờ đây nước mắt đầm đìa khắp mặt.

“Cô, đồ đĩ...” Anh ta chửi rủa, đứng bật dậy, chùm chìa khóa nhà Giang Nguyệt mà anh ta lén mang đi đánh đập trước giờ rơi xuống tấm thảm mà cô mua ở Ikea. Anh ta đứng trước căn nhà mới của cô, nơi mà cô chưa bao giờ mời anh ta đến chơi, tay cầm dao, điên cuồng đâm ngang dọc khắp tường.

Vừa cào tường, anh ta vừa khóc.

“Cô, mẹ nó, có biết tôi yêu cô đến mức nào không.” Khuôn mặt anh ta toàn vết nước mắt, ngồi sụp xuống chân tường, vẻ mặt thâm tình như thể đang ôm ai đó trong tay.

Hai mắt anh ta nhắm lại, nét mặt toát lên vẻ dịu dàng, giọng nỉ non.

“Em chỉ thuộc về tôi, bất kể còn sống hay đã chết.”

Anh ta rút khẩu súng mới mua nhét ở hông ra.

Ngày thứ ba, thứ Bảy, 10 giờ tối.

Anh Tứ mở cửa, vào trong phòng. Một lần sét xẹt qua, cả căn phòng được chiếu sáng rõ như ban ngày. Không có tiếng vọng, cũng không có phản ứng gì khác, mọi đồ đạc trong căn phòng tĩnh lặng như tấm bia mộ. Anh Tứ phát hiện, thủ phạm khiến anh hiểu nhầm

chính là chiếc máy in đang không ngừng nhấp nháy đèn hiệu. Anh bước lại gần xem xét, thì ra là bị kẹt giấy. Anh mở điện thoại, bật ứng dụng đèn pin mà Tiểu An giúp anh cài đặt lúc trước, tìm kiếm xung quanh. Bóng tối dần dần biến mất, để lộ những thứ mà nó đang ra sức che đậy. Sàn nhà lát gạch ẩm ướt và bẩn thỉu. Hầu hết đồ gia dụng đều làm bằng gỗ ép không thể nhìn ra là màu gì. Có một chiếc giường kê sát tường, chăn gối trên giường vo thành một đống. Trong không khí nồng nặc một mùi vừa khó tả, vừa quen thuộc, nhưng anh chưa thể nhớ ra rốt cuộc là mùi gì.

Anh Tứ lục soát khắp phòng một lượt, song không phát hiện được gì.

Xem ra chuyển đi này hoài công vô ích rồi... Liệu có phải Hoàng Hâm sống ở đây thật không?

Anh Tứ thấy hơi mệt mỏi nên kéo chiếc ghế nát ngời tạm, vừa đặt mông xuống, anh bắt đầu xoa eo. lát sau, anh đứng dậy mày mò tìm hiểu chiếc máy in trong lúc rối rĩ. Lật nắp máy in ra, kéo tờ giấy bị kẹt khỏi trục lăn.

Đèn hiệu của máy in liền chuyển sang màu xanh.

Trong tiếng kêu ken két, chiếc máy in chậm chậm nhả một tờ giấy ra.

Anh Tứ thoáng nhìn, lập tức rùng mình nổi da gà khắp người.

Có việc gấp phải về quê, chưa kịp báo cho anh. Sau Tết dương lịch sẽ trở lại thanh toán tiền thuê nhà. Rất xin lỗi!

Cảm giác rùng rợn giống như con dơi khổng lồ ập đến sau lưng, anh Tứ giật mình bất giác lùi về sau nửa bước, chẳng ngờ lại vướng vào chiếc hộp gỗ, anh ngã ngửa xuống sàn. Anh Tứ luống cuống tay

chân tìm cách bò dậy, tay liền bám vào vật gì đó trơn trượt, kết quả anh lại trượt ngã lần nữa, mặt đập xuống sàn, cuối cùng anh đã nhìn rõ mình vừa đá tung thứ gì sau cú vấp khi nãy.

Điện thoại di động! Cả một hộp điện thoại di động!

Dấu vân tay và các vết xước trên thân điện thoại cho thấy đó đều là những chiếc điện thoại đã qua sử dụng.

Anh Tứ thấy máu toàn thân như đang chảy ngược lên đầu, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tụt xuống như thể bị xô nước đá giội vào người. Anh lao đảo chạy ra vườn tựa người say. Tiếng sấm ì ùng trên cao, tiếng xa tiếng gần. Anh bị mưa xối vào mặt đến mức không thể mở được mắt, dù vậy anh vẫn lập tức nhận ra độ lớn nhỏ của ngôi nhà. Ngôi nhà này hẳn không chỉ có căn phòng mà anh vừa bước vào.

Anh trở lại căn phòng đó lần nữa, kiểm tra kỹ mặt tường. Quả nhiên phía sau tủ quần áo là một cánh cửa ngầm. Anh Tứ đá tung cánh cửa.

Câu đố liền được giải đáp. Một loạt tủ lạnh được kê sát bờ tường bên trong.

Anh Tứ bước đến chiếc tủ lạnh đầu tiên, giật mạnh, cánh tủ liền mở ra. Cảnh tượng trước mắt khiến anh cảm thấy rùng rợn như có muôn vàn con bọ lúc nhúc bò dọc sống lưng. Trong ngăn lạnh có một bàn tay. Chiếc bóng in trên bờ tường sau lưng nháy múa như bóng của những cành cây khô trên nấm mộ hoang.

Anh Tứ thấy ớn lạnh tận xương, bởi cuối cùng anh đã nhìn thấy cách thức vận hành của tên sát nhân này.

Hắn lợi dụng cơ hội giao hàng để tìm những người sống một

mình, sau đó đến nhà, giết người, phân xác. Sau đó giả dạng nạn nhân ra ngân hàng rút tiền. Như vậy cho dù ai đó báo cảnh sát nạn nhân bị mất tích, thậm chí cho dù hắn bị tình nghi là hung thủ giết người, bắt vào đồn cảnh sát thì cũng không hề gặp nguy hiểm gì. Bởi vì thông tin cơ bản nhất mà cảnh sát nắm trong tay là thời gian gây án đều bị sai lệch. Huống hồ, lớp mặt nạ giúp hắn che đậy vết sẹo, khiến không ai trút hoài nghi hắn...

Hai mắt anh Tứ mở trừng trừng đầy phẫn nộ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, nom giống người vào rừng gặp phải dã thú ăn thịt người vậy. Ngây người chừng hai giây, anh lập tức cử động như người bị điện giật, móc điện thoại ra, hai tay run rẩy bắt đầu bấm số. Cả đời này, chưa bao giờ anh ước mong máy điện thoại nhanh chóng kết nối giống như hiện giờ.

Vậy mà điện thoại của anh không hề sáng lên.

Anh dùng điện thoại nhiều quá nên giờ nó hết pin.

“Mẹ kiếp!” Anh Tứ tức giận chửi ầm lên, rồi điên cuồng lăm bắm một mình, “Kinh Vũ! Kinh Vũ! Hắn không chỉ có một khuôn mặt!”

Ngày thứ ba, thứ Bảy, khoảng 11 giờ đêm.

Trong bóng tối ở cổng tòa nhà số 6, Lý Kinh Vũ nôn nóng nhìn con đường rộng thênh thang dẫn vào khu chung cư. Anh ta đích thân bố trí, cắt cử người theo dõi vào từng vị trí. Ảnh của Hoàng Hâm được phát cho từng cảnh sát. Ở mỗi lối ra khỏi Cửa An đều cắt cử thêm lực lượng cảnh sát, kiểm tra nghiêm ngặt từng xe máy điện. Đội Cảnh sát giao thông cũng đồng loạt vào cuộc, họ quan sát từng camera giám sát tại các nút giao thông, phát hiện ra chiếc xe nào khả

nghi liền thông báo cho lực lượng cảnh sát cơ động đóng chốt tại khu vực gần đó tiến đến kiểm tra. Tất cả mọi việc đều thuận lợi, nhưng từ đầu đến cuối không hề thấy bóng dáng Hoàng Hâm xuất hiện ở cả ba khu chung cư.

“Đội trưởng Lý”, Trương Tấn, cậu cảnh sát trẻ đi theo Lý Kinh Vũ ghé vào tai anh nói nhỏ, “đã 11 giờ đêm rồi...”

Lý Kinh Vũ nhìn đồng hồ, gật đầu. Từ 9 giờ tối trở đi, cứ cách một tiếng, Trương Tấn lại nhắc anh một lần. Thực ra cậu ta nhắc cũng có lý: sau 9 giờ tối, nhân viên chuyển phát nhanh hết giờ làm việc, vào lúc nước sôi lửa bỏng như thế này, Hoàng Hâm sẽ biết cách che giấu bản thân sao cho giống những người bình thường khác mới đúng. Nhưng Lý Kinh Vũ kiên quyết không ra lệnh thay đổi kế hoạch hành động.

Trực giác mách bảo Lý Kinh Vũ, cứ cố thủ ở đây, chắc chắn sẽ có kịch hay để xem.

Lý Kinh Vũ lại lấy điện thoại di động ra liên lạc với những đội cảnh sát đóng tại các cứ điểm khác quanh ba tòa nhà. Vẫn như những lần trước, họ không hề thấy bất kỳ nhân viên chuyển phát nhanh nào lai vãng ở đó. Thời tiết xấu thế này, ngay cả người ra khỏi nhà cũng ít gặp.

Anh ta vẫn không nản chí, hỏi thêm hai đội cắm chốt ở hai vị trí khác. Kết quả vẫn vậy.

“Xem ra hôm nay không thu hoạch được gì...” Gửi thêm vài tin nhắn, cuối cùng Lý Kinh Vũ đành thỏa hiệp với hiện thực.

“Cần phát lệnh truy nã không ạ?” Trương Tấn thờ phào.

Lý Kinh Vũ gật đầu.

“Đội trưởng Lý, chúng ta rút lui chứ ạ?” Sau khi thông báo với các đơn vị khác, Trương Tấn nhìn Lý Kinh Vũ vẫn chưa có vẻ gì muốn rời đi, “Hay là em ở lại đợi tiếp?”

Lý Kinh Vũ nhìn Trương Tấn ướm như chuột lột, lòng thấy hơi áy náy. Các anh em đi gác hôm nay đều đã làm việc bất kể ngày đêm suốt mấy ngày trước ở đập nước, khó khăn lắm mới được cấp trên cho phép nghỉ ngơi vài hôm để lại sức thì lại bị anh ta triệu tập khẩn cấp thực hiện nhiệm vụ lần này. Chẳng ngờ cuối cùng mất công mà chẳng được việc gì.

“Này, rốt cuộc gan của cậu có vấn đề gì không thế?” Lý Kinh Vũ nhìn sắc mặt Trương Tấn vàng vọt như sáp nến, bất chợt hỏi một câu như vậy.

“Bệnh vặt vĩnh thôi ạ!” Trương Tấn ngẩn người giây lát, sau đó không biết đáp thế nào, đành cười cười.

“Bảo các anh em đừng đi vội!” Lý Kinh Vũ hạ quyết tâm. Trương Tấn rõ ràng không hào hứng lắm khi nghe thấy câu này, nhưng vẫn móc súng ra một cách chuyên nghiệp.

“Nói với các anh em tìm nơi nào đó ăn đêm, tôi mời.”

Dù cách rất xa nhưng Lý Kinh Vũ vẫn nghe thấy tiếng hoan hô qua điện thoại.

“Đội trưởng Lý, anh chọn quán nào?” Trương Tấn vui mừng hơn hờ hởi lại.

“Thì quán Đông Lai đó!”

“Quán đó đắt lắm...”, Trương Tấn bất giác nhắc nhở một câu. Lý Kinh Vũ có hai điểm nổi tiếng khắp Đội Cảnh Sát. Thứ nhất là làm

việc miệt mài, thứ hai là keo kiệt. Về điểm thứ hai, Trương Tấn rất hiểu đội trưởng của mình. Đối với những người ở quê như cậu ta hay như Đội trưởng Lý thì giá nhà ở Cửu An đúng là giá trên trời. Huống hồ Đội trưởng Lý đã đến tuổi lập gia đình, mà bạn gái còn sống nhờ thuốc.

“Dẫu sao tiết kiệm mãi cũng chẳng mua nổi cái toilet...” Anh ta cười.

Trương Tấn sững người, rồi cười theo.

“Anh em đã đến đủ cả chưa?” Lý Kinh Vũ hào phóng chi tiền nên mạnh bạo hẳn lên, nhờ thế giọng nói cũng cao hơn thường ngày mấy tông.

“Còn thiếu Thuận Tử nữa!” Trương Tấn vừa nói vừa đi sâu vào trong khu chung cư, “Cậu nhóc này suốt ngày chơi game trên điện thoại, khéo điện thoại hết pin rồi cũng nên...”

“Cậu không cần đi...” Lý Kinh Vũ giơ tay kéo cậu ta lại, “Cậu dẫn anh em vào chọn chỗ, để tôi đi gọi Thuận Tử.”

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, con đường nhỏ dẫn vào khu chung cư không một bóng người. Lý Kinh Vũ bước xuyên qua màn mưa lạnh buốt, hướng về phía khu nhà cao tầng lác đác ánh đèn ở phía xa. Sự thực chứng minh, không còn nghi ngờ gì nữa, lần này đã để nghi phạm lọt lưới mất rồi. Nhưng từ đầu chí cuối, anh ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Vào đến khu chung cư, cuối cùng bức tường bê tông kiên cố đã ngăn anh ta với màn mưa lạnh. Lý Kinh Vũ lấy điện thoại ra, bấm số của Thuận Tử, máy của đối phương vẫn tắt. Lần cuối cùng Thuận Tử báo cáo vị trí cắm chốt là ở tầng hai mươi ba của tòa nhà này. Trên

tường dán thông báo thang máy đang bị hỏng.

Lý Kinh Vũ do dự giây lát rồi gọi điện thoại cho anh Tứ trước khi quyết định leo lên cầu thang bộ. Kết quả tin nhắn thoại tự động báo máy của đối phương đã tắt nguồn. Điều đó khiến anh ta nghi ngờ có khi nào máy điện thoại di động của mình có vấn đề. Ngẫm nghĩ một lát, anh ta quay người bước ra ngoài xem tín hiệu có tốt hơn không

Đúng lúc này, anh ta nghe thấy tiếng bước chân vang lên phía sau.

Quay người lại, toàn thân Lý Kinh Vũ co cứng.

Một người mặc áo da màu đen, quần bò, đội mũ lưỡi trai đang đi từ trong tòa nhà ra. Bước chân gấp gáp, vội vàng. Điều quan trọng nhất là dáng dấp người này nhỏ thó, chiều cao chưa đến một mét sáu mươi.

Không ngờ lại là Hoàng Hâm!

Anh ta đặt tay vào hộp súng nhanh như điện xẹt.

Chưa kịp rút súng ra thì kẻ đó đã bước đến trước mặt anh ta, ngang nhiên ngẩng đầu nhìn anh ta.

Ánh đèn trong tòa nhà hơi tối nhưng vẫn đủ để Lý Kinh Vũ nhận ra ngũ quan của người này không có điểm nào giống Hoàng Hâm.

Trong chốc lát, cơ thể anh ta liền buông lỏng.

Thì ra chỉ là một người có thân hình thấp lùn giống Hoàng Hâm mà thôi.

Kẻ đó đi lướt qua anh ta.

Đúng lúc này, Lý Kinh Vũ chợt cảm thấy có điểm nào đó không đúng.

Cái mùi này... cảm giác... rất quen thuộc.

Mùi gì nhỉ?

Mùi dầu cao!

“Anh Tứ thực sự không hề đánh cậu ta, các hình ảnh ghi lại qua camera có thể chứng minh mà. Cậu ta bị thương trong lúc đuổi bắt, mà em cũng đã xoa dầu cao cho cậu ta rồi...”

Lông khắp người Lý Kinh Vũ dựng đứng lên, xoay hông nhanh như chớp, anh ta lập tức rút súng.

Nhưng tất cả đã muộn!

Lưỡi dao rạch một đường bán nguyệt hoàn mỹ giữa không trung. Nước mưa dính trên lưỡi dao bị hất văng đi, vẽ thành những vệt lấm tấm màu xám nhạt trên bức tường trắng xóa của tòa nhà.

Liền sau đó là dòng máu màu đỏ thẫm.

Chỗ cổ họng lành lạnh, trong phút chốc gió lạnh liền lùa vào cổ họng. Lý Kinh Vũ cảm thấy hai mắt mình như biến thành màn hình tivi màu bị hỏng ống tia âm cực của nhà mình hồi còn nhỏ, các hình ảnh dần mờ đi. Liền sau đó là cơn đau dữ dội từ cổ họng xộc lên tận não.

Súng tuột khỏi tay, Lý Kinh Vũ không thể tự kiểm soát, hai tay giữ chặt cổ, rồi ngã rầm xuống đất một cách dứt khoát và nặng nề chẳng khác nào chú ngựa đang phi nước đại trên mặt băng thì bốn vó trơn trượt.

Anh ta thấy kẻ đó nhét dao rọc giấy vào túi áo, sau đó rút con dao dài khoảng ba mươi xăng-ti-mét trong áo khoác ra đi nhanh về phía mình.

Trên lưỡi dao, máu vẫn đang nhỏ giọt.

Thuận Tử...

Lý Kinh Vũ gào lên trong im lặng, hai cánh tay dang rộng, lao về phía kẻ đó. Sức mạnh và khí thế của anh ta rõ ràng đã khiến đối phương không kịp đề phòng, anh ta vật ngã hẳn xuống đất. Lý Kinh Vũ như người chết đuối vỡ được cọc liền giơ tay lên, nắm lấy cổ tay của đối phương.

Tóm được rồi!

Anh dùng hết sức bình sinh tóm chặt, đối phương kêu lên thảm thiết. Chiếc mặt nạ da người tuột khỏi mặt trong lúc hấn giãy giụa thực chẳng khác nào tình tiết trong phim kinh dị.

Định ám toán tao? Mà cho rằng mày chỉ cần dùng chiêu nham hiểm đáng xấu hổ này là đủ rồi sao?!

Lý Kinh Vũ lăn trên mặt đất, thực hiện một động tác nhu đạo đẹp mắt, đè lên người đối phương, khống chế cánh tay phải của hắn. Nếu đây là cuộc thi võ thuật thì lúc này đối thủ đã bị hạ đo ván và nhận thua cuộc. Nhưng đáng tiếc đây lại không phải cuộc thi võ. Lý Kinh Vũ cũng không định để đối phương còn nguyên vẹn tứ chi.

Tiếng răng rắc phát ra từ cánh tay của Hoàng Hâm. Thắng bại đã phân định rõ ràng.

Nhưng đúng lúc này, một tình huống không ai ngờ đến đã xảy ra.

Lý Kinh Vũ lấy hơi theo thói quen.

Song anh không thể thở được, đổi lại là cơn đau kịch liệt ngoài sức tưởng tượng ập đến.

Hai tay anh vừa rơi lỏng, Hoàng Hâm liền giãy ra. Hấn ra sức đá

thật mạnh vào ngực của Lý Kinh Vũ, rồi vùng dậy chạy bạt mạng ra ngoài.

Cho tôi thở! Cho tôi thở một hơi thôi!

Lý Kinh Vũ ho sặc sụa, mỗi lần ho là mỗi lần đau xé tim xé phổi. Anh lồm cồm bò dậy, bám đuối trong mưa.

Hàng ngàn hàng vạn hạt mưa vẫn cố chấp rơi xuống. Mỗi hạt mưa rơi vào người đều lạnh gấp mấy lần lúc anh đến. Tuy vậy, nhờ vào kinh nghiệm, anh vẫn phân biệt được tiếng gió yếu ớt mà đầy nguy hiểm ở bên tai.

Hoàng Hâm trốn sau chiếc xe hơi màu trắng, con dao trong tay hấn chém hụt. Bụng hấn bị trúng một cước đau điếng. Người hấn run lên như bị điện giật, phải dựa vào xe mới không ngã. Hấn loạng choạng vòng về phía sau, giơ tay định kéo cửa xe như muốn trèo lên, ngật nổi hai chân mềm nhũn, nên hấn đành đeo bám cả người vào tay vịn. Lý Kinh Vũ lao đảo đuối theo, tay trái giữ chặt cổ họng, nước mưa gột rửa người anh khiến bùn nước dưới chân bị nhuộm thành màu đỏ. Mặt anh tái nhợt, ánh mắt dại đi. Mỗi lần hít thở, anh phải dùng đến ý chí tích góp của cả đời mình.

Hoàng Hâm bị đánh gục triệt để, trông hấn giống như một con chó giãy chết, liều mạng bò vào xe từ cửa sau. Lý Kinh Vũ bước vào trong xe, lấy còng số tám ở sau lưng, còng vào tay phải của Hoàng Hâm.

Tất cả đã kết thúc...

Anh Tứ, anh có nhìn thấy không?

Không ngờ sau khi thành công, trong đầu Lý Kinh Vũ lại buột ra câu này. Có điều lần này, sự tự phụ của anh ta không có gì đáng phải

hổ thẹn. Trong tình trạng bị tấn công lén và bị trọng thương mà anh ta vẫn có thể khống chế được đối thủ. Anh ta không hổ danh là cao thủ đấu đối kháng giỏi nhất Đội Cảnh sát.

Nếu cổ họng của anh không bị hở khí thì anh thực sự muốn cất tiếng cười vang.

Đúng lúc này, đột nhiên anh nghĩ ra một vấn đề.

Hoàng Hâm lấy đâu ra chiếc xe hơi kia?

Cũng đúng lúc này, anh chú ý đến chiếc tủ kem trong khoang xe. Cánh tủ không đóng chặt. Qua khe hở của cánh cửa, anh như thấy có hai con mắt đang nhìn mình trừng trừng.

Anh Tứ điên cuồng tìm điện thoại, lấy pin của một chiếc điện thoại vẫn còn ít điện lắp vào máy mình. Bằng không muốn thông báo cho Lý Kinh Vũ biết, cách duy nhất là chạy ra ngoài đường tìm điện thoại. Nhưng quãng đường đến đây nói cho anh biết hộ dân sống cách đây gần nhất cũng mất hai mươi phút đi bộ. Ngộ nhớ trong thời gian này, Hoàng Hâm trở về thì sao? Nhưng nếu không thông báo, lỡ Lý Kinh Vũ không lường được chuyện này, chỉ nhìn mặt để bắt người thì sao?

Trời không phụ lòng người có công, cuối cùng anh cũng tìm thấy một thanh pin còn dùng được. Nhìn thanh pin chỉ còn mấy phần trăm, hiển thị màu đỏ yếu ớt, anh thầm cảm tạ trời đất. Vậy mà còn chưa kịp bấm số thì anh nhận được tin nhắn, vừa mở tin nhắn ra thì pin điện thoại đã cạn kiệt.

Trước khi màn hình vụt tắt, anh Tứ đã kịp nhìn nội dung đại khái.

Đã có kết quả xét nghiệm máu.

Không phù hợp với nhóm máu của Hoàng Hâm!

Anh Tứ ngơ ngác.

Mẹ kiếp, gặp ma à? Một chuyện tưởng chừng chắc chắn như đinh đóng cột, sao có thể...

Đột nhiên anh rùng mình ớn lạnh. Hiện thực giống như một góc của tảng băng trôi hiện ra trước mắt, muốn trốn tránh cũng không được. Kẻ gây án... không chỉ có một người!

Hoàng Hâm ngồi vào ghế phụ xe, thở hồng hộc. Khắp mặt, khắp người hằn toàn vết máu, mỗi khớp xương đều đau đớn. Hắn thở dốc không phải vì sợ hãi. Nghĩ đến khi nãy mình đánh lén đối phương không những thất bại mà suýt chút nữa đã phải bỏ mạng, hắn chợt nhớ lại cảnh tượng mình tè dầm ra giường thuở nhỏ.

Những lời nhục mạ của người cảnh sát kia và cảm giác đau đớn bỏng rát cùng lúc ập đến khiến hắn rên rỉ thành tiếng. Hắn cảm thấy mình như vừa nhảy vào chum tương ớt, từ trong ra ngoài đều đau rát đến mức không muốn sống.

Hắn đấm mạnh vào vô lăng.

Cửa xe bật mở, một gã đàn ông vạm vỡ lưng dài vai rộng chui vào xe, ngồi ở ghế phụ lái. Hắn ta cũng thở hồng hộc, rồi lấy cái giẻ nhét dưới kính chắn gió lau mồ hôi và nước mưa bám trên cổ lẫn cái đầu trọc lóc.

“Cho xe chạy đi, nhanh lên...” Hắn ta không ngừng giục giã.

Hoàng Hâm quay người lại, giáng cho gã đàn ông mới vào một cái

bạt tai nổ đom đóm mắt, sau đó nhìn hấn ta trừng trừng giống như hời bắt quả tang hấn nghịch lửa trong khu nhà trọ vào năm đó.

“Anh, anh đừng giận... em sợ...”

“Hoàng An, cậu phải nghe lời ai?” Hoàng Hâm vẫn nhìn hấn ta chăm chăm. Kể từ năm hấn quen biết Hoàng An ở khu nhà trọ năm đó, hấn đã biết cách làm thế nào để khống chế cậu em họ này. Đúng là cậu em họ có thân hình cao lớn và sức mạnh đáng nể, nhưng hấn ta lại không biết điều đó. Trong mắt hấn ta, bản thân vẫn là cậu thiếu niên thích nghịch lửa và hay tè dầm như năm nào.

Trí tuệ của hấn ta cũng vậy.

Hoàng An lo sợ, hoảng hốt cúi gằm mặt như đứa trẻ biết mình phạm lỗi. Thấy vậy, Hoàng Hâm vỗ đầu hấn ta, cười cười. Hoàng An liền nở nụ cười ngây thơ và sung sướng như đứa trẻ được bố mẹ tha lỗi. Nụ cười ấy thật chẳng khác nào năm đó, sau khi gây ra hỏa hoạn được Hoàng Hâm hứa sẽ giúp hấn ta giữ bí mật.

“Anh, chúng ta đi đâu bây giờ?”

“Lúc chiều anh nói rồi còn gì? Đi thay xe”, Hoàng Hâm cười lạnh lùng, đập ga, “rồi trở về nhà.”

Chiếc xe ô tô phóng đi trong mưa. Dấu vết mà bánh xe để lại ở vũng nước nhanh chóng biến mất trong tiếng mưa rơi tí tách. Cùng lúc đó, thứ bị nước mưa gột rửa còn có máu tươi đang không ngừng chảy ra từ cơ thể của Lý Kinh Vũ.

Đầu anh Tứ hỗn độn như vương phải mở bong bóng. Cảm giác khó chịu tựa bị rơi vào bồn tắm đồ đầy mực, toàn thân nhanh chóng

đổi màu, từ mặt lan rộng ra tứ chi. Rõ ràng đang ngồi phệt trên mặt đất nhưng anh cảm thấy đất trời quay cuồng. Rõ ràng trời tối đến mức giơ tay ra còn không nhìn thấy ngón, nhưng anh cảm thấy ánh sáng mạnh của đèn pha chiếu rọi tứ phía khiến anh không mở nổi mắt. Anh Tứ giơ hai tay bịt mắt, cuộn người lại, ngã xuống đất, co giật từng hồi. Các cơ thịt khắp người tê dại, bất kể ở tư thế nào cũng chỉ thấy hai cảm giác tê ngứa và đau nhức lần lượt luân chuyển. Không phải anh không muốn động dậy, mà bởi hể động dậy, một cảm giác khó lòng chịu đựng lại trào dâng, cảm giác đó là trước mắt có hố đen không đáy đang chờ đợi anh.

Dần dần, anh không còn phân biệt được hiện thực và ảo mộng nữa.

Anh cảm thấy mình đang bơi trong đại dương đen ngòm, nước biển lạnh thấu xương, mặt biển rộng không bờ không bến, mà mình ngoài việc cắn răng chịu đựng, run rẩy tiếp tục bơi về phía trước ra thì chẳng còn lựa chọn nào khác. Bốn bề trống trơn, vắng vẻ, tiếng chiêm trống loáng thoáng vang vọng đâu đây, cũng chẳng rõ là từ phương nào. Âm thanh này khiến anh mơ hồ nhớ lại buổi chiều mà anh đưa vợ cũ đi xem phim lần đầu tiên. Anh ra sức chen lấn vượt ra khỏi đoàn ca múa của người già đang đi ngược chiều với mình. Cảnh tượng ngày ấy rất ấm áp, hơn nữa hai người ngày ấy còn rất trẻ. Tuy chiếc xe đạp mà hai người họ đi đã cũ nát, mỗi lần gặp ổ gà trên đường lại xóc nảy nhưng vẫn khiến trái tim anh Tứ rộn ràng vui sướng.

Âm thanh này mỗi lúc một lớn hơn, giống như âm thanh mà anh nghe thấy lúc trên đường đến tòa án thành phố làm thủ tục ly hôn.

Khi ấy, xe bị tắc tại đoạn đường có công trình đang xây dựng dở, hình như công nhân đang bận rộn dựng dàn giáo nên tiếng gõ đập chát chúa không ngừng vang lên suốt một đoạn đường. Vẻ mặt của anh và vợ cũ lạnh như tiền, không ai nói với ai câu gì. Cô ấy buồn bực, bất an, lấy thuốc ra uống. Cậu con trai cảm nhận được không khí có gì đó không đúng nên liên tục năn nỉ bố mẹ lái xe quay về nhà.

“Bố mẹ, chúng ta về nhà đi! Về nhà thôi! “

Lòng anh Tứ đau như cắt. Một vài chuyện thường ngày không muốn nhớ lại, không muốn thừa nhận, nhưng khoảnh khắc này lại khó lòng mặt dày chối bỏ.

Anh... mẹ kiếp... anh từng sống trọn nghĩa với ai?

Nhìn mặt biển rộng mênh mông, đột nhiên anh cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều. Anh không ngừng quạt nước, sải rộng hai cánh tay, nhìn bầu trời dần dần chìm xuống.

Vào đúng thời khắc nước biển sắp nhấn chìm đỉnh đầu thì anh mơ hồ nghe thấy một giọng nói từ đáy biển vọng lên.

“Anh không thể để lại cho người ta chút ít quá khứ, chút ít kỷ niệm, chút ít ngọt ngào sao? Anh nhất thiết phải khiến suốt cuộc đời này, mỗi khi nhớ lại những chuyện liên quan đến anh, ngoại trừ sự tức giận và nước mắt ra, người ta không còn gì khác để nhớ sao?”

Anh Tứ ngậy người.

“Món nợ mà anh nợ người ta, anh phải nghĩ cách để trả. Chừng nào còn chưa nghĩ ra, anh không được phép chết.

Diệp Tứ Minh, anh là một người đàn ông chân chính, phải không? Trục giác luôn mách bảo tôi, anh là người đàn ông chân chính. Anh

hãy nói cho tôi biết, tôi đã sai rồi chăng?”

Trong lúc do dự như vậy, anh Tứ đột nhiên phát hiện mình không chìm xuống tiếp nữa, anh mắc kẹt giữa làn nước giống như quả thủy lôi. Nước biển chợt chảy tràn vào cổ khiến anh ho sặc sụa...

Anh Tứ phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, kề sát đầu là một bãi nôn. Phải mất hơn một phút anh mới nhớ ra mình đang ở đâu và mọi tiền căn hậu quả tại sao mình xuất hiện tại đây. Sau đó anh lại không thể xác định được mình đã thực sự tỉnh chưa bởi anh vẫn nghe thấy tiếng chiêng cheng cheng, hơn nữa âm thanh đó càng lúc càng rõ ràng hơn.

Anh chợt bừng tỉnh: Âm thanh này không phải ảo giác mà hoàn toàn là sự thực.

Trên thực tế, đó không phải tiếng chiêng, mà là tiếng mở cửa sắt.

Có điều anh lập tức bình tĩnh lại. Đầu óc dần trở nên tỉnh táo, anh nhận ra âm thanh này chẳng qua là tiếng kim loại va chạm vào nhau, hơn nữa âm thanh này liên tục kéo dài từ lúc mình bị ngất đi đến lúc này, rõ ràng không thể xảy ra khả năng hung thủ đã trở về nhà.

Anh Tứ nghiêng răng chống tay ngồi dậy, loạng choạng bước về phía cửa. Kết quả anh thấy cánh cổng sắt đang bị gió thổi lắc lư, phát ra tiếng kêu kéo kẹt.

Anh Tứ thở phào, ngồi tựa vào tường, anh nhớ lại trải nghiệm đối mặt với cái chết khi nãy mà vẫn còn sợ.

Mình suýt chút nữa đã chết vì sặc khi nôn.

Chết kiểu này, mẹ nó, không đáng mặt đàn ông chút nào!

Đúng lúc này, một chuỗi tiếng động lạ vang lên từ ngoài cửa. Cánh cổng sắt phát ra tiếng kéo kẹt thành tràng dài.

Lần này quả thực là có người về, bởi vì anh nghe thấy tiếng bước chân.

Hai người!

Anh Tứ nhanh chóng bò dậy, lom khom di chuyển về phía căn phòng nhỏ một cách chầm chậm. Anh mò mẫm trên mặt chạn bếp hồi lâu thì mò thấy một con dao mảnh.

Anh quan sát xem mình nên trốn ở đâu thì tốt, rồi nhân lúc trời tối lao ra đánh lén, như vậy mới có vài phần hy vọng.

Sau đó, anh nghe thấy tiếng súng lên đạn.

Đúng rồi, chúng có súng! Máu khắp người anh như đóng băng. Ánh mắt anh bất giác dừng lại trên chiếc nôi áp suất.

Nếu bị biến thành đám thịt vụn trong nôi kia thì còn chẳng bằng khi nãy mình chết vì sắc nôn...

Mẹ nó!

Anh Tứ nắm chặt con dao, náu mình vào bóng tối. Tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa vọng lại từ ngoài cửa.

Cánh cửa bật mở. Tiếng ken két vang lên.

Một cặp chân bước vào trong nhà. Anh chỉ cách con quỷ giết người một bức tường mỏng.

Máu đang đóng băng trong người anh Tứ bắt đầu sôi sục.

“Nhào vô, thằng khốn, lại đây nào!” Anh thềm lẩm bầm trong đầu như bị trúng tà, “Muốn mạng sống của tao thì đến đây mà lấy! Đừng hy vọng tao tư nộ mạng cho mày!”

“Ôi!” Kẻ bước vào giật nảy người. Hai luồng đèn pin quét tới, chúng nhìn thấy anh Tứ đang ngồi ở cửa bếp. Dường như anh hoàn toàn không có ý định tìm chỗ ẩn nấp. Tay phải anh cầm bật lửa, miệng ngậm điều thuốc.

“Ông... ông đừng manh động...” Giọng chúng run rẩy. Đương nhiên nguyên nhân khiến chúng hoảng sợ không phải xuất phát từ anh Tứ, mà xuất phát từ bình ga anh đang ôm trong lòng.

Bị hai luồng đèn pin chiếu vào, anh Tứ hoa mắt, anh thấy tiếc vì mình không thể nhìn rõ dáng vẻ trước lúc chết của hai tên giết người bệnh hoạn.

“Lũ bệnh hoạn, từ giờ trở đi đừng mong tiếp tục hại người...”

Anh Tứ cười. Bao lâu nay, đây là lần đầu anh thỏa hiệp đình chiến với số mệnh.

Số mệnh cho tôi thứ gì, tôi xin nhận thứ ấy, cuộc đời này coi như không sống uổng phí...

Anh đặt tay lên van của bình ga.

Đột nhiên, anh nghe thấy một trong hai kẻ kia hoảng hốt cất giọng:

“Chuyện đâu còn có đó! Hoàng Hâm, tự thú sẽ được hưởng khoan hồng!”

Chương 9: GIANG NGUYỆT

Ngày thứ tư, Chủ nhật, khoảng 4 giờ sáng.

“Nói vậy các cậu là người do Lý Kinh Vũ cử đến?”

“Đúng vậy, trước nửa đêm anh ấy nhắn tin cho đồn trưởng của chúng tôi, kết quả chúng tôi bận việc nên mãi giờ mới đến đây tiếp viện. Chúng tôi tới xóm trọ, hỏi thăm đường một hồi thì tìm được chỗ này...”

Giọng trả lời lắp bắp vì chưa hoàn hồn của hai viên cảnh sát khiến anh Tứ cảm thấy hơi áy náy. Hỏi rõ tình hình rồi, anh liền mượn điện thoại của họ để gọi cho Lý Kinh Vũ, nhưng chuông đổ bao nhiêu hồi mà không thấy ai nhấc máy.

Anh Tứ nhủ thầm chắc là điềm lành, bởi vì làm nghề này, chỉ có hai trường hợp khiến cảnh sát không để điện thoại bên người, thứ

nhất là đang truy bắt tội phạm, thứ hai là đang thăm vấn kẻ tình nghi.

Hai tên chắc cũng không hề gì, có lẽ đã tóm cổ được chúng rồi...

Anh Tứ định gọi điện thoại cho Cao Lô, Tiểu Tề hoặc Tiểu An, kết quả anh phát hiện mình không nhớ số điện thoại của bất kỳ người nào.

“Đúng là thời đại máy nhắn tin vẫn là tốt nhất.” Anh không hề cảm thấy mình có thiếu hụt gì trong phương diện giao tiếp xã hội, “Số điện thoại dài thế này, mẹ nó, ai mà nhớ nổi.”

Anh quyết định trở về văn phòng Đội Cảnh sát hình sự trước đã.

Anh Tứ ngồi trong xe taxi, nhìn ra ngoài cửa kính. Sắc trời đã hửng sáng. Mây đen bao phủ trên đỉnh đầu giống như đáy nồi, nhưng chỉ ít ở đường tiếp giáp với “thân nồi” phía xa xa vẫn có một khe hở. Ánh sáng lọt qua khe hở đó, lẫn sáng hiếm hoi càng khiến nó trở nên quý giá. Dường như anh Tứ ý thức được đây là lần đầu tiên mình chiến thắng tâm bệnh nhờ vào chính sức mạnh của bản thân, hơn nữa tâm bệnh này còn giày vò anh suốt một đêm. Ý chí của anh trở nên kiên cường, anh cảm thấy bản thân đầu đội trời chân đạp đất, có thể chiến thắng được tất cả trở ngại. Không những thế, anh còn cảm thấy bản thân trẻ ra mười tuổi, con đường phía trước bỗng thênh thang và tràn ngập ánh sáng.

Tinh thần phơi phơi và hừng hực không gì có thể cản bước giống như măng mọc vào mùa xuân như thế này đã lâu lắm rồi anh không cảm nhận được.

Anh nhớ đến người đã nói những lời cứu rỗi linh hồn anh vào lúc cận kề cái chết khi ấy.

Anh muốn gặp người ấy vô cùng.

Anh quyết định về đơn vị chào hỏi Lý Kinh Vũ, rồi đến thẳng bệnh viện tìm cô.

Đột nhiên anh phát hiện những khúc mắc, dẫn vật mà mình gặp phải trước đây dường như không đến nỗi trí mạng như mình vẫn tưởng...

Vậy mà đợi anh trước cổng đồn cảnh sát lại là Tiểu Tề, hai mắt cậu ta hoe đỏ.

Anh Tứ đi như chạy về phía trước, anh không nghe thấy mọi âm thanh xung quanh, cũng không nhìn thấy mọi cảnh vật xung quanh.

Lý Kinh Vũ chết rồi?

Không thể có chuyện đó! Sao anh ta lại chết được chứ?

Anh Tứ nhớ lại năm mình sắp tốt nghiệp đại học, đó là lần cuối cùng anh tham gia cuộc thi đấu đối kháng. Hồi đó, anh đã đoạt giải quán quân ba năm liên tiếp, vốn nghĩ lần này anh cũng không gặp trở ngại gì, vì trận đầu tiên ở vòng hai, đối thủ của anh là một cậu nhóc mặt non choẹt nói đặc giọng địa phương. Hồi mới biết người đó là sinh viên năm nhất, anh Tứ lắc đầu tỏ vẻ xem thường. Kết quả là hiệp đấu mới bắt đầu chưa đầy ba mươi giây, cánh tay anh đã bị vặn ngược ra sau, đành phải đập sà nhận thua.

“Đội đỏ, Lý Kinh Vũ, chiến thắng!” Một người dũng mãnh như Lý Kinh Vũ sao có thể chết được chứ?

Đi qua phòng họp, rẽ trái, cánh cửa sổ bay đầu mất. Không gian tối hù hù trước mắt khiến anh nhớ lại phòng tập cũ của Đội Cảnh sát.

Những người năng đến phòng tập đó về cơ bản đều là những cảnh sát trẻ chưa bị công việc và cuộc sống đánh gục, ví dụ như anh Tứ khi đó. Lần đầu tiên Lý Kinh Vũ xuất hiện tại phòng tập, anh Tứ cậy mình là khách quen ở đây liền ra oai với anh ta, liều mạng kéo cử giật nặng 170 kí lên, sau đó mời anh ta làm thử. Lý Kinh Vũ không thể kéo nổi, đỏ mặt bỏ đi. Tất nhiên sau đó anh Tứ bị đau lưng, phải dưỡng bệnh mất hơn hai tháng. Đến lúc lưng anh khỏi đau thì phát hiện Lý Kinh Vũ đã ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đến phòng tập, kéo cử giật nặng 180 kí ngay trước mặt anh.

Một người không chịu khuất phục như anh ta sao có thể chết được chứ?

Trước mặt là phòng thay đồ. Cánh cửa bị khóa trái, anh Tứ đập tung cửa, cánh cửa lắc lư rên rỉ một cách vô tội, giống như năm đó đi bắt lão Nam ở Diêu gia. Căn phòng tối om, anh Tứ vừa đập tung cửa liền cảm thấy không ổn nên vô thức ngồi thụp xuống. Anh trở mắt nhìn Lý Kinh Vũ lướt qua người mình, chui tuột vào trong. “Pằng pằng!”, hai tiếng súng vang lên, rồi trong phòng bừng sáng, ánh sáng trắng đến chói mắt. Anh bước vào trong thì thấy lão Nam co giật trong vũng máu, khẩu súng săn bị hất văng ra xa. Cách đó chưa đầy hai mét là Lý Kinh Vũ đang ở tư thế bò trên mặt đất ngấm chuẩn mục tiêu, anh ta thậm chí còn chẳng hề xây xước gì. Anh Tứ nhìn mà thảm sợ thay cho anh ta. Sau khi ra khỏi cửa, việc đầu tiên anh ta làm là đối chiếu các hóa đơn thanh toán của anh, rồi cảm râm rằng chi phí nằm vùng của anh Tứ quá nhiều.

Một người gan dạ và tỉ mỉ như anh ta, sao có thể chết được chứ?

Anh mở cánh tủ, thò tay vào bên trong khu vực hỗn loạn, cuối cùng cũng chạm vào hộp súng.

Mở băng đạn, kiểm tra cẩn thận, lên đạn “cạch!” một tiếng, rồi đút súng vào sau eo. Anh thề với chính mình trong gương, quyết không để Hoàng Hâm sống đến ngày mai.

Đột nhiên anh phát hiện, bộ dạng nghiêm túc của mình trông rất giống Lý Kinh Vũ.

“Kinh Vũ”, nước mắt anh bỗng dưng chảy đầm đìa khắp mặt, “sao cậu lại chết? Dậy đi! Chúng ta còn chưa phân thắng bại cơ mà?”

Không biết Tiểu Tề vào từ lúc nào, cậu ta biết lúc này mình nên tránh đi, biết rằng mình nên giả vờ không nhìn thấy anh Tứ rơi nước mắt, nhưng cậu ta không thể kiểm soát được chính mình.

Cậu ta bật khóc thành tiếng.

Anh Tứ quay đầu lại, bưng bưng lửa giận.

“Hoàng Hâm đâu? Có tin tức gì của hắn chưa?” Giọng anh rất trầm, nhưng rít lên từng chữ qua kẽ răng.

“Góc đó của khu chung cư không đặt camera giám sát.” Tiểu Tề nghẹn ngào, “Thông qua camera giám sát giao thông thì phát hiện một chiếc xe hơi màu trắng tháo chạy khỏi khu chung cư...”

“Nó chạy đến đâu?”

“Chiếc xe đó chạy đến đường Hạnh Phúc Đông thì mất dấu vết, rồi được phát hiện trong khu chung cư Vườn Hạnh Phúc...”

“Ở đâu?” Anh Tứ bắt đầu có dự cảm không lành.

Đó là nơi Giang Nguyệt ở.

Khu chung cư nơi Giang Nguyệt sống cách nội thành khá gần, rất tiện cho việc đi làm, chỉ có điều khuyết điểm của nó là hơi cũ. Tòa nhà này không có thang máy, may mà chỉ có bảy tầng, nên vẫn leo thang bộ được. Anh Tứ chạy học tốc lên từng cầu thang bộ. Anh cầu nguyện cho cô đừng xảy ra chuyện gì, nhưng sâu thẳm trong lòng, anh vẫn hoài nghi mình không gặp may được như thế. Cô không ở bệnh viện, gọi điện cũng không bắt máy, xem ra chẳng phải điềm lành.

Anh Tứ nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp cô. Nói gặp mặt thì không chính xác cho lắm, bởi vì khi đó anh Tứ bị khiêng vào bệnh viện. Phản ứng cai thuốc của anh quá nghiêm trọng dẫn đến tình trạng tim ngừng đập tạm thời. Trong lúc hôn mê, ý thức của anh vẫn còn, anh mơ thấy mình trở thành phi công, nhưng chiếc máy bay mà anh được phân công lái lại là máy bay chạy bằng động cơ diesel, muốn bay phải quay cán động cơ, anh quay mết muốn chết mà máy bay vẫn chưa thể cất cánh. Ngắc đầu muốn nhìn mây trên trời, kết quả anh mở mắt và nhìn thấy khuôn mặt của cô. Cô dùng đèn pin chiếu vào đồng tử của anh, sau đó tháo khẩu trang, không rõ quay sang nói với ai một câu, “Cứu sống rồi!”

Nói như vậy, cô chính là ân nhân cứu mạng của anh, vậy mà sao anh vẫn chưa nói lời cảm ơn cô bao giờ?

Anh Tứ lại hồi tưởng cảnh tượng lúc mình đến đây xin Pethidine. Bất kể anh mặt dày thế nào, kèo nèo, nịnh nọt thế nào, cô vẫn chỉ đáp một câu, “Không được! Anh mổ bao lâu rồi, làm gì có chuyện đến giờ còn đau tới mức ấy.” Anh Tứ không còn cách nào đành lúi thúi ngành ra, nói rằng xin Pethidine để phục vụ công tác phá án. Cô

liền nhìn anh, thủng thẳng bảo, “Cảnh sát cơ à? Thất kính quá! Muốn tiêm thì về mang thư giới thiệu của lãnh đạo đến đây.”

Có điều, đôi lúc anh Tứ bị phản ứng nghiêm trọng, cô vẫn cho anh thuốc. Lúc tiêm thuốc, hai người nói chuyện với nhau đôi câu. Ban đầu chỉ là mấy câu chuyện vắn vơ, sau đó nói đến nghề nghiệp của nhau, rồi sau đó nữa gặp lúc cô đổi ca, hai người cùng hút thuốc, kể về những chuyện vặt vãnh của gia đình. Cô biết mọi bệnh cũ tật mới của anh Tứ, anh Tứ biết tình trạng hôn nhân của tất cả các đồng nghiệp của cô. Cô còn góp ý cho anh nên mừng vợ cũ tái giá bao nhiêu tiền, mua đồ chơi gì làm quà cho con trai. Anh Tứ cũng nói cho cô biết nên đến làm thủ tục ở cục dân chính nào thì đỡ phiền hà, nên mua đồ hàng thùng ở đâu thì rẻ.

Vào khoảnh khắc này, khi nhớ lại chuyện cũ, anh Tứ mới hiểu rằng cô đã trở thành một phần cuộc sống của mình, trở thành một người mà mình không thể rời xa...

Cuối cùng anh cũng trèo lên tầng bảy, anh bước nhanh về phía căn hộ của cô. Từ đằng xa, anh trông thấy cánh cửa vẫn nguyên vẹn. Vậy mà khi bước đến gần, anh Tứ như hóa đá, anh biến thành pho tượng không ngừng thờ hốt hển.

Trên cánh cửa dán một tờ A4 rõ ràng rành, trên đó viết lời từ biệt cuộc đời kinh tâm động phách nhất.

Có việc gấp phải về quê, không kịp thông báo...

Một tiếng thét quái dị phát ra từ lồng ngực anh Tứ. Anh Tứ giơ chân đá tung cánh cửa, nhìn máu tươi ngập tràn trước mặt, anh rống lên thảm thiết. Hai mắt anh đỏ ngầu, nước bọt thấm qua khóe môi, anh móc súng ra nhưng không biết nên bắn ai.

Cuối cùng, hai mắt tối sầm, anh lăn ra ngất lịm.

Phía dưới chiếc sofa màu cam, bên cạnh chiếc bàn trà màu tím, hắn tìm thấy dấu vết trên sàn nhà.

Một vạch, hai vạch, ba vạch, bốn vạch...

Gió bất chợt trở nên mạnh hơn, mưa bị gió thổi hất vào cửa sổ tạo thành những tiếng tí tách như đập vào tận tim.

Hắn đột nhiên phát hiện những vạch này hoàn toàn trùng khớp với ngón tay của mình.

Tiếng sấm ì ùng nổi lên như tiếng của quả bóng sắt đáng sợ đang chầm chậm lăn từ phía xa lại gần, nghiền nát mọi thứ trên đường đi của nó...

(Trích: Động quỷ)

Chương 10: KẾ HOẠCH

Ngày thứ tư, Chủ nhật, khoảng 3 giờ chiều.

Ổ chuột nơi Hoàng Hâm ở tại Triệu gia trang tập trung rất đông người. Dưới sự chỉ huy của bác sĩ pháp y, mấy chục cảnh sát mặc đồng phục áo trắng của bác sĩ đang đào sâu ba thước khắp khu vườn. Không gian trong hai gian nhà nát trở nên nhộn nhịp khác thường, các cảnh sát lật tung mọi thứ trong nhà, chụp ảnh khắp nơi. Anh Tứ xông vào nhanh như một cơn lốc đã thu hút ánh mắt của không ít người.

“Anh Tứ... Anh...” Không rõ ai ngăn anh lại, liền bị anh đẩy bật ra.

“Tôi theo vụ án này đến cùng!” Anh hét xong thì phát hiện Đội trưởng Hùng cũng có mặt ở đây.

“Tứ Minh, cậu ổn không?” Đội trưởng Hùng chậm rãi bước tới,

nhìn chăm chăm vào mắt anh, rồi hỏi.

Anh Tứ phát hiện Đội trưởng Hùng cũng đeo băng đen giống như tất cả các đồng nghiệp cảnh sát khác.

“Ổn!” Hai mắt anh Tứ đỏ hoe, giọng nói khàn khàn như say rượu, “Tôi đặt mạng sống của mình vào vụ án này!”

Đội trưởng Hùng gật đầu, tay vỗ mạnh lên vai anh.

“Trước hết nói về tình hình tại chỗ bác sĩ Giang. Nạn nhân là chồng cũ của Giang Nguyệt, tên là Phương Thuận Khai. Cũng giống như Vương Bằng, nạn nhân bị cửa đứt cổ họng bằng một nhát dao. Phần bụng bị đâm nhiều nhát bằng hung khí sắc nhọn. Cuối cùng, nguyên nhân dẫn đến tử vong là chảy máu quá nhiều. Nguyên nhân tử vong này cũng giống như nguyên nhân tử vong của Thuận Tử... và cả của... Đội trưởng Lý...”

Tiểu Hạ chột nghẹn ngào, mãi một lúc sau mới nói tiếp.

“... Nói tóm lại, tại hiện trường không phát hiện thấy vết máu của người thứ ba.”

Tim anh Tứ co thắt dữ dội.

Điều đó có nghĩa là Giang Nguyệt vẫn còn khả năng sống sót.

“Sao tên Phương Thuận Khai này lại xuất hiện ở đây nhỉ?” Không rõ ai đặt câu hỏi. Câu hỏi vừa thốt ra, mọi người tức thì cảm thấy lúng túng không biết trả lời ra sao.

“Anh Tứ, anh xem này!” Cao Lô đưa cho anh xem một bức ảnh chụp tại hiện trường. Trên tường có dòng chữ khắc bằng dao, trách móc Giang Nguyệt: *Con đàn bà dâm đãng không biết xấu hổ.*

Anh Tứ đành lên tiếng giải thích về mối quan hệ giữa hai người họ.

“Nói như thế thì đã hoàn toàn giải thích được nguyên nhân tại sao Phương Thuận Khai xuất hiện ở đây.” Cao Lô nghe xong nói vậy, sau đó cậu ta sức hiểu ra, “Ồ, hẳn nào... em đang thắc mắc sao gã đó lại đổi sang dùng súng chứ!”

“Súng?”

“Tìm thấy một đầu đạn trên tường ở phòng ngủ. Xem ra không phải Hoàng Hâm, mà chính là Phương Thuận Khai đã tìm cách kiếm được món hàng này...”

Cao Lô nói xong liền đưa cho anh Tứ xem kết quả hóa nghiệm. Kết quả hóa nghiệm cho thấy trên tay của người chết còn lưu lại dấu vết của thuốc súng.

“Nói như vậy thì tên Phương Thuận Khai này lên đến nhà Giang Nguyệt nằm chờ, kết quả không hiểu vì sao Hoàng Hâm cũng đến đây, hai bên đánh nhau, Phương Thuận Khai bị giết chết. Đúng lúc này Giang Nguyệt về nhà, kết quả cô ấy bị bắt cóc...”

Mọi người đều cảm thấy đau đầu hơn vì lúc này gã điên Hoàng Hâm đã có súng trong tay.

“Nhưng sao Hoàng Hâm lại đến tìm bác sĩ Giang? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi sao? Khi cửa mở, phát hiện có đàn ông trong nhà, lẽ ra hẳn phải từ bỏ kế hoạch hành động mới phải chứ. Trước đây, hẳn chưa bao giờ sát hại đàn ông mà...” Cao Lô cảm thấy không thể giải thích nổi.

“Người mà hẳn nhắm trúng không phải Giang Nguyệt, mà là tôi...” Giọng anh Tứ như vang lên từ dưới đáy giếng sâu, “Lúc thẩm vấn,

tôi nhục mạ hẳn rất phũ phàng, với kiểu tâm lý lệch lạc, biến thái như hẳn thì chắc chắn không thể nhắm mắt bỏ qua. Chắc hẳn đã theo dõi tôi và vô tình nhìn thấy Giang Nguyệt...”

Giọng anh Tứ mỗi lúc một nhỏ hơn. Cảm giác tội lỗi này nở và phát triển thần tốc như dây leo vùng nhiệt đới, nó cắm rễ vào tận tim khiến anh cảm thấy đau đớn đến mức không thiết sống.

“Tạm thời cậu đừng về nhà.” Đội trưởng Hùng hiểu ra vấn đề, lập tức ra lệnh, “Cao Lô, cậu cử hai người đến canh ở nhà Tứ Minh.”

“Tìm thấy xe chưa?” Anh Tứ cố gắng để giọng nói của mình nghe thật bình tĩnh. Trí não là vũ khí duy nhất mà anh có thể sử dụng lúc này. Nếu không ở trong tình thế bức bách, anh quyết không cho phép bất cứ tạp niệm nào xen vào.

“Chiếc xe hơi màu trắng bị vớt lại khu chung cư. Xe của chồng cũ Giang Nguyệt cũng ở đó. Khu chung cư này không có camera giám sát, bởi vậy không biết bọn chúng rời đi bằng cách đi bộ hay đổi xe khác. Nếu đổi xe thì đã đổi sang loại xe gì... Đội Cảnh sát giao thông đang kiểm tra các camera giám sát quanh khu vực đó, nhưng vẫn chưa có kết quả...”

Anh Tứ chấp tay sau lưng, đi đi lại lại. Trước đây, nếu hỏi anh Giang Nguyệt là người thế nào, thì e rằng anh không thể nói được mấy chi tiết. Nhưng lúc này, những gì liên quan đến cô giống như trận mưa rào ào ào trút xuống đầu anh.

Cô thích hút thuốc vị bạc hà.

Cô không đeo trang sức.

Phía dưới đuôi mắt phải của cô có một nốt ruồi nhỏ.

Cô cười nhẹ nhàng, luôn giữ khoảng cách cần thiết với người đối diện.

Thỉnh thoảng cô nói chuyện với về bất cần đời, thỉnh thoảng lại nói đùa những câu khiến người ta mất mặt.

Lần nào hút thuốc, cô cũng ca thán phải làm thêm giờ. Lần nào rủ anh Tứ ra ngoài hút thuốc, cô đều lấy lý do là không mang bật lửa.

Bàn tay cô rất dịu dàng khi tiêm cho bệnh nhân. Cô chiếm cứ tất cả tầm nhìn của anh. Cô giờ tay soi đèn pin vào mắt anh.

Cô nói, “Cứu sống rồi!”

“Vậy rốt cuộc chúng ta nắm được thông tin gì rồi?” Mắt anh Tứ đỏ au. Không ai trả lời. Căn phòng chìm vào tĩnh lặng chết chóc. Đột nhiên, một tiếng kêu to vang lên khiến mọi người giật mình. “Phá được rồi!” Người vừa nói là Tiểu An, từ đầu đến giờ luôn miệt mài ngồi xử lý dữ liệu trước máy tính.

Một đám người vây quanh màn hình máy tính. Anh Tứ đứng gần máy tính nhất, hai tay nắm chặt thành quyền. Trong máy tính của Hoàng Hâm, ngoại trừ một vài tệp nhạc và tệp phim ảnh ra thì toàn là các tệp văn bản. Tiểu An sắp xếp chúng theo thứ tự ngày tháng. Tệp trên cùng là một bảng biểu, trong đó từng cột ghi lại tên người, địa chỉ, số điện thoại.

“Hình như đây đều là thông tin của những khách hàng mà hân từng giao hàng chuyển phát nhanh.” Tiểu An vừa nhìn đã hiểu, “Anh xem dòng này, đây là tên của các công ty chuyển phát nhanh, xem ra hân thường xuyên nháy việc.”

“Cậu xem cột ghi chú này!” Anh Tứ lạnh lùng chỉ vào màn hình.

Đến lúc này mọi người mới để ý thấy nội dung các dòng của cột này giống hệt nhau. Anh Tứ lẩm bẩm đọc giống như kẻ điên.

“Nữ, ở nhà một mình.”

“Nữ, ở nhà một mình.”

“Nữ, ở nhà một mình.”

...

Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều cảm thấy ớn lạnh.

Có trời mới biết hắn từng giết bao nhiêu người.

Phía dưới đều là các tệp văn bản. Mở từng tệp ra, một vài dòng nội dung đơn giản liền đập vào mắt.

“Người này còn trẻ, da dẻ mịn màng, cảm giác khá tuyệt. Chỉ có điều xử lý hơi phức tạp. Lần sau phải tránh mới được.”

Bên dưới phần tóm tắt là một vài bức ảnh. Bức ảnh đầu tiên chụp cảnh Hoàng Hâm ngồi bên cạnh tử thi đã bị phân xác, giơ tay nhìn thẳng vào ống kính. Mấy bức tiếp đó, hắn mặc bộ quần áo nilon chống thấm dùng một lần, tay cầm lưỡi cưa. Ảnh cuối cùng, hắn nâng đầu người lên, nhìn ống kính. Đây không phải lần đầu tiên những cảnh sát có mặt tại hiện trường nhìn thấy ảnh chụp hiện trường tương tự như vậy, nhưng thêm nụ cười của Hoàng Hâm khiến tổng thể bức ảnh trở nên đáng sợ đến mức da đầu tê bì từng đợt.

Tiểu An lần lượt mở các tệp ra kiểm tra. Mỗi tệp là một quá trình gây án, kèm thêm vài câu phát biểu cảm xúc ngắn gọn và mấy dòng tổng kết kinh nghiệm, đương nhiên, còn có cả ảnh. Trong các bức ảnh, có đôi khi Hoàng Hâm mặc quần áo chỉnh tề. Thời gian càng trôi

qua, độ biến thái của hắn càng phát triển lên một tầm cao mới. Từ tập thứ tư trở đi, hắn học được cách lột da mặt.

“Mẹ kiếp, móc đầu ra thứ bệnh hoạn như hắn cơ chứ...” Nghĩ đến Giang Nguyệt, giọng anh Tứ lạc đi.

“Lần này hắn để lại dấu vân tay. Chúng tôi đã tiến hành đối chiếu thông tin với vụ án gây trọng thương trước đây, hắn đúng là Hoàng Diểu. Như vậy xem ra người bị chết trong trận hỏa hoạn năm đó là bố mẹ và em trai hắn. Hoàng Diểu có dáng người thấp bé, hơn nữa lại bị bỏng nặng, mặt bị băng kín nên khi hắn mạo danh em trai là Hoàng Hâm lấy chứng nhận tàn tật, cảnh sát Thâm Quyến mới không nhận ra. Sau này đổi số, hắn liền đổi luôn ảnh cũ, thế là càng không ai nhận ra hắn là Hoàng Diểu nữa...” Giọng Tiểu An đầy vẻ ân hận và đau đớn.

“Người chụp ảnh”, anh Tứ cố ép mình phải tỏ ra bình tĩnh, “từ góc độ này cho thấy, hắn không hề thấp. Các cậu tìm xem trong sổ anh em họ hàng thân cận của Hoàng Diểu có ai phù hợp với điều kiện này không?”

“Hình ảnh mà camera chụp được khá mờ. Tuy không nhìn rõ, nhưng phía cảnh sát Thâm Quyến nói trận hỏa hoạn năm đó khiến hai gia đình thiệt mạng. Đều là họ Hoàng. Hai nhà này có quan hệ họ hàng... Gia đình còn lại cũng có cậu con trai may mắn sống sót, cậu ta tên là Hoàng An, còn về việc cậu ta có phải người mà chúng ta cần tìm không thì phải điều tra thêm mới biết được...”

Như vậy cũng đồng nghĩa với việc không có manh mối nào.

Phòng họp lặng phắc. Mọi người đều biết nhưng không ai nói thành lời.

Việc truy bắt hung thủ vẫn xa vời. Về cơ bản Giang Nguyệt không còn cơ hội sống sót.

Nhưng anh Tứ biết mình không được từ bỏ hy vọng. Anh lấy điện thoại di động, bấm số gọi cho Bàn Tam.

“Huy động tất cả người cho tôi! Tất cả!”

Lúc tỉnh lại, cô cảm thấy đầu đau như búa bổ. Trước mắt tối om, không rõ mình đang ở nơi nào. Ý thức dần dần hồi phục. Đầu tiên cô cảm thấy thân thể mình đang lắc lư, sau đó ngửi thấy mùi xăng chưa đốt cháy hết. Cuối cùng tiếng ầm ầm theo quy luật đã nói cho cô biết rằng cô đang ở trên xe.

“Sao mình lại ở trong này?”

Đầu nặng trĩu, cô nhớ lại một vài phân đoạn đã diễn ra.

Cô tan làm, về nhà, mở cửa, sau đó mắt tối sầm...

Cô không nhớ được gì nữa...

Đợi chút... Lúc mở cửa, cô ngửi thấy một mùi rất quen thuộc và rất đặc biệt, hơi giống mùi cá sống, lại hơi giống mùi sắt gỉ ngâm trong nước. Còn cả màu sắc nữa, cô nhìn thấy màu... Sau khi cửa mở, cô nhìn thấy màu gì nhỉ?... Sao cô không nhớ ra...

Chiếc xe lắc nhẹ khiến cô phân tâm, sau đó những mảnh tư duy vụn vặt được chấp ghép lại, cuối cùng trở thành mũi tên cắm trúng hồng tâm.

Là màu đỏ.

Đôi đồng tử không nhìn thấy gì trước mắt của cô bỗng dưng co nhỏ lại. Cô nhớ lại tất cả rồi! Trước khi ngất đi, cảnh tượng mà cô

nhìn thấy là khắp phòng đầy vết máu. Giang Nguyệt còn chưa kịp thét lên thì hai bóng người đã lao đến chỗ cô...

Cảm giác tê dại, đau đớn từ cổ tay và cổ chân truyền đến khiến cô hiểu rằng mình đang bị trói. Cô thở gấp, toàn thân run rẩy, cố dùng hết sức bình sinh giãy giụa hòng thoát ra ngoài. Người cô run lẩy bẩy đến mức không kiểm soát được, nước mắt trào ra, tim đập nhanh tới nỗi bản thân không chịu đựng nổi. Sự khiếp sợ làm không khí trở nên bồng rập như dòng dung nham, nó trào ra từ huyết đàn điền, bồng đến nỗi các cơ bụng bị chuột rút, khí quản đau rát, cuối cùng bật thành tiếng thoát ra khỏi cổ họng.

“Hu hu...”

Miệng bị dán băng dính. Giang Nguyệt ngậy người một lát, sau đó dùng hết sức giãy giụa, nom cô như con cá bị quăng lên bờ. Mồ hôi thấm ướt áo và tóc, mặt đỏ gay, cô không ngừng uốn éo, va đập và kêu gào...

“Nghe thấy không?” Hoàng Hâm đang lái xe, chợt lên tiếng.

“Nghe thấy gì?” Hoàng An đang ăn bím bím, quay sang hỏi.

“À kia tỉnh rồi!”

“Giết nhé?” Hoàng An vừa nhét miếng snack khoai tây vào miệng vừa hỏi.

“Không!” Hoàng Hâm lắc đầu, “Cứ theo kế hoạch ban đầu, làm việc chính trước đã.”

“Hầy, đàn bà phiền phức lắm...”, Hoàng An cắn nhả, “Cho ả chết đi!”

Hoàng Hâm thừa nhận góp ý của Hoàng An rất chí lý. Mang của

nợ này đi làm việc lớn đúng là khá mạo hiểm. Nhưng gã cảnh sát kia đã nói những lời như thế với hắn, không báo thù sao được? Giống như năm đó, bà khách hàng nợ không ngừng cảm râm trách móc hàng hóa vỡ nát hết, còn hỏi hắn rốt cuộc có biết làm việc không. Thế là kết cục của bà ta chính là trở thành những bức ảnh trong tệp văn bản thứ nhất.

Còn lần này, hắn đã phát minh ra cách báo thù mới. Hắn cảm thấy mình đúng là thiên tài, cách này còn thú vị hơn giết luôn rất nhiều lần. Về sau, hắn lại có trò mới để chơi rồi...

“Khốn kiếp!” Hắn mắng, “Đã nói làm theo kế hoạch thì cứ theo kế hoạch mà làm!”

Hoàng An sợ sệt không dám ho he gì.

“Em yên tâm!” Nhớ lại thằng nhóc này luôn chăm sóc mình suốt những ngày tháng qua, hắn lại không nhẫn tâm, “Xong việc, ả này thuộc về em, em muốn làm gì thì làm. Hơn nữa, lần này em không cần trốn trong tủ kem...” Hoàng An cười ngây ngốc. “... Sau đó sẽ xử lý, vút tại hiện trường. Anh mày muốn cho thằng khốn kia biết khinh thường anh mày sẽ phải nhận kết cục như thế nào...”

“Trong máy vi tính còn thứ gì hữu dụng nữa không?” Anh Tứ đang chắp tay sau lưng, đi đi lại lại cả nửa ngày, bỗng nhiên quay lại hỏi.

“Em chưa xem những thứ khác, mới xem mấy tệp văn bản. Các tệp nhạc và phim ảnh vẫn chưa kiểm tra.”

“Lập tức kiểm tra!”

“Ngay bây giờ ạ?” Tiểu An ngần ngừ, “Mấy trăm bộ phim liền...”

Kiểm tra phim ảnh không phải chỉ cần mở ra là xong, còn phải đề phòng xem giữa các đoạn phim có cắt ghép gì không nên rất mất thời gian. Anh nghĩ, mau chóng phá giải những chiếc điện thoại di động kia còn có giá trị hơn.

“Điện thoại di động đã được gửi đến đội giám sát mạng để họ làm vì họ làm nhanh hơn chúng ta.” Anh Tứ đoán được ý của Tiểu An, “Còn về các bộ phim lưu trong máy, cậu không cần xem kỹ, chỉ cần xem đó là những phim gì thôi.”

Tiểu An sắp xếp lại thứ tự các bộ phim theo tên gọi.

Châu Tinh Trì, phim mạng, clip hài, show thời trang...

Anh Tứ rê chuột, đọc kỹ tựa đề từng bộ phim, rồi chìm vào suy nghĩ.

Loại người như Hoàng Hâm, anh đã tiếp xúc vô số lần. Loại người này có đặc điểm rất phổ biến, đó chính là tầm nhìn hạn hẹp, không có hứng thú với những thứ vượt quá giai tầng sống của mình.

“Tìm phim nước ngoài!” Đột nhiên anh nảy ra một ý.

“Chỉ có một bộ phim nước ngoài duy nhất, đó là bộ phim ‘Chúa tể của những chiếc nhẫn’.”

Một tệp xuất hiện ngay chính giữa màn hình. Tiểu An mở ra, cau mày.

“Dung lượng thế này... không đúng lắm, quá nhỏ, sao chỉ có mấy Mbyte.

Anh Tứ đã dự tính trước sẽ là vậy.

“Mở ra!”

Sau đó, một việc không ai có thể ngờ được đã xảy ra.

Hoàng Hâm xuất hiện trên màn hình.

Hoàng Hâm ngồi trên chiếc ghế đầu, trên người chỉ mặc chiếc quần đùi, đang lật giở thứ gì đó. Một lát sau, hấn ngẩng đầu lên.

“Chào các ngài cảnh sát!”

“Mẹ nó...”, Tiểu An kinh ngạc đến đờ đẫn, “hấn biết nói!”

“Thực ra tao chẳng có gì cần nói với bọn mày, vì bọn mày không xứng nghe tao nói chuyện”, vẻ mặt tươi cười đột nhiên biến mất, thay vào đó là sự tức giận, hai má hấn đỏ gay, nộ khí ngút trời, “bọn mày chỉ biết chơi đùa. Không điều tra ra manh mối, bọn mày bắt tài thì thôi, nhưng dựa vào đâu còn cấm đăng tin lên báo? Ở thành phố lớn, không đăng tin giết người lên báo còn chấp nhận được, nhưng thành phố bé hơn lỗ mũi như Cửu An đây... bọn mày nói xem... vì sao cũng không thèm đăng? Bọn mày coi thường tao à? Phải không hả?”

Tất cả cảnh sát có mặt tại hiện trường đều tức điên. Đây là sự sỉ nhục trắng trợn. Chỉ duy anh Tứ là không thay đổi sắc mặt, anh nhìn chằm chằm vào màn hình như đã nghĩ ra điều gì.

“Không công bằng, không công bằng!” Khuôn mặt của Hoàng Hâm trên màn hình trở nên méo mó, “Các người xem, ở Mỹ, giết mấy người, cả nước đều biết tên, nhưng tao thì sao? Tao thì sao? Xã hội này cá lớn nuốt cá bé, thối nát vô cùng! Từ nhỏ, tao đã bị bọn mày coi thường. Chưa ai từng nhìn thẳng vào tao, chưa ai cảm thấy tao sẽ thành công. Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người đều coi tao là rác rưởi.”

Sau đó, hấn bắt đầu thao thao bất tuyệt kể về những nỗi bất công mà mình gặp phải. Điều kỳ quặc là mỗi chuyện mà hấn kể ra chẳng

có chuyện nào liên quan đến tướng mạo hay chiều cao của hắn, mà toàn nói những chuyện vặt lông gà vỏ tỏi. Thậm chí hắn còn nhắc đến chuyện có lần tham gia khóa học đào tạo về máy tính, kết quả sau khi học xong chương trình Office, hắn vẫn không tìm được việc làm, hắn cảm thấy mình bị lừa, kể từ đó hắn không thêm tham gia bất kỳ khóa học nào nữa, mà đều tự học, vân vân và vân vân...

“Bọn mày đều khinh thường tao, bắt nạt tao, vậy thì tao phải cho bọn mày thấy. Tao không giết người, thứ tao giết là những thành kiến và định kiến.”

Hoàng Hâm bước ra khỏi phạm vi của ống kính, lát sau liền quay lại, tay cầm một chai rượu trắng. Hắn ngửa cổ uống ừng ực, rồi vứt chai rượu sang một bên.

“Được! Đã thế lần này tao ra tay mạnh bạo hơn cho bọn mày xem. Tao sẽ làm một chuyện kinh thiên động địa. Tao muốn giết một nhân vật tai to mặt lớn khiến bọn mày không đăng báo cũng không được. Tao muốn cả nước vừa nghe đến tên của tao đều phải rùng mình sợ hãi. Bọn mày cứ đợi đấy! Bọn mày đều muốn tao chết! Mẹ chúng mày! Mẹ chúng mày! Mẹ chúng mày...”

Đột nhiên, hắn dùng thứ đang cầm trong tay đập mạnh vào máy quay phim. Màn hình bị lật nghiêng, mấy phút sau clip kết thúc trong tiếng hét cuồng loạn của Hoàng Hâm.

Phòng họp yên lặng như tờ, sau đó mấy phút, những lời bàn tán, thảo luận bùng phát dữ dội.

“Ghi hình lúc nào vậy?” Cao Lô hỏi dồn.

“Mười... hai ngày trước.”

“Nói như vậy nghĩa là có khả năng hắn ghi hình trước khi giết

Vương Bằng...”

“Anh cảm thấy hấn nói nghiêm túc không?”

“Khó nói lắm, hấn uống say...”

“Nói nhảm!” Đội trưởng Hùng đột nhiên nổi giận, “Các cậu không nhận ra sao? Tên này là kẻ bệnh hoạn, tự ti và nhạy cảm cực độ. Điều khiến hấn không thể chịu đựng được nhất chính là bị miệt thị và sỉ nhục. Chỉ vì mấy câu nói của Tứ Minh mà hấn bất chấp mọi hậu quả, bám theo cảnh sát, cũng không ngại chịu rủi ro mà thay đổi cách thức gây án, bắt cóc một phụ nữ. Hấn đang cảm thấy tất cả các cảnh sát xúm lại áp chế hấn, khinh miệt hấn, bởi vậy còn chuyện điên rồ nào hấn không dám làm chứ?”

Trong nửa cuối năm nay, “thời điểm giết người” “thích hợp” nhất chính là khoảng thời gian này. Tháng Bảy, tháng Tám, tháng Chín quá nóng, thi thể nhanh bị phân hủy, dễ khiến người khác phát hiện. Tháng Mười hai lại quá lạnh, xác sẽ cứng như tượng, khó xử lý. Chỉ có tháng Mười và tháng Mười một là có thể ung dung.

Hoàng Hâm nghĩ đến điều này chính là vào tháng Mười.

Mỗi năm, hễ đến khoảng thời gian này, hấn lại cố tình đi ngược dòng người, luồn lách qua họ để sang đường, hấn muốn cảm nhận nhiệt độ cơ thể của từng người đi sát cạnh hấn. Hoặc giả mỗi lần gõ cửa nhà khách hàng, hấn cố tình kéo dài thời gian, quan sát cách bài trí trong nhà đối phương, dáng vẻ họ lúc cúi đầu ký tên và mỉm cười lúc ngẩng đầu, tưởng tượng dáng vẻ của người đó khi bị giết hại, hấn lại thấy kích thích vô cùng.

Cảm giác kích thích này giống như ngọn lửa dụ dỗ, khiêu khích

từng bó đuốc không ngừng lúc ẩn lúc hiện trong bụng hắn, mãi đến khoảnh khắc linh cảm lóe lên, bó đuốc liền bùng cháy ngút trời. Thế giới trước mắt hắn liền biến mất, chỉ còn lại một khuôn mặt. Hắn thì thầm nói lời vĩnh biệt với khuôn mặt đó như kẻ mất hồn, khi tỉnh táo lại, hắn cảm nhận được tim mình đập lần đầu tiên trong suốt một năm nay.

Hắn đã tìm thấy con mồi.

Động lực khiến hắn nghĩ ra chủ ý này không gì khác ngoài sự hệt hẫng vô cùng tận. Hắn không hiểu tại sao cuộc đời này lại bất công như thế. Theo như hắn biết, với cùng “thành tích” mà ở nước ngoài thì đã được lên báo và lên tivi từ lâu, đã trở thành nhân vật làm mưa làm gió từ lâu rồi, thế mà hiện giờ hắn vẫn lặng lẽ chẳng một ai biết đến. Báo không đăng, thời sự không đưa tin, ngay cả trên mạng xã hội cũng không có ai bình luận, thậm chí cảnh sát còn chưa nhận ra tất cả những nạn nhân này đều do một người sát hại. Hắn phải cố dằn lòng lắm mới không viết thư cho cảnh sát, bởi hắn biết trong thời đại mạng internet như ngày nay, làm vậy không khác gì tự thú.

Cuối cùng sự việc cũng có bước đột phá. Cơ duyên dẫn đến đột phá vẫn từ việc giết người, điều đó khiến hiện giờ hắn đặc biệt tin vào câu thành ngữ “Trời đền đáp cho người cần cù”. Á đàn bà đó nhan sắc thường thường bậc trung, hắn chẳng có chút hứng nào, nên giết cô ta ngay tức thì. Sau khi xong việc, hắn lười nhác hút thuốc, lục lọi đồ đạc của cô ta, kết quả tìm thấy thẻ công tác.

Hóa ra là một phóng viên.

Địa điểm gây án mà Hoàng Hâm thường chọn từ trước đến nay đều là những nơi vắng vẻ, xa xôi, chính vì vậy, phần lớn người bị hại

đều là những người thu nhập thấp, lao động cồng cộc đã được tính là đối tượng “hạng sang” của hắn rồi. Hắn chưa bao giờ dám nghĩ có ngày mình sẽ giết một phóng viên.

Hắn cho rằng phóng viên đều là những người kiếm được nhiều tiền.

Sự tò mò xúi giục hắn đưa ra quyết định tìm hiểu kỹ hơn về các chi tiết trong cuộc sống của cô phóng viên. Điện thoại mở khóa bằng vân tay rất nhạy cảm với độ ẩm, tuy xác cô ta chưa lạnh nhưng bàn tay dính máu nên hắn phải mất bao nhiêu công sức mới mở được mật mã.

Mất thời gian cũng đáng!

Hắn tìm thấy phương thức liên lạc của mười mấy nhân vật nổi tiếng trong danh bạ điện thoại.

Vào khoảnh khắc đó, hắn đã đưa ra quyết định vĩ đại nhất cuộc đời.

Căn phòng lặng phắc như tờ.

“Liệu có phải nhân vật nào đó làm việc ở Ủy ban Nhân dân thành phố? Hay ở Đại hội Đại biểu Nhân dân toàn quốc? Hay ở một cơ quan nào khác?” Lời của Cao Lô khiến mọi người ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Lập tức thông báo các lực lượng vũ trang và lực lượng an ninh quốc gia! Đưa thông tin của Hoàng Hâm cho họ! Đây không còn là vụ án hình sự thông thường, rất có khả năng là một vụ khủng bố...”

Trong phút chốc, mọi người đều trở nên bận rộn, tiếng gọi điện

thoại, tiếng bước chân gấp gáp vang lên không ngừng.

“Tôi cảm thấy hấn không nhằm vào Ủy ban Nhân dân thành phố...” Đường như anh Tứ đã lần ra manh mối nào đó.

“Cậu nói quan điểm của mình xem nào!”

“Nói tóm lại, con người hấn vẫn là nhân vật thuộc tầng đáy xã hội. Hơn nữa nghe cách nói chuyện của hấn khi nãy, anh cũng biết trình độ văn hóa của hấn đến đâu. Chưa chắc tầm nhìn của hấn mở rộng được tới mức nghĩ đến các chính trị gia. Mà cho dù nghĩ đến thì hấn sẽ thực hiện bằng cách nào? Bất kể ở tòa nhà của Ủy ban Nhân dân thành phố nào thì nhân viên chuyển phát nhanh đều không được phép chuyển bưu kiện đến tận tay người nhận, mà chỉ có thể gửi tại cổng bảo vệ. Làm lâu năm trong ngành này, chắc chắn hấn biết điều đó. Hấn cũng đoán được chúng ta đã phát lệnh truy nã toàn quốc. Hấn mới đến Cửu An vồn vện mấy tháng, tuyệt đối không thể tìm ra cách lén vào trong được.”

“Có lý!” Cao Lô liên tục gật đầu, “Hơn nữa, các gia đình sống ở trong Ủy ban Nhân dân làm gì có ai sống một mình? Nếu không có người giúp việc thì cũng có thư ký hoặc cảnh vệ, khó có cơ hội ra tay. Ngoài ra, hấn không học cao nên sẽ không có kinh nghiệm chế thuốc nổ... Nên cho dù muốn, hấn cũng chẳng thể gây ra chuyện gì...”

“Vậy thì càng phiền phức...” Đội trưởng Hùng lại châm thêm điếu thuốc, “Không phải ở Ủy ban Nhân dân thành phố, tôi lại càng lo.”

Cửu An không phải thành phố có lịch sử lâu đời, cũng không gần biển, nhưng phía Bắc thành phố có suối nước nóng rất nổi tiếng, hơn nữa trên núi còn có rất nhiều biệt thự được xây mới hoặc tu sửa lại,

bởi thế khá đông người nổi tiếng kéo đến đây nghỉ dưỡng. Ngộ nhớ Hoàng Hâm muốn xuống tay với những đối tượng này thì thực không dễ phòng bị chút nào.

“Chẳng phải Trương Nghệ Mưu vẫn thường đến đây sao?”

“Tôi nghe nói ông ta bán ngôi biệt thự đó rồi!”

“Nghe nói nghệ sĩ nào đó ở Hoa Nghị vừa rời khỏi đây hai hôm trước...”

Mỗi người một câu, thảo luận rất cuộc hấn nhắm đến người nổi tiếng nào. Cuối cùng đưa ra kết luận là: rất khó đoán. Hành tung của các nghệ sĩ luôn bí mật, có trời mới biết lúc này họ đang ở đâu.

“Không còn cách nào khác, mọi người đành vất vả một chút vậy!”
Đội trưởng Hùng đưa ra quyết định, “Chúng ta chia lực lượng thành hai đội, một đội trợ giúp lực lượng bảo vệ của Ủy ban Nhân dân thành phố, đội còn lại cấm chốt tại các khu biệt thự.”

“Tứ Minh!” Đội trưởng Hùng vẫy tay gọi anh lại, “Cậu đến Ủy ban Nhân dân thành phố một chuyến nhé! Chủ nhiệm Tôn ở Đại hội Đại biểu Nhân dân toàn quốc là chiến hữu cũ của bố cậu. Người ta nghe kể về chuyện của cậu rồi, chỉ đích danh cậu đến phụ trách công tác bảo vệ.”

Anh Tứ ngẩn người, rồi lắc đầu.

“Tôi cảm thấy Hoàng Hâm sẽ không đến đó. Tôi sẽ sang khu biệt thự lần tìm các manh mối.”

“Cậu đừng ngốc nữa!” Đội trưởng Hùng cố tình hạ thấp giọng, “Cơ hội hiếm có. Cậu qua đó cố gắng gây ấn tượng tốt với người ta, nói với người ta mấy câu, chuyện tuần sau kiểu gì cũng có cơ hội

xoay chuyển...”

Thực ra anh Tứ hiểu rõ ý của Đội trưởng Hùng. Chiến hữu cũ ư? Quan hệ bền vững đến mức ấy sao? Vậy mười mấy năm nay sao không thấy qua lại với nhau? Chắc chắn là do Đội trưởng Hùng mở lời nhờ vả người ta. Nếu là mấy tiếng đồng hồ trước thì e rằng anh đã chảy nước mắt nước mũi cảm kích ơn cứu mạng bỗng dưng từ trên trời rơi xuống này, nhưng bây giờ, thứ anh cần không phải điều đó.

“Đội trưởng Hùng, tôi xin nhận tấm lòng tốt của Đội trưởng. Nhưng tôi không sang bên đó. Hiện giờ tôi chỉ có hai mục tiêu. Thứ nhất là tóm cổ tên khốn kiếp đó, thứ hai là tìm được Giang Nguyệt. Những chuyện khác tôi mặc kệ!”

“Vậy cậu nói tôi nghe xem quan điểm của cậu như thế nào?” Đội trưởng Hùng không hề tức giận, ông đã đoán trước anh sẽ phản ứng như thế.

“Hắn nói hắn muốn giết một nhân vật tai to mặt lớn, điều đó chứng tỏ hắn đã lựa chọn đối tượng. Nhưng thế thì lạ quá, những người sống ở các khu biệt thự trên núi rất chú ý đến việc giữ kín đời tư. Thông thường, họ sẽ không tự đi mua nhà, tên đăng ký trên các giấy tờ bất động sản đều không phải tên họ. Sau khi mua nhà xong, họ cũng không thực sự đến đó ở. Tóm lại, ngay cả chúng ta cũng không thể biết được ai đang ở đó và khi nào họ sẽ đến đó... Hoàng Hâm mới đến Cửu An chưa đầy ba tháng, cũng chưa từng giao hàng chuyển phát nhanh ở các khu biệt thự trên núi, làm sao hắn biết được? Chắc chắn hắn có kênh thông tin riêng. Mà tôi đoán nguồn thông tin đó ở ngay trong clip này.”

“Bật lại mấy lần nữa xem sao!” Đội trưởng Hùng bước đến bên máy vi tính, “Chúng ta cùng tìm!”

Các hình ảnh trong clip bắt đầu chuyển động. Họ xem đi xem lại mấy lượt, không ai nói với ai câu nào. Tiểu An quay đầu liếc nhìn nhưng không thấy ai có ý định dừng phát clip, cậu ta đành tiếp tục mở.

“Dừng lại!” Đột nhiên anh Tứ vỗ vai cậu ta, “Cậu xem chỗ này!”

Tiểu An nhìn theo hướng tay anh Tứ chỉ thì phát hiện khi máy quay rung nhẹ, ống kính quay được một vệt sáng ở phía bên trên. Tiểu An cho màn hình dừng lại. Đó là một hình vuông giống như ô cửa sổ nhỏ.

“Hắn ở...” Ngón tay anh Tứ di trên màn hình tìm kiếm, cuối cùng dừng lại trên vách tường phía phải, “Hắn ghi hình ở chỗ này phải không?”

“Chính ở chỗ bức tường này.” Tiểu An liếc nhìn ô cửa sổ nhỏ ở gần mái nhà, gật đầu xác nhận.

“Ờ? Thứ trên tường biến đâu rồi?”

Bấy giờ mọi người mới phát hiện, thì ra ở cảnh nền của clip có một tờ giấy A4 dán trên tường.

“Phóng to lên một chút!” Đội trưởng Hùng chỉ vào màn hình, “Xem trên đó viết gì...”

Tiểu An bắt đầu kích chuột. Hình ảnh được phóng to hết cỡ, mờ không nhìn thấy gì.

“Có cách nào khác không?” Anh Tứ sốt ruột hỏi.

“Anh đừng gấp! Để em xử lý một chút...” Tiểu An mở phần mềm,

làm tăng độ nét của hình ảnh lên vài lần. Đáng tiếc độ phân giải của clip này quá thấp, ống kính lại rung nên vẫn không nhìn rõ nội dung viết trên tờ giấy.

“Bật tiếp đi, xem những bức hình khác cắt từ video clip có rõ nét hơn không.” Đội trưởng Hùng vỗ vai Tiểu An, ra hiệu cho cậu ta không cần cố gắng. Sau khi thử đi thử lại chừng mười phút, cuối cùng cũng có thành quả. Trên một bức ảnh cắt từ video, tờ giấy ở đúng vị trí ánh sáng tốt nhất. Tiểu An xử lý bằng phần mềm thêm mấy lần, cuối cùng đã nhìn rõ hàng chữ viết trên giấy.

Mọi người chụm đầu nhìn màn hình máy vi tính, đọc thành tiếng dòng chữ in đậm trên đó.

Khiến tôi thấp thỏm xốn xao, khiến tôi mong đợi khát khao, khiến tôi rùng mình sợ hãi, khiến tôi như say như dại...

Mọi người trầm mặc hồi lâu. Cuối cùng, anh Tứ lên tiếng phá vỡ bầu không khí nặng nề.

“Mẹ kiếp, thứ quỷ quái gì thế không biết...”

Một chiếc xe lặng lẽ đỗ trong rừng. Sương đọng trên lớp cửa kính bên ngoài xe, lớp cửa kính bên trong xe cũng đọng đầy hơi nước do hơi thở phả vào. Một bàn tay bất chợt đập vào cửa kính, lau hơi nước. Mặt kính trở nên trong suốt, lộ ra khuôn mặt của Hoàng Hâm. Hai người bọn chúng đến đây từ sáng sớm, nhưng dừng xe nghỉ ngơi đến tận lúc này. Thứ nhất là để chuẩn bị cho buổi tối, thứ hai là để trốn tránh sự truy lùng của cảnh sát.

Sương mù dày đặc bám trên cửa kính xe đã tan hết, trời bắt đầu mưa. Hoàng Hâm nhìn màn mưa lâm thâm, chợt nhớ lại giấc mơ khi

này.

Vẫn giống như bao lần trước đó, hắn trở về căn phòng trọ năm xưa cùng bố mẹ. Căn phòng trọ nóng nực, bẩn thỉu, ồn ào. Bố hắn lúc nào cũng uống rượu. Mẹ hắn liên tục sai hắn làm hết việc này đến việc khác. Hai người họ suốt ngày cãi chửi nhau. Em trai hắn luôn luôn khóc meo meo. Mà hễ em trai khóc là kiểu gì cũng có người đánh hắn một trận. Em trai hắn bị điếc, lại nhỏ tuổi hơn hắn, nhưng đâu phải lỗi tại hắn? Hắn đâu làm gì sai?

Hoàng An nhai nhóp nhép trong lúc ngủ mơ. Hoàng Hâm nhìn khuôn mặt dần dần của hắn ta, bất giác khẽ mỉm cười. Đúng vậy, bao năm nay, chỉ khi nhìn thẳng dần này, hắn mới thực sự thấy nhẹ nhõm, mới cảm thấy an toàn một cách đúng nghĩa. Hôm đó, sau khi làm em trai chết ngạt, hắn đang hoang mang, lúng túng thì thẳng dần này xuất hiện. Vẫn như thường ngày, cậu ta thò lò mũi xanh, lén lút nghịch lửa nhân lúc mọi người trong nhà ngủ say.

“Em đến cửa nhà anh mà châm lửa.”

Hoàng An gãi mặt, Hoàng Hâm bất giác cũng gãi theo. Lúc đó hắn không biết xăng lại bốc cháy ngùn ngụt, thiêu đốt mọi thứ xung quanh một cách chóng vánh như thế. Hắn cũng không biết một khi xăng đã bén cháy thì không thể dập tắt được. Hắn càng không biết hôm ấy bố hắn lại uống say, còn mẹ hắn lại vì thằng ôn con đó mà nhảy vào biển lửa...

Hắn dần dần lên mũi xe theo phản xạ có điều kiện.

Không phải lỗi tại mình... Mình không làm gì sai cả... Tất cả là lỗi của nó, tất cả là lỗi của em trai...

Hắn tự tát vào mặt mình, ép mình phải rũ bỏ những suy nghĩ đó.

Sau đó tìm hẩn lại đầy ắp hùng tâm tráng trí.

Cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay.

Sau khi Hoàng Hâm xử lý xác của nữ phóng viên xong, hẩn bắt đầu giăng lưới rộng khắp theo danh bạ trong điện thoại của cô ta. Hẩn nhấn tin cho từng người nổi tiếng có tên trong danh bạ để mời phỏng vấn. Khá nhiều người trả lời tin nhắn của hẩn, nhưng đại bộ phận đều do người quản lý thay mặt trả lời. Họ đều là đám khi thành tinh, suýt chút nữa hẩn đã bị lộ tẩy.

“Sếp của các cô nói cô từ chức về quê rồi à? Chắc nhảy việc rồi chứ gì?”

Nói tóm lại, không ai trong danh bạ điện thoại của ả đàn bà này mắc câu. Nếu không phải sau đó thu hoạch được mẻ lưới bất ngờ thì kế hoạch vĩ đại của hẩn e rằng đã đổ bể. Đương nhiên, quá trình tiếp xúc với người này cũng không mấy thuận buồm xuôi gió. Ban đầu câu trả lời của ông ta là: Tôi không đồng ý phỏng vấn.

Có điều ít nhất là ông ta tự trả lời, không thông qua người quản lý.

Để lấy lòng và giành sự tin tưởng của đối phương, Hoàng Hâm đã bỏ không ít công sức. Ngoại trừ tìm hiểu các thông tin ngoài lề của ông ta, hẩn còn đọc hết các tác phẩm của nhà văn này. Từ nhỏ hẩn đã căm ghét việc đọc sách, chẳng rõ là do năm đó thầy giáo chế giễu hay do bạn bè khinh thường. Nghèo và không thể nói năng lưu loát là hai nỗi đau vĩnh cửu của hẩn. Ai dám chọc vào nỗi đau này, hẩn nhất định phải làm gì đó. Có lẽ đến tận bây giờ thầy giáo dạy tiểu học của hẩn cũng không biết ai đã giết chết con mèo nhà ông ta, rồi treo trước cổng. Không khó tưởng tượng, ban đầu khi mới đọc thứ văn chương ẩn dụ khó hiểu đó, hẩn cảm thấy rất chán ngán, buồn bực,

nhưng không làm thế không xong. Sau vài ngày cố gắng đọc, cuối cùng hắn đã thuộc lòng tác phẩm của người nọ như thể thuộc tên châu báu trong nhà, thậm chí có thể vừa vung chén rượu vừa phát biểu mấy câu cảm nghĩ, thỉnh thoảng lại trích dẫn đôi câu. Sau nhiều ngày không ngừng nỗ lực, hắn phát hiện mình thực sự có hứng thú với người này.

Hắn không ngừng cố gắng liên lạc với đối phương bằng nhiều cách, cuối cùng người ấy cũng chịu nói chuyện với hắn vài câu. Sau đó, việc phỏng vấn tiến triển nhanh chóng như được thần tiên phù trợ vậy. Qua các kênh khác nhau, hắn nhận được những thông tin vô cùng quý báu về tính cách, sở thích và thói quen sinh hoạt của người này.

Cuối cùng, hắn nhận được câu trả lời khiến cả đời hắn không thể quên được.

“Được rồi! 8 giờ tối ngày Chủ nhật tuần này đến nhà tôi.”

Hoàng Hâm nhìn đồng hồ, đến giờ xuất phát rồi. Hắn lấy túi xách dạng thể thao ở phía sau ghế lái, gọi Hoàng An dậy, rồi mở cửa sau xe. Giang Nguyệt đang nửa tỉnh nửa mê liền thét lên. Hoàng An bước tới nện một cú vào gáy cô, trong xe liền yên tĩnh trở lại.

Hai người chúng kéo khóa túi, bắt đầu lấy đồ ra ngoài.

Đầu tiên là quần áo. Mỗi lần Hoàng Hâm rời khỏi thành phố đang sinh sống, hắn đều vứt bỏ áo khoác ngoài, đến thành phố mới mua cái khác. Quần áo của hắn đều hao hao giống nhau. Kiểu dáng không quan trọng, quan trọng là chất vải. Chất vải của áo phải dày, bởi vì lúc đêm khuya thường rất lạnh, bề mặt vải không phản quang,

như thế thỉnh thoảng đèn xe hoặc đèn ở những căn hộ gần đó chiếu vào mới không khiến hắn bị bại lộ. Chất vải 100% cotton không tiện dụng vì không thể chống thấm, gặp trận mưa rào là ướt như chuột lột ngay. Hắn từng mua áo gió của Jack Wolfskin, kết quả không cẩn thận làm máu bắn vào, thế là đi tong hơn một ngàn tệ, xót hết cả ruột. Đương nhiên cũng không thể chỉ quan tâm đến giá cả, hàng rẻ tiền mà bị cây gai mắc vào dễ sổ sori, sori vải đó sẽ trở thành điểm đột phá của cảnh sát...

Cuối cùng, hắn chọn áo da. Thế là mọi vấn đề đều được giải quyết thỏa đáng.

Hắn lại lấy ra hai chiếc áo sơ mi màu trắng. Hắn đặc biệt mua chiếc áo này là để phục vụ cho buổi gặp gỡ tối nay. Thường ngày hắn không mặc áo sơ mi, mà mặc luôn áo mưa dùng một lần ở bên trong, vừa tiện dụng lại vừa nhanh gọn, cởi áo khoác ngoài ra là lập tức có thể thực hiện “chính sự”. Sau đó vứt áo mưa vào thùng rác là xong. Có điều hôm nay, vì phải đóng giả làm phóng viên nên hắn đành phá lệ.

Hoàng Hâm lấy thẻ phóng viên đưa cho Hoàng An đeo lên cổ. Đây là thẻ của ả phóng viên kia, dấu sao cũng không có ảnh, dùng tạm chắc không vấn đề gì. Còn chiếc máy quay phim này, lần trước có người mang đến hỏi hắn có thể sửa được không, hắn bảo sửa được, sau đó mang lên Cửu An luôn. Hắn thích quay phim, thường bảo Hoàng An vác máy quay phim quay hình ảnh của mình, quay xong rồi xóa đi, xóa xong lại quay tiếp. Hắn cảm thấy bản thân trong ống kính đẹp hơn hắn ở ngoài đời thực rất nhiều, giống như một ngôi sao màn bạc, giống như trung tâm của thế giới vậy!

“Ra dáng phết...” Hoàng An mặc quần áo xong đầu đấy, vác máy quay phim quay vài cảnh về phía cửa sổ, miệng cười ngây ngô.

Hoàng Hâm hừ lạnh một tiếng, tiếp tục lấy đồ trong túi ra.

Lần này, thứ hấn lấy ra là dao.

Dao rọc giấy không phải đồ hiếm, hấn dùng xong rồi vứt. Lần này không sợ người ngoài nghe thấy, nên hấn chẳng thèm mang. Hấn phát hiện trong thực tiễn sử dụng những loại dao chuyên dụng một chút sẽ tốt hơn.

Đương nhiên giết người là “công việc” nghiêm túc, không thể chỉ đùa vui thế được. Bởi vậy hấn cũng thu thập rất nhiều dao găm quân dụng. Ông chủ tiệm nói với hấn rằng đây là loại dao mà quân đội Mỹ thường dùng trong Thế chiến thứ hai.

Kiểm tra xong xuôi! Mọi thứ đều hoàn hảo!

Hai người bọn chúng trở lại khoang lái. Hoàng Hâm rút khẩu súng cướp ở chỗ Phương Thuận Khai từ sau lưng ra, kiểm tra đạn dược, rồi giắt lại chỗ cũ.

“Tên này ầy à, đúng là tự mình đâm đầu vào chỗ chết.” Hoàng Hâm nghiêng đầu cười, “Còn chủ động mời chúng ta đến nhà, hơn nữa lại đến vào buổi tối...”

Trong tiếng cười rống lên của Hoàng An, chiếc xe từ từ lăn bánh về phía ánh đèn mờ ảo phía trước...

Từng giờ từng phút trôi qua, phía cảnh sát vẫn chưa có tiến triển gì. Ngoại trừ dòng chữ có nội dung kỳ quặc đó ra thì không còn bất cứ manh mối nào gợi mở thông tin về nhân vật thần bí đó. Hơn nữa

dường như đây không phải là một câu thơ, một câu danh ngôn, một lời thoại phim hay một lời bài hát, thậm chí còn không tìm thấy trên mạng. Lòng anh Tứ nóng như lửa đốt, anh bóp bóp đầu mũi suy nghĩ đăm chiêu.

“Anh canh đúng phiên tôi trực ban mới mò đến chứ gì ?”

“Cái cô này tự ảo tưởng quá đấy...”

“Cho tôi xin điếu thuốc...”

“Tôi cần cô...”

“Anh phải sống tiếp...”

Những đoạn phim ngắn vụn vặt nhưng vui tươi trong cuộc sống ngày cũ cứ chầm chậm chiếu đi chiếu lại trong đầu. Đồng thời một vài hình ảnh không thích hợp giống như những đoạn quảng cáo vô duyên cứ thế thô bạo chen ngang cắt đứt mạch phim.

Hình ảnh đó là: Hoàng Hâm xách chiếc đầu người...

Anh Tứ cảm thấy trước mắt tối sầm, khó chịu trong ngực, thở hộc lên một tiếng, rồi mất kiểm soát, cả người mềm nhũn, đổ xuống sofa.

“Anh Tứ!” Tiểu Tề nhận thấy sức khỏe anh Tứ có vấn đề, vội vàng chạy lại đỡ, “Anh cứ ra ngoài nghỉ ngơi trước đã, chúng em sẽ tiếp tục tìm kiếm manh mối.”

Anh Tứ ngồi đờ đẫn ở cổng như pho tượng gỗ. Nằm một lát, anh cảm thấy đỡ hơn, nhưng muốn trở lại điều tra mà thực sự không nghĩ ra nên tiếp tục như thế nào.

Tôi đã hại cô! Chính tôi đã hại cô rồi!

Suy nghĩ này đã quật ngã anh Tứ. Anh cảm thấy vô cùng hối hận, anh hối hận vì trước đó có bao cơ hội chết đi mà anh không kịp thời

nắm bắt. Anh sống đến hiện giờ chỉ làm hại mình và làm hại người khác mà thôi.

“Tao xin mày, đồ khốn, tao phục mày rồi!” Anh Tứ nắm tóc, thềm cúi đầu trước kẻ mà anh không muốn cúi đầu nhất, “Mày muốn tao chết? Mày muốn tao không được chết tử tế? Được! Mày muốn thế nào tao cũng chấp nhận! Nhưng mày phải để cô ấy sống, được không?”

Đúng lúc này, điện thoại của anh rung mạnh.

Bàng Tam!

Anh sung sướng phát điên lấy điện thoại ra xem, thì phát hiện hóa ra là tin nhắn của con trai. Anh Tứ do dự một lát rồi mở ra. Đó là một đoạn clip ngắn.

Diệp Phi vẫy tay về phía ống kính, bên cạnh cậu bé là Thường Thụ Thanh với vẻ mặt vô cùng hào hứng và phấn khích.

Anh Tứ chợt cảm thấy áy náy.

Đêm hội nhạc rock! Anh đã hứa với con trai sẽ đi xem cùng nó, thế mà quên khuấy mất...

“Xin lỗi con! Hôm nay bố bận chút việc mất rồi, không đến nhạc hội được...” Anh Tứ nhắn mấy câu, rồi gửi đi. Một lát sau, anh lại nhận được tin nhắn hồi âm.

“Bố ơi!” Lúc ghi âm tin nhắn thoại, Diệp Phi không thể không hét lên điên cuồng, “Tiếc quá xá là tiếc vì bố không đến được! Tần Minh! Tần Minh ra album mới! Đúng là bài hát mới ạ! Lần này, anh ấy về Cửu An hát bài mới!”

Không ngờ con trai lại mê Tần Minh đến vậy. Anh Tứ còn nhớ khi

lên mười hai tuổi, nó bắt đầu nghe thể loại nhạc kì quái này. Ban đầu anh không biết, sau đó vô tình xem màn biểu diễn của ca sĩ này qua tivi, anh giật cả mình. Gã này tóc dài chấm hông, mặt mày kẻ vẽ trông chẳng khác nào Trương Phi, ca từ ghê rợn, tanh máu, chủ đề các bài hát không nói về xác chết thì cũng nói về quỷ quái... Lúc về nhà, anh nghiêm cấm Diệp Phi nghe các bài hát của ca sĩ này.

Không biết nó nghe lại từ khi nào nhỉ? Hay nó vẫn lén lút nghe mà anh không hề hay biết? Anh hoàn toàn bỏ lỡ các giai đoạn trưởng thành của con trai, nhưng vào khoảnh khắc sung sướng nhất, nó lại muốn chia sẻ với anh.

Anh Tứ tự cảm thấy mình không còn mặt mũi nào.

Điện thoại lại rung lên lần nữa. Diệp Phi gửi tiếp một tin nhắn thoại rất dài. Lần này cậu bé không nói gì mà chỉ đơn thuần ghi lại tiếng hát. Giống như mọi thiếu niên trong sáng khác, cậu bé nghĩ rằng thứ mình thích, hẳn bố mẹ cũng sẽ thích. Hiện trường rất âm ỉ, nhưng anh Tứ vẫn có thể nghe được vài câu trong bài hát.

“Khiến tôi thấp thỏm xốn xao, khiến tôi mong đợi khát khao, khiến tôi rùng mình sợ hãi, khiến tôi như say như dại...”

Men theo hành lang màu xanh đi về phía địa ngục.

Tôi đang thổn thức trong lòng.

Tôi khóc không phải vì bản thân mà vì tất cả những ánh sáng và bóng tối đã trôi qua một cách vô ích.

(Trích: Sám hối)

Chương 11: THẦN TƯỢNG

Ngày thứ tư, Chủ nhật, khoảng 8 giờ tối.

Đêm hội nhạc rock diễn ra ở Cừu An năm nay tổ chức rất hoành tráng, quây toàn bộ công viên Thâm Lâm, dựng năm sân khấu và hơn bảy ngàn lều trại. Theo thống kê của giới truyền thông, năm nay có hơn năm mươi ngàn người hâm mộ có mặt tại đêm nhạc. Đây là tin tốt với người yêu nhạc, nhưng không phải tin tốt với anh Tứ. Cách nơi tổ chức đêm nhạc vài mét, anh đã nghe thấy tiếng nhạc, tiếng huyền não... Ngay cả những cảnh sát trẻ đi chung xe với anh cũng không kiềm chế được sự phấn khích, họ thì thầm rỉ tai nhau:

“Uông Phong không đến nhỉ?”

“Hứa Nguy cũng không đến, nhưng những rocket nổi tiếng khác gần như đều có mặt đông đủ.”

“Tiếc cho tấm vé của tớ...”

Anh Tứ lơ đãng nghe họ tán dóc, một tay bịt chặt tai, lớn giọng giải thích với người phụ trách công tác bảo vệ qua điện thoại, “Đúng thế! Có khả năng có người muốn giết Tần Minh... Đương nhiên tôi không dám chắc 100%... Cái gì cơ? Sao anh lại không biết hiện giờ cậu ta đang ở đâu?”

Người bên đội an ninh nói, “Trước khi lên sân khấu, Tần Minh đã uống say, hát xong liền trở về khách sạn uống tiếp, đơn vị tổ chức nhắc cậu ấy ở lại đợi vì lẽ đâu khán giả muốn cậu ấy lên sân khấu lần nữa, thế là cậu ấy liền đánh người ta luôn.”

“Hậu đài rộng đến mức nào mà một người sống sờ sờ ra đó cũng không tìm thấy?” Anh Tứ không tin.

Kết quả đối phương liền nóng mặt lên giọng, “Phạm vi tổ chức đêm nhạc gồm năm sân khấu, mỗi sân khấu rộng như một sân vận động cỡ nhỏ. Hai sân khấu cách nhau mười mấy mét với hàng vạn người đứng chen chúc, Cậu ấy tự lên đi lúc nào, ai mà tìm nổi?”

Đến hiện trường, anh Tứ biết đối phương nói không ngoa chút nào. Người qua kẻ lại, vai kề vai chen chúc, thật chẳng khác nào cảnh tượng ở các trung tâm thương mại vào mùa xả hàng đại hạ giá. Không! Thậm chí còn đông đúc, náo nhiệt hơn. Thình thoảng lại có tiếng gào thét bất thành linh vang lên phía sau, “Xem kìa! Kia là ban nhạc gì?” Sau đó dòng người chỉ ít phải đến mấy trăm cá thể kéo nhau về phía đó mà gào thét vang dội.

Anh Tứ cảm thấy vô cùng bất lực. Ở đây, mấy người các anh chẳng khác nào con kiến loay hoay giữa trận đại hồng thủy. Bây giờ dẫu muốn tạm ngừng nhạc hội lại cũng không thể được. Nếu thông

báo cho mọi người biết ở đây có kẻ cuồng giết người, thậm chí chỉ cần để lộ ở đây có nguy hiểm thì lập tức dẫn đến sự hoảng loạn khủng khiếp mà sức người không thể nào kiểm soát nổi.

“Không còn cách nào khác, chúng ta chia nhau ra tìm. Làm kín đáo một chút!” Anh Tứ điều động nhân lực một cách đơn giản, sau đó anh đi về phía sân khấu chính. Sân khấu chính là lều trại màu trắng khổng lồ. Càng đến gần cổng sân khấu, bước chân anh càng chậm dần. Anh đang do dự. Ước tính bằng mắt thì trong này có khoảng mấy ngàn người. Cách này không ổn!

Anh Tứ thờ dãi, lấy điện thoại ra, do dự hai giây, cuối cùng anh vẫn phải bấm số gọi đến số máy điện thoại mà anh không muốn gọi nhất. Thường Thụ Thanh! Anh ta nói anh ta phụ trách âm thanh cho sân khấu này, có lẽ cũng có chút ít mối quan hệ nội bộ, ví dụ như với người quản lý của các ca sĩ chẳng hạn...

Sau khi chuông reo đủ bốn mươi hồi, cuối cùng cũng có người nghe máy.

“Tứ Minh?” Rõ ràng Thường Thụ Thanh thấy hơi bất ngờ, “Có chuyện gì thế?”

“À... ừm...” Anh Tứ nhắm mắt, bóp bóp mũi mình như thể không mở mắt thì anh sẽ không thấy ngượng vậy, “Tôi định tìm Tần Minh, nhưng không tìm thấy, có điều bây giờ...”

“Cậu cũng muốn gặp Tần Minh sao?” Lần này Thường Thụ Thanh thấy thực sự bất ngờ, “Cậu ta đang ở cánh rừng phía sau hậu đài của sân khấu chính, Tần Minh lén thuê một chiếc RV, cậu ta không nói cho ai biết ngoại trừ người quản lý của mình.”

“Ngoài tôi ra còn ai muốn gặp cậu ta nữa?” Anh Tứ cảnh giác hỏi

lại.

“Diệp Phi chứ ai!” Thường Thụ Thanh bật cười, “Tôi quen biết với đơn vị tổ chức, chẳng phải Diệp Phi rất hâm mộ Tần Minh đấy sao, tôi liền nhờ cậu họ nói khéo với người quản lý của Tần Minh...”

“Cậu nói gì?” Anh Tứ choáng váng, đầu kêu ong ong, lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên.

“Diệp Phi đang nói chuyện với thần tượng. Lẽ ra tôi đến đó cùng nó, nhưng xảy ra chút sự cố kỹ thuật nên phải đi xử lý, vừa mới về đây...”

Đầu anh Tứ trống rỗng, mồ hôi khắp người túa ra như hồ thủy điện mở đập xả nước. Anh lao đảo một lúc, sau đó sực tỉnh, móc súng ra, chạy như bay về phía khu rừng rậm.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên văng vẳng giữa đêm tối mịt mùng. Trong lúc đợi cửa mở, Hoàng Hâm cúi xuống kiểm tra y phục của mình mấy lần liền, lại còn sửa cổ áo cho Hoàng An.

“Đừng căng thẳng!” Hần thì thầm nhắc nhở Hoàng An, “Vào trong đó nói ít thôi! Mọi chuyện để anh lo.”

Mà đúng là chẳng có gì đáng phải căng thẳng cả. Đối phương tự mình chui đầu vào rọ, hẹn thời gian phỏng vấn vào ban đêm, lại ở trong rừng như thế này... Cho dù ông ta có phát hiện ra điều gì đó khác thường thì chỉ cần cửa mở là ông ta chết chắc rồi.

Nhân vật tai to mặt lớn cỡ nào chẳng qua cũng chỉ để ông đây đùa giỡn trong lòng bàn tay mà thôi..

Tuy nói là nói vậy nhưng hấn vẫn không khỏi chột dạ. Cánh cửa trước mắt khác hấn với những cánh cửa mà hấn từng gặp trước đây. Đó không phải cánh cửa sắt cứng nhắc như tấm ván quan tài, cũng không phải cửa chống trộm với vết sơn rạn nứt hình mai rùa, càng không phải cánh cửa làm bằng gỗ ép sặc mùi Formaldehyde. Cánh cửa này không lớn lắm, cũng không còn mới, nhưng chất gỗ rắn chắc, gõ vào phát ra âm thanh đanh vang, sờ vào thấy ấm áp, mượt mà. Nhưng điều đó không có nghĩa là nó thực sự hiếu khách, ngược lại, kiểu dáng đẹp đẽ và trang trọng mang phong cách Anh quốc này của nó rõ ràng đang ở tư thế của kẻ bề trên nhìn xuống kẻ dưới.

Cảm giác này thật tệ, giống như mỗi lần hấn đối diện với những bạn nữ xinh xắn ở trường hồi còn đi học vậy.

Cửa mở. Dòng suy nghĩ của hấn liền bị gián đoạn.

Người này giống như vừa bước ra từ tivi.

“Chào... chào... chào... ông!” Hoàng Hâm phát hiện mình nói lắp, “Tôi... chúng tôi là...”

Đối phương xua tay, ra hiệu cho hấn không cần nói nữa.

Thời gian tựa hồ đóng băng tại thời điểm đó. Hoàng An dán mắt vào tay của Hoàng Hâm. Chỉ cần anh hấn ta làm một động tác tay, hấn ta sẽ sẵn sàng giơ máy quay phim đập nát đầu của lão già này.

Ông dám bảo anh tôi im miệng? Ông không biết điều khiến anh ấy cảm hận nhất chính là bị người khác chê nói năng không lưu loát sao?

Một giây, hai giây.

Tay của Hoàng Hâm động đậy. Hân hướng lòng bàn tay về phía Hoàng An.

Hoàng An ngẩn ngơ.

Anh hân ta đang ra hiệu không được động thủ.

“Cám ơn ông!” Hoàng Hâm phô bày vẻ mặt có giáo dục nhất cuộc đời này mà hân học được qua tivi để đáp lại câu vừa rồi. Sau đó, hân cùng Hoàng An bước qua ngưỡng cửa.

Cánh cửa đóng lại.

Anh Tứ chạy điên cuồng. Đèn điện ở khu vực biểu diễn lạnh lẽo chiếu vào lưng anh, bóng cây giống như những bóng ma nhảy múa trước mặt anh. Phổi anh sắp nổ tung, tim vừa lạnh cóng vừa nặng nề giống như một thỏi chì ướp lạnh ra sức níu anh xuống. Anh cảm thấy lục phủ ngũ tạng và mặt đất dưới chân đang từ từ tan biến. Mỗi bước chạy về phía trước là mỗi bước tiến gần vực sâu không đáy hơn, điều đó khiến anh sợ hãi vô cùng.

“Đừng xảy ra chuyện gì! Làm ơn đừng xảy ra chuyện gì!”

Dây leo dưới chân giống như có sinh mệnh, thò ngón tay dài ngoằng kéo chân anh lại. Anh ngã chổng vó xuống đất, sau đó mang theo ngọn lửa giận bùng bùng nhưng bất lực của mình lồm cồm bò dậy, cố gắng chạy nhanh hơn nữa.

“Diệp Phi, con không được xảy ra chuyện gì đâu đấy!” Hai mắt anh Tứ tóe lửa, thầm gào thét trong lòng, “Bố chỉ có một cậu con trai duy nhất thôi!”

Rừng rậm biến mất. Trước mắt là bãi cỏ rộng. Chiếc RV nằm yên

lặng ở đó, chỉ có ô cửa nhỏ che rèm kín mít, không rõ bên trong bật đèn hay không. Anh Tứ cố gắng đè nén hơi thở hỗn hển của mình, giơ súng lên, chậm chậm tiến về phía chiếc xe.

Không khí hơi ẩm ướt, giống như không khí trong căn phòng này. Hoàng Hâm và Hoàng An ngồi bên bàn uống nước, cảm thấy rất mất tự nhiên. Chiếc bàn uống nước này có hình dạng hơi kì quặc, vừa giống kiểu bàn gốc cây lại vừa giống đồ cổ. Nói tóm lại chắc chắn nó có giá đắt cắt cổ, đắt đến mức khiến người ta cảm thấy không thoải mái chút nào. Chiếc ghế dưới móng, đèn chùm treo trên trần nhà, thảm dưới chân... tất cả mọi thứ trong căn phòng này đều nhắc nhở hần không được quên sự nghèo khổ và hèn mọn của mình.

Hoàng Hâm phát hiện hôm nay mình nôn nóng khác thường. Hần không dám chắc mình có nhin được đến lúc hỏi hết các câu hỏi hay không. Kể ra cũng nực cười, hần thực sự muốn mình thực hiện một cuộc phỏng vấn đúng nghĩa.

Mỉm cười, gật đầu, coi như đã thực hiện xong phần chào đầu. Tiếp đến, hần bắt đầu đặt câu hỏi.

“Trước tiên, cảm ơn ông đã chấp nhận cuộc phỏng vấn này...”

Đối phương chậm rãi gật đầu, coi như thay lời đáp “Không có gì”.

Thái độ ngạo mạn này khiến Hoàng Hâm cảm thấy bị sỉ nhục. Hần quyết định chút nữa sẽ cho lão già thêm một nhát vì thái độ này.

“VẬY TÔI SẼ HỎI LUÔN CÂU HỎI MÀ ĐỘC GIẢ CẢM THẤY HỨNG THÚ NHẤT. TÔI ĐỂ Ý CÁC TÁC PHẨM CỦA ÔNG ĐỀU LIÊN QUAN ĐẾN CÁI CHẾT”, HẦN CỐ GẮNG NÓI SAO CHO MỖI CHỮ NGHE THẬT RÕ RÀNG, “KHÔNG NHƯNG THẾ, CÒN MIÊU TẢ RẤT TRỰC TIẾP, SINH ĐỘNG VÀ TÀN KHỐC VỀ SỰ CHẾT CHÓC. TÔI

muốn hỏi một chút, vì sao ông lại có hứng thú với đề tài này như vậy? Khi mới bắt tay sáng tác, làm sao ông lại nghĩ đến đề tài này?”

Bằng này tuổi đầu, đây là lần đầu tiên hắn nói với người khác một cách nghiêm túc như thế. Sau nhiều ngày luyện tập, học theo giọng nói và phong thái của các phát thanh viên trong chương trình thời sự qua tivi, hắn cảm thấy câu hỏi đầu tiên của mình rất ra dáng. Đối phương không hề tỏ vẻ không nghe rõ lời hắn nói hay không hiểu nội dung hắn truyền đạt. Hắn bắt đầu thầm sung sướng vì khả năng học hỏi siêu phàm của mình.

“Không phải tôi có hứng thú với cái chết”, đối phương sửa lời, giọng trầm thấp, xa xôi cơ hồ không biết từ nơi nào vọng lại, “thực ra tôi viết về sinh mệnh.”

Trước lúc đến đây, Hoàng Hâm đã chuẩn bị rất kỹ phương án đối phó với những khó khăn có thể gặp phải trong quá trình phỏng vấn. Trong đó, nỗi lo lắng lớn nhất của hắn là: Lỡ mình không hiểu câu trả lời của người ta thì biết làm sao?

Phương án dự phòng hắn nghĩ ra khi ấy rất đơn giản, đó chính là “đâm chết ông ta luôn”. Nhưng hắn không ngờ tình huống ấy lại xảy ra sớm như vậy.

“Vẫn chưa chơi chán mà...” Hắn thầm nghĩ trong đầu.

Thế là hắn gượng cười, hỏi tiếp:

“Ông có thể giải thích rõ hơn không?”

“Chết là điểm cuối của sinh mệnh ư?” Đối phương không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, khẽ mỉm cười, thông thả diễn giải như dòng suối chảy miên man, “Tôi không cho là vậy. Nó là một phần của sinh mệnh, có thể nói là phần quan trọng nhất. Vì sao lại nói thế? Bởi vì trên thực tế,

trong các nhân tố định nghĩa về sinh mệnh, thì cái chết là quan trọng nhất. Một người chết vì dương thọ đã tận hay chết bất đắc kỳ tử, hy sinh vì nghĩa lớn hay chết do tự rước họa vào thân sẽ trực tiếp quyết định cách đánh giá tổng thể của thế nhân về con người đó. Bởi vậy, chết chính là phần cao trào nhất, tinh túy nhất của một sinh mệnh. Nó giống như bông hoa của một loài cây vậy. Anh có bao giờ thấy người nào vẽ một cây hoa mà lại đi chú ý đến cành lá gốc rễ không? Không bao giờ! Người ta chỉ tả kỹ hoa của nó...”

Hoàng Hâm im lặng hồi lâu. Hần phát hiện người này tỏa ra một ma lực vô hình khi nói chuyện, ông ta sử dụng bao nhiêu từ ngữ mà hần không thể hiểu nổi, nhưng cuối cùng hần lại hiểu được nội dung mà ông ta muốn truyền đạt. Từ hồi học lớp hai đến giờ, đây là lần đầu tiên hần cảm nhận được điều này. Đột nhiên, hần thấy người đang ngồi trước mặt rất có trình độ.

“Tôi vô cùng yêu thích các tác phẩm của ông. Nhưng cũng giống như bao độc giả khác, có một điểm trong tác phẩm của ông khiến tôi không hiểu.” Đây đúng là điểm khiến Hoàng Hâm thực sự cảm thấy tò mò khi dúi mài đọc các tác phẩm của ông ta, “Trong các sáng tác của ông đều miêu tả câu chuyện tương tự thế này: Một người phát hiện ra một điều thần bí, liền một mình truy tìm gốc rễ, cuối cùng đã đánh thức một con quỷ đang ngủ say... Đặc biệt là phần kết, cảnh tượng miêu tả ở phần kết của các tác phẩm đều giống nhau ‘chiếc sofa màu cam, chiếc bàn trà màu tím, hành lang màu xanh giống như sinh mệnh, cho dù tận cùng của nó là địa ngục.’ Bài hát cải biến từ nội dung trong truyện của ông có ca từ như thế phải không? Hần phải có nguyên nhân đặc biệt gì đó mới khiến ông lần nào cũng nhắc đến

chi tiết ấy chứ?”

Đối phương không trả lời ngay lập tức mà chỉ cười cười.

“Không có ý nghĩa đặc biệt gì cả. Chỉ viết bừa ra thế thôi, sau lại lười sửa. Thực ra đây chính là đặc quyền của tác giả. Anh viết bừa ra thứ gì đó khiến người khác phải đoán loạn lên, rồi nhất định luận ra một ý nghĩa nào đó mới chịu ngừng. Đôi lúc tôi thấy điều này rất thú vị.”

Hoàng Hâm hơi phẫn nộ. Hắn hoài nghi có phải đối phương đang thâm chế nhạo hắn chẳng. Ai cũng biết người có văn hóa đều xấu xa như thế cả. Hắn tựa vào lưng ghế, tay trái đặt dưới gằm bàn cằm chậm thò ra sau lưng.

Mấy lần liếc ra ngoài cửa sổ, hắn không thấy bất kỳ động tĩnh gì khác thường.

Ngôi biệt thự này đúng là địa điểm gây án vô cùng hoàn hảo.

Anh Tứ bước nhanh về phía cửa xe, thò tay ra sờ khóa cửa, sau đó hít một hơi thật sâu, vặn mạnh nắm đấm cửa, xông vào trong. Bên trong tối om. Hô hấp của anh như ngừng lại.

Không có mùi tanh của máu! Không có chút nào!

Anh Tứ cảm thấy chân mình mềm nhũn. Trong tim có vô vàn con cá đang vùng quẫy không ngừng. Ánh sáng lọt vào từ ô cửa nhỏ phía trước. Anh rón rén bước về hướng đó, rồi đập mạnh cánh cửa.

“Rầm”, cánh cửa bật mở. Diệp Phi đang ngồi đang hoàng trên sofa, tròn mắt nhìn về phía phát ra âm thanh. Niềm vui trong lòng dâng lên điên cuồng như thủy triều. Anh Tứ không kìm được, lao về

phía con trai, kéo con dậy từ sofa và siết chặt vào lòng.

“Bố, có chuyện gì thế ạ?” Giọng Diệp Phi lạc đi vì sợ hãi và căng thẳng. Cậu nhìn thấy khẩu súng trong tay bố.

Anh Tứ không đáp, chỉ nhìn xung quanh với ánh mắt đầy cảnh giác.

Tần Minh không ở đây.

Đúng lúc này, phía trái vang lên tiếng loạt soạt. Họng súng trong tay anh Tứ lập tức xoay về hướng đó nhanh như điện xẹt.

“Con ngồi yên đây, đừng động đây!” Anh Tứ thì thào dặn con, rồi đẩy ngang chiếc sofa chắn trước mặt Diệp Phi.

Anh cởi giày, nhón chân bước về phía đó, đập tung cánh cửa nhỏ khép hờ.

Cuối cùng tim anh cũng đập xuống đất. Tần Minh ngồi trên bồn cầu, tay cầm cuốn sách, mắt nhìn anh trừng trừng.

“Ông không cảm thấy”, hai mắt cậu ta vô hồn, liếc qua là biết vừa hít thuốc, “ánh sáng này hơi chói mắt sao?”

Anh Tứ thở hắt ra một hơi, sau đó không nén được lửa giận, túm cổ áo cậu ta kéo ra ngoài.

“Bố, bố làm gì vậy?” Diệp Phi thấy thần tượng mà mình coi như thiên thần bị bố kéo lê ra ngoài thì sợ đờ người. Anh Tứ kéo thẳng cậu ta đến cửa xe mới dừng lại.

“Con đợi ở đó!” Anh quay lại nói với Diệp Phi, “Bố có chuyện cần nói với cậu ta một chút.”

Nói xong, anh ném Tần Minh ra ngoài.

Anh Tứ gọi điện thoại cho đồng nghiệp, sau đó hai người đàn ông

đứng đối diện nhau.

“Mẹ kiếp, cậu là thứ mẹ gì thế hả?” Về mặt anh Tứ rất hung dữ, “Cậu, mẹ nó, sao cậu dám hít thuốc phiện trước mặt con trai tôi hả?”

Tần Minh ngẩn người giây lát rồi phá lên cười.

“Ngoài Thôi Kiện ra”, cậu ta nhổ nước bọt tỏ vẻ khinh miệt, “thì chưa ai dám nói với tôi bằng cái giọng đó...”

Anh Tứ nhếch mép cười, sau đó túm cổ áo cậu ta. “Cậu vừa hí húi hít thứ gì? Cần sa? LSD? Đá?”

“Thuốc tránh thai”, Tần Minh nghiêng đầu nhìn anh, “chính là loại mà mẹ anh quên uống vào năm đó...”

Anh Tứ đẩy cậu ta một cái thật mạnh. Lưng Tần Minh đập vào thành xe, phát ra âm thanh nghe đánh “rầm”.

“Cậu cho rằng mình là ngôi sao khốn kiếp thì tôi không trị được cậu chắc?” Anh Tứ nhìn chăm chăm vào mắt cậu ta, giọng lạnh lùng mà hung dữ, “Cậu quên thùng đựng nước thải của loại xe này hoàn toàn khép kín à? Tôi chỉ cần cho người kiểm tra là lập tức ra vấn đề. Tin này mà lên báo thì cậu sẽ bị tẩy chay và cấm vận hình ảnh...”

Tần Minh nhún vai cười, “Cấm vận hình ảnh? Anh nghĩ tôi sợ sao?”

“Vậy cậu có sợ cái này không?” Anh Tứ giơ còng số tám ra, cố tình đưa trước mặt cậu ta.

Tần Minh nhìn thẳng vào mắt anh Tứ.

“Bắt đi!” Cậu ta chìa hai tay ra, “Bây giờ tôi cảm thấy vài tên phóng viên ngốc nghếch nói cũng có lý, đúng là tôi sắp hết thời rồi. Nào, còng đi, để mai ông đây được lên trang nhất!”

Anh Tứ cảm thấy người này đúng là khác biệt so với những nhân vật trong giới nghệ sĩ mà anh từng tiếp xúc trước đây.

Da mặt cậu ta rất dày!

Anh Tứ thu còng số tám lại, lấy điện thoại ra, mở những bức ảnh khiếp đảm của Hoàng Hâm khi gây án tại hiện trường cho Tần Minh xem.

“Mẹ nó! Gớm thật!” Tần Minh châm điếu thuốc, “Phải viết một bài hát mới được...”

“Tên này là tội phạm giết người liên hoàn, ít nhất mười lăm mạng người đã chết dưới tay hắn.” Anh Tứ nói, vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc, “Cậu xem clip này đi! Nghe rõ chưa? Hắn muốn giết nhân vật nổi tiếng. Trên bức tường phía sau, ở chỗ này này, dán một tờ giấy, trên tờ giấy là lời bài hát của cậu. Đây là bài hát mới phải không? Tự cậu viết lời à? Giờ thì cậu đã biết lý do vì sao tôi đến đây rồi chứ? Tốt nhất cậu hãy phối hợp với tôi, mau nói cho tôi biết những ai biết lời của bài hát này, những ai có thể tiết lộ nó ra ngoài?”

Tần Minh cười phá lên.

“Tổ ghi âm hậu kỳ, thêm cả tổ làm MV, mấy trăm người đấy, anh đi điều tra đi! Về danh sách cụ thể thì xin mời hỏi người quản lý của tôi.”

“Cậu nghiêm túc một chút cho tôi! Bài hát này không chỉ liên quan đến cậu, lỡ đâu tên điên đó muốn giết người khác thì sao? Chẳng lẽ cậu không muốn nói cho tôi biết ai trong số họ đang ở Cửu An ư?”

“Liên quan quái gì đến tôi?” Tần Minh nhìn bầu trời tối đen như mực, phát ra tiếng cười quái đản, “Muốn giết tôi sao? Mau đến đây mà giết này! Tôi chịu đựng cuộc đời thối tha này đủ lắm rồi...”

“Cái cậu này... Mẹ nó... đúng là làm tôi mở mang tầm mắt...” Anh Tứ cảm thán tự đáy lòng. Anh cảm thấy thật may mắn vì trước đây mình không bị giao nhiệm vụ trà “trộn vào giới ca sĩ.

Đúng lúc này, ánh sáng xanh đỏ từ bên kia cánh rừng chiếu đến. Anh Tứ đành phải bỏ mặc Tần Minh ở đó để gọi điện thoại cho đồng nghiệp.

“Đừng bật đèn, đừng huýt sáo! Cũng đừng đến đây! Các cậu cứ mai phục ở bên ấy. Bên này tạm thời chỉ cần mình tôi là đủ rồi...”

Tắt điện thoại, anh cùng Tần Minh trở vào trong chiếc RV. Nhiệm vụ tiếp theo của anh rất đơn giản, đó chính là ôm cây đợi thỏ.

“Bố và anh... vừa nãy...” Kẹp giữa hai người họ là Diệp Phi, cậu bé phát giác sự việc có gì đó không ổn nhưng lại không dám hỏi thẳng.

Anh Tứ chẳng biết giải thích thế nào, đành mỉm cười cho qua chuyện.

“Không cần cố thủ ở đây làm gì!” Tần Minh lười nhác ngáp một cái thật dài, “Thật sự không phải nhắm vào tôi...”

Anh Tứ không đếm xỉa đến cậu ta, mãi nhắn tin cho Thường Thụ Thanh, bảo anh ta đến đón Diệp Phi về.

“Còn không chịu đi sao? Được thôi! Vậy tôi sang phòng bên cạnh ngủ đây.” Tần Minh uể oải đi về phía phòng ngủ.

Anh Tứ đang định ngăn lại thì điện thoại chột vang lên. Anh nhấn nút nghe mới phát hiện người gọi đến không phải Thường Thụ Thanh.

“Anh Tứ, em là Trương Tấn. Hôm nay đã dỡ xe ô tô của Hoàng

Hâm ra kiểm tra, cảnh sát phát hiện một vật ở gầm ghế phụ lái, có thể lúc phanh xe, nó bị rơi xuống đó.”

“Vật gì thế?”

“Một cuốn sổ.” Giọng Trương Tấn hơi run vì phấn khích, “Cuốn sổ ghi chép của hung thủ.”

Trương Tấn chụp lại toàn bộ nội dung cuốn sổ, cuối cùng gửi từng trang đến điện thoại của anh Tứ và Tiểu An. Từng trang từng trang dần hiện ra. Ngày tháng để ở trang đầu cho anh Tứ biết đây là cuốn nhật ký. Thời buổi này còn dùng giấy bút viết nhật ký kể ra cũng là một điều mới mẻ. Hướng mắt tiếp xuống dưới, anh thấy chữ viết thật không thể nhìn nổi, nội dung chẳng qua là những suy nghĩ tản mạn chắp vá thành câu.

“Trình độ văn hóa của Hoàng Hâm thế nào?” Anh Tứ giao tiếp với Tiểu An bằng những câu ngắn gọn.

“Mới học hết lớp hai.” Tiểu An đáp.

“Trình độ lớp hai cũng không đến nỗi kém thế này, chữ viết chẳng khác gì cua bò...” Anh Tứ giờ mấy chục trang, “Không hiểu sao phần sau lại trở nên tốt hơn hẳn.”

“Luyện chữ sao?”

“Tôi thấy hẳn không giống người có thể bỏ công sức ra rèn chữ.” Anh Tứ lắc đầu, “Hơn nữa hẳn còn phải bỏ thời gian đi giao hàng, giết người...”

“Mà nếu chữ hẳn xấu thế này, làm sao mà điền vào đơn hàng được?” Tiểu An cũng nhận ra điểm sai trong phán đoán của mình, “Anh xem trang thứ ba, chữ ‘nát’ trong cụm từ ‘tan nát cõi lòng’ viết

cách nhau rõ xa, trông giống như... giống như viết bằng tay trái vậy.”

“Cậu nói gì?” Anh Tứ cấp bách hỏi dồn.

“Em vừa bảo... giống như... viết bằng tay trái...” Tiểu An ngơ ngác nhìn anh Tứ thay đổi thái độ đột ngột.

“Viết bằng tay trái”, anh Tứ lăm bắm một mình như kẻ nói mớ, “về sau dần quen sử dụng tay trái hơn...”

“Ý anh là gì ạ?”

“Đây là cuốn nhật ký của Bàn Hiểu Yến.” Anh Tứ sức tỉnh khỏi cơn mê, “Hắn đã đọc nhật ký của Bàn Hiểu Yến.”

Lúc viết nhật ký, e rằng Bàn Hiểu Yến không ngờ có một ngày tác phẩm của mình lại được mang ra nghiên cứu tỉ mỉ như thế. Căn cứ vào ngày tháng thì cô bắt đầu viết nhật ký từ khi mới làm phẫu thuật xong và ổn định lại không lâu sau đó, có lẽ mục đích là để luyện cách dùng tay trái viết chữ. Còn về nội dung thì trăm bài như một.

Vết thương đau, tim càng đau hơn.

Tôi xong rồi, đời này coi như xong rồi.

Sáng dậy khóc liền mấy tiếng, giá như không tỉnh lại nữa thì tốt biết bao.

Anh Tứ đọc mãi đến mức phát chán.

Giờ phút này, Hoàng Hâm vẫn đang nhờn nhơ bên ngoài, trong khi Giang Nguyệt chưa rõ sống chết thế nào, Tần Minh lại không chịu phối hợp với cảnh sát. Mình ngồi đọc thứ này khác gì đang mang vàng đi đánh cược với thời gian. Tôi không có thời gian đồng cảm với cô, mau mau viết thứ gì đó hữu dụng hơn đi!

Những trang tiếp theo, bút tích của Bàn Hiểu Yến đẹp hơn rất

nhieu, cô có thể viết những đoạn văn dài hơn và nội dung cũng u ám hơn.

Sáng mở mắt ra, cảm giác đầu tiên là tuyệt vọng... Mỗi lần mơ thấy những chuyện trước đây, mình đều khóc mà tỉnh dậy. Khi đó mình thấy thế giới thật bất công, tại sao mình chẳng có gì cả? Nhưng bây giờ, mình nguyện dùng tất cả để đổi lấy cơ hội trở về quá khứ... Nực cười, mình đâu còn thứ gì đáng mang ra đánh đổi chứ?

Mình nhớ đến những bạn học trước đây. Họ sẽ nhìn mình bằng con mắt như thế nào? Những sinh viên mới nhập trường nhiều năm sau nữa sẽ nghe kể một truyền thuyết như thế này: Trước đây có một cô gái không biết liêm sỉ, không từ thủ đoạn để vươn lên, đoán xem kết quả ra sao? Hít ma túy, bị bạn trai bỏ rơi, nợ nần, bị người ta đuổi chém... Mình thật hối hận sao không bị chém chết đi!

Hôm nay đến bệnh viện thay thuốc, mình bị ép phải ra khỏi nhà. Nhìn thấy ánh sáng mặt trời, mình bắt đầu rơi lệ. Nhìn thấy người đi lại trên phố, khắp người mình đều run rẩy. Nghĩ đến việc họ bình thường biết bao, vui vẻ biết bao, mình chợt muốn chết. Mình là con quái vật. Mình tự sa đọa, tự làm tự chịu, tự biến bản thân thành quái vật. Mình rất muốn chạy ra giữa đường, xông vào dòng xe cộ kết liễu cuộc đời cho xong...

Ngày nào mình cũng khóc. Bất kỳ chuyện nhỏ nào đều khiến mình hoảng sợ không chịu nổi. Bất kỳ âm thanh nào đều giống như lưỡi dao chém vào đại não... Đau đầu quá! Đau hơn cả vết thương ở tay. Mình muốn chết, mình muốn chết, mình muốn chết, mình muốn chết...

Anh Tứ quên thời gian, quên tình trạng cấp bách trước mắt, chìm

đắm vào những con chữ và cảm xúc u ám này. Qua những câu từ bi thương mà hơi giả tạo, anh như nhìn thấy chính mình trong quá khứ. Thế là anh bắt đầu lo lắng một chuyện: Liệu có phải cô Bằng Hiếu Yến này tự sát không?

“Đừng chết! Đừng chết! Tuyệt đối không được chết mà không để lại cho tôi bất kỳ manh mối nào!” Anh Tứ chìm vào trạng thái như bị ma nhập, ra sức khuyên bảo Bằng Hiếu Yến đừng chết, trong khi cô đã sang thế giới bên kia từ bao giờ.

Anh thực muốn khuyên lơn cô, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chẳng có lý do nào khiến cô tin phục và thấy đáng để sống tiếp cả.

Đột nhiên, anh cảm thấy thật châm biếm. Nếu mấy ngày trước mà có người khuyên bảo mình như thế, lẽ nào sẽ có tác dụng ư?

Bằng Hiếu Yến, tôi biết cô sống không dễ dàng gì. Tôi cũng không nghĩ ra lời nào để khuyên nhủ cô, bởi vì tôi cũng không nghĩ ra sống tiếp có gì tốt. Nhưng cũng chẳng ai đảm bảo sau khi đầu thai sang kiếp khác, cuộc sống mới sẽ tốt hơn hiện tại...

Có thể sống trên thế gian này, có thể đi bằng hai chân, có thể nói chuyện, đọc chữ thì buộc phải trả giá, buộc phải làm những chuyện mà bản thân không muốn làm.

Bằng Hiếu Yến, tôi biết tự sát là cách chết dễ dàng nhất, tôi cũng biết nếu cô không tự sát, có khả năng cô sẽ còn chết thảm hơn. Nhưng tôi có thể ích kỷ chốc lát được không? Tôi nhất định phải tìm ra tên khốn kiếp đó! Tôi nhất định phải cứu cô ấy!

Bằng Hiếu Yến, bao nhiêu người lao đi tìm cô như thế, nói cho cùng là do tôi, phải không? Vì thế ở mức độ nhất định nào đó, tôi cũng đã làm tròn trách nhiệm với cô rồi nhỉ?

Vậy thì cầu xin cô, cầu xin cô giúp tôi lần này!

Anh Tứ tiếp tục cắm cúi đọc. Đọc hơn chục trang, mắt anh bắt đầu đau nhức, tầm nhìn mờ dần. Dụi mắt mấy cái, anh giờ sang trang bên đọc tiếp. Chợt anh phát hiện màu mực đã thay đổi. Đổi sang màu hồng mà các thiếu nữ hằng yêu thích.

Hôm nay là một ngày vô cùng khó quên. Không ngờ mình lại gặp người ấy! Người ấy còn nói chuyện với mình! Khi đó mình ngây ngốc hỏi câu nào đáp câu đó, còn nói lắp nữa chứ. Bây giờ nghĩ lại, mình thấy hối hận chết đi được. Có điều chuyện này hoàn toàn tha thứ được, bởi vì người ấy là thần tượng đầu tiên của mình mà!

Sự thay đổi đột ngột về phong cách khiến anh Tứ có phần không theo kịp, cứ ngỡ thần kinh của Bằng Hiểu Yến có vấn đề. Có điều, nội dung nhật ký mấy ngày sau đó nói với anh rằng anh không cần suy đoán lung tung.

Hôm nay lại nói chuyện với người ấy! Người ấy không kênh kiệu một chút nào. Rất phong độ, thấu hiểu người khác, lại phóng khoáng, ngay cả giọng nói cũng hay đến thế. Cuối cùng người ấy nói đã lâu lắm rồi không nói chuyện với ai nhiều như vậy nên thấy cổ họng hơi đau. Nghe câu đó, tim mình sung sướng thầm kêu lên, “Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi!”

Lúc chat web, có thể người ấy nhìn thấy mình luôn che cánh tay phải nên mỉm cười, bảo, “Cô biết không, trên thế giới này, đa số mọi người đều không thừa nhận khuyết điểm, sự xấu xa, độc ác, tham lam và ngu xuẩn của mình. Ban đầu là không thừa nhận khi đối diện người khác, sau đó còn nói dối cả chính mình. Lâu dần, ngay bản thân cũng tin những lời nói dối đó là thật, rồi cảm thấy mình cũng

không tệ, rất bình thường, không cần thay đổi gì nữa. Nhưng điều đó là sai. Những loài đánh mất động lực tiến hóa thì cuối cùng sẽ lâm vào con đường diệt vong. “

Mình nghe mà chẳng hiểu câu nào, sau đó người ấy lại nói tiếp:

“Nhưng có một loại người không bao giờ mất đi động lực này. Đó chính là người luôn luôn thành thật với bản thân, cho dù là bị bức bách phải thành thật. Bởi vậy, tôi cảm thấy những gì không hoàn hảo trên cơ thể một người chính là ưu điểm của người đó. Chỉ có những người này mới thực sự đạt được sự thuần khiết và cao thượng trong tâm hồn. “

Sau đó nữa, người ấy lấy một thứ từ trong túi ra như hóa phép vậy. Đó chính là món quà tuyệt nhất trong cuộc đời tôi.

Chắc chắn là tay giả.

Đọc đến đây, anh Tứ buột miệng thốt lên.

Giờ sang trang bên, quả nhiên là vậy.

Người ấy nói, “Cánh tay này đặt riêng cho cô, họa tiết trên đó hoàn toàn khớp với hình xăm trên cánh tay cô. Ngày mai tôi sẽ gửi bưu điện cho cô. Loại này khá giống tay thật, nhưng mãi mãi không thể trở thành tay thật. Chỉ có trái tim của cô, linh hồn của cô mới có thể khiến mình trở nên kiên toàn hơn tất cả mọi người. “

Đã rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên...

Không đúng! Nói chính xác hơn, từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên mình cảm thấy mình là người may mắn.

Mấy đoạn sau toàn là những chuyện vặt vãnh, kể lại Bàng Hiểu Yến đã nói chuyện như thế nào với nhân vật thần bí đó. Anh Tứ lướt

nhánh mười dòng một, nhanh chóng giở sang trang khác. Trên bãi cỏ xanh đen phía xa xa, người qua kẻ lại tấp nập, gió bắc ẩm ướt mang theo hơi lạnh buốt thấu xương thổi thốc đến từng đợt. Ai nấy đều không chịu được liên tục đưa tay lên miệng hà hơi. Chỉ duy anh Tứ không thấy lạnh, trong lòng anh đang sôi trào một dòng nước ấm nóng. Anh phát hiện không ngờ mình cũng xúc động trước những câu nói của nhân vật thần bí kia giống như Bàn Hiểu Yến, mình cũng khao khát được người khác thấu hiểu và thừa nhận giống như Bàn Hiểu Yến. Đương nhiên cũng giống như đại đa số đàn ông xem trộm phim Hàn của vợ hoặc bạn gái xong thì vội vàng thu hồi cảm xúc, anh Tứ châm điều thuốc, lắc đầu rũ bỏ những cảm xúc ủy mị, rồi cúi xuống xem tiếp.

Dần dần, Bàn Hiểu Yến như thay da đổi thịt.

Đã chạy nửa tiếng. Đã gập bụng mười lần.

Đã chạy một tiếng. Đã gập bụng hai mươi lần. Mệt quá! May mà mình đã xóa sổ của người bán.

Đã cai Pethidine được hai tuần tròn. Phải kiên trì hơn nữa nhé Hiểu Yến!

Bàn Hiểu Yến toàn tâm toàn ý tập trung vào việc rèn luyện sức khỏe và cai nghiện như một người máy. Tinh thần của cô tốt lên rất nhiều, nhưng vẫn hoàn toàn không giao tiếp với người ngoài, ngoại trừ vị nhân sĩ thần bí đó. Điều này có các tệp ghi âm mà cô thường sử dụng làm bằng chứng.

Người ấy nói, “Một vài người giống nhau về mặt tinh thần nên vừa gặp liền nhận ra ngay. Nhưng một số người khác, ví dụ như những người thuộc 1% còn lại của thế giới, họ vừa tham lam, vừa xấu xa, lại

vừa ngu dốt, căn bản không nên qua lại với họ. Vì sao cô phải để tâm những người ấy nhìn mình như thế nào?”

Đã cai thuốc được một tháng.

Người ấy nói, “Nỗi khổ của cô đều do ông trời định trước. Những gì gọi là sai lầm chẳng qua là đi vào đúng quỹ đạo đã định mà thôi. Điều cô có thể làm hoặc là dừng chân tại chỗ, đợi đoàn tàu ở phía sau cán cô thành từng mảnh vụn, hoặc là thêm một xẻng than để đoàn tàu đó chạy nhanh hơn. “

Đã cai thuốc được hai tháng.

Người ấy nói, “Sự nghiệp, địa vị, các mối quan hệ xã hội đều là những thứ vô nghĩa. Nếu có thì chẳng qua là tô điểm thêm cho cuộc sống của mình, còn nếu không có thì mặc kệ nó đi. Để những thứ đó quyết định việc mình có đáng tồn tại hay không thật là nhục cười. “

Hoàn toàn không thêm muốn nữa! Hoàn toàn chiến thắng ma túy! Tất cả là nhờ người đó, thần tượng của tôi, vị thần của tôi! Cám ơn người!

Anh Tứ bất chợt mỉm cười trong vô thức.

Mình đang cười gì thế nhỉ? Tình hình vụ án cấp bách, Giang Nguyệt chưa rõ sống chết thế nào, sao mình lại cười?

Trách cứ bản thân một hồi lâu, đột nhiên anh hiểu ra: Giống như bản thân đang ở trong một mê cung không có lối ra, chợt phát hiện ra bằng chứng từng có người đã thoát được khỏi nơi này, thế là bạn sẽ mừng thay người đó từ tận đáy lòng. Bởi vì điều đó có nghĩa là bạn cũng có hy vọng.

Cố lên! Cô gái, cố lên! Hãy tiếp tục sống! Cho chính cô, cho tôi,

cho tất cả những người giống như chúng ta, hãy sống để thấp sáng hy vọng!

Sau đó, Bằng Hiếu Yến ngừng viết mấy hôm. Lúc cô viết lại thì tình hình đã có bước chuyển biến.

Mình tìm được một khách thuê trọ. Đã đến lúc chia tay thành phố này rồi. Đây là bài viết cuối cùng trong cuốn nhật ký này. Rồi đây mình sẽ lại viết tiếp, nhưng sẽ viết sang một cuốn sổ mới. Bởi vì đó sẽ là một chương mới trong cuộc đời mình. Người ấy nói: Lần gặp gỡ này sẽ là sự đoạn tuyệt của mình với gương mặt cũ trong quá khứ. Đương nhiên mình biết điều này có ý nghĩa gì. Mình muốn gặp người ấy bằng khuôn mặt thật sự của mình, không trang điểm, không mang điện thoại di động, không nói cho bất cứ ai, vứt bỏ mọi thứ trong quá khứ. Vậy có nên mang theo cánh tay giả đó không nhỉ? Vứt đi thì hơi tiếc, hay là cứ tạm để lại chỗ Vương Bằng đã...

Cảm giác của mình lúc này hạnh phúc và thấp thòm hòa trộn lẫn nhau, giống như lời bài hát mà người ấy từng viết vậy: Bóng đen lay động bên cửa sổ, là kén của bướm hay là tơ của nhện?

Điều thuốc cháy đỏ tỏa ra làn khói xanh lạnh lẽo, quấn quanh anh Tứ, rồi cùng tim anh dần dần chìm xuống. Cảm giác của anh lúc này giống như trơ mắt đứng nhìn ốc đảo biến thành ảo cảnh thành phố huyền hoặc, mịt mờ.

Bằng Hiếu Yến bước về phía cuộc sống mới thật ư? Đương nhiên là không! Kinh nghiệm phá án mấy chục năm mách bảo anh rằng bất kể kẻ nào nói với bạn đừng mang điện thoại khi đến gặp hắn thì về cơ bản đó là một trò lừa đảo đơn thuần đến mức không thể đơn thuần hơn.

Đúng vậy! Cuộc sống khốn kiếp! Mi sao có thể thực sự cho người ta thứ gì tốt đẹp được cơ chứ?

Một ý nghĩ chưa bao giờ xuất hiện giờ bỗng nhiên vụt lóe qua đầu anh: Bàn Hiếu Yến không phải do Hoàng Hâm giết.

Thì ra còn một con ác quỷ khác, con ác quỷ đó đang trốn trong điểm mù ngoài tầm mắt của anh.

“Viết bao nhiêu trang như thế mà không hề nhắc đến tên hân sao?”

“Em chỉ mãi chụp ảnh, vẫn chưa đọc kỹ, nếu anh đọc rồi mà không thấy thì có nghĩa là không có.” Trương Tấn bất lực trả lời, “Cuốn sổ này mất mấy trang giữa, hình như bị xé đi.”

“Vậy cậu giờ đến trang cuối cùng, hai câu đó có nghĩa gì nhỉ? Cậu từng nhìn thấy hai câu này ở đâu chưa?” Lòng anh Tứ nóng như lửa đốt, “Mẹ nó, sao tôi thấy quen mắt thế, mà lại chẳng nhớ ra...”

“Em không có ấn tượng gì cả... Để em tìm chuyên gia nhờ tư vấn xem sao.. “

Anh Tứ mà sốt ruột là bệnh nghiện thuốc lại tái phát, thế là mặc kệ con trai có mặt tại hiện trường, anh vẫn dùng cổ kẹp điện thoại di động, hai tay mò mẫm khắp người tìm thuốc. Khi quay đầu châm thuốc, ánh mắt anh chợt ngưng trệ, động tác cũng theo đó mà chậm dần, rồi ngừng hẳn, cả cơ thể dường như đang dần dần bị đóng băng.

Anh hàm hồ nói một câu, “Tôi biết rồi!”, sau đó tắt máy.

Anh ngây dại nhìn tivi treo trên tường.

Tivi đang phát lại tiết mục trình diễn trước đó của Tần Minh. Trên màn hình, Tần Minh ăn vận đúng phong cách một ngôi sao ca nhạc, trang điểm đậm đến mức trông cậu ta giống như diễn viên Kinh kịch. Cậu ta đang gào thét.

“Khiến tôi thấp thỏm xốn xao

Khiến tôi mong đợi khát khao

Khiến tôi rùng mình sợ hãi

Khiến tôi như say như dại...

Bóng đen lay động bên cửa sổ

Là kén của bướm

Hay tơ của nhện?”

Sương đêm không thể nhìn thấy bằng mắt thường đang dần dần chui lên từ lòng đất, khí lạnh chầm chậm bò trên da, bao trùm khắp người anh Tứ. Chân tướng sự thật chưa bao giờ nghĩ đến dần dần hiện nguyên hình khiến lông tóc khắp người anh dựng đứng cả lên.

Anh giơ chân đạp tung cánh cửa phòng ngủ.

Nhưng Tần Minh đã biến mất dạng.

Ngày thứ tư, Chủ nhật, khoảng 9 giờ tối.

Anh Tứ chạy như bay, hai tay giữ chặt súng, họng súng không ngừng quét qua những thân cây và những chiếc bóng trước mặt.

Bàng Hiểu Yến ra sao rồi?

Tám phần là chết rồi. Bằng không sao lâu như vậy mà cô ấy vẫn không hề lộ diện. Bằng không Tần Minh sẽ không phủ nhận từng gặp cô ấy.

Cô ấy thực sự tin rằng mình đã tìm thấy hy vọng, ngay cả bản thân anh cũng tin rằng đã tìm thấy hy vọng...

Mẹ kiếp, ngôi sao lớn cái gì chứ?

Mày chính là tên súc sinh!

Sao mày có thể nhẫn tâm lừa một người chỉ còn sót lại tia hy vọng cuối cùng?

Ánh đèn ở khu biểu diễn phía xa chiếu đến khiến khu rừng sáng lấp lánh nhưng lại khiến anh khó lòng nhìn rõ cảnh vật xung quanh. Anh Tứ dừng lại, dỏng tai nghe ngóng. Trong rừng toàn cảnh khô lá rụng, mỗi bước đi đều phát ra âm thanh lạo xạo, nhưng ngoài âm thanh đó, anh chẳng nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác. Chẳng lẽ mình tìm nhầm hướng rồi chăng?

Đúng lúc này, anh Tứ cảm thấy mình vừa giẫm chân lên vật gì đó. Nhặt lên thì phát hiện vật đó rất quen mắt.

Một cuốn sách bỏ túi.

Chính là cuốn mà Tần Minh cầm trên tay lúc ngồi trong phòng vệ sinh.

Cậu ta đang ở gần đây.

Tiếng gió thoảng qua.

Anh Tứ quay đầu nhìn về hướng đó. Một bóng đen nhảy bổ vào người anh. Anh lăn sang một bên né tránh bóng đen vồ hụt. Khi đứng dậy, anh liền nhìn rõ, kẻ đó chính là Tần Minh. Trong tay cậu ta là một viên đá lớn.

“Không được động đây!” Anh Tứ giơ súng bước về phía trước, “Vứt viên đá đi!”

“Nổ súng đi!” Tần Minh giơ viên đá lên, quay về phía anh Tứ mà gào thét, “Đến đi! Giết tôi đi! Tên tội phạm đó không đến thì anh giết tôi đi!”

Tay anh Tứ co cứng, răng nghiến kèn kẹt. Cuối cùng anh lắc đầu, thu súng lại, tiến lên trước. Tần Minh ngậy người giây lát, rồi đột ngột cầm viên đá đập vào đầu anh. Anh Tứ nhẹ nhàng né sang một bên, sau đó ngáng chân cậu ta. Tần Minh ngã dúi dụi.

“Cút! Mặc kệ tôi!” Tần Minh hét lớn như lên cơn điên, “Có bản lĩnh thì giết tôi đi!”

“Muốn chết à? Không cần gấp thế!” Cánh tay anh Tứ siết ngang cổ cậu ta, “Hai tuần trước, cậu đã đến Cửu An phải không? Đừng hòng chối cãi! Có thông tin đăng trên báo và tôi đã xem!”

“Liên quan quái gì đến anh?” Giọng Tần Minh khàn đi vẻ không cam tâm.

“Cậu đến Cửu An làm gì?” Anh Tứ cũng sợ mình lỡ tay bóp chết cậu ta nên từ từ nói lỏng hơn.

Tần Minh ho sặc sụa, rồi ngồi phịch xuống đất.

“Có phải cô ấy đến tìm cậu không?” Anh Tứ lấy ảnh của Bàn Hiểu Yến ra, bóp mạnh gáy cậu ta, “Còn định giả tảng nói không quen?!”

“Con gái à?” Tần Minh nghiêng đầu sang một bên, thậm chí không thèm ngoảnh lại xem ảnh, “Con gái thì có khả năng, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ từ chối những cô gái dâng mỡ lên miệng mèo...”

“Cậu nhìn cho kỹ vào!” Anh Tứ mất kiên nhẫn, nắm tóc Tần Minh, gí sát mặt cậu ta vào ảnh của Bàn Hiểu Yến.

Tần Minh giãy giụa một hồi, cuối cùng ngã ngồi xuống đất. Cậu ta

nghe mặt cười hì hì.

“Nói thẳng ra đi! Muốn bao nhiêu tiền?”

“Chuyện liên quan đến mạng sống của con người mà cậu cho rằng có thể dùng tiền khóa lấp sao?” Đến lúc này, anh Tứ mới hiểu mình đang đối diện với một kẻ khốn nạn hết thuốc chữa đến mức nào.

“Mẹ kiếp!” Tần Minh cười khan, “Cũng có phải lần đầu đâu?”

Anh Tứ chậm chậm lùi về sau hai bước, đặt tay lên báng súng.

Sự việc phát triển ngoài sức tưởng tượng.

Lẽ nào thằng oắt này còn gây ra những vụ án khác nữa? Lẽ nào hắn là kẻ tòng phạm với Hoàng Hâm? Lẽ nào ngôi sao nhạc rock nổi tiếng Tần Minh lại là hung thủ của vụ án giết người liên hoàn?

“Đứng dậy!” Anh Tứ rút súng, quát lớn.

Rõ ràng Tần Minh bắt đầu thấy hơi sợ, nhưng cậu ta vẫn cố giữ thái độ bất cần đời. Anh Tứ kéo phắt cậu ta đứng lên, ấn cổ cậu ta vào thân cây rồi dùng còng số tám khóa tay cậu ta lại.

“Có cần thiết phải làm thế này không?” Tần Minh cười, “Ồ, hiểu rồi! Cô gái đó là ai? Có gốc gác thế nào?”

“Tôi không biết, mà cũng không để ý.” Anh Tứ cố gắng kìm nén cơn kích động muốn đâm vào mặt cậu ta, anh nhả từng chữ, “Tôi chỉ biết, kẻ phải đền mạng chính là cậu.”

“Anh đợi chút!” Tần Minh ngó người, “Rốt cuộc cô ấy làm sao?”

“Mất tích!” Anh Tứ không biết Tần Minh giả ngu hay muốn giở trò gì, “Đã chết hay chưa thì đang đợi cậu nói cho tôi biết.”

“Hả?” Mặt Tần Minh đông cứng như thạch cao, sau đó lại dần ra,

“Không phải đi phá thai sao?”

“Mẹ chúng nó, đứa nào có bầu cũng đổ cho tôi...” Tần Minh nhỏ nước bọt ử ử, “Anh nói mạng sống, tôi lại cứ ngỡ cô ta phá thai xảy ra chuyện... Mẹ kiếp, tôi có bảo cô ta đi phá đâu cơ chứ...”

“Cậu không thừa nhận cũng không sao, chúng tôi có chứng cứ, mà cũng rất giỏi tìm chứng cứ, cảnh sát sắp phá giải được mật khẩu điện thoại di động của cô ấy rồi, nhật ký liên lạc giữa hai người đều sẽ được phơi bày hết. Đến lúc đó, cậu có muốn chối cãi cũng vô dụng.” Anh Tứ không hề tin lời giải thích mà Tần Minh vừa đưa ra, “Cậu đọc cho tôi nghe câu cuối cùng trong cuốn nhật ký này: Bóng đen lay động bên cửa sổ, là kén của bướm hay là tơ của nhện? Người mà cô ấy muốn đi gặp chính là tác giả của bài hát này. Lời bài hát này do cậu viết, phải không?”

Anh Tứ yên lặng quan sát thái độ của Tần Minh. Cậu ta ngẩn người hồi lâu, sau đó phá lên cười như điên dại.

“Mỗi thế thôi sao? Trong tay anh chỉ có mỗi bằng chứng đó thôi sao?” Tần Minh vừa cười vè xấu xa vừa lắc đầu, “Chỉ dựa vào điều đó mà anh dám hoài nghi tôi? Anh, mẹ kiếp, đúng là coi thường những rocker như chúng tôi...”

Anh Tứ không thèm đoái hoài đến những câu châm chọc của cậu ta.

“Thứ nhất, nói thật nhé, bài hát này không phải bài hát mới, mà là bài hát cũ được sáng tác cách đây mười lăm năm rồi. Khi đó tôi, mẹ nó, còn đang ở ban nhạc Lò Hỏa Táng, nhớ không? Viết bài hát này xong đã từng hát ở bar hai lần, vì chuyện hòa âm cho bài hát mà các

thành viên trong ban nhạc cãi nhau ỏm tỏi, cuối cùng giải tán, vì thế bài hát này không được cho vào album. Mỗi bài hát đều do các thành viên trong ban nhạc cùng tham gia đóng góp nên người nào cũng có thể coi là tác giả của bài hát, sao anh lại khẳng định chắc chắn là tôi? Hơn nữa, điều quan trọng nhất là đàn bà ấy à, tôi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, tôi còn cần lên mạng chát chít lừa tình? Mẹ kiếp, tôi chỉ cần cua đại một em, hỏi thẳng, 'Anh muốn ngủ với em được không?', thế là xong chuyện, lại còn phải nói chuyện qua mạng nữa sao? Oh my God, há há há..."

Tần Minh cười ra nước mắt. Anh Tứ bắt đầu phẫn nộ, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy cậu ta nói cũng có lý. Giang Nguyệt, Diệp Phi, Lý Kinh Vũ... trong đầu anh đang bị những tình cảm cá nhân xáo trộn nên ảnh hưởng đến khả năng phán đoán.

Vậy nghĩa là nơi mà hôm nay Hoàng Hâm muốn đến có khả năng không phải ở đây!

Bên kia bờ suối, không biết nhóm nhạc đã lên sân khấu từ bao giờ, tiếng hoan hô của biển người vang lên như sấm dậy. Pháo hoa bay lên bầu trời đêm, nhuộm đỏ cả bầu trời đen kịt. Anh Tứ chợt cảm thấy kiệt quệ và mệt mỏi chưa từng thấy. Anh tìm một gốc cây, ngồi xếp bằng. Khoảnh khắc mộng chạm đất, anh thấy sức lực toàn cơ thể như bị rút cạn.

"Có người muốn giết tôi thật sao?" Tần Minh nhìn bầu trời đêm rực rỡ sắc màu, đột nhiên mở miệng hỏi.

Anh Tứ gật đầu.

"Sao hử còn chưa đến..." Tần Minh lấy chai rượu mạnh giấu trong ngực ra, nhấp một ngụm, sau đó đưa cho anh Tứ. Anh Tứ do

dự giây lát rồi cũng cầm lấy uống một ngụm.

“Cả đời tôi chưa bao giờ nịnh bợ người hâm mộ.” Giọng cậu ta xa xăm, “Con trai anh có thể coi là người đầu tiên mà tôi đồng ý nói chuyện riêng. Lúc đó người quản lý nói với tôi, tôi gật đầu đồng ý gấp vì sợ rằng không gấp sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.”

Anh Tứ không hiểu câu này của cậu ta mang hàm ý gì.

“Anh có biết vì sao tôi để bài hát cũ *Nhền nhện* làm bài hát chủ đề dùng để quảng bá album này không?”

Anh Tứ lắc đầu.

“Tôi không thể viết nổi nữa. Không thể viết được bất kỳ thứ gì nữa. Tôi uống rượu, cắn thuốc, chơi đàn bà, đánh nhau, lên tivi, tạo scandal. Trong những năm tháng đẹp đẽ nhất cuộc đời, tôi đã làm tất cả những việc đó, mà không chuyên tâm theo đuổi âm nhạc.” Tần Minh lại cười, nhưng giọng cười nghe như tiếng khóc, “Tôi hít ma túy, nhưng thứ tôi hút trong nhà vệ sinh ngày hôm nay thực sự không phải ma túy. Tôi dương tính với HIV, tuần sau sẽ công bố trong buổi họp báo.”

Anh Tứ tròn mắt ngạc nhiên, không biết nên nói gì.

“Cả đời tôi, tiền đủ rồi, đàn bà cũng đủ rồi. Nhưng đến khi sắp chết mới phát hiện, tất cả những điều đó đều chẳng đáng một đồng.” Giọng Tần Minh mỗi lúc một nhỏ hơn, “Không ai bảo tôi là người tốt, trước đây tôi không để tâm. Nhưng giờ sắp chết, tôi mới biết thực ra mình rất bận tâm. Bởi vì khi đã chết rồi, người ta nói anh là người thế nào thì anh chính là người thế đó, không còn cơ hội bác bỏ nữa...”

“Tôi biết ai là người dụ dỗ cô gái ấy.” Không biết bao lâu trôi qua Tần Minh mới tiếp tục mở miệng, “Tôi có một cậu em họ, cậu này rất

ngốc nghếch, thường xuyên mạo danh tôi lên mạng lừa các cô gái ngây thơ. Thông thường cậu ta sẽ chẳng làm gì các cô gái, nhưng những lúc cần thuốc thì tôi không dám chắc... Lần trước tôi đến Cửu An, thực ra cậu ta cũng đến cùng. Sau đó bị phóng viên phát hiện nên tôi cùng cậu ấy lái xe trở về Thượng Hải luôn...

Còn về bài hát đó... nó liên quan đến rất nhiều người. Người sửa lời bài hát cho tôi là Tường Lỗi. Tôi thấy trong danh sách các thành viên của Ban tổ chức có tên cậu ta... Còn cả ban nhạc... để tôi nhớ lại xem... ban nhạc, mẹ kiếp, ban nhạc Bối Ty Thiên Tử..." Ánh mắt Tấn Minh lại tản mát, "Bây giờ Bối Ty Thiên Tử giao du với ban nhạc Cưa Điện... Cưa Điện đã đến chưa? Mẹ nó, ai mà biết được lại hát dở tệ thế... Tôi có thể gọi cú điện thoại hỏi thăm, nhưng chắc gã đó vẫn hận tôi vì đã cướp ghê của gã nên chưa chắc đã nghe đâu... Tay chơi ghi-ta tên là Hàng Hàng hình như cũng đang ở Cửu An, chỗ suối nước nóng đấy. Đến giờ bọn tôi vẫn chưa nói chuyện lại với nhau. Mẹ kiếp, cậu ta làm như thể tôi ký hợp đồng không mang cậu ta theo là chuyện nhẩn tâm không có tính người vậy... Tay trống tên Ngũ Tử còn đấm tôi một quả, vì lý do gì thì quên rồi, hình như là vì tiền chẳng? Tóm lại hiện giờ cậu ta ở sân khấu nào thì các anh tự điều tra... Kiện Bàn Đóa Đóa, tay ghi-ta chính Triệu Tử đều chết rồi, mẹ kiếp, đều là do quá liều. My God, trời ạ, mẹ nó chứ... hai người đó giỏi lắm, thế mà chết rồi... Lúc đó chúng tôi ai cũng giỏi giang, ai cũng trẻ trung.... Mẹ nó, mười lăm năm rồi, mười lăm năm rồi..."

Giọng Tần Minh càng lúc càng nhỏ dần, rồi chỉ còn lại những tiếng lẩm bẩm không nghe thấy rõ. Cuối cùng, hai vai cậu ta run rẩy, bật khóc nức nở.

“Nói với anh những chuyện này làm gì, anh không hiểu đâu...” Mãi lâu sau, Tần Minh lau nước mắt, nét mặt thê lương tụ trào, “Có điều anh là người đầu tiên nghe tôi giải bày tâm sự xong mà không nôn ọe, không chế giễu, không cần đi rửa ruột...”

Đột nhiên, cậu ta phá lên cười một cách khoa trương.

“Cậu đừng nói nữa!” Trong ánh mắt ngạc nhiên của Tần Minh, anh Tứ giờ tay lấy chai rượu trong tay cậu ta, uống thêm ngụm nữa, “Tôi hiểu cậu...”

Theo yêu cầu của anh Tứ, mấy cảnh sát hình sự đều mặc thường phục, tập trung ở phía sau chiếc RV của Tần Minh. Do Tần Minh đề cập đến khá nhiều người nên Đội trưởng Hùng đành phải dàn mỏng lực lượng đi bảo vệ từng người. Thịnh thoảng lại có người vội vàng rời đi thực hiện nhiệm vụ.

“Tên này”, Cao Lô chợt hất cằm về phía người đứng phía sau anh Tứ, “anh Tứ phụ trách chứ?”

Quay lại sau, anh thấy Tần Minh đang lảo đảo bước đến.

“Các anh em rất khá!” Tần Minh hướng về phía Đội trưởng Hùng cất giọng lè nhè, đồng thời đưa cho anh Tứ điều thuốc, “Lần sau tôi sẽ đến chào hỏi người bên Ủy ban Nhân dân thành phố các anh...”

“Cậu ấy à”, Đội trưởng Hùng ngắt lời cậu ta, “ngoan ngoãn ngồi yên đấy, phối hợp với công tác của chúng tôi là được rồi.”

“Không vấn đề gì! Không vấn đề gì!” Tần Minh lơ đãng gật đầu, “Bạn bè cả mà, chuyện bạn bè nhờ vả nhất định phải làm...”

Thường Thụ Thanh đưa Diệp Phi đến chỗ anh Tứ chào tạm biệt.

“Khi này có nguy hiểm gì thế?” Anh ta thận trọng hỏi, “Tôi nghe Diệp Phi nói...”

“Không có gì đâu”, anh Tứ cảm thấy không cần thiết phải nói cho anh ta biết, “có chút hiểu lầm thôi.”

“Ừm ừm... Lần này tôi sơ suất quá, không nên để trẻ con đi một mình...”

“Được rồi, Thụ Thanh”, anh Tứ xua tay, “cậu đối với hai mẹ con cô ấy còn có trách nhiệm hơn tôi. Tôi là thằng khốn nạn. Cậu và hai mẹ con cô ấy phải sống thật hạnh phúc!”

Thường Thụ Thanh không ngờ anh Tứ nói trắng ra như thế, anh ta tỏ vẻ hơi ngượng ngùng.

Anh Tứ giơ tay về phía Diệp Phi định ôm con, nhưng Diệp Phi lại chần chừ. Cậu bé vẫn chưa tha thứ cho bố vì đã phá hỏng cơ hội quý hiếm ngàn năm có một được gặp thần tượng của mình.

“Nhóc con”, Tần Minh đứng cạnh nhìn thấy, liền vỗ nhẹ một cái vào ót cậu bé, “bố cậu và tôi vừa có chút chuyện quan trọng cần bàn bạc, lần sau chúng ta gặp nhau sau nhé. Tôi sẽ đến nhà cậu!”

“Thật... thật ạ?” Diệp Phi phấn khích đến mức nói lắp bắp.

“Đương nhiên rồi!” Tần Minh chợt kêu mấy tiếng khè khè quái dị, thè lưỡi, giơ tay làm động tác tay diễn hình của dân rock.

Diệp Phi toét miệng cười, rồi cũng thè lưỡi với Tần Minh.

“Được rồi! Bố cậu đang đợi kìa!” Tần Minh đẩy Diệp Phi một cái. Diệp Phi bước đến trước mặt anh Tứ, hai bố con ôm chặt nhau. Anh Tứ không nói gì, chỉ vỗ về và xoa đầu cậu bé như đang ôm ấp một

báu vật.

“Con người đến những lúc như thế này mới biết điều gì hối tiếc cần phải tranh thủ bù đắp...”

Nhìn theo đèn hậu của xe ô tô mà Thường Thụ Thanh vừa lái đi, Tần Minh nói vậy.

Anh Tứ không đếm xỉa gì đến cậu ta. Hồi lâu sau, anh mới quăng cho cậu ta một vật.

“Ồ, tôi đang thắc mắc không biết nó biến đâu, thì ra là bị rơi giữa đường...” Tần Minh cầm cuốn sách, lau nhẹ trang bìa như thể đang lau chùi một món bảo bối.

“Cậu mà cũng đọc sách sao?” Anh Tứ hỏi chân thành.

“Phải xem đó là loại sách gì.” Tần Minh cất cuốn sách vào trong túi, “Không có cuốn sách này thì tôi cũng không có sự nghiệp âm nhạc như hiện giờ.”

Anh Tứ nhìn cậu ta vẻ không hiểu.

“Anh có biết nhạc của tôi thuộc thể loại gì không? Không biết thật à? Được rồi! Là thể loại Death Metal.”

Anh Tứ lắc đầu, vẻ mặt lơ mơ không hiểu.

“Anh thật sự chưa bao giờ nghe nhạc của tôi sao?” Tần Minh bất lực hỏi dồn.

Anh Tứ vẫn lắc đầu.

“Nào! Nghe nhé!”

Tần Minh đưa tai nghe cho anh Tứ. Anh Tứ nghi hoặc một lát rồi mới đeo tai nghe. Anh lập tức giật nảy mình vì mớ tạp âm hỗn loạn hoặc có thể nói là giọng solo và tiếng trống cuồng loạn hòa lẫn tiếng

gào thét như đang phát điên.

“Ta đến mộ địa của người

Điên cuồng đào bới

Tìm quan tài của người

Người chết đang hát

Họ hát rằng:

Hấn móc mắt ta

Hấn mổ bụng của ta

Hấn chặt chân ta

Ta còn biết đi đâu?

Sofa màu cam, bàn trà màu tím

Mi ngồi đó, mặc bộ áo da người

Mi ngồi đó, bên xác người

Hành lang màu xanh, ta không thể không đi tiếp

Dù biết đầu bên kia là địa ngục

Địa ngục!

Địa ngục!

Địa ngục!

Địa ngục toàn xác người!”

“Thế nào?” Tần Minh xoa hai tay vào nhau, đặc ý hỏi.

“Cậu, mẹ nó, sao có thể viết ra thứ...” Anh Tứ cố nhin mới không bật ra mấy từ còn lại - *quỷ quái này*.

“Đúng thế! Chưa ai viết về những điều đó cả. Trong giới nghệ sĩ Hoa ngữ, tôi là người đi tiên phong về mảng này.” Tần Minh giơ ngón

tay cái lên chỉ vào mình, “Vì sao ư? Vì ở phương Tây, thể loại nhạc này đều lấy chủ đề về tôn giáo, linh hồn, ma cà rồng, người sói... Nhưng ở phương Đông chúng ta lại không có những thứ đó, nếu anh muốn bắt chước thì đám khán, thính giả gốc gác sẽ không thèm mua vé...”

Anh Tứ gật đầu đăi bôi, rồi cúi xuống kiểm tra điện thoại. Bàn Tam vẫn chưa có tin tức gì.

“Bởi vậy ban đầu, sự nghiệp ca hát của tôi rất bấp bênh, không kiếm được tiền, không có mấy người đến nghe hát. Hồi ấy, ngày nào tôi cũng cần thuốc, uống rượu, lên mạng đọc tiểu thuyết giết thời gian. Sau đó, tôi đọc cuốn sách này, trong chốc lát, đầu óc tôi liền được khai thông.

Cuốn sách này bán chạy như thế, rất nhiều người biết đến những câu chuyện viết trong đó. Tôi có thể sử dụng nó làm bối cảnh, rồi cải biên. Quả nhiên, bài hát này vừa viết xong là nổi ngay. Khi nãy anh thắc mắc vì sao thán trước tôi đến Cửu An phải không? Bởi vì tôi muốn tranh thủ thời gian bù đắp những điều khiến mình hối tiếc, tôi muốn gặp tác giả để trực tiếp nói lời cảm ơn.”

“Gì cơ?”

“Thần tượng quan trọng nhất của tôi, người đó đã khích lệ tôi tiếp tục bước đi trên con đường hoạt động âm nhạc, người đó đã gợi ý tất cả lời bài hát cho tôi, người đó là thiên tài đã đưa thần thoại Cthulhu vào giới tiểu thuyết Trung Quốc, là bậc thầy tiểu thuyết kinh dị Trung Quốc. Người đó tên là Khương Thâm, hiện giờ thấy Khương Thâm đang ở đây, ở Cửu An, mà tôi, mẹ kiếp, lần nữa suốt mười năm giờ mới nhớ ra cần đến gặp ông ấy. Anh đoán xem

chuyện gì xảy ra? Thực ra chúng tôi đã từng gặp nhau. Ông ấy nói vô tình gặp tôi ở quán bar, nơi lần đầu tiên tôi hát ở đó, ông ấy còn nói đã nghe bài *Nhền nhện* mà tôi hát hôm ấy! Ôi trời, mẹ kiếp...”

Tần Minh hưng phấn nói suốt một hồi, lúc quay lại thì phát hiện anh Tứ đang kinh ngạc nhìn mình chăm chăm.

“Gợi ý... thế có được không?”

Anh Tứ gật gật đầu.

“Mẹ kiếp, cũng đúng Tần Minh lắc đầu, rồi cũng nhận ra sự sơ suất của mình, “Sao tôi có thể quên điều đó được chứ?”

“Có phải xảy ra vấn đề gì không?” Khương Thâm đột nhiên ngừng trả lời, ngẩng đầu nhìn Hoàng Hâm.

“Ông bảo sao?” Hoàng Hâm hơi giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn không bộc lộ cảm xúc gì, tay đặt xuống dưới gầm bàn; đôi mắt rần rần nhìn đối phương chăm chăm.

“Tôi vừa nói”, Khương Thâm giơ tay chỉ về phía Hoàng An, “có phải máy quay phim xảy ra vấn đề gì không?”

Hoàng Hâm ngây người, rồi quay đầu lại, thoáng chốc thăm muốn ngoác miệng mắng thẳng em họ. Cái thằng đàn Hoàng An này làm bộ làm tịch vác máy quay phim lên thế mà lại quên không bật nguồn. Đèn nguồn phía trước không sáng, đương nhiên sẽ nhìn ra ngay.

Hắn quay ngoắt đầu lại nhìn Khương Thâm, dường như đối phương không nhận ra điều này hoang đường đến mức nào.

“Có phải hết pin rồi không?”

Hoàng Hâm đột nhiên rất muốn cười.

Ông không phải nhà văn nổi tiếng sao? Không phải đọc nhiều sách sao? Không phải có văn hóa sao? Vậy mà đến lúc cần thiết sao lại dằn dặt thế? Không nhận ra có vấn đề sao?

Hắn bất giác cảm thấy mình giỏi giang hơn người, cảm giác chưa bao giờ có này bùng cháy mãnh liệt trong lòng hắn. Hoàng Hâm chợt không nổi giết ông ta nhanh như vậy.

“Đúng đúng! Đúng thế thật!” Hắn tát nước theo mưa, rồi cầm máy quay phim lên giả bộ xem xét, “Hay là chúng ta dùng điện thoại quay tiếp nhé...”

“Thế thì”, Khương Thâm gật đầu, “dùng cái này đi! Điện thoại dễ bị rung.”

Khương Thâm đưa chiếc iPad đang cầm trong tay cho hắn.

Hoàng Hâm hơi ngẩn người, sau đó cười cười.

“Được được! Rất cảm ơn ông.”

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng hắn đang cười muốn vỡ ruột.

Con người ấy à, chính là dê tiệt. Đàn ông, đàn bà đều vậy hết.

Các người mua đồ trên mạng, dẫn ta đến cạnh các người. Các người gọi điện thoại bảo ta đến nhà các người. Các người chủ động mở cửa mời ta vào nhà.

Các người đều sinh ra để cho ta giết.

“Xin cho phép tôi được hỏi thêm câu cuối cùng...”

Ngày thứ tư, Chủ nhật, 10 giờ đêm.

“Khương Thâm đang ở Cừu An sao?” Đội trưởng Hùng nghe báo

cáo của anh Tứ xong liền giết mình, “Chẳng phải ông ta mắc bệnh tâm thần ư?”

Anh Tứ cũng có ấn tượng mờ mờ về chuyện mà Đội trưởng Hùng vừa nhắc đến. Nhà văn nổi tiếng với một loạt sách bán chạy, bậc thầy về tiểu thuyết kinh dị, Khương Thâm đột nhiên công bố trên mạng rằng mình đang bị tâm thần, từ đó ông ta lặn mất tăm, không rõ đi đâu.

“Tần Minh nói ông ta khỏi từ lâu rồi. Tuần trước, hai người họ vừa mới gặp nhau, nhưng bị phóng viên phát hiện nên hai người họ gặp nhau vội vã, ăn bữa cơm, rồi cậu ta lái xe trở về Thượng Hải.”

“Vậy phải báo cho Ủy ban Nhân dân thành phố biết.” Đội trưởng Hùng nói xong liền tắt điện thoại.

Anh Tứ hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề. Cho dù chưa quan tâm đến việc bệnh tâm thần của ông ta đã khỏi hẳn hay chưa, thì Khương Thâm vốn là viên ngọc trong giới văn nghệ sĩ ở Cửu An. Nhiều năm trước đây, sách của ông ta nhận được phản hồi rất tốt, bán chạy, kiếm được rất nhiều tiền. Sau đó ông ta bỗng dưng im hơi lặng tiếng, đúng lúc mọi người sắp quên mất sự tồn tại của ông ta thì người nước ngoài lại tặng ông ta giải thưởng văn học gì đó. Thế là giới truyền thông lại được phen rầm rộ. Họ nói từ trước đến giờ chưa có ai giành được giải thưởng văn học bằng ngôn ngữ tiếng Trung. Thoáng chốc Khương Thâm trở thành cái tên nóng bỏng tay.

Bây giờ ông ta đang giữ chức chủ tịch danh dự của Hội liên hiệp Văn học - Nghệ thuật Trung Quốc.

“Phía bên Ủy ban Nhân dân thành phố yêu cầu tôi hỏi lại cậu, cậu cảm thấy bên nào có khả năng hơn?” Đội trưởng Hùng gọi điện cho

anh Tứ, “Tần Minh hay Khương Thâm?”

Thực ra anh Tứ suy xét và cân nhắc mãi, cuối cùng vẫn cảm thấy khả năng Hoàng Hâm ra tay với Tần Minh lớn hơn, bởi vì kiểu nhà văn như Khương Thâm, có lẽ Hoàng Hâm sẽ cảm thấy quá xa lạ chẳng?

“Tôi vẫn cảm thấy là Tần Minh”, anh Tứ thành thực đáp, “độ nổi tiếng của cậu ta cao hơn một chút.”

“Tứ Minh, đừng trách tôi không nhân nhượng cậu.” Đội trưởng Hùng suy nghĩ một lát, rồi đưa ra quyết định, “Nhưng cậu đích thân đi bảo vệ Khương Thâm nhé! Giao cho đám trẻ, tôi không yên tâm.”

“Sao không để người khác đi?” Anh Tứ cảm thấy lửa lập tức bốc lên đỉnh đầu.

“Tình hình của Khương Thâm tương đối phức tạp.” Đội trưởng Hùng lưỡng lự trước được phản ứng của anh Tứ, “Tìm ông ta rất khó.”

“Sao lại khó?”

“Ông ta đã ở ẩn nhiều năm rồi. Tài sản lại lăm. Không ai biết chính xác rốt cuộc ông ta đang ở đâu. Bây giờ tôi không thể cử người thiếu kinh nghiệm. Cậu luôn lăm mưu nhiều kế hơn lớp cảnh sát trẻ.”

Anh Tứ suy nghĩ một lát. Tuy rằng cố thủ ở đây có khả năng bắt được Hoàng Hâm cao hơn, nhưng rốt cuộc vẫn không thể đảm bảo 100%. Cách đề phòng mọi sự bất ngờ chính là phải bố trí đặt bẫy ở mọi địa điểm có khả năng xảy ra.

“Được! Tôi sẽ đến đó.”

“Ông Khương Thâm, ông không ngại nếu tôi hỏi một câu hỏi mang

tính riêng tư chứ ạ?” Sau khi tiêu hao khá khá thời gian, Hoàng Hâm cảm thấy cũng đủ rồi, thỏa mãn sự tò mò của bản thân rồi, có thể động thủ được rồi.

Khương Thâm không trả lời ngay, mà tựa người vào lưng ghế, neho mắt nhìn Hoàng Hâm.

“Không phải tôi, mà rất nhiều độc giả đều có hứng thú muốn biết điều này.” Hoàng Hâm không đợi ông ta đồng ý đã hỏi luôn, “Một số người hình dung ông năm đó xuất hiện trên văn đàn giống như khách nhà trời giáng thế. Hình như không ai có thể nói rõ lai lịch trước đó của ông, bởi vậy tồn tại rất nhiều tin đồn. Xin hỏi ông có thể...”

“Anh cứ hỏi thẳng đi!” Khương Thâm cười hiền hòa, “Có phải anh nghe nói tôi bị điên không?”

Hoàng Hâm cười gian tà gật đầu. Hắn phát hiện càng gần lúc giết người hắn lại càng thiếu kiên nhẫn.

Bệnh này phải sửa mới được. Hắn nghĩ.

“Để tôi kể từ đầu vậy! Thực ra chuyện này... trước đây tôi từng đề cập vụn vặt trong mỗi lần được mời phỏng vấn. Tôi sinh ra ở Indonesia. Ở đó, gia đình tôi có vườn cây rất rộng. Sau phong trào 13/9”, về mặt Khương Thâm vẫn hiền hòa như trước, nhưng giọng nói hơi ngừng lại giây lát, “bố tôi liền đưa tôi trở về quê hương, kết quả về nước lại gặp đúng thời điểm không yên bình... Sau đó tôi sang Đông Nam Á, tiếp đó nữa thì đi Mỹ. Tôi có một người chú ở bên đó. Ban đầu lúc mới đến Mỹ, cuộc sống của tôi rất khổ cực, phải đi làm thuê, làm đủ mọi công việc. Những nơi như phòng giặt là, lò mổ, công trường... tôi đều từng làm rồi. Sau đó, tôi giành được học bổng

của một trường quân đội, nên đã vào đại học. Sau khi tốt nghiệp và phục vụ trong quân đội vài năm, tôi xuất ngũ, bắt đầu làm kinh doanh. Rồi tiếp đó vừa vận có cơ hội làm đúng nghề nên tôi trở về Trung Quốc. Về nước được mấy năm, tôi tình cờ bắt đầu công việc viết lách...”

Hoàng Hâm hiểu lơ mơ, rồi gật đầu. Câu trả lời này khiến hắn thấy hiu hiu buồn ngủ, những điều Khương Thâm nói đều vượt xa phạm vi nếm trải cuộc sống của hắn. Chẳng khác nào có người giới thiệu với hắn người ngoài hành tinh ăn gì và không ăn gì.

“Vậy sau đó sao ông không tiếp tục viết nữa.”

“Trước tiên tôi xin thanh minh, tôi không hề bị điên”, xem chừng Khương Thâm cũng không nhịn được cười, “tôi chỉ quyết định ẩn cư mà thôi.”

“Ồ? Vì sao vậy?”

“Bởi vì tôi hết hứng thú với công việc viết lách. Những thứ tôi viết ra bị giới thể tục nói quá hàn lâm, còn giới hàn lâm lại nói quá thể tục. Khi bắt đầu viết, mục đích của tôi là tự tìm thú vui cho mình. Nhàn rồi không có việc gì làm thì đăng lên mạng chơi, không ngờ được nhiều người quan tâm đến vậy. Nổi tiếng kiểu này, tôi cũng chẳng hề cảm thấy tự hào gì, thế nên tôi hết hứng viết. Dẫu sao tôi cũng kiếm được tiền rồi, riêng việc chuyển thể thành phim, mấy bộ đó đã bán được vài triệu tệ. Khi ấy đúng là một con số lớn.”

Hoàng Hâm và Hoàng An không kiềm chế được, đưa mắt nhìn nhau. “Tôi mua vài ngôi nhà, nhưng sống ở đâu cũng ồn ào. Cuối cùng tôi nhìn trúng mảnh đất trên sườn núi, nên mua luôn, tự mình thiết kế ngôi nhà này...”

Khương Thâm thao thao bất tuyệt kể về cuộc sống ẩn dật của mình, trồng cây thế nào, nuôi lợn ra sao... Hoàng Hâm không nghe lọt tiếng nào.

Mẹ nó, đêch ai thềm quan tâm ông sống ra sao?!

Chỗ này liệu đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ? Máy triệu tệ? Không đúng! Bây giờ giá nhà tăng vù vù, ông ta chỉ cần bán đi chút ít đã có hàng chục triệu tệ rồi...

Giấu ở đâu nhỉ? Nhất định phải bắt ông ta khai ra!

Hoàng Hâm không thể đợi được nữa. Lòng tham giống như ngọn núi lửa sắp phun trào.

Hắn không có hứng thú và khả năng tiếp tục ngụy trang bản thân nữa.

“Các anh còn câu hỏi nào nữa không?” Khương Thâm nhìn đồng hồ, “Nếu không còn thì...”

“Vẫn còn câu hỏi cuối cùng.” Hoàng Hâm mỉm cười, đứng dậy, tay cầm súng, “Ông cần tiền, hay cần mạng sống?”

Chương 12: ÁC QUỶ

Anh Tứ phát hiện mình có chút hiểu nhầm về nhà văn, ví dụ như đánh giá thấp khả năng kiếm tiền của họ. Căn cứ vào ghi chép của Cục Thống kê bất động sản, bất động sản của Khương Thâm phân bố ở rất nhiều khu vực trong thành phố Cửu An. Anh Tứ và Tiểu An chia nhau ra tìm ở các điểm, nhưng đều không tìm thấy ông ta. Có vẻ Khương Thâm chưa bao giờ sống ở những ngôi nhà đó.

“Sao ông ta có nhiều nhà thế nhỉ? Viết sách mà kiếm được nhiều tiền vậy sao?” Anh Tứ bực mình kêu ầm trong điện thoại.

“Em cũng không rõ.” Tiểu An giải thích, “Em từng đọc truyện của ông ấy, rất kỳ dị, nhưng lại được một nhóm cộng đồng mạng đặc biệt ưa thích, có điều chắc chắn sách của ông ta không thể bán chạy bằng một vài truyện sáng tác sau này như *Đạo mộ bút ký* hay *Ma thối*”

đèn... Em đoán có lẽ ông ta còn có các nguồn thu nhập khác...”

“Cậu còn mấy nơi nữa?”

“Còn một nơi nữa thôi.”

“Tôi cũng vậy.”

Nhưng không bao lâu sau đó, hai người đều thất vọng nặng nề.

Khương Thâm không ở trong cả mười ngôi nhà đó.

Gọi điện thoại hỏi thì biết ngoại trừ em họ của Tần Minh hiện giờ chưa có tin tức gì ra, những người còn lại đều được bảo vệ an toàn. Đến thời điểm hiện tại vẫn chưa thấy dấu vết Hoàng Hâm lộ diện.

Ngộ nhớ Hoàng Hâm thực sự đến chỗ Khương Thâm... ngộ nhớ hẳn đã giết ông ta... vậy thì Giang Nguyệt...

Lòng anh Tứ nóng như lửa đốt, nhưng không biết làm gì hơn.

Đúng lúc này, điện thoại di động của anh reo vang.

Là Bàng Tam!

“Anh Tứ, khẩu súng mà anh bảo em đi hỏi dò đã có manh mối rồi.”

“Nói đi!”

“Lão Sáu Hà bán cho anh ta. Khẩu súng lục đó có hai mươi viên đạn, anh ta còn mượn lão Sáu thiết bị theo dõi nữa...”

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh Tứ.

“Bàng Tam, cậu vừa nói thiết bị theo dõi sao?”

“Đúng vậy! GPS... Anh Tứ nói xem anh ta cần món đó làm gì nhỉ?”

Anh Tứ thoát nhiên hiểu được nguyên nhân vì sao. Phương Thuận Khai phát hiện Giang Nguyệt từng đến nhà anh. Anh lập tức gọi điện thoại cho đồng nghiệp đang ở hiện trường, hỏi có tìm thấy

thiết bị theo dõi không. Câu trả lời anh nhận được là: Không! Họ đã lục soát kỹ càng xe của Giang Nguyệt, nhưng không phát hiện thấy thiết bị theo dõi nào.

“Vậy ở quanh khu vực hiện trường có không?”

Đáp án vẫn là: Không! Cảnh sát đã lật tung khu vực quanh đó, bao gồm các thùng rác, nhưng vẫn không phát hiện thấy vật gì khác thường.

“Bàng Tam, cậu mau hỏi giúp tôi, lúc Phương Thuận Khai đến mua súng, anh ta có lái xe đến không? Nếu có thì chiếc xe đó màu gì?” Anh Tứ bắt đầu kích động.

Anh ta bám theo xe Giang Nguyệt, chắc chắn không thể chạy bộ mà đuổi theo. Gọi taxi cũng chưa chắc có xe nào đồng ý chở anh ta bám theo xe người khác...

“Ông ta nói Phương Thuận Khai lái chiếc xe du lịch màu đỏ đến cửa hàng. Khi đó hai người còn tranh cãi mấy câu. Lão Sáu Hà trách Phương Thuận Khai có tiền mua xe sao không có tiền trả ông ta hai mươi ngàn mà anh ta vay trước đó đã lâu.”

Xe du lịch màu đỏ!

Đó chính là chiếc xe mà anh Tứ giới thiệu cho Giang Nguyệt mua.

“Tôi đã cho anh vay tiền bao nhiêu lần rồi! Ngay cả xe ô tô của tôi cũng đưa anh rồi!”

Câu đáp trả của Giang Nguyệt lúc cô và Phương Thuận Khai cãi nhau chột vang lên trong đầu anh Tứ.

Chiếc xe mà Hoàng Hâm lái chính là xe của Phương Thuận Khai!

Mà vì Phương Thuận Khai cần trả lại thiết bị theo dõi cho Sáu Hà

nên chắc tám phần là Phương Thuận Khai đã gỡ thiết bị theo dõi và để trên xe mình.

“Bằng Tam, tôi còn nhớ lão Sáu Hà đầu tư tay cái tiến thiết bị theo dõi phải không?” Giọng anh Tứ run lên không kiểm soát được.

“Đúng vậy, lão già đó thích chừa đường lui cho bản thân...”

“Thế thì cậu mau bảo ông ta tìm cách kiểm tra xem tin hiện thiết bị theo dõi có di chuyển hay không...”

Mấy giây sau, Khương Thâm mới hiểu ra hoàn cảnh của mình.

“Các anh... các anh...” Ông ta chỉ Hoàng Hâm, muốn đứng dậy mà không sao đứng nổi.

Hoàng An bước nhanh đến, giơ tay gạt điện thoại xuống đất, túm cổ áo Khương Thâm, nhắc ông ta khỏi sofa.

“Thông thường tôi sẽ cửa cổ họng trước.” Hoàng Hâm nghịch khẩu súng, hưởng thụ cảm giác nhìn ngắm con mồi mất hết khả năng kháng cự, “Nhưng hôm nay tôi muốn phá lệ. Ông muốn để tôi phá lệ không?”

Khương Thâm gạt đầu.

“Vậy ông có thể dẫn chúng tôi đi lấy tiền của ông không? Nếu ngay chuyện nhỏ này mà ông cũng không làm được thì tôi cũng chẳng cần thiết phá lệ. Ông bảo có đúng không nào?”

Khương Thâm lại gạt đầu.

“Được rồi! Tiền để ở đâu?”

“Dưới tầng hầm.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Bốn triệu tệ.”

Hai người bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, sắp nhảy cẫng lên vì sung sướng.

“Dẫn đường!” Hoàng An hưng phấn hét to.

“Đợi chút!” Hoàng Hâm bất chợt nhớ ra điều gì, “Cậu ra xe mang ả kia vào đây! Để lâu thế, khéo ả chết ngạt mất.”

Trong phòng khách chỉ còn lại Hoàng Hâm và Khương Thâm ngồi đối diện với nhau.

“Rốt cuộc các anh là ai?” Dường như Khương Thâm đã bình tĩnh lại.

Hoàng Hâm không trả lời, hất phất lên cười.

“Bây giờ có nói ông cũng không biết tôi là ai. Nhưng ngày mai không còn ai không biết tôi là ai nữa.”

“Tôi đưa tiền cho anh, anh có thả tôi không?” Khương Thâm vô cũng bình tĩnh ra điều kiện, “Tôi đảm bảo sẽ không báo cảnh sát.”

“Đưa tiền rồi nói sau...”, Hoàng Hâm nghiêng đầu cười.

Ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào.

Hoàng An đã trở vào, vai hất ta vác Giang Nguyệt đang run như cày sậy.

“Sao lại không tìm thấy?” Anh Tứ dừng xe bên đường, quát lên qua điện thoại.

Đó là một tin xấu.

Không tìm thấy tín hiệu GPS.

“Anh Tứ, anh nghe em giải thích”, Sáu Hà cố gắng trấn tĩnh nói qua điện thoại, “loại GPS này cũng không Phải vạn năng. Ở những nơi mà không thể bắt được tín hiệu vệ tinh, ví dụ như trong phòng, dưới tầng hầm, thì nó đều không có tín hiệu.”

“Mẹ nó, thế tôi còn tìm ông làm cái mẹ gì?!” Anh Tứ tức giận đập tay vào vô lăng, “Tôi tổng mẹ ông vào tù cho xong.”

“Anh Tứ, sếp Tứ... anh đừng vội!” Sáu Hà sợ thực sự, “Nói không chừng anh ta đang đỗ xe ở dưới tầng hầm, đợi thêm chút nữa, đợi chút nữa anh ta lái xe ra thì sẽ có tín hiệu ngay thôi.”

Anh Tứ do dự giây lát, nhưng sau đó liền quyết định không thể chờ đợi thêm.

Hoàng Hâm không có lý do gì mà kéo dài kế hoạch báo thù.

Càng không có lý do gì để Giang Nguyệt sống đến ngày hôm sau. “Không còn thời gian nữa!” Anh Tứ hạ quyết tâm, “Ông kiểm tra cho tôi xem nó biến mất ở địa điểm nào?”

Sáu Hà “Dạ!” một tiếng rồi vội vàng nhập lệnh vào thiết bị giám sát.

Điểm nhỏ hình tròn màu đỏ liền xuất hiện.

Vị trí nó dừng lại trước đó là ở núi Ngọa Hổ.

Giang Nguyệt bị ném lên sofa, trạng thái tinh thần vẫn suy sụp nghiêm trọng.

Tóc tai cô rũ rượi, quần áo trên người ướt sũng mồ hôi. Miệng bị dán băng dính kín mít khiến cô chỉ có thể kêu lên những tiếng ú ớ hãi hùng.

“Cô ta là ai?” Khương Thâm nhíu mày hỏi.

“Gái”, Hoàng Hâm cười hì hì đáp lời, “chúng tôi kinh doanh đa ngành nghề mà.”

“Hình như cô ta bị thương rồi, để tôi xem nào!”

Khương Thâm chỉ tay vào vết thương trên trán Giang Nguyệt.

Hoàng Hâm không trả lời, hươ hươ hòng sủng. Hoàng An liền bước đến, tạt tai Khương Thâm một cái thật kêu.

“Đây không phải chuyện ông cần bận tâm, hiểu chưa?” Ánh mắt Hoàng Hâm vô cùng hung tợn, “Tôi bảo ông làm cái gì thì ông làm cái đó. Ở đây, lời nói của tôi chính là mệnh lệnh.”

Nói xong, hắt hướng ánh mắt về phía Giang Nguyệt.

Hắn chậm rãi bước lại gần cô, cô liền co quắp toàn thân như vừa bị điện giật.

“Nói thật cho ông biết, cô ta không sống được bao lâu nữa đâu.” Hoàng Hâm nhón tay bóp cằm Giang Nguyệt, bắt cô phải quay mặt về phía mình. Hai mắt cô trợn trừng, nước mắt rơi lã chã.

“Cô biết bọn tôi muốn làm gì đúng không?” Giọng Hoàng Hâm đầy vẻ chế giễu.

Giang Nguyệt òa khóc, cố gắng tránh xa hắn thêm một chút.

“Đúng thế đấy! Bạn trai, hay có thể gọi là chồng cô chắc đã nói cho cô biết: Chúng tôi từng đột nhập vào phòng giết người, phân xác. Đợi chút nữa, cô chính là người tiếp theo.”

Giang Nguyệt im lìm vài giây như bị hôn mê. Động tác, hô hấp, giọng nói... tất cả đều biến mất. Sau đó dường như đột ngột tỉnh lại, cô dùng hết sức bình sinh giãy giụa, kêu gào, uốn éo cơ thể như thể

cả thế giới này đã biến thành chiếc quan tài sắt mọc đầy gai nhọn đang dần dần ép vào người cô.

Hoàng Hâm quan sát một hồi với vẻ hài lòng, sau đó hần đứng dậy, nhổ bãi nước bọt về phía cô.

“Con đàn bà ti tiện! Muốn trách thì trách cô đã tìm phải thằng đàn ông đó.”

“Xử lý cô ta luôn chứ?” Sắc mặt Hoàng An đỏ gay, toàn thân run rẩy đầy kích động, “Không thể đợi nổi nữa...”

“Thằng vô dụng!” Hoàng Hâm mắng, “Làm việc chính trước đã!”

Hần bước đến bên cạnh bàn, hất súng ra hiệu cho Khương Thâm đứng dậy.

“Đi nào! Dẫn bọn tôi đi lấy tiền!”

Khương Thâm nhìn khẩu súng, rồi lại nhìn Giang Nguyệt, sau đó đứng dậy theo mệnh lệnh.

“Tôi phải cầm cái này theo.” Ông ta chỉ vào iPad, “Mật mã kết sắt ở trong phần mềm của vật này.”

“Đám người có văn hóa các ông đều tự cho mình thông minh.” Hoàng Hâm cầm iPad kiểm tra một lát rồi giao lại cho ông ta.

Khương Thâm gơ hai tay đỡ iPad rồi đi về phía cầu thang.

Đội trưởng Hùng ngồi đợi trong văn phòng tối om. Ông cảm thấy mình giống như đang tiến hành một trận thủy chiến. Tất cả máy bay đều đã được điều động đi chiến đấu, còn mình chỉ biết chờ đợi kết quả của cuộc chiến hoặc chờ máy bay ném bom của đối phương giội bom xuống đầu.

Ông cảm thấy lồng ngực rất khó chịu, cuối cùng đành dụi thuốc lá, lấy vỉ thuốc, uống hai viên.

Đúng lúc này, điện thoại reo vang.

“Sở Tài, có kết quả rồi.” Người ở đầu bên kia điện thoại là Lâm Tác Hải, bạn học cũ ở bên Mỹ của ông.

“Kết quả thế nào?”

“Kết quả thì có rồi nhưng hơi lạ đấy...”

“Là túi đựng thi thể! Loại túi đựng thi thể vớt dưới đập nước là một loại túi đựng thi thể quân dụng được sản xuất từ những năm 60 đến những năm 70 tại Mỹ.” Đội trưởng Hùng triệu tập cuộc họp khẩn cấp, tuyên bố thông tin kỳ lạ đó, “Chất liệu may túi đã được cải tiến dai chắc hơn bình thường, chuyên dùng cho các vùng có điều kiện khắc nghiệt như trong rừng rậm nhiệt đới hay trên sa mạc. Đây không phải sản phẩm dân dụng, mà chuyên cung cấp cho bộ đội lục quân.”

Mọi người nhìn nhau. Túi đựng thi thể của quân đội Mỹ? Sao thứ này lại xuất hiện ở Cửu An.

“Liệu trên thị trường có lưu hành loại túi này không?” Cao Lôi hỏi.

“Tôi đã hỏi các chuyên viên kỹ thuật rồi”, anh Dương nói, “rất ít gặp. Hiện giờ trên mạng vẫn có một vài người thích sưu tập sản phẩm quân dụng mua túi đựng thi thể, nhưng loại túi này đã ngừng sản xuất từ giữa những năm 80 rồi. Mà thời điểm đó còn chưa hình thành phương thức giao dịch qua mạng. Bởi vậy không thể xảy ra khả năng họ mua sản phẩm từ nước ngoài qua mạng internet. Với số lượng túi nhiều như thế, theo lý mà nói thì chỉ người từng làm trong

quân đội Mỹ vào thời điểm ấy mới có thể lấy được hàng.”

Mọi người đều lơ mơ không hiểu nổi. Vụ án xảy ra ở thành phố Cửu An, một đô thị cấp hai thế mà điều tra đi điều tra lại kiểu gì còn liên đới đến cả lực lượng quân Mỹ. Điều này nghe có vẻ hơi thiếu thực tế.

Hay có nhầm lẫn gì chăng?

Phòng họp im phăng phắc, tâm trạng mọi người nặng như đeo chì, ai nấy cúi đầu suy nghĩ mông lung.

“Mỹ... Mỹ...” Chỉ duy anh Dương không ngừng gõ trán, lẩm bẩm một mình.

“Sao vậy? Cậu có ý kiến gì à?” Đội trưởng Hùng ân cần hỏi.

“Gì nhỉ? Sao sắp nghĩ ra đến nơi rồi mà lại quên mất...” Vẻ mặt anh Dương biểu lộ sự nôn nóng và bức bối. Anh cố gắng nhớ mà mãi vẫn chưa nhớ ra.

Đúng lúc này, cửa phòng họp bật mở.

Long Minh Hải, thành viên Đội 2 và hai người khác bê cơm hộp vào.

“Chú Dương, chú muốn ăn cơm sườn hay cơm cá?” Long Minh Hải hỏi.

“Cậu bảo gì?” Anh Dương sực tỉnh, tay run rẩy vì kích động

“Cơm sườn...”

“Sườn...sườn... sườn... Mỹ...” Anh Dương lẩm bẩm mấy từ đó một lúc lâu như thể bị trúng tà, rồi anh bất thành linh đứng bật dậy, hô to, “Tôi nhớ ra rồi!”

Anh chạy về văn phòng của mình, bới lật một hồi, sau đó cầm một cuốn sách chạy trở lại phòng họp.

Mọi người vây quanh xem thì phát hiện đó là một cuốn sách hướng dẫn chăn nuôi.

“Chú Dương, chú đọc loại sách này à?”

“Làm pháp y mà, thứ gì cũng phải hiểu một chút...” Anh Dương phấn khích giở sách, cuối cũng dừng lại ở một trang. Mọi người nhìn thấy trang đó vẽ tranh minh họa.

Là sơ đồ xẻ thịt lợn.

Đến đây, mọi người đều đã hiểu, ai nấy liền rung mình ớn lạnh. Tên đó có lẽ đã phân xác phỏng theo cách xẻ thịt tiêu chuẩn của ngành công nghiệp giết mổ Mỹ.

“Hắn từng là công nhân ở lò mổ của Mỹ!”

Quan điểm này khiến phòng họp ồn ào, nhốn nháo. Một cảnh sát trẻ bước vào, giật mình trước khung cảnh đó nên không dám nói gì, chỉ đặt một chồng văn bản rồi ra ngoài. Tiểu An cầm lên đọc mới biết đó là tập tài liệu mà lúc trước Đội trưởng Hùng yêu cầu in ra. Trên đó là tư liệu về những người có khả năng trở thành người bị hại; tên tuổi, lý lịch trích ngang của họ... toàn bộ đều được liệt kê trong bảng biểu.

“Sao giờ mới in ra?” Tiểu An khế hỏi.

“Máy in bị hỏng, giờ mới sửa xong...”

Dường như để chứng thực lời cậu ta nói là đúng, một đồng nghiệp khác vội vàng bước vào, trên tay cũng cầm một xấp văn bản.

Tiểu An cầm lên xem, đó là hình giải phẫu các đặc trưng mà hung thủ đã thực hiện trên các nạn nhân được Tổ Chuyên án *Xác chết giấu trong đập nước* vẽ lại.

“Ai phụ trách sửa chữa các thiết bị máy móc này thế? Đây là lần thứ bao nhiêu rồi?” Cậu ta đang định trách móc vài câu, đột nhiên liền dừng mắt lại tại hai trang. Bởi vì cậu ta vừa nhìn thấy điểm chính trên hai trang đó, chúng quá trùng nhau, rõ ràng là lý lịch của cùng một người.

Cầu thang dẫn xuống tầng hầm liên tục vang lên tiếng kêu cọt két. Dường như nó không thể tải được trọng lượng của ba người trưởng thành. Bóng đèn tròn vàng vọt lắt lư trên trần nhà khiến những chiếc bóng in trên tường như đang phấn khích nhảy múa. Sàn nhà dưới tầng hầm được lát bằng xi măng, hơi ẩm ướt, còn có mùi gì đó rất quái lạ. Ngẩng đầu lên thì thấy trước mắt là một hành lang hẹp, phía tận cùng của hành lang là một cánh cửa nhỏ.

“Két bảo hiểm đặt phía sau cánh cửa.” Khương Thâm chỉ vào cánh cửa và nói.

Hoàng Hâm dùng súng chỉ trỏ. Hoàng An đi đằng trước Khương Thâm kẹp giữa hai người bọn chúng. Hành lang vừa hẹp vừa thấp, hai bên còn treo vài móc sắt rất lớn.

“Vật này dùng để làm gì?” Hoàng An tò mò hỏi.

Khương Thâm đang định trả lời thì Hoàng Hâm ra hiệu cho ông ta ngậm miệng.

“Có đèn điện không?” Một cảm giác kỳ lạ mách bảo hẳn cần phải thận trọng hơn, “Tối quá!”

Khương Thâm gật đầu, chỉ tay về phía vách tường ngay cạnh người.

“Tự bật lên!” Hoàng Hâm ra lệnh.

Khương Thâm gật đầu phục tùng.

Tách!

Ánh sáng trắng đột ngột ập đến làm Hoàng Hâm chói mắt, hắt nheo mắt lại.

Vào chính khoảnh khắc ấy, cuối cùng não bộ đã thoát khỏi các thông tin về thị giác và bắt đầu xử lý những thông tin mà nó bỏ qua khi bị quá tải lúc trước đó.

Chi tiết mà khi nãy ở phòng khách hắt nhìn thấy nhưng không chú ý giờ chui vào não hắt.

Lúc ả đàn bà kia giây giụa đã làm vỏ bọc sofa bị rách và giật cả khăn trải bàn xuống đất. Vì sao khi ấy mình lại có cảm giác rất quái lạ nhỉ?

Mình đã nhìn thấy gì?

Màu sắc! Đúng rồi! Chính là màu sắc.

Sofa màu cam.

Bàn trà màu tím.

Cảm giác sợ hãi kinh hoàng không biết từ đâu bất chợt bủa vây khắp người Hoàng Hâm.

Bởi vì hắt vừa nhìn thấy vách tường hành lang màu xanh lá cây tươi non mơn mớn...

Khương Thâm thành linh quay ngoắt người lại, cánh tay bổ xuống mạnh như con dao cẩu. Ánh sáng trắng vụt lướt qua, góc nhọn của chiếc iPad rạch một đường trên cánh tay phải của Hoàng Hâm. Hắt thấy đau buốt, vụn xương gãy đâm thủng da thịt, lòi cả ra ngoài.

Khẩu súng văng xuống đất. Còn chưa kịp kêu lên tiếng nào thì đầu của hắn đã bị Khương Thâm tóm chặt, đập chan chát xuống nền xi măng.

Hắn ngã gục xuống sàn nhà.

Hoàng An chờ đợi nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt, sau đó hắn ta cầm dao nhào tới. Khương Thâm như có mắt sau lưng, lập tức quay người lại, áp sát cánh tay to khỏe của hắn ta nhanh hơn một bước. Trong chớp mắt, Hoàng An phát hiện khuôn mặt trắng ớn của Khương Thâm đã ở ngay trước mắt mình.

Trán Khương Thâm cũng như sắt nguội đập bôm bốp vào sống mũi Hoàng An. Hắn ta kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã ngửa ra sau, nhưng cánh tay vạm vỡ vẫn vô thức ôm chặt lấy Khương Thâm.

“Anh! Đâm chết ông ta từ phía sau đi!” Hắn ta vẫn còn ôm hy vọng về sự trợ giúp của Hoàng Hâm.

Nhưng dường như Khương Thâm không hề có ý định giãy ra, mà hai tay ôm lấy mặt của Hoàng An, há miệng cắn một nhát!

“Á!”

Tiếng thét thảm thiết như xé tim xé phổi vang vọng dọc hành lang. Hoàng An ôm mặt bên trái bị cắn của mình ngã vật xuống đất, lăn lộn khắp sàn nhà. Khương Thâm từ tốn bước lại gần túm tóc hắn, bắt hắn ngửa mặt lên, hai tay cầm phập xuống.

Cơn đau kịch liệt dâng trào! Màn đêm vĩnh hằng sắp giáng xuống thế giới của hắn! Hoàng An phát ra tiếng kêu vượt ra ngoài phạm vi con người có thể gào thét. Khương Thâm vươn dài hai tay, đặt dưới nách của Hoàng An rồi gầm lên một tiếng, không ngờ có thể nhắc bổng một người đàn ông vạm vỡ lên.

“Vật đó dùng để làm thế này!” Nói xong, Khương Thâm duỗi thẳng cánh tay, móc sắt sắc nhọn cắm vào Xương bả vai của Hoàng An. Hắn ta bị treo lủng lẳng trên móc chẳng khác nào một con lợn vừa bị giết thịt.

Hoàng Hâm đứng gần đó, nhìn cảnh tượng giống như cơn ác mộng diễn ra trước mắt mà run lẩy bẩy, không thể gượng đứng dậy nổi. Khương Thâm quay đầu nhìn hắn, khẽ mỉm cười, chậm chậm đi về phía hắn.

“Ông... ông đừng... ông là thứ quái vật gì thế?” Hoàng Hâm điên cuồng gầm gào. Hắn biết câu hỏi cuối cùng của mình chắc chắn không bao giờ nhận được câu trả lời. Nhưng nếu không gào lên thì nỗi khiếp đảm sẽ xé nát tim hắn trước khi “con quái vật kia” kịp xuống tay.

Quả nhiên Khương Thâm không trả lời, chỉ từ tốn lấy một móc sắt xuống.

“Màn phỏng vấn kết thúc rồi à?” Khương Thâm nhẹ giọng hỏi.

Kẻ giết người như giết rắn dưới chân Khương Thâm đã đầm đìa nước mắt, không thốt lên được tiếng nào. Chiếc móc đâm phập vào cơ thể hắn. Tiếng thét thê thảm của hắn vang lên chói tai.

“Nghệp dư!” Cuối cùng Khương Thâm lắc đầu chê bai.

Khương Thâm cũng treo Hoàng Hâm lên móc sắt, mở cánh cửa sắt ở phía tận cùng của hành lang. Cạnh cửa có một cái nút, ấn nút một cái, hai thi thể xấu số kia chậm chậm trượt vào trong. Đúng lúc này, Khương Thâm nghe thấy tiếng động vang lên ở tầng trệt.

Lão ta hiểu người phụ nữ kia đã tỉnh.

“Hình như hơi nhiều quá...” Lão ta lẩm bẩm, chậm chậm bước lên cầu thang.

“Tôi biết hắn là ai rồi!”

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tiểu An. Tay cậu ta run run, đưa trang thứ nhất trong danh sách người bị hại cho Đội trưởng Hùng. Mọi người xúm lại xem, cái tên in trên danh sách ghi rõ ràng rành rành: Khương Thâm.

“Khương Thâm, nhà văn nổi tiếng, tên thật là Johnson Kangean.

Năm 1956, sinh ra ở đảo Java, Indonesia.

Năm 1980, di cư sang Mỹ. Ban đầu làm công nhân ở lò giết mổ gia súc, sau đó giành được học bổng, vào đại học.

Năm 1985, gia nhập lực lượng quân Mỹ, tham gia chiến tranh Panama, chiến dịch *Bão táp sa mạc* trong chiến tranh Vùng Vịnh với tư cách là quân y. Sau đó xuất ngũ, bỏ ngành y, tham gia kinh doanh.

Năm 1998, di cư sang Hồng Kông, trong thời gian đó thường xuyên đi đi về về giữa Trung Quốc đại lục và Hồng Kông.

Năm 2005, đăng một loạt tiểu thuyết mạng như *Hang động*, *Bãi săn người*, *Kẻ nghiền xương*, *Ma đêm*... nhờ đó được mệnh danh là nhà văn best-seller.”

“Indonesia...” Anh Lưu nói.

“Quân nhân Mỹ...” Trương Tấn nói.

“Quân y...” Anh Dương nói.

“Công nhân lò mổ...” Đội trưởng Hùng nói.

“Chết rồi!” Mặt Cao Lô tái xám như tro, “Anh Tứ...”

Ngày thứ tư, Chủ nhật, 11 giờ đêm.

Khương Thâm vừa huýt sáo vừa quét dọn nhà cửa. Lão ta dựng chiếc ghế bị đổ lên, vớt hết mảnh lọ hoa bị vỡ. Vỏ bọc sofa bị rách thì không còn cách nào khác, đành giặt ra thôi. Sau đó, lão ta lấy máy hút bụi. Trong tạp âm u u của máy hút bụi, lão ta tính toán xem còn bao nhiêu công việc cần hoàn thành nốt. Xe của hai tên kia đã chuyển sang nhà để xe rồi, ngày mai phải xử lý gọn gàng. Còn ả đàn bà kia cũng phải xử lý, ngày mai làm luôn thể...

Còn gì nữa không nhỉ?

Hình như không còn gì nữa... Mà hình như vẫn còn việc khá quan trọng khi này mới nhớ ra nhưng giờ lại quên...

Nhiều tuổi rồi, điều đó chẳng tốt chút nào...

Máy hút bụi dừng lại ở một góc trần nhà. Nơi đó có một con nhện đang giăng lưới tơ mới. Lão ta tắt máy hút bụi, lặng lẽ nhìn nó. Lần này, lão ta nhìn nó nhưng không cảm thấy trống rỗng nữa mà thấy niềm vui sướng đã lâu không còn cảm nhận được đang tràn ngập trong lòng.

Lâu rồi chưa vận động. Lần trước với Bàn Hiểu Yến chỉ là màn khởi động, mà cũng chỉ có thể coi đó là màn khởi động mà thôi.

Lần này mới thực sự là ra tay.

Lão ta ngửa đầu, khoan khoái hít thở một hơi dài.

Lão ta cảm thấy đã lâu rồi tim mình mới đập mạnh mẽ như thế này.

Lão ta cảm thấy có lẽ trước đây Hoàng Hâm cũng từng được nếm

trải cảm giác kỳ diệu đó.

Lão ta còn cảm thấy nếu không tiếp tục hưởng thụ trải nghiệm này thì thật là đáng tiếc.

Lão ta mỉm cười.

“Ngựa già phủ phục bên máng, nhưng chí hướng ở ngoài ngàn dặm...”

Lão ta khẽ ngân nga, ngón tay nhấn vào công tắc, máy hút bụi liên hoạt động trở lại, con nhện bị hút vào trong, tan xác.

Đúng lúc đó, chuông cửa reo vang.

Qua lỗ mắt mèo, lão ta thấy một người đàn ông gầy gò, đầu cạo trọc xuất hiện trước cửa.

“Tôi là Diệp Tứ Minh, thuộc Đội Cảnh sát hình sự của thành phố. Xin hỏi ông Khương Thâm có nhà không ạ?”

Anh Tứ đến núi Ngọa Hồ từ khoảng hai tiếng đồng hồ trước. Trên đường đến đây xảy ra vài sự cố, vì quá tin tưởng vào thiết bị theo dõi, chỉ nhìn nó mà không nhìn đường nên anh đã lái xe lên sườn núi. Anh Tứ lại ôm hy vọng nhờ may mắn đi tiếp sẽ đến nơi, kết quả cuối cùng lên không lên được mà xuống cũng không xuống được. Anh leo ra khỏi xe, mở điện thoại kiểm tra thì phát hiện dừng nói xe, ngay cả dấu tích của đường sá cũng chẳng thấy đâu.

“Ông, mẹ nó, định hại tôi à?” Anh Tứ gọi điện về nổi cơn thịnh nộ quát mắng ầm ĩ. Kết quả Sáu Hà nói, thiết bị GPS này sẽ chênh lệch chút ít so với thực tế. Anh Tứ hỏi chênh lệch bao xa, ông ta nói chuyện này chỉ có các lãnh đạo quốc gia mới biết. Anh Tứ hỏi giờ

phải làm gì, ông ta nói tốt nhất là cứ đi loanh quanh mấy vòng xem sao. Ngọn núi này kéo dài triền miên mấy trăm dặm, vắt ngang mấy thành phố, cho dù anh Tứ lái xe thì cũng không thể lái đủ một vòng. Anh muốn mắng thêm vài câu nữa cho hả giận, nhưng mới đi được hai bước thì điện thoại mất tín hiệu, tìm kiểu gì cũng không thể bắt sóng lại được. Bốn bề tối om, một tia sáng le lói cũng không thấy đâu, anh Tứ thở dài, đành nghĩ cách cho xe quay ra. Đúng lúc lấy dây thép buộc vào thân cây thì anh Tứ phát hiện một điều: Do không dễ dàng tìm được thân cây có kích thước vừa vặn nên anh Tứ đi mãi lên trên, cuối cùng phát hiện thì ra dưới chân mình không phải ngọn núi đất mà là con đường đắp cao quanh núi. Bước đến đó xem, anh thấy có vết lốp xe còn rất mới.

Con đường nhỏ hẹp toàn ổ gà, hai bên đường là rừng cây rậm rạp, đến gió cũng không thể lọt vào. Tán lá cây trên đầu đan cài dày đặc tạo thành một hành lang màu xanh. Nước mưa rơi xuống lá cây, tích tụ thành những giọt nước màu xanh to như hạt đậu, phát ra tiếng lộp độp không theo quy luật nào.

“Chắc vì đám lá này nên mới không có sóng điện thoại...” Anh Tứ vừa lái xe vừa nghĩ.

Cứ như vậy, anh lái xe suốt mấy tiếng đồng hồ, ánh đèn ở hẻm núi phía xa lúc ẩn lúc hiện.

Anh Tứ xuống xe ở địa điểm cách ngôi nhà này chừng mấy trăm mét. Anh lấy điện thoại di động, nhưng vẫn không có tín hiệu. Anh lắc đầu, rút súng ra, chậm chậm tiến về phía trước. Trước tiên anh đi vòng quanh nhà một vòng. Kiến trúc của ngôi nhà này rất đặc biệt, mái ngói đỏ tươi, chóp nhọn, càng làm nổi bật tường trắng và các cột

trụ hình vuông.

Bỗng dưng anh thấy tiếc vì Tiểu An không ở đây, nếu không anh có thể hỏi cậu ta xem kiểu kiến trúc này theo phong cách gì.

Cửa sổ lành lặn, không hề có dấu vết đột nhập. Quanh đó cũng không có chiếc xe hơi nào. Bên cạnh ngôi nhà có một nhà để xe.

Anh Tứ nghĩ, xem ra vết lốp xe để lại trên đường đến đây là của chủ nhà.

Có vẻ Hoàng Hâm sẽ không đến đây. Hoặc giả đây căn bản không phải mục tiêu của hắn...

Anh Tứ bước đến trước ngôi nhà, gõ cửa.

Sau đó, anh gặp Khương Thâm.

“Có người muốn giết tôi? Vì sao?”

Bước vào phòng, anh Tứ giải thích đại khái về lý do cuộc viếng thăm của mình. Khương Thâm kinh ngạc tột độ. Anh Tứ vừa giải thích vừa ngằm quan sát căn phòng. Cách bài trí của phòng khách khác biệt hoàn toàn với vẻ bề ngoài của ngôi nhà, căn phòng này mang phong cách nhiệt đới điển hình. Sofa và mấy chiếc ghế bành được bện bằng mây, bàn trà và chiếc bàn kê sát phòng bếp thiết kế kiểu không gian mở được làm bằng gỗ thối màu tím đen. Giá sách bằng gỗ tếch, trông bóng sáng, chắc chắn, dày dặn. Trần nhà hiện rõ từng đường vân gỗ, chiếc quạt treo làm bằng đồng nguyên chất, không rõ chỉ treo ở đó để trang trí hay có thể dùng thật...

“Bắt lấy này!”

Anh Tứ bắt lấy vật đang bay đến. Thì ra là một chiếc khăn mặt.

Khương Thâm vừa ném nó cho anh. Trong phút chốc, thiện cảm của anh dành cho người này lập tức tăng vọt lên.

“Chúng ta có phải...”, anh Tứ vừa lau mặt vừa nhíu mày nhớ lại, “có phải từng gặp nhau ở đâu rồi không nhỉ? Ông xem đầu óc tôi...”

Khương Thâm mỉm cười lắc đầu.

“Ông ở xa xôi quá...”, anh Tứ cũng cảm thấy mình nhớ nhầm nên chuyển đề tài về nội dung chính.

“Trước đây tôi mua mảnh đất này định làm nông trại”, phía cuối cửa phòng khách là gian bếp thiết kế theo phong cách không gian mở, Khương Thâm dẫn anh Tứ đến đó, vừa bật bếp đun nước vừa tiếp tục nói chuyện với anh, “sau đó thấy lên núi xuống núi cũng bất tiện nên xây luôn ngôi nhà ở đây. Tôi chỉ thích yên tĩnh, thỉnh thoảng lái xe xuống núi mua ít đồ dùng hằng ngày, cũng chẳng thấy phiền toái gì...”

“Ô, tôi đang nghĩ vết lốp xe trên đường núi có phải của ông không”, anh Tứ gật đầu. “Đầu của ông bị sao thế?”

“Lớn tuổi rồi, đi đứng không cẩn thận nên vấp ngã.” Khương Thâm cười cười, chỉ tay lên vầng trán đang dán băng cá nhân của mình, “Hai người đó trông như thế nào?”

“Ông có thấy người nào gần đây thường lảng vảng quanh khu vực này không?” Anh Tứ lấy ảnh của Hoàng Hâm trong balô ra đưa cho Khương Thâm, “Có lẽ hẳn còn đồng bọn.”

“Chưa thấy bao giờ...”, Khương Thâm ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu, “Anh muốn dùng trà hay cà phê?”

“Cho tôi trà!” Anh Tứ bắt đầu thấy đau đầu, anh ra sức ấn huyệt

thái dương, “Chưa gặp là tốt, tôi cũng hy vọng mục tiêu của chúng không phải ông. Có điều chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn. Ông đưa tôi đi quanh nhà một vòng nhé!”

Khương Thâm dẫn anh Tứ đi khắp nhà một lượt, từ tầng một lên tầng hai. Anh đóng chặt các cửa sổ lại, còn kiểm tra xem còn lỗ hổng nào không. Khương Thâm theo sau, hết sức phối hợp.

“Có tầng hầm không?” Bận rộn một hồi xong, anh chỉ về phía cầu thang và hỏi.

“Nơi đó đựng mấy đồ lặt vặt.” Khương Thâm mỉm cười, “Có cửa sổ nhỏ, tự tôi đi đóng là được.”

“Không được!” Anh Tứ lập tức lắc đầu, “Tôi không yên tâm.”

“Vậy được, mời anh!” Khương Thâm vẫn cười.

Đúng lúc này, anh Tứ chợt nhớ ra một chuyện quan trọng hơn. Anh rút điện thoại thì phát hiện có một cuộc gọi nhỡ, có lẽ cuộc gọi này đến từ trước khi điện thoại bị mất tín hiệu nhưng anh không để ý.

Đó là số máy lạ.

“Sao nhà ông không có tín hiệu điện thoại vậy?” Anh Tứ hơi mất kiên nhẫn, không đợi được thêm nữa. Trong đầu anh thầm suy đoán cuộc điện thoại kia muốn thông báo cho anh biết một trong những thông tin như sau:

Em họ của Tần Minh đã bị bắt.

Bên đó đã tìm thấy hành tung của Hoàng Hâm.

Hoặc thậm chí còn tốt hơn thế, Hoàng Hâm đã bị bắt... Vậy Giang Nguyệt thì sao?

“Trên núi là vậy đấy!” Khương Thâm gật đầu, “Tôi chọn nơi này ẩn cư cũng vì muốn được thanh tĩnh.”

“Nhà ông có điện thoại bàn không?”

Khương Thâm chỉ vào chiếc sofa ở phòng khách..

“Tôi gọi nhờ một cuộc điện thoại...” Nói xong, anh Tứ liền quay người bước đến đó.

“Vậy tôi xuống tầng hầm...”, Khương Thâm chỉ về phía cầu thang và nói.

“Ông đừng đi xa quá!” Anh Tứ đáp lấy lệ, rồi nhắc ống nghe lên.

Điện thoại được kết nối. Kết quả khiến anh Tứ vô cùng thất vọng.

“Anh Tứ à? Tôi là Ngô Đào, nhân viên giám sát mạng.”

“Tôi đây, có việc gì vậy?” Anh Tứ không nhớ ra vì sao nhân viên giám sát mạng lại tìm mình.

“Cuối cùng đã phá giải được đồng điện thoại di động đó rồi!” Giọng Ngô Đào nghe có vẻ rất hưng phấn, “Chúng tôi đã tìm ra điện thoại di động của Bàn Hiểu Yến!”

Lúc này, anh Tứ mới nhớ ra mình đã đưa hết đồng điện thoại tìm thấy trong nhà Hoàng Hâm cho trung tâm giám sát mạng điện thoại.

“Sao giờ mới phá giải được?” Anh Tứ vỗ đùi, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên hỏi cậu ta.

“Anh thông cảm, cái thì dùng hệ điều hành iOS, cái thì dùng Android, cái thì hàng chính hãng, cái thì hàng trôi nổi...”

“Được rồi! Cậu mau nói xem đã phát hiện được gì?”

“Bàn Hiểu Yến có mấy cuộc gọi đi, đều là gọi đến một vài đường dây nóng. Thứ duy nhất có giá trị là các cuộc gọi qua QQ. Đúng là cô

ấy liên tục nói chuyện với một người.”

“Ai cơ? Có phải tên là...”, anh Tứ sờ soạng khắp người tìm tờ giấy. Trên đó viết tên của em họ Tần Minh.

“Đối phương không dùng tên thật, mà dùng số điện thoại di động để đăng nhập. Cô ấy đều dùng Voice Chat. Mà lấy được nhật ký nói chuyện qua Voice Chat rất khó khăn.”

“Vậy có cách nào xác định được lai lịch của kẻ đó không?” Anh Tứ cắn móng tay.

“Về mặt kỹ thuật thì không có cách nào...” Giọng Ngô Đào nghe có vẻ rất bất lực.

“Vậy thì thế này đi”, anh Tứ chợt nảy ra một ý tưởng, “cậu nhắn cho tôi một tin nhắn lừa hấn xem thế nào, ví dụ bảo hấn nhập số chứng minh nhân dân của mình chẳng hạn...”

“Anh Tứ, loại người đó sẽ không cả tin làm theo đâu...” Ngô Đào tỏ vẻ khó xử. “Chẳng sao hết, ‘có quả hay không thì cứ rung cây trước đã’...”

Trong điện thoại vọng ra tiếng gõ bàn phím lách cách. “Tôi viết là ‘Tài khoản QQ của quý khách đã đăng nhập ở máy khác, xin mời nhập số điện thoại di động hoặc số chứng minh nhân dân để kiểm chứng’.”

“Được, gửi đi!”

“Nếu hấn không trả lời thì làm sao?”

“Cứ gửi tiếp, gửi cả trăm lần, ép hấn phải trả lời.”

“Tôi vừa gửi xong. À đúng rồi, anh Tứ, Đội Cảnh sát hình sự các anh dạo này bận gì vậy? Có phải quên tôi rồi không? Sao cái điện

thoại đó...”

Điện thoại đột nhiên bị ngắt.

Anh Tứ đặt ống nghe xuống rồi bấm số lại, nhưng vẫn không kết nối được, như thể đường dây bị cắt đứt vậy.

Đèn trong phòng khách chợt tắt ngóm. Anh Tứ thầm thắc mắc trong lòng, đang định quay người đi tìm Khương Thâm để hỏi thì phát hiện lão ta đã biến mất từ lúc nào. Trong phòng khách chỉ còn một mình anh bị bao vây giữa đồng đồ gia dụng kỳ quái như thể vật trưng bày cuối cùng trong viện bảo tàng.

“Ông Khương Thâm?” Anh gọi to.

Không có tiếng trả lời. Anh Tứ ngửi thấy một mùi rất bất thường lan tỏa trong không khí.

Anh định gọi lần nữa thì toàn thân chợt cứng ngắc. Anh giống người thợ săn nghe ngóng tiếng bước chân của con vật khổng lồ đang tiến lại gần, nghiêng tai, chầm chậm cúi người xuống.

Đó là tiếng kêu u u rất khế.

Nơi phát ra âm thanh cách chỗ anh đứng rất gần, rất gần.

Còn chưa kịp nghe kỹ thì lại thấy một tràng “u u...” nữa vang lên.

Trong phòng vẫn không một bóng người. Tiếng u u vang lên liên miên không dứt, giống như cỗ cương thi không chịu yên phận mà bực dọc gõ lên nắp quan tài.

Anh Tứ cẩn trọng từ từ phủ phục người xuống như thể nhìn thấy vị vu sư đáng kính, cuối cùng anh rạp người trên tấm thảm đắt tiền, chui đầu vào gầm sofa.

Trong không gian tối om, màn hình của chiếc điện thoại iPhone

sáng lên.

Trên đó, con chim cánh cụt - biểu tượng của QQ liên tục nhảy nhót.

Tài khoản QQ của quý khách đã đăng nhập ở máy khác...

Lông khắp người anh Tứ lập tức dựng đứng. Tim anh đập giống như tiếng búa đập vào bia một lúc nửa đêm.

Là Khương Thâm.

Người nói chuyện với Bàn Hiểu Yến là Khương Thâm.

Người cắt dây điện thoại là Khương Thâm.

Không cần quay đầu lại, anh Tứ cũng có thể khẳng định 100% là Khương Thâm đang đứng ngay sau lưng mình.

Anh Tứ nhắm mắt, rồi mở mắt. Tiết tấu giống như đây là lần cuối cùng anh có thể hô hấp trong cuộc đời.

Anh hét to, nhảy bật lên, rút súng ra, dùng hết sức bình sinh quay ngoắt người lại.

Nhưng tất cả đã muộn.

Xuất hiện trước mắt anh là Khương Thâm lao đến như một chiếc bóng và cả khuôn mặt cười nanh ác của lão ta.

Phập! Một mũi dao cắm vào cơ thể anh Tứ.

Chương 13: LÒ MỎ

Thời gian dường như bốc hơi thành sương khói, khiến mọi thứ trước mắt trở nên mờ ảo. Tiếng ong ong chấn động màng nhĩ làm anh ngỡ rằng mình đang ở trong lò quay. Anh còn loáng thoáng nghe thấy tiếng kim loại va chạm vào nhau, lúc chói tai, lúc lại văng vẳng không rõ tiếng, thực khiến người ta buồn bực, khó chịu. Anh Tứ muốn đứng lên nhưng đôi chân không nghe theo sai khiến, muốn bịt tai lại nhưng không cảm giác được hai bàn tay đang ở đâu. Anh bồn loạn, luồng khí đục ngầu tích tụ trong bụng, rồi cuối cùng bùng phát ra ngoài

Anh ngửa cổ kêu dài.

Cảnh tượng trước mắt lúc mờ lúc tỏ.

Cuối cùng, anh Tứ cũng thực sự mở mắt, anh phát hiện trước mặt

mình là một chiếc bàn tròn rất lớn, trên mặt bàn phủ tấm khăn trải bàn màu hạt dẻ rất tinh tế, xung quanh có vài chiếc ghế. Anh định nhìn quanh bốn phía nhưng đầu anh nặng nề tựa khối sắt hàng trăm cân, vừa quay cổ đã thấy xương khớp đau buốt như vừa bị gãy. Nhưng lòng hiếu kỳ vẫn giục giã anh phải hướng đầu sang phía bên phải, bởi vì anh rất muốn xác định xem ai đang khóc thút thít.

Thế là anh nhìn thấy người đang ngồi cách mình hai chiếc ghế nữa, chính là Giang Nguyệt.

“Cô...”, niềm vui sướng tràn ngập lồng ngực, anh dùng hết sức bình sinh để đứng dậy, kết quả phải đón nhận một cơn đau dữ dội.

Bấy giờ anh mới biết mình bị trói trên ghế. Chiếc ghế được bắt vít cố định với sàn nhà.

Giang Nguyệt nhìn anh, đôi mắt cô đắm lệt.

“Lão... Lão ta...”, mỗi âm tiết cô phát ra đều run rẩy, giống như chiếc đĩa hát dính nhiều vết xước.

Anh Tứ chợt hiểu ra.

Anh quay đầu sang bên trái. Đón anh là ánh mắt chứa ý cười của Khương Thâm.

“Anh tỉnh rồi à?” So với lúc mới gặp mặt thì bây giờ lão ta ăn vận trang trọng hơn nhiều: quần Tây đen, giày da bóng lộn, tóc vuốt keo trải ngược ra sau, chiếc áo sơ mi màu trắng bằng lụa tơ tằm chính hiệu được xắn tay áo lên, để lộ cánh tay đặc biệt vạm vỡ, săn chắc vẫn thường giấu bên dưới lớp vải.

“Anh tên là Diệp Tứ Minh?” Khương Thâm cầm dao, “Bác sĩ Giang đã kể cho tôi nghe về tình trạng của anh. Phản ứng cai thuốc tốt hơn

chút nào chưa?”

“Ông...” ,anh Tứ tức giận định chất vấn thì thấy vùng bụng của mình đau dữ dội.

“Tôi đã xử lý vết thương ở bụng rồi.” Khương Thâm lấy dĩa chỉ về phía anh và nói, “Yên tâm đi! Tôi đã tránh đâm vào chỗ hiểm, chỉ chảy chút máu thôi.”

“Tôi hỏi ông, ông rốt cuộc là ai?” Anh Tứ nghiêng răng gằn từng tiếng.

Khương Thâm mỉm cười.

“Thực ra chúng ta từng gặp nhau rồi”, lão ta chỉ ngón trỏ vào anh Tứ, “ anh vừa bước vào là tôi đã thấy quen mặt, giờ cuối cùng cũng nhớ ra... lúc ở Bệnh viện số 2...”

“Chỗ bác sĩ Hạ...”, anh Tứ cũng sức nhớ ra, “ông chính là bệnh nhân thần tài của bác sĩ Hạ...”

“Đúng là có duyên với nhau!” Khương Thâm giơ một ngón tay lên ra hiệu đợi một chút, rồi xoay người cầm một vật để trên bàn.

Đó là chiếc túi xách quai chéo của anh Tứ.

“Anh đến vì vật này à?” Lão ta lấy Cánh tay giả của Bàn Hiếu Yến trong túi ra.

“Ông làm gì cô ấy rồi?” Tuy anh Tứ biết bản thân mình cũng khó giữ nổi mạng, nhưng anh vẫn muốn ôm tâm lý cầu may về sự sống sót của cô gái mà mình chưa từng gặp mặt.

“Đương nhiên là giết rồi.”

“Vì sao?” Mắt anh Tứ mở to hết cỡ, “Cô ấy tin tưởng ông, sùng bái ông, cô ấy cứ ngỡ rằng ông là ân nhân cứu mạng của mình, cô ấy coi

ông là niềm hy vọng của cuộc đời mới, thế mà ông nỡ xuống tay với cô ấy sao?”

“Vậy à?” Khương Thâm vừa nhai vừa trả lời lầy lẹ.

“Rốt cuộc vì sao ông làm vậy? Cô ấy bám lấy ông? Cô ấy muốn tiền của ông? Hay cô ấy có thai rồi?”

“Anh nghĩ đi đâu thế?” Khương Thâm cười không thành tiếng.

“Lấy một ví dụ thế này nhé! Anh có ăn thịt không?” Lão ta giơ chiếc đĩa đang xiên một miếng thịt lên, hỏi anh Tứ, sau đó lại quay sang nhìn Giang Nguyệt. Giang Nguyệt sợ hãi quay đầu đi nơi khác.

“Ngày nào con người trên thế giới này cũng giết lợn, nhưng có ai từng nói cho con lợn biết lý do không? Động vật cấp cao không cần nói cho động vật cấp thấp về lý do vì sao bị giết. Có thể giết thì giết thôi. Nếu buộc phải tìm một lý do thì đó chính là: Tôi thích thế!”

Lão ta cầm bình đựng gia vị, từ tốn rắc lên miếng thịt.

“Ăn không?” Lão ta nhiệt tình một cách vừa đủ mời anh Tứ, “Bột quế Indonesia đấy. Hồi còn ở Indonesia, nhà tôi có một nông trại lớn, nuôi bò, nuôi gà, nhưng nuôi nhiều nhất là lợn.” Khương Thâm đặt dao, đĩa xuống bàn, ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Lúc còn nhỏ, bố tôi thường dạy tôi cách chăm sóc lợn: cho chúng ăn, tắm tấp cho chúng, cho chúng tắm nắng, nhưng không được để chúng tắm nắng quá lâu. Lúc không có việc gì làm thì nói chuyện với chúng, gần gũi chúng. Tôi từng hỏi ông tại sao phải làm vậy, ông nói làm vậy thì thịt lợn sẽ ngon hơn. Đương nhiên rồi, mãi đến năm 65 ông mới hiểu, thì ra chính phủ cũng đối xử với ông như vậy...”

Tốc độ nói của Khương Thâm mỗi lúc một chậm hơn, dường như lão ta đang chìm đắm trong hồi ức. Hai tay anh Tứ nhẹ nhàng hoạt

động phía sau lưng, tìm nơi để mài mòn sợi dây thừng.

“Sau đó cả nhà tôi rời Indonesia, trở về tổ quốc.” Lão ta cười, để lộ hàm răng trắng ón, “Định cư, đi học, đọc sách... Tôi cứ ngỡ rằng gia đình mình sẽ trở lại cuộc sống bình thường. Kết quả là đến năm 70, họ đều chết hết...”

Bàng Hiểu Yến cho rằng tôi chỉ nói những điều ấy với mình cô ta?” Khương Thâm đột nhiên bừng tỉnh, bất chợt chuyển chủ đề, “Sao có chuyện đó được? Hàng năm tôi đều đến trại cai nghiện một đôi lần, chọn vài người, sau đó trở về từ từ nói chuyện với họ qua mạng. Cô ta dễ tin người, dễ ra tay nên tôi chọn cô ta.”

“Ông đã giết tất cả bao nhiêu người rồi?” Giọng anh Tứ đã bình tĩnh hơn.

“Vấn đề này hơi khó trả lời.” Khương Thâm mỉm cười, “Tôi giết người lần đầu từ năm mười lăm tuổi. Một Phần tử trí thức cho rằng tôi không hề biết chuyện cả nhà mình đã bị giết hết, định lừa tôi vào rừng giết nốt, kết quả bị tôi xử lý lại. Tôi chạy sang Lào làm lính, ở trong quân ngũ đến năm mười chín tuổi. Tôi giết bao nhiêu người ấy à? Có trời mới biết...”

“Bao nhiêu người?” Anh Tứ lắc mạnh chiếc ghế.

“Đến năm 75”, Khương Thâm như không nghe thấy tiếng anh Tứ, “có lần đi thực hiện nhiệm vụ thì bị chặn đường rút lui, sau đó bị nhốt vào trại tập trung. Ngoài tôi ra, tất cả những người khác đều bị bắn chết ngay tối hôm đó. Có thể vì tôi là người Hoa nên họ nhất thời không nỡ giết, họ để tôi làm việc vặt trong trại tập trung... Công việc của tôi là dồn những người cần phải giết lên xe, sau đó lái xe vào rừng...”

Anh Tứ đột nhiên phá lên cười.

Khương Thâm ngừng lại, nhìn anh.

“Xin hỏi có gì đáng cười?”

“Loại người như các ông ấy à, đều là lũ khốn nạn.” Ngoại trừ muốn tranh thủ thời gian, anh Tứ cũng thực sự cảm thấy hơi buồn cười. Cuối cùng, anh đã tìm ra điểm hơn người về mặt đạo đức, giống như thể một người phát hiện ra đúng là mình không thể đánh lại tinh tinh, nhưng tinh tinh rốt cuộc vẫn chỉ là tinh tinh, là động vật cấp thấp hơn con người.

“Nói rõ hơn xem nào!” Khương Thâm nhìn anh chăm chăm, không hề chớp mắt.

“Giết người rồi đổ trách nhiệm lên đầu người khác. Lúc thì bảo do bị bố mẹ ngược đãi, lúc thì bảo do bạn bè xúi giục, lúc thì lại bảo do nạn nhân gây sự tự tìm cái chết. Lý do của ông mới mẻ hơn một chút, nhưng chung quy lại thì vẫn là vậy.” Anh Tứ thu lại nụ cười, “Mẹ kiếp, lần này về Trung Quốc giết người, chẳng lẽ ông còn muốn nói là do cựu quốc vương Campuchia bắt ông làm sao?”

Khương Thâm không tức giận, chỉ cười cười lắc đầu.

“Thế giới này sa đọa như vậy đấy, những kẻ ở tầng lớp thấp, càng ít đọc sách, càng thiếu kiến thức thì quyền phát ngôn lại càng cao, chỉ dựa vào sự ngu xuẩn của mình để đưa ra các phán đoán ngông cuồng về thế giới. Chưa bao giờ tôi nói mình bị ép phải giết người hay chịu ảnh hưởng ngoại lực nào đó buộc phải giết người.”

Lão ta đứng dậy, khua tay múa chân loạn xạ ở khoảng không trước mặt.

“Cuộc đời này, tôi phải chịu không ít khổ sở vì những nhân tố không thể chọn lựa như huyết thống, gia đình... Nhưng tôi nên hận huyết thống hay xuất thân của mình ư? Nghĩ kỹ lại, không thể được! Vì rốt cuộc những điều đó cũng từng giúp tôi rất nhiều, khiến tôi biến thành tôi của ngày hôm nay.

Nếu gia đình tôi không giàu có thì tôi có thể nhận được sự giáo dục tốt ngay từ khi còn nhỏ không? Nếu không trở về Trung Quốc thì tôi có cơ hội ra sách và trở thành nhà văn không? Nếu tôi không phải người Hoa thì bọn Khmer đỏ đã bắn chết tôi ngay đêm đó rồi. Năm 80, nếu không nhờ vào quan hệ của những thương nhân người Hoa, tôi đã không thể trốn sang Mỹ, rồi trở thành công dân Mỹ... Bởi vậy, khi cuộc sống đã yên bình trở lại, cuối cùng tôi cũng có cơ hội nhớ lại cuộc sống khốn khổ của mười mấy năm trước. Rồi tôi phát hiện không những mình không hề thống hận những năm tháng gian khó, vất vả đó, mà ngược lại còn cảm kích nó. Cảm kích nó đã giúp tôi nhận ra chân lý của cuộc đời.”

Dường như quá trân trọng phát hiện của chính mình, Khương Thâm cố tình ngừng lại một lát mới nói tiếp.

“Một số người ngay từ khi sinh ra đã có ấn ký không thể che đậy được. Xét theo phương diện nào đó thì ấn ký này khiến anh trở nên siêu việt, khác người, nhưng xét theo phương diện khác thì nó khiến anh bị nhận diện ngay từ ánh mắt đầu tiên giữa đám chúng sinh đông đúc. Là người may mắn có ấn ký đó trên người, sống trong xã hội cá lớn nuốt cá bé này, lựa chọn mà anh phải đối diện thực ra rất đơn giản. Anh muốn trở thành con mồi trốn chui trốn lủi cả đời, gửi gắm sinh mạng của mình vào sự thiện tâm của người khác hay

muốn trở thành thợ săn nắm quyền sinh sát trong tay, đầu đội trời chân đạp đất?”

Lần này, anh Tứ không mở miệng chế giễu lão ta, bởi vì thực sự anh không hiểu lão ta đang nói gì.

“Anh có thể tìm được đến đây thì tôi nghĩ chắc chuyện ở đập nước đã bị bại lộ rồi.” Khương Thâm đột ngột đổi giọng như thầy giáo vừa nhận ra tiếng chuông báo hết giờ, lão ta quay mặt lại cười với anh Tứ, “Vì lý do làm ăn nên tôi trở về Trung Quốc, về rồi tôi lập tức không muốn đi nữa. Ở đây đâu đâu cũng thấy những thanh niên đi làm ăn xa nhà, sống một mình, chỉ trở về đoàn tụ với gia đình vào các dịp lễ tết, riêng ở Cửu An đã có mấy chục ngàn người, Chọn một người, giết chết, xử lý xong, chẳng ai hay biết. Ở Mỹ tôi giết không ít người, nhưng chỉ mấy năm nay, sau khi trở về Trung Quốc, tôi mới được sống một cuộc sống phù hợp với thân phận của mình. Đó chính là Thượng đế. Những người đi lướt qua tôi, tôi có thể quyết định sự sống chết của họ chỉ trong một tích tắc, một ý niệm. Loại cảm giác này, chỉ khi anh đạt đến một đẳng cấp nhất định thì mới có thể hiểu được...”

Anh Tứ vẫn liên tục lần mò, nhưng lưng ghế rất nhẵn, không thể tìm thấy điểm để mài mòn dây thừng. Anh đành dùng ngón tay gõ từng chút một.

“Tại sao sau đó ông không giết người nữa?” Anh Tứ cố gắng khiến lão ta nói nhiều hơn.

Khương Thâm không lập tức trả lời. Lão ta nâng ly, nhấp một ngụm rượu, sau đó khẽ thở dài.

“Có một đối thủ mà ngay cả Thượng đế cũng không thể chiến

thắng nổi. Nó chính là hung thủ tàn ác nhất, có thể khiến đế quốc tan rã, khiến anh hùng phải phủ phục cúi đầu, khiến phú thương trắng tay, khiến kẻ mạnh tan thành tro bụi. Nó chính là thời gian. Khi còn trẻ, con người ta có thể là hùng ưng, mãnh hổ, độc xà, nhưng khi già rồi thì chỉ là con nhện giăng tơ dệt lưới...”

Đột nhiên, Khương Thâm phá lên cười mấy tiếng, sau đó vỗ nhẹ lên đùi, đứng dậy. Giang Nguyệt khẽ kêu lên thất thanh, toàn thân cô run rẩy, cố gắng tránh về phía sau.

“Xin ông... đừng... đừng...” Cô đau khổ cầu xin.

“Ồ! Chớ hiểu nhầm! Tôi không nhằm vào các người đâu!” Khương Thâm giải thích một câu, đi đến chiếc tủ phía trước, rồi mở cánh của tủ ra, lấy một bộ quần áo mặc lên người.

Đó là chiếc tạp dề bằng da chuyên dùng cho các thợ giết mổ.

“Ban đầu lúc mới cai thì đúng là rất khó chịu, khắp người thấy không thoải mái. Nhưng nếu ta để dực vọng chi phối thì chẳng phải không khác gì động vật sao? Tôi có cách giải quyết khác, đó là bắt đầu viết quá trình giết người thành tiểu thuyết. Ban đầu chỉ tả thực, sau đó phát hiện chuyện này khá thú vị nên gia giảm thêm chút biện pháp nghệ thuật. Càng viết thì câu chuyện của tôi lại càng giống tiểu thuyết. Sau đó nhờ một cơ hội tình cờ, tôi liền nổi tiếng...”

Lão ta vừa nói vừa bước đến đầu bên kia của căn phòng, vén rèm lên.

Giang Nguyệt liền thét lên chói tai.

Anh Tứ nhìn thấy đầu của Hoàng Hâm ở dưới móc sắt.

“Có một đạo, tôi thực sự cho rằng mình chỉ có thể sống nhờ ký ức,

mãi cho đến khi thắng oắt kia liên hệ với tôi.” Lão ta tìm thấy một túi rác, “Chỉ số thông minh quá thấp, thế mà dám mạo nhận là nhà báo. Tôi chỉ cần gọi một cú điện thoại là lập tức có thể tra ra nhà đài kia có nhân viên này hay không. Sau đó, hắn ta còn liên tục truy hỏi một số chi tiết mô tả quá trình giết người mà tôi viết trong tiểu thuyết, lại còn năm lần bảy lượt yêu cầu được đến nhà phỏng vấn. Tôi lập tức nhận ra hắn ta là loại người nào. Khi ấy, tôi cảm thấy chuyện kỳ lạ nào cũng có thể xảy ra trên thế giới này. Mấy năm nay tôi không giết người nữa, chuẩn bị cứ thế mà già dần rồi chết đi, thế mà lại bị ‘đồng nghiệp’ nhắm trúng...”

“Một mình ông đối phó với hai người bọn chúng?” Anh Tứ không dám tin.

“Anh nói hắn ta?” Khương Thâm lại nhấn công tắc. Đèn điện bật sáng. Lúc bấy giờ, anh Tứ mới nhìn thấy thi thể của Hoàng An.

Giang Nguyệt nôn thốc nôn tháo.

“Với hàm lượng mỡ ngần này”, giống như một giáo sư y học, Khương Thâm dùng tay nắn bóp lớp da bụng kia cho anh Tứ xem, rồi kết luận, “thì lấy đâu ra sức chiến đấu chứ? Tôi từng tham gia bao nhiêu cuộc chiến? Tôi thấy đấu tay đôi với hắn ta còn không có vất vả bằng việc tập tạ tay. Nói đến đâu rồi nhỉ? Tôi vốn nghĩ rằng bọn chúng là những kẻ biết theo đuổi mục đích sống. Kết quả vừa gặp mặt liền lộ rõ bản chất, hóa ra cũng chỉ vì tiền. Xã hội càng ngày càng xuống cấp, thanh niên bây giờ lại sùng bái đồng tiền đến mức nghiêm trọng như vậy.”

“Thực ra tôi vốn không muốn giết Bàn Hiểu Yến.” Một hồi lâu sau, Khương Thâm lại lên tiếng tiếp. Hai người thậm chí cảm thấy tên

biến thái này nói chuyện còn đỡ đáng sợ hơn.

“Hai thằng trẻ ranh này coi tôi là cá, đương nhiên là chúng chẳng thể câu nổi tôi. Chúng câu phải thứ khác.” Khương Thâm quay đầu lại, chăm chú nhìn anh Tứ, “Có một số việc, anh cho rằng anh già rồi, anh cho rằng chỉ khi còn trẻ mới làm được, anh cho rằng tất cả mọi việc đều đã khô héo, nhưng chỉ cần một đốm lửa là có thể bùng cháy trở lại, giải phóng nhiệt lượng, sẽ khiến bản thân anh cũng thấy vô cùng kinh ngạc.”

Khương Thâm cầm thứ gì đó nhấc lên.

“Hôm sau, ngay khi xác định được lai lịch của bọn chúng, tôi liền câu Bàng Hiểu Yến. Khi đó tôi mới hiểu thì ra bao năm nay mình kiên trì nói chuyện với loại cặn bã xã hội này là vì trong tiềm thức luôn âm thầm chuẩn bị cho một ngày như thế. Thực ra tôi cần cảm ơn hai thằng nhãi đó. Chúng làm tôi hiểu ra mình vẫn chưa già. Trời đất rộng lớn, vì sao tôi lại muốn làm con nhện, tôi hoàn toàn có thể trở lại bầu trời làm cánh chim ưng.”

“Ông... đồ biến thái...” Ngay cả anh Tứ đi nhiều biết rộng mà giờ phút này cũng trở mắt kinh ngạc trước mức độ bệnh hoạn của “con quái vật” này.

“Không phải tôi thích, chẳng qua là đã định cư rồi thì đành phải thận trọng hơn chút đỉnh.”

Khương Thâm đi về phía đầu bên kia của căn phòng, mở cánh cửa ngầm. Ánh sáng trắng và khí lạnh ủa ra.

Cơ hội cuối cùng!

Anh Tứ nghiêng rặng, dịch chuyển trọng tâm về phía trước. Mấy lần thất thố lúc trước chẳng qua là biểu diễn cho lão ta xem. Mục đích

chính của anh là muốn lắc mạnh hoặc dùng chân đá vào chân ghế. Gỗ chắc đến đâu vẫn là gỗ. Sau mấy lần như vậy, ốc vít nối với sàn nhà liền tuột ra.

Hai chân giậm mạnh, cả người anh Tứ và ghế đều bay ngược ra sau, chiếc ghế kiểu cổ đập xuống sàn nhà vỡ thành mảnh vụn. Anh Tứ kêu thảm, sau đó nhin đau vội vàng cời sợi dây thừng đã nói lòng, chạy nhanh đến chỗ Giang Nguyệt giúp cô cời dây trói.

“Cô thế nào? Không sao chứ?” Cuối cùng anh đã có cơ hội nói chuyện riêng với Giang Nguyệt, nhưng không thấy cô trả lời.

Mắt Giang Nguyệt nhìn chăm chăm về phía kho đông lạnh.

Khương Thâm bước ra khỏi đó, đóng cửa lại. Lão ta không rút súng, cũng không lập tức xông tới.

Lão ta đi từng bước từng bước, chậm rãi rời khỏi kho.

Hai chân anh Tứ như bị đóng băng.

“Thú vị đấy! Vận động thế vẫn chưa đã ghiền hử?”

Lão ta cầm túi đeo chéo của anh Tứ trong tay, rồi vẫy tay gọi anh.

“Đến đây mà lấy này.”

Anh Tứ giơ tay tạo thành thế võ sẵn sàng tấn công, nhích dần về phía Khương Thâm. Mỗi bước di chuyển là mỗi lần bụng anh đau đón khôn cùng, sự tuyệt vọng và nỗi sợ trong lòng cũng theo đó mà tăng thêm một ít.

Lần đầu đối kháng một chọi một gần đây nhất của anh đã là chuyện của mười năm trước, còn những lần truy bắt khác, anh đều ra đòn bất thành linh trong lúc đối phương không kịp phòng bị, hoặc là anh “bắt nạt” những phần tử tội phạm có xuất thân “nghiep dư”, căn

bản không thể tính là đấu võ. Nhìn lại Khương Thâm, tuy lão ta đã sáu mươi tuổi nhưng vẫn có thể hạ gục hai sát thủ giết người liên hoàn tàn bạo và hung ác, mà một trong hai tên còn nặng đến gần một trăm ki-lô-gam. Cứ nhìn vào đó thì rõ ràng bản thân anh không hề có phần thắng.

Nhưng nếu không thắng, bản thân anh chết đã đành, Giang Nguyệt cũng phải chết theo. Hai người sẽ biến thành bữa ăn trên bàn ăn của con quỷ hình người này. Tình thế trước mắt không cho phép anh thua cuộc.

Anh Tứ hét lên một tiếng, cướp thời cơ hành động trước một bước, tay phải giơ cú đấm chính diện. Cú đấm nhằm thẳng vào huyết thái dương của Khương Thâm với sức mạnh như vũ bão.

Cú đấm mang theo tất cả hy vọng sống còn, mang theo tất cả uất ức, đau khổ tích tụ trong lòng.

Pập!

Anh Tứ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì cơ thể liền mất trọng tâm. Cú đấm của anh bị kẹp chặt, một bàn tay túm lấy cổ áo anh. Một nguồn sức mạnh mà con người căn bản không thể sở hữu từ phía trái ào đến như dùi non lấp bể, hai chân anh Tứ rời khỏi mặt đất, bay vèo giữa không trung, rồi đập mạnh vào tường như bao tải cát.

Cơ đau thốn tim ập đến cùng lúc với cơn chấn động dữ dội, lực phủ ngũ tạng của anh bị đảo lộn đến mức không thể chịu đựng nổi.

Anh Tứ rên hừ hừ thành tiếng.

Trong chốc lát, anh hoang mang tột độ. Nỗi khiếp đảm kinh hoàng bị đè bẹp bởi thế lực ngàn cân.

Mình sắp phải chết sao?

Khương Thâm không hề đá anh tiếp, mà chờ đợi, lão ta chờ anh đứng dậy, mới nói một câu, “Nhìn cho rõ nhé!” Lời còn chưa dứt thì tay phải của lão ta đã lao đến như mũi khoan điện. Anh Tứ muốn né tránh, vết thương ở bụng của anh liền rách toác, cơn đau kịch liệt khiến đầu anh chỉ co được đến lưng chừng.

Direct hit!

Anh cảm thấy như có chiếc chiêng lớn với đường kính chỉ ít hai mét đang gõ bên tai. Trong thoáng chốc, mọi cảnh vật ở thế giới trước mắt liền tách ra, rung rinh, rồi lại nhập lại thành một. Sau đó anh mới cảm thấy cơn đau bùng phát trên mặt.

Chân tay anh như bị điện giật, cố gắng cuống cuồng bò dậy.

Nhưng Khương Thâm lại giáng thêm một cú đấm nữa, vào chính giữa má trái của anh. Anh ngã gục sang một bên như thân cây bị chặt gốc. Khương Thâm giơ tay tóm cổ áo anh, ngay sau đó liền giáng thêm cú thứ hai, cú thứ ba...

Lão ta liên tục đánh cho đến khi hai chân anh Tứ không tuân theo sự điều khiển của não thì mới ngừng tay, để mặc anh trượt xuống đất giống như bao tải bị trút rỗng.

Nếu không có cảm giác đau đớn và sưng phù thì anh Tứ căn bản không biết mặt mình đang ở đâu. Mắt anh sưng đến nỗi không thể mở ra được, máu trào ra từ mũi, miệng và tai. Anh cảm thấy đau đớn khắp cơ thể, gần như không thể phân biệt được từng bộ phận trên người mình.

Chỉ duy một điều anh biết rất rõ.

Đó chính là: *Mình chết chắc rồi!*

Nào! Giết tôi đi, chỉ cần thêm một cước, nào...

“Đứng dậy!” Khương Thâm không còn nhả nhận, hiền hòa như lúc đầu. Lão ta găm gào chẳng khác nào con sư tử, nhưng không ra tay tiếp.

Sao lão ta không đá mình tiếp nhỉ? Rõ ràng chỉ cần thêm một cú đá là cuộc chiến này sẽ chấm dứt...

Đúng thời khắc này, anh Tứ chợt nảy ra một thắc mắc: *Rốt cuộc vì sao lão ta đột nhiên ngừng giết người ?*

Anh Tứ lặn mấy vòng, cuối cùng tựa lưng vào tường, chậm chậm đứng lên. Nhưng mới nhò dậ nửa chừng thì Khương Thâm đã đến gần, hai tay lão ta nắm lấy cổ áo anh Tứ, hét to một tiếng, nhắc bổng anh khỏi mặt đất.

Trong lúc anh Tứ kinh ngạc tại sao một người đã ngoài lục tuần mà có sức mạnh kinh hồn như thế, đồng thời anh cũng rầu rĩ: *Ông thế này là muốn làm gì ? Muốn bóp chết tôi sao? Nếu vậy thì tay ông đặt sai chỗ rồi à?*

Nhưng tiếng thét chói tai của Giang Nguyệt đã nhắc nhở anh. Anh Tứ quay đầu lại nhìn thì thấy chiếc móc sắt ở ngay sau lưng mình.

Anh Tứ định hất tay Khương Thâm, nhưng chỉ tốn công vô ích. Anh dùng hết sức giãy giụa nhưng hai chân chơi vơi giữa không trung, thiếu điểm tựa nên hoàn toàn chẳng có tác dụng gì.

Anh nhớ đến Hoàng An.

Lẽ nào đây chính là kết cục của cuộc đời mình? Bị treo lên móc sắt giống bọn lợn vậy?

Lẽ nào mình chết còn mất thể diện hơn cả những tên cận bã từng bị mình tống vào tù?

Lửa giận từ bụng phụt thẳng lên não khiến anh Tứ quên hết đau đớn. Anh nín thở, hai tay đặt lên cổ tay của Khương Thâm, lộn nhào người, nắm tay vào móc sắt, mượn lực giữa không trung, dùng chân đạp mạnh vào đùi của Khương Thâm.

Đây là ván cược cuối cùng của anh Tứ. Thứ anh đặt cược chính là phán đoán của chính mình.

Khi này anh luôn ngẫm nghĩ một chuyện:

Vì sao Khương Thâm luôn bước đi chậm chạp như vậy? Thậm chí khi đứng trước cuộc đấu một mất một còn mà lão ta vẫn không hề thay đổi tốc độ?

Vì sao một sát thủ máu lạnh như lão ta lại đột nhiên rửa tay gác kiếm? Từ giết bao nhiêu người đến thôi giết người, lại còn mạo hiểm nói cho nạn nhân biết địa chỉ nhà mình, nguyên nhân là do đâu?

Lão ta giải thích vì mình đã già. Nói láo! Không bao giờ có chuyện các sát thủ suy giảm dục vọng giết người vì nguyên nhân tuổi tác.

Cản trở chúng giết người chỉ có thể do một nguyên nhân: cơ thể chúng đã suy yếu!

Song các biểu hiện của Khương Thâm cho thấy rõ ràng sức mạnh của lão ta rất kinh người, căn bản không thể chiến thắng nổi, chẳng có vẻ gì là suy yếu cả!

Nhưng nếu quá vậy thì lão ta tìm Hạ Kiếm để làm gì?

Anh Tứ đoán đáp án chỉ có một, đó chính là sức khỏe của lão ta có vấn đề.

Biểu hiện vừa rồi rõ ràng có thể loại trừ khả năng ở nửa thân trên.

Vậy thì ở eo hay ở chân?

Cho đến khi anh bị lão ta nhấc bổng lên khỏi mặt đất, anh mới có thể xác định chắc chắn.

Là ở chân!

Nhưng chân nào? Đành đánh cược thôi!

Với khoảng cách như thế này, muốn trốn cũng không thoát. Hai chân anh Tứ đá trúng chân trái của Khương Thâm. Khoảnh khắc đó, anh cảm giác mình vừa câu được con cá kình, bị một sức mạnh kinh hồn bạt vía kéo vụt xuống.

Khương Thâm nghiêng người sang bên trái, hai tay vẫn không buông anh Tứ.

Hai người cùng ngã rầm xuống đất.

Anh Tứ nhìn thấy một cẳng chân nằm đơn độc trên sàn nhà.

Chân của lão ta là chân giả!

Anh và lão ta nhìn nhau, sau đó cùng lao về phía đó.

Anh Tứ nhào vào Khương Thâm, Khương Thâm nhào vào chân giả.

Bất cứ ai có kiến thức cơ bản về đấu đối kháng đều hiểu một điều rằng: nếu lúc đứng mà chân có vấn đề thì còn có thể mượn lực để che dậy, nhưng nếu đánh nhau dưới đất mà chân không thể vận lực thì chỉ còn đường chết.

“Nói gì thì nói cũng phải nắm bắt cơ hội này!”

Anh Tứ nhào lên người Khương Thâm. Cảm giác trong khoảnh khắc đó giống như kẻ chết đuối tóm được sợi dây thừng mà người

đứng trên thuyền quăng xuống. Anh ôm chặt tay phải của Khương Thâm, hai chân quắp lấy lão ta, siết cổ lão ta thật mạnh.

Tuy chiêu này của anh Tứ không cao siêu, bởi đối phương sẽ có nhiều cơ hội phản đòn, khống chế lại anh, ví dụ như đề lên anh, lăn một vòng, thậm chí có thể nâng người anh lên rồi quăng xuống đất. Nhưng điều kiện để thực hiện được những động tác đó chính là phải có một đôi chân lành lặn. Trong khi giờ phút này Khương Thâm chỉ có thể dùng tay trái gắng gượng gỡ chân của anh Tứ ra. Mặt lão ta đỏ tía. Hơn mười giây sau, anh Tứ đã có thể chinh phục được “con quái thú”.

“Đồ yêu quái, chết đi này!” Anh gầm lên.

Nhưng đúng lúc này, tình thế lại thay đổi.

Chân phải của Khương Thâm bật lên, uốn cong người, sau đó cánh tay trái đặt lên chân của anh Tứ, thúc một quyền trời giáng vào phía phải, sau đó mượn lực nghiêng người, dường như cánh tay của lão ta đột nhiên dài thêm cả thước.

Một quyền trúng ngay ổ bụng!

Miệng vết thương rách toác, máu tuôn ra xối xả. Tứ chi anh Tứ mềm nhũn. Khương Thâm thừa cơ ngồi dậy, ôm chân anh Tứ bẻ quặt ra sau.

Anh Tứ thét lên một tiếng thảm thiết, ôm bụng cuộn người lại như con tôm.

Khương Thâm vùng thoát thân. Tất cả đã kết thúc! Anh Tứ rên rỉ, trong lòng ngập tràn đau khổ vì thành công và thất bại chỉ cách nhau trong gang tấc.

Một chút nữa thôi!

Chỉ còn một chút chút nữa thôi!

Vì sao mình không thể nhận được chút đau đớn này chứ?

Giống như mỗi lần thoát hiểm trước đây, một giọng nói khác lại vang lên trong đầu anh Tứ: *Đó chẳng phải điều mình đang mong muốn hay sao?*

Lần này anh kiên định đưa ra đáp án: *Mình không muốn chết! Mình lại càng không thể chết!*

Mình còn món nợ chưa trả được! Mình còn một người đang ngóng chờ mình đến cứu!

Mình vẫn có thể yêu, và cũng có người yêu mình!

Hoặc ít nhất, mình đây, một trang nam tử hán, vai năm tấc rộng thân mười thước cao, làm sao có thể để lão ta đối xử như một miếng thịt trên bàn ăn được?

Khương Thâm tìm thấy chân giả liền chậm rãi lắp vào. Nhìn anh Tứ ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, lão ta cảm thấy hả hê vô cùng. Cảm giác này chưa từng xuất hiện trước đây. Nguyên nhân sâu xa là do lão ta cảm thấy không ngờ thứ sinh vật cấp thấp này lại có thể khiến lão ta bộc lộ điểm không hoàn hảo của bản thân. Lão ta rất phẫn nộ, đỏ mặt tía tai giống như bức tượng bị cạo hết lớp mạ vàng bên ngoài.

“Đã hiểu chưa? Hiểu ra chưa hả?” Lão ta gầm rú, “Mọi sự phản kháng đều vô ích! Không ai có thể đánh bại được ta!”

Lão ta thở hổn hển một lúc lâu, cuối cùng cũng lấy lại được vẻ bình tĩnh.

“Anh nói xem việc gì anh phải tự làm khổ mình như thế? Tôi đâu phải kẻ thích ngược đãi người khác, tôi không muốn các người phải chịu đựng khổ sở. Bố tôi từng dạy tôi rất nhiều điều, mà phần lớn những điều ấy thường chẳng đúng, tuy nhiên có một điều ông ấy dạy rất phải, đó là phải khiến con lợn cảm thấy vui vẻ trước khi chết, như thế thịt nó mới ngon.”

Tiếng khóc thút thít của Giang Nguyệt văng vẳng bên tai khiến anh Tứ cảm thấy cuộc đời mình sao mĩa mai đến thế. Mấy hôm trước anh một lòng muốn chết thì mãi chẳng chết cho. Giờ là lúc anh không thể chết nhất thì lại chẳng còn một chút cơ hội sống sót nào.

“Vậy hãy nói cho tôi biết làm thế nào để cô thả lỏng tinh thần?” Khương Thâm bước đến phía sau lưng của Giang Nguyệt, vuốt ve mái tóc dài của cô. Giang Nguyệt không dám thở mạnh, mặt trắng bệch, run rẩy kịch liệt.

“Ông dám?” Anh Tứ gào lên trong tuyệt vọng.

Khương Thâm không đáp, quay lại nhìn anh với vẻ vô cùng hứng thú.

“Ông đừng... đừng...” Dường như anh Tứ đã bị đánh gục, người anh xụi lơ. Đây là lần đầu tiên trong đời anh mở miệng cầu xin kẻ khác, “Cầu xin ông, xin ông đừng giết cô ấy...”

“Anh như thế là làm khó tôi rồi!” Khương Thâm lắc đầu cười cười.

“Cầu xin ông! Vậy ông giết tôi đi, được không?” Giọng anh Tứ trở nên cuồng loạn, “Hãy giết tôi trước đi!”

Khương Thâm do dự một lát, nhưng lập tức nhớ ra điều gì đó, liền hào hứng lục lọi, tìm kiếm trong chiếc ba lô.

Khương Thâm cười, tay bóp bóp gói bột nhỏ màu trắng, “Thứ này... có khiến anh thả lỏng hơn không?”

Anh Tứ ngẩng đầu nhìn, thấy vật mà lão ta đang bóp trong tay là một gói bột trắng.

Chính là gói ma túy muối tắm mà lần trước anh giao cho Giang Nguyệt.

“Trước khi anh tỉnh lại, tôi có nói chuyện phiếm với bác sĩ Giang.” Khương Thâm mỉm cười, “Câu chuyện của anh rất thú vị.”

“Mẹ nó...heroin... không được!” Anh Tứ thực sự sợ hãi. Giọng anh trở nên lắp bắp.

“Cô ấy cảm thấy mình có thể cứu rồi anh.” Khương Thâm bước sang chỗ anh Tứ, “Nhưng tôi lại cảm thấy không thể.”

Nói xong, lão ta dùng đầu ngón tay quệt một ít bột trắng, đặt trong lòng bàn tay, sau đó nắm lấy đầu anh Tứ, áp lòng bàn tay vào mũi anh và ấn chặt. Lão ta đợi một lúc, đến khi xác định chắc chắn anh Tứ đã hít hết chỗ ma túy mới thôi. Món này lão ta từng tiếp xúc rất nhiều lúc còn ở Đông Nam Á, bởi vậy lão ta hiểu rất rõ, với lượng như vừa rồi dễ khiến con nghiện nảy sinh nhu cầu cực lớn. Lão ta bước sang bên cạnh, hai tay chống nạnh, mỉm cười và chờ đợi. Anh Tứ lăn lộn trên sàn, gào thét, co giật, cuối cùng co quắp toàn thân, rên rỉ một cách thống khổ.

Khương Thâm bước đến, cố hết sức ngồi xổm xuống cạnh anh, giật tóc bắt anh ngẩng đầu lên.

“Cho tôi heroin...”

Giọng nói yếu ớt của anh vang lên, trái tim Giang Nguyệt ngội

lạnh.

Khương Thâm đứng dậy, lấy xi-lanh trong ngăn bàn ra, đổ bột trắng vào trong ống xi-lanh. Lão ta mẫn nguyện nhìn anh Tứ.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Tay lão ta đẩy nhẹ một cái, ống xi-lanh liền rỗng không.

Các cơ trên người anh Tứ lập tức co cứng, miệng anh phát ra tiếng rên rỉ đáng sợ.

Sau đó anh gục đầu xuống.

Giang Nguyệt gào lên trong tuyệt vọng.

“Quá liều à?” Đợi một lát không thấy anh Tứ nhúc nhích, Khương Thâm cười khinh miệt, “Cũng tốt, đối với anh ta mà nói thì đây là cách chết dễ chịu nhất.”

Lão ta vút túi nilon đi, phủi tay và thân thể như thể vừa nãy chạm vào người anh Tứ làm lão ta dính bẩn.

“Các người đều hiểu nhầm tôi rồi. Coi tôi là tội phạm giết người? Ha ha... phải là người thì mới có thể coi là phạm nhân, mới chịu sự ràng buộc của pháp luật. Còn ta... ta là sự tồn tại cao hơn các người.”

“Ông, thẳng điên... ông là thẳng điên...” Giang Nguyệt bất chấp tất cả, gào lên chửi mắng Khương Thâm.

“Các người chính là như thế đấy!” Khương Thâm hoàn toàn không tức giận, lão ta chỉ tay vào anh Tứ giờ đang mềm như cọng bún, “Buông thả dục vọng, hút hít ma túy, không có chí tiến thủ, lúc nào cũng mơ mơ màng màng như say như mê... Vậy mà cũng xứng trở thành đồng loại của ta sao? Đến lúc sắp chết vẫn không thể thoát

khỏi cơn nghiện, vẫn cố níu kéo một giây hoan lạc, như thế có khác gì loài súc sinh?”

Ánh mắt Giang Nguyệt u ám, cô không còn tâm trạng nào phản bác Khương Thâm, hiện giờ cô chỉ muốn biết mình có thể tìm cách chết nào đỡ đau đớn hơn một chút không...

“Đừng lo”, dường như Khương Thâm nhìn ra cô đang nghĩ gì, “đối với phụ nữ...”

Lão ta còn chưa nói dứt lời thì một tiếng “rầm” rất lớn vang lên. Chiếc bóng giống như u hồn nhảy bổ lên người Khương Thâm.

“Anh Tứ!” Giang Nguyệt hét lên sung sướng.

Lúc này, anh Tứ giống như sinh vật dị biến trong phim kinh dị, mặt đỏ phừng phừng, gân xanh nổi lên cuồn cuộn. Những cú đấm nặng ngàn cân liên tiếp giáng xuống đầu, xuống mặt, nhưng anh chẳng hề phản ứng gì, giống như căn bản không cảm thấy đau vậy. Anh đeo cứng lấy Khương Thâm không chịu buông.

Giống như đứa trẻ sắp chết! Giống như con báo vồ mồi!

Giằng co một hồi, đột nhiên anh há miệng, cắn phập vào bắp chân phải của Khương Thâm.

Hai người cùng ngã xuống đất. Anh Tứ lật ngược tình thế, đảo khách thành chủ, đè lên người Khương Thâm, cào cấu, đấm đá điên cuồng. Động tác của anh vừa nhanh vừa mạnh đến kinh hồn, như thể lúc trước chưa hề bị đâm vào bụng vậy. Cánh tay to khỏe của Khương Thâm vội vã che trái chấn phải, nhưng cuối cùng vẫn bị trúng đòn, cái cổ rắn chắc của lão ta hoàn toàn không thể kháng cự lại sức mạnh của anh Tứ, gáy đập mạnh xuống sàn.

Giang Nguyệt chợt hiểu.

Đây là phản ứng của Methcathinone.

Sau khi tiêm từ năm đến mười lăm phút, người bệnh sẽ rơi vào trạng thái cực kỳ phấn khích, mất hết cảm giác đau đớn, trở nên vô cùng hiếu chiến, sức mạnh tăng gấp nhiều lần.

Khương Thâm cũng hiểu ra.

Thì ra lúc ấy Diệp Tứ Minh cố tình nói đó là heroin và mình đã mắc lừa!

Lão ta luôn hạ thấp người khác là loài dã thú, kết quả hiện giờ lão ta phải đối mặt với một con dã thú thứ thiệt.

Nhưng Khương Thâm là nhân vật đẳng cấp cỡ nào chứ? Lão ta nhắm trúng cơ hội, hét lên một tiếng vang dội, lấy cánh tay trái gỡ bàn tay của anh Tứ, cùng lúc đó, nắm đấm tay phải giáng thẳng xuống mặt anh nhanh như điện xẹt. Nếu người thường mà hứng trọn cú đấm đó thì đã lập tức lăn ra ngất xỉu tại chỗ, nhưng anh Tứ không hề có phản ứng gì, cổ anh nghiêng sang một bên, giờ tay bắt lấy nắm đấm của Khương Thâm, rồi há miệng, cắn phập vào cổ tay lão ta.

Tiếng Khương Thâm thét vang thấu tận trời xanh, anh Tứ nghiến chặt hàm răng, không chịu nhả ra, chẳng khác nào con sói ngoạm lấy con mồi. Khương Thâm nén nhịn cơn đau, thả lỏng cánh tay phải. Anh Tứ hoàn toàn không đếm xỉa đến lão ta, dùng cả tay lẫn chân ôm lấy cánh tay phải của lão ta, giống như con khỉ luyến tiếc không muốn rời khỏi thân cây đang bị đốn gục. Cả lão ta và anh đều đổ rầm xuống sàn nhà.

Cơ hội!

Khương Thâm giật cánh tay phải, tay trái nắm lấy quần áo của anh Tứ, mượn lực đẩy, đứng bật dậy, đè lên lưng anh, tay trái linh hoạt như loài trạch, luồn vào hàm dưới của đối phương, nắm lấy cánh tay phải, áp trán vào gáy anh Tứ. Một chiêu thức khóa cổ hoàn hảo!

“Súc sinh!” Khương Thâm gắng nhin đau, vận khí quát mắng, “Rốt cuộc vẫn chỉ là đồ súc sinh!”

Các cơ bắp cũng như thép đột ngột khép chặt lại, lão ta bắt đầu siết cổ anh Tứ. Khương Thâm từ từ cảm nhận lực cắn xé của anh Tứ yếu đi từng chút một. Máu dần dần ngưng chảy, thêm mười giây nữa, không, chỉ cần năm giây nữa, cho dù anh là dã thú thật sự đi nữa thì cũng phải hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng anh Tứ cũng nhả miệng ra. Khuôn miệng phát ra tiếng kêu quái đản. Vết thương của Khương Thâm lộ ra giữa không khí, đau đớn đến mức lão ta phải xuýt xoa mấy tiếng. Sau đó cánh tay trái của lão ta gia tăng sức mạnh, siết cổ anh Tứ chặt hơn nữa. Các tơ máu trong mắt anh Tứ nhiều đến mức tưởng như nhãn cầu sắp nổ đến nơi. Cơ thể anh bị nhấc khỏi mặt đất từng mi-li-mét một theo hướng đi lên của cánh tay Khương Thâm. Tay anh khua khoắng loạn xạ giữa không trung, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Tuy Giang Nguyệt không hiểu gì về đầu đối kháng, nhưng cô vẫn nhận ra anh Tứ không ổn, anh sắp bị bóp cổ đến chết.

Ánh mắt tuyệt vọng và hoang mang của anh không khác gì lúc hai người lần đầu gặp mặt.

Lúc đó, cô cứ ngỡ mình là người xui xẻo nhất thế gian. Khi ấy, để che giấu tâm trạng tồi tệ của mình, cô sống như bông hồng đã tàn, bất kể với ai cô cũng phù phiếm và xù lông nhím. Cô tranh thủ các cơ

hội làm thêm để trốn tránh về nhà, trốn tránh bạn bè, trốn tránh cuộc sống và trốn tránh chính bản thân mình.

Mãi cho đến khi cô gặp anh Tứ.

Anh kiệt quệ, lạc lõng, phần uất, chán đời, thỉnh thoảng còn nổi giận vì không xin được Pethidine, nhưng khi mọi chuyện xong xuôi, anh sẽ xin lỗi cô, nhân tiện mời cô hút thuốc. Anh suy đồi đến mức không thể suy đồi hơn nữa, điều đó lại khiến cô có thể bộc lộ bản thân trước anh mà không lo mất mặt, cũng chính vì nguyên nhân đó nên cô mới có thể buông lỏng mọi sự cảnh giác.

Các vấn đề tuổi trung niên, ly hôn, con cái, hút thuốc, làm thêm, mua xe, tiền ma chay hiếu hỉ, chuyện tếu táo, tính thâm niên công tác...

Mỗi lần nói chuyện phiếm trong lúc cùng hút thuốc với nhau, hai người đều ngạc nhiên phát hiện thì ra có người giống mình đến vậy.

Những câu chuyện cười của anh đồi bại và xéo sắc. Câu chuyện cuộc đời của anh u ám và chấn động hồn phách.

Cuối cùng cô phát hiện, chỉ khi ở trước mặt anh, linh hồn mệt mỏi của cô mới hồi lại, những góc khuất chưa bao giờ cô dám chạm đến mới thả lỏng chút ít.

Cuối cùng cô phát hiện thì ra hai mảnh thủy tinh bị vỡ lại có thể ghép vừa khít chỗ vỡ vào nhau đến vậy.

Trong lòng cô chợt bùng lên sự can đảm chưa bao giờ xuất hiện từ khi sinh ra đến giờ. Ngay cả hồi chuẩn bị ly hôn, bị bạo hành gia đình, bị quấy rối, ngày nào cô cũng cầu nguyện nhưng chưa bao giờ cô dám dũng cảm đứng lên phản kháng.

Cô ngừng khóc. Bắt đầu không ngừng rung lắc chân ghế. Cô đang không ngừng giật người lên, giãy giụa. Cô muốn học cách thoát thân của anh Tứ.

Tôi không tin mình không cứu nổi anh!

Tuy Giang Nguyệt chưa thể lập tức giãy ra khỏi dây trói và thoát thân nhưng động tĩnh của cô khiến Khương Thâm chú ý. Trong một giây phân tâm, cánh tay lão ta nói lỏng hơn chút ít. Chính nhờ chút không gian ít ỏi đó mà anh Tứ kịp ngóp ngum dưỡng khí vô cùng quý giá.

Anh rướn cổ, sau đó đập mạnh đầu vào mặt Khương Thâm. Anh dùng sức mạnh kinh người co gối lên, chống hai tay xuống, bật nhảy về phía sau. Lưng Khương Thâm bị đẩy về phía sàn nhà, rơi đánh rầm xuống đất.

Lão ta thét lên.

Động tác của anh Tứ linh hoạt như loài khỉ, anh lật người, phóng tới trước mặt Khương Thâm, ôm cổ lão ta mà cắn mạnh.

Khương Thâm kêu thảm thiết. Tuy nhiên lão ta không hề hoảng loạn trước tình thế nguy cấp, giơ hai tay chọc vào mắt anh Tứ.

Anh Tứ kêu to, ôm mắt, đứng bật dậy.

Khương Thâm tiếc hùi hụi vì phát hiện do cánh tay của mình vừa bị thương, không thể phát huy hết sức lực nên lão ta không thể chọc mù đối thủ. Lão ta ôm lấy eo anh Tứ, vật anh ngã bổ chửng. Anh Tứ uốn éo, giãy giụa như con cá bị vớt lên bờ.

Chân phải của Khương Thâm đột nhiên gác lên vai anh Tứ, sau đó bàn tay phải nắm lấy cánh tay trái, thế là cánh tay phải của anh Tứ

bị kẹp chặt ở giữa. Đầu gối phải lênh lặn của lão ta chèn vào cổ của anh Tứ, ấn mặt anh xuống đất. Khớp vai anh Tứ kêu răng rắc, anh cắn bản không sợ đau, nhưng làm thế nào cũng không thể giãy giụa thoát ra nổi. Anh thử dùng tay trái đánh Khương Thâm, nhưng vẫn thiếu một khoảng nữa mới với tới lão ta.

Động tác này là kết quả mà Khương Thâm đau đầu nghĩ ra trong một tích tắc, chân trái bị tàn phế, cánh tay phải bị thương thì chỉ phát huy được tác dụng cố định, như thế hoàn toàn không còn nhược điểm để đối phương tấn công. Chỉ cần duy trì tư thế này với thời gian đủ dài thì đối phương nhất định sẽ ngạt thở.

Anh Tứ không ngừng giậm chân xuống đất hòng bật dậy, lật người, nhưng cố gắng đến đâu cũng hoài công vô ích, Hai người cứ giằng co như vậy trượt dần về phía trước cho đến khi chạm vào góc tường.

Đầu Khương Thâm bị kẹt vào góc tường, không thể nhúc nhích nổi. Nhưng lão ta không hề lo lắng, ngược lại tỏ ra vui mừng, bởi lão ta cảm nhận được sức lực của anh Tứ đang suy giảm, tính hoang dã trong tiếng gầm rú của anh cũng dần vơi bớt.

Máu chảy khi trượt đến đây đã nói lên tất cả.

Vết thương của anh Tứ không ngừng chảy máu. Máu chảy mang theo sức mạnh của anh và mang theo cả độc tố trong người anh.

Ma túy sắp hết tác dụng.

Khóe miệng Khương Thâm giật giật, lão ta bắt đầu nở nụ cười nanh ác.

Thắng chắc rồi!

Anh Tứ cảm thấy lý trí dần dần lấp đầy não mình giống như dòng nước. Cùng lúc đó, thứ không ngừng chảy ra chính là nỗi sợ.

Thực sự không còn cách nào nữa ư?

Chính khoảnh khắc ấy, một tiếng động rất lớn vang lên đã thu hút sự chú ý của cả hai người. Ở phía bàn đối diện, cuối cùng Giang Nguyệt đã học theo cách anh Tứ lắc rúng được chân ghế, sau đó nhảy bật về phía sau. Nhưng thể trọng của cô không đủ để đập nát chiếc ghế, chẳng những thế còn khiến cánh tay của mình bị rạn xương và cũng chẳng thể giãy thoát khỏi sợi dây trói.

Anh Tứ cảm thấy phen này đúng là xong đời thật rồi.

Thình! Thình!

Âm thanh tiếp tục vang lên. Anh Tứ nhìn sang thì thấy Giang Nguyệt không từ bỏ, cô dùng hai chân đá vào bàn.

Anh Tứ liền hiểu ra.

Cô muốn lấy súng trong túi của anh.

Đương nhiên Khương Thâm cũng hiểu, ánh mắt lão ta tóe lửa.

Chiếc bàn bị đổ, chiếc túi rơi xuống.

Rơi ra nào! Rơi ra nào! Nhờ vào cô cả đấy! Anh Tứ thầm gào thét trong đầu.

Vậy mà hai tay của Giang Nguyệt vẫn chưa được giải phóng, chỉ có đôi chân của cô hoạt động được. Cô nghiêng người, dùng chân móc vào quai xách, do dự một lát, không có hành động gì tiếp theo.

Anh và lão ta ở gần nhau quá, cô không dám chắc mình sẽ quăng chiếc túi đến đúng chỗ anh Tứ.

Khương Thâm gia tăng lực của cánh tay, anh Tứ bắt đầu rên rỉ

đau đớn.

Anh đã hoàn toàn trở lại thành người thường.

Cái chết chỉ cách anh trong gang tấc.

Giang Nguyệt nhắm mắt đá chiếc túi qua đó.

Chiếc túi bay về phía tay trái của anh Tứ.

Anh Tứ quyết định đánh cược, giơ tay trái đón chiếc túi.

Tay của anh lần sờ vào trong chiếc túi từng mi-li-mét một. Vậy mà thứ anh lấy ra lại không phải súng. Là cánh tay giả của Bàn Hiểu Yến!

Khương Thâm nhìn anh Tứ vận chút sức lực cuối cùng trong tuyệt vọng để lấy cánh tay giả ra đập vào người lão ta. Lão ta không tránh được, nhưng chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể dùng cằm kẹp chặt cánh tay giả. Tay trái của anh Tứ tuột khỏi cánh tay giả. Khương Thâm cười. Lão ta biết bản năng của anh Tứ đã ra lệnh cho anh từ bỏ tấn công, dành sự nỗ lực vô ích cuối cùng để gỡ cánh tay đang siết chặt trên cổ mình.

“Chết đi!” Giọng lão ta giống tiếng khè khè của con rắn độc.

Vậy mà chính lúc này lại phát sinh một chuyện bất ngờ.

Thực ra tay anh Tứ không hề buông lỏng. Ngón tay anh khế cử động, bật công tắc của cánh tay giả.

Đến tận lúc này, Khương Thâm mới phát hiện vòng đeo tay bluetooth đã được lắp vào cánh tay trái của anh Tứ.

Anh Tứ kiễng chân, dùng cánh tay đẩy cánh tay giả lên cổ Khương Thâm. Tiếng kêu ro ro vang lên khe khế, bàn tay giả mở ra rồi khép lại, eo bàn tay nhắm trúng cổ họng của Khương Thâm, từ từ

bóp chặt. Khương Thâm định lắc đầu, nhưng bị anh Tứ đẩy kẹt cứng vào góc tường khiến đầu lão ta không thể nhúc nhích.

Cứ thế, lão ta trơ mắt nhìn bộ phận cuối cùng mà Bàn Hiểu Yến để lại trên đời này kẹp chặt động mạch cổ của mình.

Để bóp chết một người, cần một lực mạnh chừng mười sáu ki-lô-gam, mà lực bóp lớn nhất của cánh tay giả này lại vừa vặn là mười bảy ki-lô-gam.

Người lão ta từ từ nhũn xuống. Anh Tứ phát ra tiếng hú dài giống như con thú bị nhốt ở đáy giếng cạn hàng ngàn năm, lại giống như loài sói dữ mới chui ra từ núi sâu.

Anh vùng ra, túm lấy Khương Thâm, tay đấm chân đá túi bụi vào mặt lão ta như phát điên, mãi đến khi bản thân không thể nhấc cánh tay lên nổi nữa, anh mới dừng lại, thở dốc, rên rỉ, rồi lấy còng số tám ra.

“Nhớ lấy! Ngày hôm nay... người đánh bại ông... không phải là tôi”, chiếc còng số tám khóa bập vào cổ tay Khương Thâm, phát ra tiếng “tách”, toàn thân anh xụi lơ như vừa bị rút hết sức lực, nhưng anh vẫn kiên trì nói nốt câu, “mà là Bàn Hiểu Yến... người mà ông đã coi như chó lợn...”

Thứ Hai, 6 giờ sáng.

Mưa đã ngừng rơi. Đỉnh núi chưa bao giờ náo nhiệt như lúc này. Đèn xe cảnh sát nhấp nháy, vô số cảnh sát ra ra vào vào biệt thự của Khương Thâm. Một chiếc xe cứu hộ mở toang cửa sau đỗ ngay trước cổng. Giang Nguyệt đeo bình truyền nước ở cánh tay trái nằm trên tấm thảm, một nữ cảnh sát dìu cô ra xe. Sau khi kiểm tra sơ bộ,

bác sĩ nói cô không gặp vấn đề gì nghiêm trọng về sức khỏe.

Cô từ chối đến bệnh viện. Cô muốn gặp anh Tứ.

Vậy mà hỏi thăm hết một vòng, dường như không ai biết anh đang ở đâu.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Phải báo cảnh sát...”

Sau khi không chế được Khương Thâm, anh Tứ đã vô cùng kiệt sức. Đó là câu cuối cùng anh tự nói với bản thân.

Mà sau khi dẫn được cảnh sát vào biệt thự, cô liền bị ngăn lại, không cho phép tiến gần hiện trường.

“Anh Tứ à? Vừa mới thấy ở đây mà...” Vẻ mặt Tiểu An ngơ ngác, “Anh ấy nói anh ấy muốn đi tìm một người, em còn nghĩ chắc anh ấy muốn tìm chị.”

Giang Nguyệt gặp ai cũng hỏi, thậm chí cô còn hỏi cả Khương Thâm.

Lão ta chưa chết, chỉ bị ngất đi. Lúc này đang bị còng tay và khiêng trên cáng trong khi truyền dịch.

“Anh ta? Tôi cũng đang muốn gặp anh ta.” Khương Thâm nhe răng cười, “Cô nói với anh ta lần này chơi rất đã, lần sau hẹn gặp lại, ha ha, lần sau...”

Giang Nguyệt rung mình ớn lạnh, nếu không phải Khương Thâm sắp bị cảnh sát áp giải đi thì có lẽ cô đã sợ đến nỗi đứng không vững.

Cô thấy mình lo lắng đến phát điên. Chưa bao giờ trong cuộc đời cô lại khát khao được gặp một người đến thế, khát khao được ôm người ấy đến thế. Cô muốn mượn nhiệt độ cơ thể anh để át đi cơn ớn lạnh đang lan tràn khắp người mình. Đỉnh núi rất lạnh, nhưng

cũng không lạnh đến mức này.

Cô đi quanh nhà tìm hai lượt, cuối cùng cũng phát hiện thấy dấu tích để lại. Phía sau ngôi nhà có một con đường nhỏ dẫn thẳng ra vách núi.

Tim cô lạnh buốt, lập tức lần theo con đường đó, cô thấy anh Tứ đang ngồi trên mỏm đá ngay cạnh bờ vực, bần thần nhìn về phía đường chân trời.

“Anh Tứ!” Cô thở phào, chầm chậm tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh anh, “Anh làm gì vậy? Mau đi bệnh viện thôi!”

Anh Tứ vẫn nhìn chân trời, dường như không nghe thấy gì cả.

“Phá được án, bắt được hung thủ, lẽ ra nên mừng mới đúng chứ”, cô cố nặn ra nụ cười để an ủi anh, “chí ít chúng ta đều còn sống.”

Cuối cùng anh Tứ cũng chậm rãi quay đầu lại, nhìn cô, muốn nói gì đó nhưng đôi môi cứ run rẩy, cuối cùng chẳng nói được gì.

“Đi về với tôi! Không phải anh đang nghĩ quẩn đấy chứ?” Giang Nguyệt không kiềm chế được sự lo lắng. Ở nơi này, chỉ cần anh ấy muốn nhảy xuống thì không ai có thể ngăn cản nổi.

Anh Tứ lắc đầu.

“Tôi không muốn chết. Tôi cũng đang phát rầu vì điều đó đây.”

Sau đó anh không nói gì nữa.

Giang Nguyệt thở dài, đặt tay lên vai anh. Sự động chạm dịu dàng này khiến anh Tứ như bị điện giật, anh run rẩy kịch liệt.

Sau đó, khi cô còn chưa kịp phản ứng gì thì anh Tứ đã bắt đầu khóc nức lên.

“Anh làm sao vậy...” Lần này, Giang Nguyệt thực sự không hiểu

người đàn ông ngồi cạnh mình đang nghĩ gì. Cô không biết nhiều về các thể chế của ngành cảnh sát, nhưng ngay cả cô cũng không khó đoán ra, phá được vụ án lớn cỡ này thì kết quả xử lý anh Tứ ra ngày hôm nay có khả năng sẽ hoàn toàn khác trước.

“Tôi hiểu hết những điều ấy... nhưng nghĩ lại thấy sống mà phải đối mặt với những việc kia...” Anh Tứ thút thít, nghẹn ngào, nghe hoàn toàn khác giọng kiên định, chắc chắn và sắc sảo thường ngày, “Trước đây tôi chỉ muốn chết, nhưng hôm nay đột nhiên lại quyết định phải sống tiếp... mới biết khó khăn biết bao nhiêu...”

“Anh Tứ, anh đừng...”, Giang Nguyệt hơi sợ, sự lạnh lẽo, hoạt ngôn thường ngày của cô biến đâu mất, “chúng ta... chúng ta cứ từ từ...”

“Khó quá... Khó quá... Sao sống lại... mẹ nó... khó đến thế... Tôi thực sự sợ...” Cuối cùng anh Tứ không thể nói hết câu. Anh ngả đầu vào vai Giang Nguyệt, khóc nức nở. Ngay cả một đứa trẻ tuổi teen cũng không khóc thảm thiết đến thế.

Ban đầu Giang Nguyệt lúng túng không biết phải làm gì, nhưng sau đó cô dần trấn tĩnh lại. Cô hiểu, cô biết hết cả rồi. Cô biết mình phải đối diện với điều gì, cũng biết nó khó khăn đến mức nào, nhưng cô quyết tâm sẽ bước tiếp.

Vào khoảnh khắc đó, cô phát hiện bản thân đã trở nên kiên cường gấp vạn lần cô hằng mong đợi.

Cô muốn nói gì đó để an ủi người đàn ông này.

Cô muốn nói rằng, “Anh không đơn độc một mình”, nhưng cuối cùng lại không thốt được thành lời.

Cô chỉ nhìn vầng mây rực rỡ lúc mờ lúc tỏ nơi chân trời, lòng thầm

đoán sau hai mươi sáu ngày âm u liên tiếp, không biết hôm nay mặt trời sẽ nhô lên chẳng?

Dẫu sao dự báo thời tiết đã nói rồi: *Rất cuộc tuần này sẽ có mặt trời rạng rỡ.*

Hết

Mettmann, ngày 12 tháng Năm năm 2016.

Trong tiếng Trung, phát âm gần giống “hạ tiện”.

Heroin độ 4 là loại bột bạch phiến có hàm lượng diacetylmorphine đạt đến 98%.

Còn gọi là lỗ lớn xương chẩm.

Auxin là hormone sinh trưởng kích thích sự phát triển của thực vật.

Ngày 11 tháng Mười một là ngày Lễ Độc thân của Trung Quốc. Vào ngày này, rất nhiều cửa hàng đều giảm giá mạnh.

RV: chữ viết tắt của cụm từ tiếng Anh “Recreational Vehicle”, tạm dịch là “nhà xe”, không gian trong xe được thiết kế như một ngôi nhà tiện nghi, có thể di chuyển mọi nơi.

Một cú đấm trực tiếp hạ gục.

Eo bàn tay là khoảng cách giữa ngón cái và ngón trỏ.